۸۸

احسن القصص

احسن القصص

۱۰۰ سال پرانی
قدیم ایڈیشن

بارعایت اور سستا مال لینا ہو اگر کتبخانہ دین محمدؐ یاد رکھے ہر بشر

احسن القصص

ملک دین محمدؐ اینڈ سنز تاجران کتب

کشمیری بازار و بل روڈ لاہور

محبوب الرقم

صرف ٹیٹل ملک دین محمدؐ پبلشر نے اپنے دین محمدیؐ الیکٹرک پریس بل روڈ لاہور سے چھاپ کر شایع کیا

نحن نقص علیک احسن القصص

الحمد للہ والمنۃ کہ کتاب مستطاب مصنفہ عالم خدا مقبول مولانا
مولوی غلام رسول صاحب متوطن عالم پور کوٹلہ المعروف بہ

احسن القصص

۱۳۳۶

مع چٹھی

حسب فرمایش
حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

مطبع اسلامیہ سٹیم واقع لاہور در مطبع گردید

باہتمام حافظ محمد مظفر الدین مہتمم مطبع اسلامیہ [illegible] چھپا

ف

کلمہ عشق واخلاص وشہود وغیرہ دال است
بہ ابرعدم الاستدلال ودرعبارت رنگیارنگ شہودی اشعار
است براین کہ این نسخہ شعر است بتوحید شہودی ۱۲ ف این ہر سہ بیت
ابتدا معہ نصف مصرع از بیت چہارم بطرز تشبیق الصفات صفت مقدم است
کلمہ حمد موصوف آن موخر افتادہ ۱۲ – اللّٰہم اغفر لکاتبہ ولمن سعی فیہ اجمعین ۱۲

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

عشق سچا اخلاص نہلایا رنگیا رنگ شہودی
برگ برگ ارادت ازلی نور رچایا ہویا
افضل اطہر اکمل انور جیں وچہ سب ڈبایا
ازل ازلی ابد آبادی حمد دوام مدامی
کل مراتب حقی خلقی تنزیہی تشبیہی
قدر نعم تہیں حمد الایا ہر حامد محمودوں
حمد چراغ دلاں تاریکاں مشعل شب مہجوراں
عجز کمال خدا دے حمدوں ہر ذرہ اقراری
پاک منزہ خالق عالم باجھ مثال نظیروں
جسدے لطف قلم تھیں قطرہ یوسف جیہاں شکلاں
حادث کیا قدیموں جانے جو لکھ اڈے ہوائیں
پرچے شعلہ جوشن رہندا اسفنے نظری آوے
نور وریہے عشقوں سینے حال کہاں کی گذرے
کھول اکھیں تدہ حال کیائی ویکھ ذرا کتہ آیوں
صدق صفا دی آب ہوائیں پلیا وچہ خوشنودی
محبوبیت دی خمر طہوروں نشہ چڑھایا ہویا
عدم تکلف ایاں جتھیں ہندیاں ندیاں آیاں
وچہ دربار وجوب غنا دے ایہ سر سبز مدامی
مظہر حمد حمید حقیقی ایہ مکشوف بدیہی
ہر سجدوں ہر موجودوں ہر ساجد مسجودوں
ہر ہر ذرہ جس تھیں چمکیا وچہ اقرار قصوراں
دم دم لکھ لکھ لوں لوں حمدوں تہیں نہ شکر گذاری
اسدا شکر نہ قدر بندے دا عقلاں دی تدبیروں
اسدے حمدوں انگ زلیخا حال پریشاں عقلاں
وچے ڈب مریندیاں عقلاں حیرت دے دریائیں
خون عزیز دل صبر عزیزاں چشماں تھیں جاوے
گذر امکانوں وگن اشارے معذوروں وچہ عذرے
کس گھلیوں کت کارے چلیوں کس پاس لیایوں

ناہیں شے مذکور کدا ہیں اندر وقت وہاڑے
پائے بہار بر ہوند بھاوے تے تُوں عہد چکائے
بار امانت چا نہ سکے زمیں فلک پہاڑے
چھٹے بحر کرم دے قطریوں دونویں عالم تارے
تے ایہ نسخہ چند اجزاؤں وچہ عناصر چاڑھے
خلق امر دیاں شانا ندی وچہ تینوں ملی امیری
تُوں وچہ خودی خودوں چھٹ وگیوں خبر نہ بنائی
سب کجھ مالک دتا تینوں تے تُوں سب کجھ پایا
جنہاں شیاں دا خواہش ہوئیوں سبھ تیرے وچہ آیاں
پائے تُوں اپنا یا جا تو مر مر پویں کوراہیں
اے غدار نہ ہار قراروں انت پچھوں ہتھ ملنا
سُن کس چھوڑ کدہی غم رہیوں وات لمی تُوں راہی
تُوں پریشان دلاور ضیغم ہوئیوں آپ نتاناں
ست وسواس ظلم تے جہلوں اگ تیری کھلیارے
ظالم جاہل جے نہ ہوندوں شیوں پوندوں وچہ کارے
ظلم کماندیاں جنہاں گلیاں گل گڑا تو چڑیاں
ظلم کما سر نفس امارے تو مر نہ رہی موٹے
لازم جہل فناہ تُوں آیاں جاں ایہ پاویں ناہیں
سیر الی اللہ لا الہ الا اللہ تک سارا
تحت نفی دہر غبار داریاں ملی نجات جدا بول
اکا نور زمیں آسمانی جسدی کانے سارے

فیض وجود عدم تے چمکیا کھولے راز چھپائے
بول بلے اقراری ہوئیوں آں [illegible] چائے
انس ظلوم جہول اُٹھایا ئُن کیوں عہدوں ہارے
انس حقیقت جامع کرکے وچہ اس وار اوتارے
ناطقہ نفس قلب روح ستروں خفی جلی ایہ سارے
جانگ جان آفاق تے انفس تیرے وچہ ہے تقدیری
پسیاں چھوڑ اوڈیندیاں دیول جہاک ایاں لائی
جو تُوں اپنا آپ نے پایا ویکھ کتھوں ہتھ آیا
فقر غنا تیرے وچہ وسدا وچہ نور صفایاں
ہر پایا اپنا یا تیر لبھے اک پایوں ناہیں
کتوں چلیوں کدہر چلنا کس سنگت وچہ رلناں
بیٹھا کھیں کت ہتھ وگایو چا ہُنہ ملی سیاہی
خود نوں جان شغال کمینہ بیٹھوں چھوڑ کاناں
ظلم کماویں جہل ہنڈاویں پاویں مقصد بھارے
ایہی مدح مذمت ناہیں اس وچہ ناز اشارے
دار الجہلوں لاٹاں بلیاں تو وچہ خودیاں جلیاں
بعد وصول الہام اچانک اطمینان قتوے
سب پروار تیرا وچہ تیرے خودیوں جاویں ناہیں
اوہا معنے جلوہ کرے جیں ول ہر ور تارا
نال اثبات ثبوتی بھڑدیاں ملی برات صفایوں
جسدے فیض احدیت کولوں نور کھلے چمکارے

ایہ مصباح صفات زجاجیوں لاٹ بلی بن نارے
نورو نور ہویا نورانی عالم دی گلزارے
لکھیا نظر پوے تدہ صفحہ کاتب قلم و گائی
ہر نقطہ وچ خاص ٹکانے جیہڑو گیا کیتے ناہیں
جے تدہ خطا نظر وچ دسے ضعف تیری بینائی
لکھہ فہرست صحیفیوں ساری تیری پاس پہنچائی
ویکہیں نقش نقاشوں جانی تے صانع مصنوعوں
توں شیشے وچ دریا دکین جوہر ہیں اوہ کاری
توں قائم جس جندوں غافل صورت تس نہ کائی
چکے باہجہ نہ انگل ہلے راز زبان نہ کھولے
جتھوں پھیر دیہہ رخ تیرا اپنی صفت ویکہاوے
وحدانیت حق بدیہی ہلے شہود کمالوں۔
جنہاں مذاق سلیم پچھانن خود شیرینی قندوں
ہر خوبی دا صاحب اوہا جیندا عالم سارا
شیشہ صاف سیاہی بلیور ازنہ چکے کائی۔
ڈہونڈسیاں تینوں کا صورت پائیں وچ چاروں
لبہا وہا جیں کجہہ نہ صورت نقصوں نام نہ عیبوں
ہر محسوس تیرا تک ویکہیں سب عکوس افعالوں
عاکس عکسوں ہر جا اقرب اسدی ذات احوالوں
اتحاد حلول انہاد نہ سمجہیں تے نہ کیف بیانوں
تیرے ظالم کرن ہندا تے منافی ہے شانوں

وچ مشکوہ قلوب عشاقاں جگمگ نور رکھلارے
چنگے تھیں چنگیائی آوے عدموں نقص تتارے
سوہنے حرف کداں بن کاتب وہن ظہور صفائی
زیر زبر ہر ضم سکونوں خطا نہ پیا کداہیں
آپ کوراہے پورے نابینا راہی عیب نہ کائی
کھول نظر پڑھ جس نے کاتب صنعت قلم و گائی
خود دل ویکہہ رقم پڑہ ساری آخر تیک شروعوں
جیں وچ کل مطلوب جگتدیاں نوری لہراں جاری
اس تسے وچ جاری ہر شے توں اپنے وچ پائی
ہر ہر وال اندر پر منغنے ویکہہ ہتاں دل ڈووے
جاں توں خام جمال فروزاں تینوں نظر نہ آوے
توڑ صور بے ہند جوناہیں حاجت استدلالوں
صفراں ہر تلخی جاپے ہون خلاص نہ بندوں
غیر کیا تدہ خوبی ڈٹھی قصد جیہدے دل بھارا۔
چھوڑ نقاش ہزاراں نقشوں اک صورت گل لائی
آخر چھوڑ چلیں ہتھ ملدا لفش لکھے دیواروں
بیٹ اکھیں دل کھول دو ساعت از کھلے کجہ غیبوں
تے افعال ظلال صفاتوں صفتاں ذات کمالوں
اوہ اقرب تھیں اقرب جس تھیں شور رش حسن جمالوں
جے پاویں حق پاویں جیونکر ہے منصوص قرآنوں
شرک کفر دا نام نہ آوے تھے جتھے نور ایمانوں

نین وچہ انور گوہر عالی نہ کر گرد آلودہ
داغ نہ گھت سفیدی اندر رنگ چڑھا کافوری
ہر دم وقت وہاندا جاندا ایہہ مڑ ہتھ نہ آوے
باجھوں حال نہ قال ہنا فع قالی داہتھ خالی
فرج شکم دا بندہ ہو کے لافاں مار نہ ہو لے
عشق ڈھوجے نہ کداہیں وصل فراقوں خالی
بریاں لاٹ برہوندی جگرے درد فراقیں جالی
مُدہ احسان کرے کو ذرہ دلوں جھکیں سواری
لا یاری پر پوری ساری جیوں ہویوں اقراری
یار جُدا کدتیں ہتھیں غافل بہہ دوراڈانا ہیں
اول آخر ویکھہ سیانے نال کدہے ورتارا
پوے قدم جو طلبوں خاریں گلزاراں وچہ جاپے
داغ لگاست جائیں ایتھوں مرد امر دسدائیں
کریں مدد لے والی ہیرے دخل ملے دربارے
دعوٰی حق ایمانوں پکا سچا بخش خدایا
دائم نور طلب دی مشعل رہے فروزاں راہے
تیں ہوندے ہیں کنول جاواں ناہیں ہور ٹکانال
فضل بڑا اُس ہادی سندا خود دل شوق لگائے
نے تقدیم اُسے درباروں پھر ہر خود ناتانے
ایہہ گرداب اندہیر غماندا دنیا نام سداوے
باہوں پکڑ کڈہے خود جسنوں نُور کرم دل دھکے

چاہ ترقی چھوڑ رزالت مریں نہیں بیہودہ
رنگ پذیرا ہی دل تیرا اصل جہدا کل نوری
قول پکا کجھہ کرے عشقوں جو تیں نال سدہاوے
ہو خالی سدواوے عالی ایہہ ہے طبع رزالی
نام دہریں کافور زنگی دا پر کہو کون قبولے
حال بلالی درداں والی جلبل رہن وچالی۔
جاندی واری شوق وصالی جاہنہ جوش سمہالی
کُل احسان تیری سر جسدا چھوڑ نہیں لتش یاری
جے اقراروں ہیں انکاری ایہہ ہے انت خواری
دعوٰی جھوٹھ قسم کر چھڈیں جھو مریں مت آہیں
چھوڑ عزیز دلیلاں تائیں نہ گل لاویں یارا
خار ختن گلزار نہ دسن شوق کھڑے دل آپے
عشرت دید رہے پچھتا واست حسرت لیجائیں
بخشیں بھانو نہاویاں تائیں فضل تیرے نے بھارے
حکم اَشَدُّ حُبًّا لِلّٰہ شان جہدے وچہ آیا۔
ہیں قربان لطیف پیارا تائے نال نگاہے
جے تقصیروں ہیں پر دامن غالب فضل ربانال
جیں اُس شوقوں نہ نصیبہ غافل اوگت جانے
ویکھہ سخنہم دی رمزوں دل کھڑے دہگانے
پور پھر وچہ بیڑے غرق جے نہ بنے لاوے
جسنوں وہر غضب وچہ گھتے کوئی کڈہ نہ سکے

یارب میری سرگردانی میریوں گئی شماروں
اک رحمت دا دارو تیرا روگ کٹے بیماروں

میری کار حوالے تیرے یا ستار غفارا۔
عدل کریں ہیں پکڑیا جاواں فضل کریں چھٹکارا

میں بندہ توں صاحب میرا انت نہیں وڈیایوں
رحمت تیری بہت زیادہ بندے دی بُریایوں

صفت تیری کی قدر بندے داتوں صفتاں دا والی
آخر چارہ عجز بندیوں تیریاں صفتاں عالی

ایہہ اقرار نبیاں سندا لا اُحصی وچہ آیا
کُنہ تیرے نوں پا نہ سکے توں ہیں مثل خدایا

عقلاں دی لت پیش نہ جاوے جولاوں لکھ واہاں
ات غافل بے عقل تمامی رہن سبھو وچہ راہاں

عادت عقل دوراڈی دُگنی تے توں نیڑیوں نیڑے
خود تھکیں نیڑے عقل نہ پاوے تے نارا ونکھیڑے

عقل خیالوں وہم گمانوں تیریاں صفتاں عالی
خالق مالک جان جہان دا توں عالم دا والی

خوان کرم دی بخشش خانیوں عالم کُل سوالی
جنہاں بلاویں لطف کرم نہیں کدی نہ جاون خالی

توبہ دی توفیق اسانوں دیویں پاک الاہا
در اپنے دا رکھ سوالی ہر دم شاہنشاہا۔

قدم نبی دے پچھے سانوں یارب راہ چلائیں
اندر قوم نبیاں کیتا توں سرور جس تائیں

در نعت سید المرسلین امام المقربین خاتم النبیین رسول رب العالمین محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

جوہر عرض وجود خلائق اصل اصول کمالی
اُمت خیر امم دا والی نام محمد عالی

نبی صفی دا سید سرور تے کوثر دا ساقی
جیں حق خاص شفاعت کبریٰ ختم رسل اتفاقی

وچہ اشارے اُنگل جیندی شق قمر افلاکی
خیر الناس عرب دا افصح خواص لبے تریاقی

مہر نبوت نال منقش عظمت صفت اخلاقی
جمع کلم وچہ حرف زبانی شاہ سوار براقی

ثاقب نجم قمر تے شمسوں انور گوہر خاکی
جیں تے پاک قدم دی برکت فخر کری وچہ تاکی

مظہر فیض اتم یگانہ مطلع صبح ظہوری
اوہ شاہ بیت قصائد عالم جیں وچہ خوبی نوری

تے اوہ امت مذنب کارن مجلی رحم غفوری
تے مرحومہ امت اُسدی غیر مجلّی نوری

رحمت عالم سایہ عالی قامت سایوں خالی
خوشبو عرق بدل سرسایہ پاک لعاب زلالی

فتح مبین کمال فترضیٰ شان نبی دی عالی۔
تے محمود مقام معلےٰ خاص عطا ازالی

سینہ پاک منور نشرح نور الکھیں مازاغوں
الن الکھیں مہر نبوت روشن نور چراغوں

شاہ صفیاں پیرولیاں خاص امام نبیاں
فاتح باب بہشت معلےٰ اتقے وچ تقیاں

لے جبریل ملائک نوری دروازے پر آیا
چاہڑ براق رکابے چلیا اقصےٰ وچ پہنچایا

ایہ امامت بعد نبیاں گذر گئے افلاکوں
زمیوں سنب فلک تے وجابڑا قوں چالاکوں

فوج فرشتیاں نال سدہائی شوقاں واگ چلائی
جبرائیل نقیب پکارے پاک سواری آئی

کھلدے گئے در افلاکوں ملک مقرب دہائے
سن سن کے پیغمبر خبراں تعظیماں نوں آئے

لشکریاں وچ موسےٰ عیسےٰ کر کر فخر سدہائے
کھول درے وچ جنت حوراں شوق زیارت پائے

جبرائیل رہیا وچ سدرہ قوت پروں سدہائی
تن تنہا چلن دی سرورجان دستوری پائی

کرسی عرش قدم دہر گذرے ملے قرار آراموں
ہو چکیاں چھ طرفاں آخر جاگہ پاک بقاموں

تیز قدم دہر قربت چلے بے بالایوں نیروں
پون ندائیں وہ محبوباں بے طرفوں چوپھیروں

صورت حرفوں پاک ندائیں کلھوں پاک زبانوں
لکھ کروڑاں کوہاں دوراڈے پہتے وہم بیانوں

جو ڈٹھا سو ڈٹھا آخر جو پایا سو پایا۔
ہوراں نوں اتہ دخل نہ مولے مڑ پیغمبر آیا

رحمت نور جہان کھلا کے رضا دے لال گوایاں
ڈبدیاں جاندیاں کڈہ کرم بھیں بیڑیاں بنے لایاں

گم گیاں نوں راہ دکھائے روگ کٹے بیماراں
تاریکی وچ چلدیاں تائیں ملیاں شمع ہزاراں

منزل مقصد چھوڑ وگیندیاں وچ شبے نادانی
روشن راہ صفا دا پایا پائی دل نورانی۔

بیخبراں دیاں ہویں جاناں پھسیاں وچ حیرانی
ہو غافل وچہ نفس امارے رمس ہویاں فانی

اصل بھلا گم گیاں خودی بھیں اندر سرگردانی
نفسوں ذات گواہی بھریاں گوہر نور انسانی

اچاچیت طبیب حقانی کھولے راز نہانی۔
ول ول موڑ دلوں گمراہی نوردی عرفانی

واگاں ول مقصود چلایاں ہوڑ کوراہو اوتوں
واہ سید ثقلین محمد ترگئے عالم دونویں

سب جہان اکودی برکت نور دنور دھمکیا
فیض مہنداں دا دل آئینہ فرشوں عرش چمکیا

پیش قدم وچہ عالم ہویا جس نے اوہ رخ تکیا ہینے لیکھ دُہروں جس آہے اوہ خود ویکھہ نہ سکیا

پاون ہاریاں سب کجھہ پایا منکر گئے ازاہیں احمد باہجہ نہ ہوندے پیدا جنت زار کداہیں

بہت صلوٰۃ سلام نبی تے آل سنے اصحاباں خاص خواص عزیزاں یاراں یار کبار احباباں

سبھ تھیں اول بعد نبیاں صدیقاں وچہ اکبرؓ ابو بکرؓ بن ابی قحافہ نائب جائے پیغمبرؐ

عمر خطابؓ خلیفہ ثانی اوہ فاروق پیارا جس دی تیغ عدالت والی کیتا قتل کفارا

ذوالنورین کرم دا پورا اوہ فاروق حقانی حلم حیا غنا سخاوں ہور نہ اُسدا ثانی۔

چوتھا زوج بتول بہادر بوطالب گھر جایا اسد اللہ الغالب غازی علیؓ جو عالی پایا

حسنؓ حسینؓ دو صاحبزادے شاہ بہشت جواناں زہرا بنت نبی دے جائے انہاں وڈیریاں شاناں

رضوان اللہ وچہ حق تماماں آکھاں لکھہ لکھہ واری رفض خوارج دوہیں جہانیں لین فضیحت بھاری

حُب نبی دی آل اصحاباں ہے تاثیر ایمانوں منکر گل گیا لے دوزخ جاندی دار جہانوں

جنہاں دلاں وچہ غیظ صحابہ حیف تنہاں ایمانے اوہ مصداق لیغیظ بہم دے بھاویں کسے زمانے

یارب نال طفیل ہدایت بخش اساں بُریایاں عفو کرم دیاں وچہ دریاواں ساڈیاں ڈہر کمایاں

نور ہدایت کریں عنایت خوف رجا وچہ رکھیں عشقوں کریں منور سینہ روشن دل دیاں اکھیں۔

ترغیب دل بالتزام شہد عشق و بیان بلند پروازی او در عالم رضا کہ فوق مراتب است

ساقی آب طہور طلب دا جام مزے بھر پائیں دریا ذوق محبت والا گھت دلاں وچہ جائیں

چا ہتھ تیغ برہوندی خونی چشم اگھاڑ حجابوں گھنڈ پلٹ چمک دیہہ عشقا پھر اوتار گلابوں

مستی چشم پیارے والی جان جگر کھا جائے دردمنداں دے سُن سُن جالے ہوون دردسوائے

غمزہ برہوندی خونی اشکوں نین سہن گلنارے جان کباب نمک پر شوقوں دلنوں رہی خمارے

دل بے عشق نہیں دل موئے بیخبر اوہ وچہ خوابی تن بے درد دلاں دا اٹھی گھنڈ رلائی آبی۔

عشق بناں تن دشمن دلدا تے دل دشمن تن دا ویری نال ہیا وس ویری واسا خار چمن دا

عشق بناں دل مردہ غافل کس گنتی وچ آوے
مزہ نہیں بن عشقوں دل نوں تے نہیں روشنائی
ذوق دلے نوں عشق وراؤں ثابت کرے جے کوئی
وچ حضور دوام نہ دسیا نہ اس خبراں پایاں
جنہاں نوں خبر نہ عشقوں کردے کوڑ دوہایاں
دیدہ ہور شنیدہ دیو وچ جیڈک فرق جدایاں
بیدرداں تے درد مصائب درداں ہور دوہایاں
ناچیزاں دیاں چنگیاں چیزاں ہاں نے سبھ چیزاں
عشق مقام جمع دی سٹیاں تلوینیاں تمیزاں
جہل اوتے راہ چلیندیاں عشقوں ضرباں کاری
نازنیاز دے کل چڑھ کے بر ہوندی بازارے
عشق اندھیری جاں سر چلے کھاون جگر ہولائے
عشق کرم دا قطرہ ازلی تیں ہیں ویسے وسناہیں
کریں طلب جے صادق صدقوں تا بھی رہی نہ ہاوا
مشکل ایہ دکھاندی گھاٹی اوکھیاں اسدیاں واٹاں
اکناں کھپدیاں عمر گوائی پلے پیا نہ کائی
بیدرداں دیاں عشرت خوشیاں لذت ناز ادایاں
اس گرداب نہ ٹھاہ کداہیں گم گیاں وچ ذاتاں
آتش عشق دکھاندا دوزخ جل بل ہوا انگیارا
بلدیاں رہن جگر وچ لاٹاں بھکھ بھکھ شوق وصالے
اس دنیا دی گردن اتے قدم دھرے لنگھ جاوے

عشق دلانوں صیقل غماں نہیں کر شمشیر دکھاوے
غم بر ہوندے لذت باجھوں دلنوں ذوق نہ کائی
اس غافل نوں اس درگاہے ہرگز لبھے نہ ڈھوئی
تاہنگاں ہور ورائے دراؤں اسدے ہتھ نہ آیاں
دردمنداں نوں بیدرداں دے دردمثال دوایاں
قالیاں جالیاں وچ انہیں جداں فرق لگایاں
اوہ درداں دردمنداں دی پھیرن دلیں صفایاں
نظر بلند جنہاں دی ہائی ملے مقام عزیزاں
غم خوشیاں اس دنیا والے بنے غلام کنیزاں
ہو طالب لاہ ویکھ نقابوں اسدی رمز نیاری
ایہہ مزجات بضاعت جاناں ہن ہیاں وچکارے
خودی تکبراں غرورت جا نہ پلک وچ پالے
اکناں لبھدیاں ہتھ نہ آوے اکناں دے وچ راہیں
یاریاں وچ دشواریاں جھلدیاں رہی نہ دل پچھتاوا
بحر عشق ایہی بے پایاں ٹھاٹھ چڑھندیاں لاٹاں
اکناں ہوش جدوں کی آئی ایہہ نعمت گھر پائی
دردمنداں دے دلیں کداہیں وچ شمار نہ آیاں
بعد دکھاں سکھ لبدی آہے دن وسن وچ راتاں
ہو کے اگ سما وچ آتش تاں پاویں چھٹکارا
بہتر رہے اک سبب جہے جاوے ٹٹ تعلق جالوں
بحر طلب دی رڑھیا جاندا لوکاں نظر نہ آوے

جھال جھلے تلوار برہوندی قدم نہ موڑ ہٹاوے
گجھی رمز وگے از غیبوں لٹ جگر لیجاوے
چشم اولاڑے کرے نظارے شوق رہے تن مارے
اگ وہی سر نظر نہ پاوے بیٹھ اکلا روے
وچہ اڈیکاں وقت وہاوے وصل ملن دی تانگھے
جنوں عشرت کھے لوکائی ایہ اتھیں منہ موڑے
قلب چھوڑے قالب توڑے دو دم وچہ وچھوڑے
پیوے گھول پیالے زہروں ستی چڑھے سوائی
چڑھے تیر کماں برہوں ہوکے پیش کھلوے
مرہم زخم دے دی لبھے وصلوں باجھ نہ کائی
بھر بھر دیوے ذوق پیالے ساقی نور قدم دا
بھریا نور منگے گھر خالی رین کٹے بہ کائی
چشم اگھاڑ نگاہ گذارے نظر پون آئینے
رہے اوداسی وچہ جدائی وصل منگے سو واری
وچہ خمار شراب وصل دے دو تن ملن پیالے
عالم عشق عجب ہن بھانڈا یاں صیقل کری تلوار
عشق چنگا پر اوکھے پینڈے مرد ہووے دکھ جھلے
عشق کٹار عجب ہر خونی آن وجے جس کاری
عشق بہار قدیم اجیہی گلوں نہ رنگت ڈھلے
باجھوں عشق حیاتی ناہیں دے رو غماں دی کائی
اوہ چھیٹ نہ جانے

تیغ وگے پر پیرا گاہیں زخموں خبر نہ پاوے
کھبا تیر کلیجے رڑکے خون وگے دریاوے
جیوندیاں جو زندہ ہووے جلے برہوندی نارے
نین وگن دو نہراں وانگوں خون جگر تھیں دھووے
گرد غبار امکانے سارا گذرے اکت الاہنگے
ہفت قدم طیران اگے تھیں جذب پو نہ چھوڑے
دائم انت ملن سکھ سارے درد جھلے دن تھوڑے
وجے تیغ کھے بسم اللہ ایہ محبوب لگائی
جیون جیوں زخم وجن وچہ سینے ڈھک اگاڑی دے
کالیاں راتاں بہہ بہہ کٹے اندر سوز جدائی
ہر دم ذوق شہود سجن دا توڑے نقص عدم دا
دام گلے گھت شوقوں تھیں وچ گیاں زلفاں والی
مظہر نور پیارے والا ڈھنڈ کھتے وچہ سینے
جاں پیام ملن دا پاوے غالب رہی خماری
سر دی چھڈ ہوش سمھالے پاوے ذوق وصالے
بن عشقوں ہیں سنیاں کنتے کال گھتے زنگال
واٹ چلے دکھ پاون ویلے چپ رہے دم ڈھلے
داغ بھرے گل لالیاں والے شکل رہے دل ساری
بے عشقاں دیاں وچہ گلزاراں اگن خزاں دے جھولے
اہدوں بھلا ایہی نکھ واری تیغ وجے وچہ چھاتی
ہو شیخ پا گھیں پردہ تا دلبر منجھ آوے

واہ وا عشق یکیائی چنگا جس وچہ کل آزادی
مرد اڈر دا انس نہ جائیں ویکھ چمکدیاں تیغاں
مشہد عشق شہادت اکبر قتل ہوویں اکواری
آعشقا ہن تیر اویلا نوک قلم چڑھ رہناں
چا طوفان قلم دا کائی رہڑ دیاں ہو رڑھائیں
دھیریاں دھار دھریں تلوارے جے دل وگن کدائیں
واہ عشقا وچہ تیریاں مزاں جوش کھلن من بھانے
زلف سیاہ دیاں کالیاں راتیں دلبر دے دربارے
تے عاشق دی فراق صفاتوں زخم جھلکن تارے
آوچہ قرب خود دل چھٹ جاوے غیروں دسے کنارے
دل وچہ غیر نہ گذرے ہرگز جے لکھ سال گذارے
اکھیں گوش جوارح ولوں ٹھرگئے اک سارے
آخر انت نہیں پھر اسد اللہ دے رہن ہوالے
وچہ چمکاں ہن ویریاں تائیں چھوڑ تیر بول آوال
اس دنیا دے وچہ غماں دے جھل متاں بربادی
نسے جاندی خود پچھتاندے مرنے نال دریغاں
قسم دلا دھر پیر نہ پچھے زخم اکا جھل کاری
پے چلیاں جگ تیریاں واریاں کد توڑی چھپیناں
روندیاں دی اکھیں وچ دی بیڑیاں تارو کھائیں
محبوبیدے نازنہوسے تانہ جان ازائیں
غم خوشیاں پرواہ جاون جاں گھر لین ٹکانے
دائم لقا دے خلوت خانے وصلوں کرن نتارے
غمزے تیز ادائیں نازک تیر چھٹن وچکارے
وچہ حضور غیور پیارے غیرت غیراں مارے
غیراں وانگ دگے چھڈ ایتھے حسنات الابرارے
گوشوں دھر آغوش امیداں ساری بھار اتارے
تے اس حال زبان نہ محرم ولدے راز نیارے
جے نہ نظر کرم دی بدلیں تاکیوں اوگت جاوال

در ذکر سبب تالیف این کتاب مسمیٰ بہ احسن القصص

میں پروردہ عشق سخن دا جاں غفلت وچہ آیا
ڈونگھے زخم جگر وچہ رڑکے ہو ہوانت پرانے
دریاواں دیاں لہراں انگوں نین کھلے پرنا لے
غرق گئے دی غفلت خوابے آب ہروں وہ چلیا
تپدیاں اکھیں جگر تڑفدا اٹھیا اوہ بھڑکایا
مدت وچہ حجاب غماں دے میرا وقت وہایا
چاہتھ تیغ جفا کش بہہ ہوں ڈھاڈھا کر اسرانے
ڈب ڈب گئی غماندی بیڑے بھر مصیبت والے
جاگ پیارے کیڈک ستوں عشق سونہیا گئیں
دل وچ نور چمکدا پایا یوسف نظری آیا

کنعانی پیغمبر زادہ تے خود نبی خدادا
نور فشان پیشانیوں دِسّے سطح فلک دا سارا
ہوش سنبھال قلم جا بیٹھی قصدوں اگ چلائی
قصد میرے نوں پورا کرسی پورا کرنے ہارا
نظم لڑی وِچ لغت پنجابی موتی عشق پرولے
مت کجھ کریں تعجب کاری ویکھ عجائب جالے
اس وِچ مطلب خاص قرآنوں سورۃ یوسف والی
دل وِچ شک دھریں مت اتھے پوری نہ دیں تباہی
وِچ قرآن خدا ایہہ قصہ احسن کر فرمایا
احسن بتھیں کی ہور بناوے جسکو جھوٹ رلاوے
جے کا جھوٹھ کرے وِچ داخل راہ چلے گمراہی
خام روایت میں وِچ اسدے داخل کراں نہ مولے
ہے پر جیویں تقاضا شعروں نغز سخن دل کھاوے
مطلب فوت نہ ہووے بھارا تے کم بیشوں خالی
ذکر کریندیاں حال نبیاں فرض ادب دیاں جائیں
افراطوں تفریطوں خالی حاجت ذکر نہ کائی
ایہہ تفسیر غزالی وِچوں اکثر مطلب پائے
موسیٰ دی توریت جو اجکل ہے مشہور اتھائیں
پر جو وِچ کتب اسلامی کال بہتر نہ پایا
دردے دا اگھڑ و گیا بہ ہوں جام پلائے
یا رب صدق سخن دی لذت دل ہر کسے وِچ پائیں

محبوباں وِچ جبدا ثانی نہ کوسرو آزادہ
نور رخوں جیں خلق پکارا نام لیاں چھٹکارا
آتش دل دی جا ہر الٹیے ورقاں وِچ دگائی
مدد منگاں میں اللہ کولوں جیں دربا ہجہ نہ چارا
دن کائی وِچ ہجر برہ ہوندے داغ دلیدے دھووان
تے ہتھ آکھیں آپ بناون شعر بناون والے
سب تفسیر حدیث نبیوں کہے امام غزالی
اُسدیاں حق بیاناں اُتے خاص قرآن گواہی
جیں خود آپ سراہے خالق رلے نہ جھوٹ رلایا
ایتھے احسن اکذب ہوکے عیب سخن نوں لاوے
اُسدے جیڈ تباہی والا کیڈک ہور گناہی
ہووے خطا سوارا صالح صاحب عجز قبولے
بے تاویل خطا دل کوئی ہتاں کلام لیجاوے
ظاہر باطن نال ادب دے سمجھے رمز نرالی
اپنے عیب کڈھ سراون پاک صفیاں تائیں
اصل کلام ہو ثر عشقوں کھولے نور صفائی
حال زلیخا جامی کولوں جیوں سننے وِچ آئے
بعض اعانت اتھیں پکڑی ویکھ مطابق جائیں
حرف اجیہا وِچ بیانے میں نہ مول لیایا
رہن کباب برہوندی لاٹے جگر فراق جلائے
صاف سخن تے شعر اجالا روشن آخر تائیں

در ذکر آن کہ بعضے از عطایائے الٰہی بذات مقدس بعضے از انبیا اختصاص یافتہ

عقل فراست دے دس حصے اللہ پاک بنائے — نُو ادریس نبی نوں بخشے اک وِچ کل سمائے
حلم کیتا دس حصے خالق جو وِچ دنیا آیا۔ — تنہاں نُوں سب نوح نبی نوں اک خلقیں ورتایا۔
صفوت دے بھی اللہ صاحب حصے دس بنائے — اک حصہ وِچ سارے عالم نَوں یحییٰ نوں آئے
اینویں صبر کیتا دس حصے نَوں ایوب نبی نوں — باقی اک رہیا سو ایہا ملیا خلق سبھی نوں
خالق پاک صلابت حصے اینویں دس سوارے — تنہاں نَوں موسےٰ نوں بخشے اک وِچ عالم سارے
خط وکتابت دے دس حصے نَوں عیسےٰ نوں آئے — اِک دنیا وِچ ساری ورتیا اوہی لکھ سدھائے
حُسن جمال کیتا دہ حصے جس وِچ کل سمائے — اِک حصہ وِچ عالم سارے نُوں یوسف نے پائے
ہور فصاحت خُلق بلاغت حصے دس بنایا — ختم الرسل محمد نوں نَوں اک دنیا وِچ آیا
ہور جو خوبی وِچ نبیاں سو احمد وِچ ساری — محمد ربّا اساں برکت سرور آس نجاتوں بھاری
جاں یوسف دی روح مبارک دنیا چھوڑ سدھائی — نور فلک پر یوسف والا کر قندیل ٹکائی۔
روح محمد سرور والے حکم ہویا رحمانی۔ — یوسف دا اوہ نور منور خود وِچ کرے نہانی
اوہا نور جو یوسف والا سرور وِچ سمایا — محبوباں دے دلدا مقصد ہو دنیا وِچ آیا
نال طفیل رسول اللہ دی یا رب بخش اساہاں — رحمت بخشیں گھت قطرہ دھوویں دفتر بھرے گناہاں
حُبّ نبی دی آل اصحاباں مقصد کریں ہمارا — دِل پر نور کریں اُس شوقوں جس بن اساں نہ چارا

آرایش گلزار جگر و یوسف فوت شدن مادر مہربان بایام رضاعت و پرورش یافتن در کنار عمہ مشفقہ

اس دنیا دے ماتم خانے کتنے حاکم آئے۔ — وارو وار زمانے اپنے جگ وِچ حکم چلائے
قدم مبارک صفی اللہ دا اس دنیا وِچ آیا — حکم الاہوں جیہدے تائیں ملکاں سیس نوایا
تاج مبارک سر تے دھریا شرف ملی درگاہوں — فرزنداں نوں راہ وکھائے کل سفید سیاہوں

دنیا فانی چھوڑ چلن دی آخر واری آئی
چھوڑ کبوتر خانہ دنیا شیث نبی جاں دھایا
جاں ادریس خدا دے حکموں چھوڑ زمین سدھایا
ابراہیم نبی دی واری مدت پچھے آئی ۔
اگا وچہ کنعان ولایت جھنڈا پھیر یعقوبی
ہو آیا امام قبائل عزت تاج نبوت والا
ارجواں نام نبی دی زوجہ چھ پُت اُسنے جائے
باروان نام حرم دا بیٹا سی شمعون پیارا
بالیا ہور حرم دو بیٹے پیغمبر گھر جائے
تے راحیل پیاری زوجہ خواہ ارجواں سندی
آپس وچہ دو سکیاں بھیناں اندر اُس زمانے
دو دھیاں راحیلے جایاں تے دو بیٹے جائے
سب یعقوب نبی دے بیٹے باراں گنتی آئے
کیا کہاں وچہ سبھناں یوسف افضل عالی پایہ
جاں دنیا وچہ یوسف آیا کھولی چشم نقابوں
برق درخشاں لعل لباں وچہ شمس نور چمک دا
چہرہ مبارک شعلے نوری شکل سبھی نورانی
اگے قحط جگت وچہ چھایا تدن ہیا نہ کائی
سُکیاں نہراں جاری ہویاں وگیاں وچہ جہاناں
وچہ پہاڑاں گھاہ انگوری کھلیاں گل گلزاراں
خوشخبراں وچہ گھر گھر گیاں خوشیاں ندی پروانے

شیث ہویا وچہ دنیا رہبر شرف نبوت پائی
حکم رسالت پاک جنابوں تا ادریس لیایا
نوح نبی وچہ خلقاں رہبر ہو دنیا وچہ آیا
پھر اسحاق نبی نوں جگ وچہ شرف ملی وڈیائی
مال کثیر فراغ عبادت حاصل کل بخوبی ۔
اللہ نے فرزند دتے تس ہر اک قدر اُجالا
نام یہودا سب تھیں وڈا اندر قدر سوائے
دو جا ویر چھوٹیرا اس تھیں سکے ایہ دو یارا
بن راحیلے جایا دوہاں ایہ دس گنتی آئے
ایہ اٹھے دیاں دھیاں دونویں آیاں وچہ پیوندی
جمع روا وچہ اکت نکاحے سب دو وچہ فرمائے
یوسف بنیامین دوہاں دے پیو نے نام رکھائے
سُورج چندوں ودھ سوائے حسن سبھاں نے پائے
دوہیں جہانیں روشن ہویا نور جدہے دا سایہ
چمکوں لشکاں فلک تک گیا کھلا نور حجابوں
جے سو عاقل لکھے مثالاں حرف نہیں لکھ سکدا
کیا کہاں اوہ کسدی جیہا ہور نہ اُسدا ثانی
ارزانی وچہ دیس ازغیبوں خوشی دلاں وچہ آئی
خشک درخت پھلے پھل پھولوں خندان گل بستاناں
جنگل سبز زمرد رنگیا تازہ وقت بہاراں
چمکیا گیا انہیر جہانوں روشنایاں کنعانے

پیغمبر دے بیٹا ہویا یوسف نام رکھایا
جانوراں کل ہر شے وحشی تسدن جشن منائے
کر کر صفاں ملائک ربدے کردے عجز نیازی
لے خوشخبراں گئے فرشتے وچ جہان چوپھیرے
آہی صورت یوسف والی ایڈک چمکاں مارے
یوسف دا مُنہ ویکھ نہ سکے جیکو نظر ٹکاوے
رُخ دے نوروں عالم دمکے ماہ کنوں تا ماہی
ایہ صورت پُر معنے انور مظہر فیض الٰہی۔
دنگ رہے اوہ ویکھن والا چہرہ ویکھ اوجالا
دس بھائی سب بھیناں ماہیو ویکھدیاں نہ رجدے
ایڈک صورت رسی نظر وچ چشموں نقش نہ جاوے
جذب قلوب تاثر والی شکل مبارک نوری
ویکھدیاں تھیں نال تعجب اُڈن قرار صبوری
بنیامین دو برساں چھوٹا سی یوسف دا بھائی
کارن بنیامین پسر دے مُل کنیز منگائی
آہا گود کھلیندا یوسف نازک پُت پیارا
دل یعقوب ہیا وچ غم دے طفلی ویکھ پسر دی
حضرت یوسف تائیں پھوپھی لے اپنے گھر آئی
جاگدیاں وچ اکھیں رکھے سُتیاں وچ کنارے
ایڈک الفت یوسف سندی اوچہ آن سمائی
ہرگز نہ بان جو یوسف والا جان جنبش وچ آیا
فرش زمین دا ایتھ قدم دے فخر بڑا وچ آیا
ویکھ فرشتے جلوہ نوری حیرانی وچ آئے
خالق نور فلک دا اوانی جس ایہ صورت سازی
نوری شکل جگت وچ آئی ہوئے دور اندھیرے
چشم دلاور تاب نہ جھلے جنبش کھان ستارے
شعلہ حسن اکھیں تے چھاوے دیکھ نظر جل جاوے
ستویں چرخ زحل دے جرموں ہوئی گئی سیاہی
معشوقاں تے نام جدھی دی گذری شاہنشاہی
مائی باپ سنے ہر بندہ ویکھ ہووے متوالا
یوسف گرد رہن سب بھوندے نظر کرن غم بھجدے
اکھیں میٹ خیالیں ویکھیں یوسف نظری آوے
دل جھکت جانہہ نگاہ کریندیاں گھڑی نہ بھاوے دوری
معجزیوں وچ صورت یوسف جذب فضیلت پوری
بنیامین ہویا جاں پیدا فوت گئی ہو مائی
اسدے شیروں ہو پروردہ اُسنے طاقت پائی
روندیاں اکھیں ما نوجہانوں گذری چھوڑ بیچارا
بھین اپنی نوں سونپ دتا سو اوہ لگی پرورش کردی
وانگوں جان رکھے خوش ویکھ کرے شبک جدائی
خورش لباس رکھے سب چیزاں سر مُنہ وال سوارے
باہجھ حضور پیارے یوسف بھلا نہ بھاوے کائی
شیریں سخنوں بال لپایا اندر دلاں سمایا

ٹردا پھردا گلاں کردا لگ دا بہت پیارا
زن مرداں کنعانی سارے اُسنوں ویکھن آون
جیوں جیوں یوسف وڈا ہوندا تیوں تیوں شکل دکھدی
ویکھے باپ جو کدے کداہیں دل نوں صبر نہ آوے
پیغمبر فرماوے اک دن بھین پیاری تائیں
بھین اقرار نہ کردے ظاہر دلوں قرار گیا سو
کیا کراں اج یوسف چلیا میں تنہا رہ گیاں
جاں اج میرے گھر تھیں جاوے ایہہ فرزند پیارا
نور اکھیں دا جاوں اگا دل دا مقصد سارا
حیلہ کجھ بناواں جس تھیں مڑ میرے ہتھ آوے
شارع اوس زمانے اندر حکم شریعت کردا
آہا سی اسحاق نبی دا پٹکا اک کمر دا
حیلے کارن پھوپھی بدھا یوسف دے لک چوری
یوسف گیا پدر دی طرفے مڑ پھوپھی گھر آئی
چوریا کو گھر دی برکت چک گیا لے میری
آخر کمروں یوسف سندے پٹکہ کھول لیاندا
اوڑک امر شریعت والا اُستے ہویا جاری
او نوں دل یعقوب نبی دا ہجر پسر وچ رہیا
دنیا چھوڑ سدھائی پھوپھی چلے حکم قدر دے
رہندا ہندا سوندا یوسف وچ حضور پدر دے
جس یعقوب عبادت خانے دن تے رات گذارے

گھڑ یکے نظروں تھیئیں پرے دل ہووے دو پارا
لین آرام پیوے تس ڈٹھیاں تاب نہ ہجر لیاون
سورج مات رہے چند تارے صورت نور چمکدی
چاہے یوسف نوں ہر ویلے اندر نظر رکھاوے
یوسف تھیں بن صبر نہ دلنوں ڈٹھیاں کدی کداہیں
برکت گھروں چلی اُٹھ میرے دل وچ فکر پیا سو
دم دم ویکھن گیا نصیبوں غمدیاں خبراں پیاں
اسد اور دو چھوڑا ایں سر گذرے مشکل بھارا
اس فرزند عزیز بغیروں مشکل ہوگ گذارا
گھر میرے تھیں مول نہ جاوے اکھیں قدم ٹکاوے
چیز چرائے چور پھڑے کو سال رکھے گھر ہردا
اندر ملک پھوپھی دے اسدا تحفہ برکت گھر دا
طرف پدر پھر ٹوریا یوسف مکر چلی خود زوری
پٹکہ گم گیا وچہ لوکاں کر آواز سُنائی
ڈھونڈ ٹھکاویں ہر جا کیتی گرد بگرد بہتیری
پٹکہ یوسف چوری کھڑیا سندیاں صدق نہ آندا
یوسف موڑ لیاندا گھر نوں پائی فرحت بھاری
آوے ویکھے شوق ودھاوے عشق نہ تھیوے بیہا۔
تا یعقوب نبی نے یوسف لے آندا وچہ گھر دے
دوڑ گئے اک لحظہ ڈٹھیاں زخم فراق جگر دے
او تھے پاس پسر نوں رکھے اک دم نہ وسارے

آپ کھلاوے آپ پلاوے ہتھیں وال سوارے
پڑھے نماز عبادت خانے جاں یعقوب پیغمبر
بعد سلام دو رکعت پچھے چشم چمے پیشانی
جاں یوسف دا نیند ڈیلاتے وچہ گود سلاوے
دل چشماں وچہ یوسف وسیا عشق گیا چڑھ فلکیں
جیوں جیوں یوسف وڈا ہویا حسن ہیا جگوارا
وچہ کنعان نبی دا بیٹا کرن لوک پکاراں
بھائی الفت کرن بہتیری رکھن نال پیارا
آہی جاں یعقوب نبی دی عشق بلندی جائی
یوسف دا دیدار تسلی پیغمبر دے تائیں
اوہ یوسف دا حسن منور جاں جمکاں وچہ آیا
حسن کمال جمال معانی کری نگاہاں مایل
ویکھن ہار رہے تڑفیندا ویکھ دلوں وہم سائل
اسدے حسنوں رومی شامی کردے ذکر قبائل
سورج چند کدوں تک سکدے باجھوں پردہ حائل
اس خوبی دیاں عالی شاناں سب حیران زمانہ
اکدن یوسف شیشہ ڈٹھا ڈٹھس رخ نورانی
ایہ صورت نورانی میری جے ہوندا ایں بردا
گذر گیا ایہ خفیہ حالا جاتا جانن ہارے
تے یعقوب نبی دے دلنوں وی تے عشق ہولارے
مظہر نور اسم دا یوسف نظروں نقش نہ جائے

پھناوے پوشاکاں آپے تن بھتیں گرداو تارے
پاس بٹھایا ہوندا یوسف اس حجرے دے اندر
پوے قرار آرام دلے نوں ویکھ شکل نورانی
جاں جاں ستا پلو پھیرے ست گرمی آجاوے
بن ڈٹھیاں جند جاندی نکدی ساعت پلکیں جھلکیں
ایڈ جمال جو فرش زمیں نوں عرش گیاں لشکاراں
شمس فلک بھتیں ایہ نور صورت وچہ حساب شماراں
کینہ حسد نہ آہا اول شفقت کرن ہزاراں
یوسف کارن حجرے اندر جا گھر پاس بنائی
وچھڑنا اک ساعت اس تھیں بھاوے نہ کداہیں
کسدیاں اکھیں ویکھ نہ جھکیاں نظر نہ صبر نہ پایا
ویکھدیاں دی اکت نگاہوں نین رہن ہو گھائل
ویکھدیاں دے پھیر خیالوں نقش نہ ہوند ازائل
پاک خصائل نال فضائل اندر عمر اوائل
کرے ہلال کمال تمنا گلدی بنے حمائل
یوسف شمع جمال کمالوں تے سب جگ پروانہ
دل وچہ خفیہ گذری اسدے وچہ حالت حیرانی
صاحب مینوں ویچن لگدا قیمت کھرا ابھردا
اگھڑ ویسی اکدن ظاہر اسدے جتنے سارے
یوسف یوسف یوسف یوسف لوں لوں حال پکارے
جے دو وتیں تکن ساعت رہن شریک نہلائے

تیزی دھار پہ ہوندی تیغوں گذر گئے جت دلاوے — جان تواں دلاں ٹٹ جاون جان جوہر چمکاوے

عشقا چمک تیری بہتیں واری جان میری لکھ واری — واہ تیری ہتھ واری عشقا زخم تیرے نے کاری

توں ہیں جوہر تیغ سخن دا بے پرواہ طبوراں — سے جاناں قربانی گئیاں تیریاں وچ حضوراں

آزاداں وچہ بندی پاویں کریں خلاص اسیراں — بیدرداں چادروں گھتیں کٹیں وگ زنجیراں

ہیں قربان چمکدیہ ہینوں دردوں چالیجائیں — غالب چال پریم نشے دائیں پر روہڑ وگائیں

جہل جفادے منت خانیوں مینوں پار لنگھائیں — تلونیاں دیاں لہراں وچوں ہنے کڈھ لگائیں

کی کجھ آکھاں کی کجھ کرسیں ہیں حیرت وچہ آیا — روہڑیں کدی روہڑ بندیاں پکڑیں تیرا بھید نہ پایا

نسے تارو وچہ تیریاں لہراں ڈب مرے لکھ تارو — مجروحاں جنگ برہوں والے زخم نہ پاون دارو

واہ عشقا جاں ٹھاٹھ چڑھاویں ندیوں ندی گاویں — اکناں سخت کنارے چاویں اکناں ڈوب گواویں

ڈب گئیاں فرہاد نہ واہراں ڈبدی جان اڑائیں — توسن تند لگام دریغا ولے دل پوے کو ہنائیں

پر جسنوں تقوی جاہڑ وگاویں اسدا حال ورائیں — باہوں پکڑ اڈیں لے جسنوں اسدا سیر ہوائیں

سیر طیر حصول فلک وچہ تیری تیز اوڈاری — دل ہینوں ہیں بے پر طائر بال بلن اگواری

چھوڑ دلا ایہہ لمیاں واٹاں اس منزل سرناہیں — بیٹھوں گھت سمند مہاناں کر کجھ گل اگاہیں

درخواست نمودن یوسف علیہ السلام از پدر عصائے بہشتی و خواستن یعقوب علیہ السلام از جناب باری تعالیٰ و عطا شدن او

ساقی آب نشے دے تازہ دل دا روگ گواوے — جوش اٹھاوے جان میری نوں کڈھ غموں لیجاوے

نقل کباب جگر دا کافی برہوں تے دل تائیں — جاں جاں جوش خمار نہ ہلے لیں جو دسنائیں

گھر یعقوب نبی دے بیری طوبے دی مانندوں — وانگ درختاں جنت میوہ فایو خرما قندوں

طرف زمیں دے سجدے کارن جھک شاخاں آیاں — اک اک طرف فلک چڑھ چلیاں اک طرف چھپایاں

سبز زمرد برگ سوہانڈے جنتیاں جیوں حلے — نازک گرد بلند دیاں شاخاں جیوں زلفاں ہندی کھلے

پر سایہ وچہ ہر گل ظلمت فرق نہ نظری آوے — ایہہ آسمان تے میوہ اسدا تاریاں وانگ دساوے

خارستان اکھیں بدخواہاں چبھ چبھ کاری آئے
ہور درختیں وچ جہانیں جانوراں ندیاں ڈاراں
جاں جاں تار ہوا ہلاوے ایہ وچ وجد سوایا
نرم ہوائیں وگن جدائیں موج چھڈن پت سارے
شبنم صبح سوہانی ہیگیں بیناکار دس آوے
میوے نال رہن پر شاخاں گھت گل ہار پروے
لال چونجاں پر ہرے جناور نام جنہاندے طوطے
پر پھڑ چنج پیر وساوے رلمل جاندے شاخیں
گھر یعقوب نبی دے بیٹا جدم ہووے پیدا
شاخ وڈی ہے جیوں بیٹا وڈا ہے سب شاخاں وچ فائق
تا اُس بیٹے تائیں دیوے کٹ نبی ایہ عاصا
ایہ عاصا ہتھ اس لڑکے دے دائم ہوسی کاری
پر یوسف دی واری اتھیں شاخ نہ جمی مولے
اکدینہ پاس پدر دے یوسف عجزوں عرض گذاری
کر و دعا جناب الٰہوں مینوں عاصا آوے
ہتھ اوٹھا یعقوب نبی نے جاں ایہ لفظ الایا
لے جبریل زمرد عاصا تُرت بہشتوں آیا
خوبی حد شمار نہ کوئی عاصا قدروں بھارا
یوسف جگ وچ سب تھیں سوہنا جیدا کوئی نہ ثانی
بھایاں دے دل رشکوں دہیاں یوسف وچ بھیا جاندا
یوسف لیا بہشتی عاصا ساتھیں قدر وڈایا

جگر حسوداں پر زرے کر کر فرشیں خار وچھائے
اُس ہر برگ ثمر ہر شاخے پھر دے ملک ہزاراں
تے ہر دم تحمید پکارے مینوں حمد خدایا
شاخاں نرم پیاں جھک پینگاں لگراں لین ہولارے
گنبد سبز زبرجد جیہا ویکھدیاں دل بھاوے
لذت ملی بہشتی میویاں چکھ پون دل غوطے
کھاون قوت دعائیں دیون دن تے رات کھلوتے
رج شکم بھر حمد پکارن کوک فلکدی کاخیں
شاخ عجب اک ایس درختوں ہو کے ترت ہویدا
تسدی ہوش لیاقت تائیں ہوندی عصا لائق
ایس درختے اندر ایہا ظاہر جوہر خاصا
اینویں یاراں پسراں ہوئی ایہ عنایت ساری
چوب عصا کد لائق اسدے تے اوہ کدوں قبولے
بھایاں نوں تیں عاصے دتے کر شفقت غمخواری
جنت وچوں اسدے صاحب کر کے فضل پہنچایا
جو کجھ یوسف منگدا فضلوں علمہ تُدھ خدایا
اللہ پاک پہوچایا اُسنوں سبہناں تھیں وڈیایا
صاف شفاف ہرا خود رنگوں وزن موافق سارا
اُسدی لائق جنت عاصا سو ہویا ارزانی
عاصے کارن گھر دی ہیری ساں سہاندا چھاندا
ایس تُرخا ایہو چھوٹا ساتھیں ڈیائی وچ آیا

اینویں ہیو دیاں اکھیں اگے اسدا فرزند وڈیرا — ہنویں شان اساڈے اس تھیں تے ایہہ بہت اچیرا
وچھڑیاں پل جان پدر دی ہووے باہجھ قرارول — ہر دم اسنوں اکھیں اگے رکھے لطف قرارول

مژدہ بلند اقبالی یافتن یوسف علیہ السلام درحالت خواب بہ ہفتم سالگی از عمر گرامی

ستویں سال عمر دے یوسف اک دینہ گود پدر دے — نیند مٹھی وچہ سُتے ڈٹھا کھلے دل دے پردے
نال بھراواں جنگل اندر ہیزم چگن سدھایا — ہیزم بھار جمع کر سبھناں قصد گھراں سر چایا
آوندیاں وچہ راہے اکجا سبھناں بھار اُتارے — اُسدا بھار ہویا سو ہریا گل پھل برگ کھلارے
جیوں گلزار چمن وچہ تازہ شاخاں سبز سوہایاں — بھایاں بھار پئے وچہ سجدے کر آداب آدایاں
یوسف ویکھ اوہیا حالا اوٹھیا او بھڑ وایا- — سر منہ اکھیں چمیں پدر نے لطفوں گود اوٹھایا
فرزندا کی ڈٹھو خوابے کی کجھہ نظری آیا — اُٹھ کھلو یوں کیوں بے صبرا کی تینوں دس آیا
جو کجھہ خوابے نظری آیا یوسف حال سُنایا — رکھ چھپا مت کہیں کسے تھیں ہوئے سن فرمایا
مت ایہہ خواب ہووے فرزندا تیں حق آفت بھاری — سُن کے غیرت کھاون بھائی تیں پر کرن قہاری
بھایاں پاس کہیا بھل یوسف اُس سُفنے دیالول — سُن بھایاں تعبیر نہ لبھی جاتو نے وہم خیالوں

خواب بدن یوسف علیہ السلام مرتبہ دوم بہ ہشتم سالگی از عمر شریف خود

اٹھ برس اہویا یوسف پھر سُفنہ دس آیا — ہتھ اپنے وچہ عاصہ ڈٹھس اندر دھرت ہسایا
چلیاں جڑھاں نکل شاخاں وڈیاں انگ درختاں — گذریاں وچہ سب بیں دی اسدیاں بیجاں سختاں
وڈا رکھ ہویا پر سایہ نال میوے پر بھریا — برگ عجیب شاخاں نازک اصل فردوس ہریا
عیسیٰ موسیٰ پاک محمدؐ تے یعقوبؑ پیارا — ایس درختوں میوے کھاندے حال ڈٹھا ایہہ سارا
ہر ہر بھائی عاصا اپنا اندر زمیں دھسایا — لکڑ خشک رہی وہ اونویں شاخ نہ پتر آیا
نگی ہاو جھڑے سو دھرتی رہیا نام نشانوں — ایہہ کجھہ یوسف سُفنہ ڈٹھا فضل کرم رحمانوں

ایہہ بھی یوسف پاس پدر دے سُفنہ آکھ سُنایا
شوق پیار پدر دے دل دا اوہ گیا دو چنداں
یوسف نے وچ بھایاں ایہہ بھی خواب سنائی ظاہر
آپس وچہ کریندے گلاں ایسیں شے ہوئی کائی
ویکھو کیڈ دلاور لڑکا دن دن ودھیا جاوے
بے قدراں وچہ نام اساڈے اپنا قدر ودھاوے

سُن یعقوب نبی تے جاتا اُس دا عالی پایا
یوسف دل دا مقصد جاتا وچہ سبھناں فرزنداں
اگ حسد دی لوں لوں اُٹھاندی آیاں باہر
پاس پدر ایہہ خوبی اپنی جھوٹھ کرے وڈیائی
سانوں خود نہیں نیواں کردا تے بیقدر بناوے
پاس پدر دے جھوٹھیاں خواباں جوڑ طفل سناوے

خواب دیدن یوسف علیہ السلام مرتبہ سوم بہ نہم سالگی از عمر مبارک خود

ناویں برسے یوسف تائیں خواب وہی آئی
ہر اک دند چلاوے مارے چاہے مار گواوے
اک بگھیاڑ جو زور اکیتا چاندیں لے دھایا
آ یعقوب نبی دی خدمت ایہہ بھی حال سُنایا
سمجھ حقیقت یوسف تائیں جدا نہ کرے کداہیں
روز غماندے آون لگے دل نے خبراں پایاں

دس بگھیاڑاں گھیر لیا سو وچہ ہکے صحرائی
یوسف ڈر دا پیا تڑفدا کجھ سر پیر نہ آوے
یوسف تڑف چھٹا تس موہوں اُٹھیا اُبھڑ وایا
سُن پیغمبر درد دلاں دی دل ہتھیں جوش لیا یا
جان میری نہ جاہ دورا ڈاصبر دلے نوں ناہیں
تے اوہ وقت فراقاں والے کردے لوک دوہایاں

خواب دیدن یوسف علیہ السلام مرتبہ چہارم بعمر دہ سالگی

دسویں سال صبح دے ویلے سر ناز وراں دا
شیریں خواب خوشی دا اویا لعل بھکھے نورانی
چہرہ دلکے نور چمکے رہے نظر جیب تکے
گذری بابل دے وچ ایہا صورت ویکھ مصور
یوسف کنب دے لحظے پچھے خوابوں اُٹھ کھلویا

آہا کول پدر دی اندر غلبہ نیند لیاندا
نے یعقوب چھڑے دل ویکھے چشم چمکے پیشانی
کیڈ دلاور کرے نظارا تابش جھل نہ سکے
یوسف ہو یا ماہ فلک ہے یا خورشید منور
کنبد او ویکھے پیغمبر توں کیوں بیدل ہویا

کہو فرزندا کی کجھ ڈٹھا خواب کو یہی آئی۔
یوسف کہندا ڈٹھا سفنہ در بے کھلے آسمانی
وچہ زمین دے ہر جا نہراں آب صفا سیہ جاری
تن میرے پر چادر نوری ہین وانگوں سرداراں
ہر دم نور ترقی اندر چادر دی روشنائی
اے بابا میں سورج ڈٹھا چند ستارے یاراں
وانگ جماد خموش تمامی عقل قیاسوں خالی۔
سورج چندوں صورت میری روشن دوں سوائی
سُن یعقوب نبی غش کھادا ارو دہرتی تے جھڑیا
ساعت بعد پیغمبر تائیں ہوش ذرا کجھ آئی
پکڑ پیغمبر یوسف تائیں سینے نال لگاوے
توں جاتا فرزند پیارے میرا اندر وڈیرا
ایہ وڈیائی اللہ باہجوں کسے نہ ہوری تائیں
جھل پیار یا سر تے آئی جان بلا آسمانی
ایہ سفنہ تعبیرا جیہی قدر ملے رحمانوں
فرزندا توں سرور ہوسیں اندر دو جہاناں
یوسف کہندا جے ہی حضرت ایہ تعبیر اوجیہی
فرمایا ہن خوشیاں جتھے اول غمی اوتھائیں
ایہ ہے خواب صبحدی تیری جھوٹ نہ ہو گئ کداہیں
تے کہیا ایہ سفنہ یوسف مول نہ دسیں کہائیں
اگلیاں خواباں وانگ نہ دسیں ایہ نصیحت میری

کی حالا دس آیا تینوں جس نے ہوش گوائی
چھن چھن نور زمین تے وہیا جگت ہویا نوراتی
مچھیاں زہیاں نہراں اندر حمد پڑھن غفاری
چادر تھیں کل دنیا روشن چرخ چڑھن لشکاراں
کنجیاں ہین سبھی ہتھ میرے حالت ایہہ دس آئی
ایہ سب مینوں سجدہ کردے کر کر عجز ہزاراں
گوہر نطق میرے وچہ نالے عقل فراست عالی
میرے اگے اُنہاں سبہاندا قدر نہیں سی کائی
صبر قرار تسلی دل تھیں غم درداں کڈھ کھڑیا
یا حضرت ایہ حال کو ہیا یوسف عرض سُنائی
کرے پیار چُمے سر اکھیں رو رو کے فرماوے
سورج چند کریندے سجدہ عالی رُتبہ میرا
نال خودی دے و بر خدا نوں نہیں پسند کداہیں
سختی پوے مصیبت کائی حکم جیوں رحمانی
خالہ چند ستارے بھائی سورج باپ بیانوں
ماں ہیوا تے بھراواں تیریاں ہون ڈیریاں شاناں
وچہ بدن کیوں گئی قراروں جان ہمارے تیری
خار گلیں ہر ناگ خزانے وچہ نہنگ بلائیں
ایہ تعبیر کہی پیغمبر حضرت یوسف تائیں
کھا غیرت کجھ کر کریسن ہن منتاں بذایاں
بھائی تیرے مارن کارن مت کجھ ہن دلیری

یوسف عرض کرے یا حضرت رنج بھائی کیوں دیسن
آخر اوہ پیغمبر زادے کیونکر مکر کریسن

پھر یعقوب کہے فرزندا تیری سمجھ نہ آئی۔
ہے شیطان بندے دا دشمن سخت جدہی بریائی

پھیر دلاں وِل بدیاں گھڑ دا فرق پلک وِچ پاوے
یاراں کولوں یار پیارے پل وِچ جُدا کراوے

یوسف کنب رہیا چُپ سُنکے ہور نہ عذر لیایا
ایہ سُفنہ پھر پاس کسیدے مول نہ آکھ سُنایا

سُن یوسف دی خواب پیغمبر سی ظاہر فرمایا
اینویں رب نوازش کرسی جیوں تیں نظری آیا

تے تینوں تاویل حدیثاں اللہ پاک سکھاوے
خواباں دی تعبیراں والا علم تیرے ہتھ آوے

تیں پر نعمت پوری کرسی نے آلے یعقوبی
جیوں اسحاق خلیل اللہ نوں ملی شرف تے خوبی

تینوں رب پیغمبر کرسی پاویں رتبہ بھارا
سرداراں وِچ سرور ہوسیں اندر دلاں پیارا

مادر یوسف دی سترہی شمعونے دی مائی
ایہ گلاں سبھ اُسنے سُنیاں بھایاں خبر پچائی

سُن بھایاں دل حسد تپائے تے گرمی وِچ آئے
اس لڑکے نے مکر بنائے ساڈے جگر تپائے

جھوٹے سُفنے جوڑ سُنائے پیو نے سچ منائے
اسیں بھاڈ دور ہٹائے تے لڑکے گل لائے

بنیا مین تے خود پیو نوں یوسف بہت پیارا
اسیں نہ ہنجاں وِچ ہنجاہاں قدر گیا اٹھ سارا

یوسف اوسنوں بہت پیارا نال جدہی ورتارا
تے اسدا دیدار گذارہ بن دیدار نہ چارا

حیلہ انگیختن برادران یوسف در بردن آنحضرت را در چراگاہ گوسپندان و جفا نمودن و در چاہ انداختن آنرا

کی جاناں اس دا رفنا دِچ کیڈ پیاں گھل زہراں
حال مزاجاں فاسد کرکے خون وگاون نہراں

جالیاں گرد کھلار کھلویا ایہ شیطان شکاری
ڈاروں توڑ وِچھوڑ طیوراں پھاہ گل دہری کٹاری

ست ایہ کونج نہ وِچھڑ داروں جہل ویلا بچپاویں
جس دیری دا خوف دلیںوں ہت اسدے ہتھ آویں

جاں یوسف دے بھایاں تائیں رشک دلاں وِچ ڈھانی
غم غصے دیو چہ قیامت اک اک گھڑی وہانی

اندر گھر روئیل بناماں بیٹھ صلاح پکائی
جوش خروش غضب جابھناں دل دی گھول سُنائی

رل بیٹھے دس ویر تمامی رل مل کرن صلاحیں
یوسف بنیا مین بغیر ان باپ نہ رہے کداہیں

یوسف نوں وچہ گود رکھیندا گھڑی نہ مول وسارے
دونویں ساتھیں چنگے ہوئے اپہ راحیلے جائے
باپ اساڈا بھلا جاندا اسانوں ہنوں وسارے
اسیں جمع سب عقلاں والے غالب نے وراساہاں
بکریاں چرواندے جنگل سو سو کار بناندے
دن چرواے راتیں راکھے گھرڑے پھر بنوائے
اک اک اسیں جو شیراں تائیں پکڑ اوڈاندی گردل
باپ سانوں اجے نہ جانے کدے نہ الفت کردا
رل بھایاں جاں ہتا پکایا یوسف پاس سدھائے
بھائی یوسف تیریاں گلاں دلنوں بہت سو کھاواں
تیں وچہ ایہا خوبی وڈی جھوٹ نہ کہیں کہ اہیں
سنیاں اساں جو اک عجائب تینوں سفنہ آیا
سن یوسف دل کرے وچاراں سر نیویں چپ رہیا
جے دساں تے ہاس پدرے کیا جواب سناواں
جھوٹھ کہاں تے ربدا عاصی سبہ تھیں جھوٹھ مندیرا
جو کجہ یوسف سفنہ ڈٹھا ظاہر آکھ سنایا
یوسف ولوں اکول ہو کے بیٹھ صلاح پکائی
اوہ ہن وچ دن چڑھیا جاندا کری ذلیل عزیزاں
جھوٹھیاں سچیاں گلاں دے وچہ باپ کری تمیزاں
اسنوں جانوں مار گواؤ جے ہو راضی سبھے
تاس تھیں پیو فارغ ہو کے ہر سانوں گل لاوے

بنیا ہیں اکھیں وچہ ہر دم دن تے رات گذارے
دس بھائی اسیں شیر بہادر گنتی وچہ نہ آئے
سن لڑکے دے سخن خیالی جان جگر چاوارے
ہر دم کارگذاریاں کردے خیریت دے خواہاں
خدمت تے وچہ فرمانبریاں ساڈے وقت وہاندے
دلوں اسیں قربان پدر تے اجے نہ پچھداحالے
نکارا ساں ہر خوب اخلاصوں نام رہے وچہ مردال
بنیا ہیں تے یوسف اگے جان کہن کڈہ دہردا
کر کر مہر محبت ظاہر شیریں سخن سنائے
جو توں موہوں سخن الاویں ہوتی جھڑ جھڑ اون
جو توں اجکل سفنہ ڈٹھا سانوں آکھ سناہیں
جس تھیں ظاہر معلم ہوندا تیرا عالی پایا
کیا کراں کی کہاں زبانوں مشکل ویلا ایہا
چپ رہاں چپ لائق ناہیں کی تدبیر بناواں
سچ بناں ہن راہ نہ کائی جویں کرے رب میرا
سن بھایاندے تپی کلیجے حسد تنور تپایا
یوسف دا کجہ چارا کریو دیر نا کریو کائی
اوہ دو بھائی پیو دے پیارے اسیں نہ کائی چیزاں
یوسف تے اج وار چلیں اپہ کردے تجویزاں
یا تے دیس دوراڈے سٹو جتھوں خبر نہ لبھے
تا ایہ فکر اندیشہ دلدا سب ساڈا اٹھ جاوے

جاں ایہ مطلب پورا ہووے رلمل بھائی سارے
رب کریم گناہ اساڈے بخشے کر غفاری
سُن کے کنب ہیو دا کہندا سنیو سب بھراؤ
شُٹو وچ اندھیرے کھوئے وقت جویں ہتھ آوے
وچ وطن کھڑپلے اُسنوں رکھے وانگ غلاماں
رلمل سارے پاس پدر دے بیٹھے آن آوابوں
پھر سبھناں رل کہیا حضرت یوسف ویر پیارا
بھلکے جنگل نال اساڈے گھل جو دل پرچاوے
کیوں اعتبار نہ دل تیرے بوجھ سانھیں غم خوار کہاویں
اسیں نگاہ رکھانگے اسنوں ہر آفات گزندوں
طفلاں کھیل پیاری حضرت فرحت شیر شکاروں
ایہ گل سُن یعقوب نبی دا بدن گھایل سارا
تارے وانگ چمکدا یوسف نازک نظری آیا
سب وانگوں بگھیاڑاں دسی شکل جیویں خونخواراں
تھر تھر کنبیا بدن مبارک دیکھ حقیقت ساری
بگھیاڑاں بھکھیں یوسف میرا یارب رکھ سلامت
تُدہ سوال جو کیتو سائل کیوں بگھیاڑ دسائے
آخر ایہ بگھیاڑے کہا دا کر سن آن بہانہ
باپ کنبے کجھ ہوون لگا یوسف نوں جے چلے
دفتر حرف منقش ہوئے جو تقدیر قلم دی
باپ کہے جی ڈردا میرا جے تُسیں نال لیجاؤ
کریئے استغفاراں توبہ اللہ دے دربارے
پھر نیکاں وچ نام اساڈا ایویں رہسی جاری
جے کجھ کرنا ڈرو خدا تھیں مول نہ مار گواؤ
صادر دار و مرد مسافر کوئی کڈھ لیجاوے
ایہ تدبیر ہووے والی پئی پسند تماماں
سخن کیتے کجھ نرم ملائم لفظ سوال جواباں
گھر وچ بیٹھا شاد نہ ہوندا بندہ ہے بیچارا
ہسّے کھیڈے نال اساڈے کجھ ہووے کجھ کھاوے
کیوں نہ یوسف ویر پیارا اساڈے نال بھجاویں
کیونکر ٹٹ پونگے آخر الفت دے پیوندوں
گھر وچ بیٹھیاں غم دل لگے خوش ہوون گلزاروں
یوسف طرف دھیان کیتا سو ڈٹھا نازک تارا
مڑ کے بھایاں طرف پیغمبر پھیر دھیان اُٹھایا
ہر اک یوسف چاہے پر نے کراں ہزار ہزاراں
اج سر تیتے آون لگی کجھ مصیبت بھاری
گرگاں وچ نظر ایہ برہ ظاہر سخت علامت
نور نبوت نال نبی تھیں نگر نظر وچ آئے
ایہ بہانہ دلاں ارادہ ہویا شکل نشانہ
وقت مصیبت والے کائی پون لگے اج پلے
تدبیراں دی مرہم لایاں ٹلن نہ گھاہ الم دے
گرگ پوی کو کھاوے اسنوں تسیں نہ خبراں پائیے

غافل ہو مت یوسف تینوں ہسو وچہ اوجاڑاں
وندیں گھت انگشتاں بولے کی حضرت فرمایا
جے یوسف بگھیاڑے کھادا سب کجھ ایساں گوایا
کرے ہوداجے اک نعرہ مر مرجان سنیدے
تے شمعون درختاں تائیں پکڑے جڑہوں اکھیڑے
شیراں تے بگھیاڑاں تائیں پکڑے کرے دوپارا
جنگل باش بلائیں کنیں نوراویکھ ہمارا
نور اساڈے معلم تینوں کی بگھیاڑ بکارا
زخم قلم دے تیز اثر نوں کیہڑا موڑ ہٹارا
فرزنداں دی عرض پدر تے موڑن مشکل ہوئی
باپ پچھے اے یوسف پیارے مرضی تیری کیہی
یوسف عرض کرے یا حضرت دہ رخصت ہو راضی
میری دیر نہ ویری میرے کرنے عرض ہیں پیارے
سن یعقوب تناں بھراکھیں فرزنداتوں جاویں
ہر دم تیرے حاضر ہوندیاں دلنوں صبر نہ آوے
سختی جنگل تدہ نہ معلم نازاں دے وچ پلیوں
توں چلیوں تے میرے پلیوں چلی نقد تسلی
ملناں کدے نصیبے ہوسی اے فرزند پیارے
جے نہ تیری مرضی ہوندی ٹھل انا نہ کراہیں
جاہ سویر نال بھراواں اذن دتا میں تینوں
سن یوسف وچہ دل دے راضی شوق جنگل چت چایا
ہتھ آوے ست یوسف میرا جنگل وچ بگھیاڑاں
بگھیاڑاں دا ساڈے ہوندیاں کجھ بابا کی بایا
اسیں زبانی جے اوس ویلے زورا کم نہ آیا
حمل جھڑن سن اکت پکاروں جنگل رکھ گنبیدے
جاں روئیل جنگلوچہ جاوے شیر نہ آوے نیڑے
یوز پلنگاں پکڑ پنجے وچہ چیر دکھاوے سارا
پر اک زخم لکھے تقدیروں اسدا بھیت نیارا
جے لکھے شیر درندہ ہووچ جاپے اساں اکارا
آئی کون ہٹائی لوڑے کداس نخیں چھٹکارا
دلوچہ جاتا تیر قضاؤں ڈھال علاج نہ کوئی
توں ہیں میرے دلدا پرزہ اکھیں دی روشنائی
میں راضی ہاں سیر جنگل نخیں بھایاں ویکھ فیاضی
خوش میرا دل نال بھراواں سیر کراں گلزار دل
دلوچہ میرے نہیں تسلی خبر نہیں کد آویں
کیونکر تیرے وچہ وچھوڑے سارا روز وہاوے
مینوں چھوڑ اکلا جے توں یوسف اٹھ چلیوں
جاں سن صاحب سختی گھلی میں راضی ہو چھلی
میں منظور کیتی تیں مرضی اے انور سیارے
اج جداں سر تے آیا وقت مقدر تائیں
تک مشتاق تیرا ہر ویلے نہ وساریں مینوں
بھایاں دی دل خوشیاں ہویاں جو چاہیا سو پایا

رات کٹی دن اگلا چڑھیا بھائی کرن تیاری
یوسف دے حق ہتھ اٹھا کے کردا باپ دعائیں
جیوندیاں جے میرے تائیں ایہہ فرزند ملائیں
دل میرے وچہ بہاریاں چاہاں وید کرائیں
جلوے کرن اکھیں وچہ میرے وانگ خورشیدیاں دائیں
وچہ وچھوڑے ایس پسر دے جان میری مت جاوے
اوسے وقت نہلا پدر نے سر دے وال سوارے
تار و تار جدائی کر کے فرق وفرق پچارے
کر کر تر خوشبویوں نال لفاں لٹ گھتے تا تارے
پیشانی بھین فرزندی دی لہر جہنڈی لشکارے
ابرو ابر بہار کرم دے چاہڑی گھت پرکارے
اکھیں دے وچہ سرمہ بھریا ہوئے نال پیارے
واہ چمکائے وچہ رخسارے جان جگر بلہارے
ورلیاں ورلیاں ونداں اتی واری چند ستارے
محبوبی تے خوبی والے سب سنگار سنگارے
کمر بدھا اک سوہنا پٹکہ ہتھ عاصا پکڑایا
خوب سوارہ پتر نوں ہوئے رخ ول نظر گذاری
کر چکا سی اس دلبر دی ہتاں نال تیاری
پر اک عہد ہویا اک واری توڑن ہویا بھاری
اوڑک عہد سمہالن لگا جہل فراق قضیہ
اک زنبیل خلیل اللہ دی تتوجہ خورش کھائی

یوسف دے دل فرحت ہوئی باپ کریندا زاری
میں یوسف دی جان الٰہی سونپی تیرے تائیں
رج ملن دیاں آساں دہریاں دہریاں دہرائیں
تے میں اسدیاں شاناں ویکھیاں ویکھیاں قدر ویکھائیں
ہسدیاں سہدیاں دے وچہ سدیاں اسدیاں ناز ادائیں
نور اکھیں دا یوسف بیٹوں ملے کدی گل لاوے
کنگھی واہ چہڑیاں نے لفاں جان دہری ہر تارے
تے والا نہی لعل دیول لعل دل کھبیارے
شاناں نال زلفیاں شاناں چڑھیاں شوق ہلارے
عین بعین دو نین ستارے چمک دواہاں جگتارے
مژگاں دی ہر نوک ترکھی بیندی وک نظارے
ویکھ بانہدی دھیری اتے دہار دہری تلوارے
لعل لباں دی لعلیاں اتے بیدل ہون طرارے
دل قربان ذقن دی طرز دوں غبغب دے چمکارے
لا خوشبو بدن پہنائے زیبا جامے سارے
اوہو عاصا جنت والا جو جبریل لیایا
جذب تاثر والیاں رمزاں کھبیاں دل کاری
توڑن نفس دل چاہے ناہیں فرق دسے دشواری
ٹورن توڑن عہد دسائے دوہویں تیز کٹاری
سبھ سامان تیاری والا کردا گیا مہیا
میوے کجھ طعام رکھا کر فرزنداں پکڑائی

تے اک بوتل شربت والی دے اوہناں فرمایا
نال گیا خود رخصت کرنے شہروں باہر آئے
تے یعقوب نہ پرتے نالوں مول نہ مڑناں چاہیے
یوسف ولوں نظر نہ لہندی نہ گذرے ول راہے
دیکھ لئیو دیدار دو نینوں مڑ جھب ہتھ نہ آوے
ہنے اکھیں ایہ کاہنوں روندیاں اجے ہوو چہ دیدارے
اجے اکھیں وچہ ایہ رخ نوری چمک چھڈے لشکارے
کالیاں دے ہیریاں شمع وصالوں اجے دونویں نورانی
ول جنگل ہیو نال پتاندے آ ہاڑیا جاندا
پاس نبی وچہ راہے جاندیاں عرض کیتی فرزندا
یوسف ساڈے دلدا ٹکڑہ کد سانوں دے پیارا
ہو کے کھڑا نبی فرماوے فرزنداں نوں رو کے
یوسف نوں لے جھبدے مڑیو مینوں موڑ وکھایو
وقت پیاس نراس نہ کریو شربت ترت پلایو
بکھیاڑا نتوں گرد بگردوں ول دور ہٹایو
سخت کلام نہ بول زبانوں اس دا جگر ستایو
کر کے ایہ نصیحت ساری فرزنداں دی تائیں
جوش محبت خفیہ والے دلوں بخار لیاوے
اکھیں دے وچہ لہر حسندی رسس غلبے چائے
روندی نین دکھیں ہڑ جائے بحر غماں اچھلائے
اجے پیارا رخصت ہوندا نین گھٹاں نہ آئے

پاس رکھوایہ یوسف کارن ہووے ناہ ترہایا
بھاباں گود لیا چا یوسف ظاہر لطف دکھائے
رخ انور تے جاندیاں اکھیں تردیاں وچہ نگاہے
وچھڑنہاریاں دو اکھیں نوں ایہ نظر اندے لاہے
غم سہنے نت دہندے رہنے لسیں دونوں وچہ ہووے
ایہ دیدار نہ جاں مڑ ملیا کون جھلے دکھ بھارے
وگد یو نینوں ہجر پئے تے کویں جبر و غم سارے
جاں اکوار تکن نوں ترسن کیوں ہوسی زندگانی
جتھوں سدا یوسف جاندا اتھوں قدم چلاندا
کیوں بابا تکلیف اٹھاؤ واٹ پوی دوچنداں
ہن گھر نوں تشریف لیجاؤ فقد نکر یو بھارا
کجھ نصیحت سیر دیتھیں ہن سن لیو کھلو کے
بہکے لگے نے کڈہ زنبیلوں اسنوں خورش کھوایو
آپ جداں وچ کار اہو سو تاں کلا چھڈ جایو
ہر دم مہر دلاسا دیکے اس دا جی پرچایو
تے ہر ویلے نرمی کر کے اس نوں شاد رکھایو
لے یوسف نوں گلے لگایا محبوبا جھب آئیں
جان جگر وچہ دکد سارے یوسف رجدا جاوے
لہراں دردوں اچھلایاں ٹھاٹھیں نین رڑھائے
چشمے خون جگر تھیں اچھلے چشماں نے رنگ لائے
دیکھاں جاں ہو رخصت جائے سر تے کیا ورتائے

چھوڑ چلے دل چھیکڑ واری ہلسن پھیر کداہیں
جاہ فرزند حوالے رب دے جنگل باش بلائیں ۔
آوردا اُہن خالی خانے یادوچہ دخل مکاناں
یوسف ہیو تھیں رخصت ہوندا ہیوے سختی جھلی ۔
یوسف دا ہتھ پکڑ کیتا سو پسراں جا حوالے
بھایاں گود لیا جا یوسف ہوئے ودع پدر تھیں
گنبد مینا چرخ فلک دا جوش سدا وچہ آیا
ویر پیارے یوسف تائیں لے ہو گئے رُوانہ
سوہنا رنگ جویں تربوزے باپ نظر کر ڈٹھی
دیکھہ دلا ایہ دنیا اینویں موہ رنگوں تدہ گھسے
رنگا رنگی چھوڑ رنگیلیا رنگ رنگت وچہ وتے
ہو ساقی ایہ رہزن دنیا شکل جدہی ظلمانی ۔
مے رنگین رنگت دی خم تھیں ہر رنگ نال پلاوے
پڑھ چا اگھاڑ نہ ویکھیں ڈول رنگیں دم دہاریں
بے رنگی وچہ رنگ سوہاندے تینوں نظر نہ آئے
وانگ پتنگ شمع دے شعلے کیوں جُھر جان جلاویں
رحم نہیں وچہ جسدی یاری کیوں اُسنوں گل لاویں
موڑ قلم دل کدہر وگیوں کھول نہ زخم نہانی
سُنہ سر تے تقدیر ازل دی پیغمبر رحمانی
ول فرزنداں جاندیاں ویکھے کھڑا اپنی وچہ راہے
وچہ نگاہ پدر فرزنداں یوسف گود اٹھایا

نفع

جاں یوسف ہو رخصت چلیا کردا باپ دعائیں
جھب مڑیں ہت اساں وُسارین آویں تُرت پچھاہیں
محبوباں نوں وداع کریندیاں مشکل پچھدیاں جاناں
تے یوسف نوں رخصت کردیاں رخصت ہوئی تسلی
داغ فراق کیتا سو کاری دل تے جگر وچالے
دل پیغمبر دا پردردیں ہویا جدا پسر تھیں ۔
ایہ بُرہ وچہ گرگاں آیا فضلوں رکھ خدایا
کھوٹ دلیں پر جسدے جاناں شیریں کار زباناں
تنے تلخ چکھے سو جاپے مزے بُرے رنگ مٹھی
مزہ چکھے سو نہ مڑ تکے چھوڑ تعلق نسّے
جو غافل دل باہر ہووے بہت رووے کم ہسّے
ولاں چھلاں وہیاں پڑیاں اندر چمکے ہو نورانی
لُٹ سدہاوے بار گواوے تدہ اجے سمجھ نہ آوے
ویکھ تڑف دل کسدے اٹھیں عشقوں لاٹاں ماریں
چھوڑ رنگاندی یاری بارا یار جمال وکھائے
دور دل سیک لگی دی ویلے کیوں نہ پیر ہٹاویں
جُھور مریں ہت اوکت جاویں جے نہ رمز دن پاویں
برہوں دہن جھلیندیاں ٹھاٹھیں موج وگے طوفانی
ہنجھیں نور پسر نوں گھر تھیں کھڑا اندر حیرانی
دیکھہ دلا محبوب پلیسی پھیر جداں رب چاہے
کیا کہاں اوہ کیڈ پیار دل اُنہاں سینے لایا

جاوندیاں ول کرے نگاہاں ہانہ مڑی پچھاہاں
فرماوے پیغمبر رب دا اوچہ فراق پسر دے
فرزنداں دیاں مڑیاں باہجوں اتھوں مول نہ جاوال
ڈھونڈ ڈکھیں تے مقصد دلدا اوہ محبوب پیارا
وچہ اوڈیک درختے چھاویں بیٹھ گیا پیغمبر
آہی یوسف دی ہمشیرہ گھر وچہ سُتی پیا
جنگل دیوچہ یوسف تائیں گھیریا دس بگھیاڑاں
تے بگھیاڑ ہلے کر پوندے پوندی کھاون تائیں
یوسف نسّے گرگ نہ چھوڑن ڈیہرتی پاٹ گیا سو
روندی اُٹھی یوسف کتھے سُنیاں کھڑیا بھایاں
بھائی جانہہ دوراڈے ڈٹھے پچھیا پھیر پدر نوں
باپ کہے اوہ سیر کرن نوں جنگل طرف سدھایا
ایہ گل کہہ نس پہتی جھبدی ول بھایاں جا روئی
ہیں اے ویر نہ جاون دیاں بھلا نہیں تِن جاناں
تینوں جاون دیاں نہ ہوئے جی سو کرسیں زورا
وچھڑیوں پل جان جلیندی عمراں کون کٹیسی
تیرے باہجوں ہیں مر جاواں نے کی باپ کریگا
گھر دیاں نوں پھر تھائو نہ کائی جان توں ہتھ نہ آیا
یوسف کہندا بھین پیاری نا کر گریہ زاری
بھین کہے اے ویر پیارے خبر نہیں تِن تائیں
بازاں سنگ نہ گیاں کونجاں پھیر کدی گھر آیاں

انت اُٹھائیں بیٹھ گیا سو قدم نہ وگے اگاہاں
جاں جنگل تھیں آوے یوسف مڑسیاں ول گھر دے
یوسف باہجوں کیا گھر ویکھاں گرم گھراندیاں چھاواں
جاں حجر وچہ نظر نہ آوے کیویں کٹاں دن سارا
یوسف گیا جنہاں وچہ راہاں اوہا زمیں معنبر
ویر گیا نہ معلم اُسنوں ڈٹھس خواب اوہیا
یوسف روندا باہجہ قراروں نکدا طرف اوجاڑاں
گرد بگردوں یوسف گھیریا گھیریا دروبلائیں
صورت سوہنی یوسف والی خود وچہ نگل لیا سو
دوڑی آئی باپ ڈٹھا سو کھڑا اوڈیکاں لایاں
ہتھیں ٹور کداہیں گھلیو بابا آپ پسر نوں
دختر رو فراروں گیا بابا قہر کمایا
یوسف ڈٹھس ٹریا جاندا دامن پکڑ کھلوئی
باپ سنے ہیں روندی ہساں کر جا گجھہ ٹکاناں
میری جان نہ جھلے تیں تھیں ساری عمر وچھوڑا
بنہ فراق تیرا ہیں تائیں غم دے بحر سٹیسی
بنیا ہیں تیرے وچہ درداں میرا ہوانگ مریگا
ویر پیاریا مڑ چل گھر نوں تیں بن ہیں ڈکھ پایا
نال بھراواں جھبدے آواں خیر منگو سوواری
گرگاں نال غزال چرندی کد گھر مڑن کداہیں
یوسف تینوں جان نہ دیساں نال پیاریاں بھایاں

یوسف جاہ نہیں چھڈ سانوں غم بانوں وچہ بلائیں
کویں کٹاں ہیں تیرے باجھوں فرقت یوچہ راتاں
ناجاہ یوسف مڑ چل گھر نوں اساں قرار سدہائے
ہیں مر جاساں تیری باجھوں ہسی باپ تڑ فدا
ہم قربان نہ جاوین یوسف رووندیاں گھت دکھیر
تے توں پیو دا بہت پیارا دل ہیر بدا پارا
یوسف دی ان بکڑ چھوڑاوے عجز کرے سو واری
بھایاں انت چھوڑائیں روری یوسف نوں لے دہائے
روندی آن ڈگی وچہ راہے خالی صبر قراروں
کیوں فرزند کریں تقی ان زاری روون وقت کیائی
رورو دختر عرض گذارے یا حضرت میں واری
یوسف گیا ڈٹھا ہیں جاندا صبر نہ ملے کداہیں
درد غماں وچہ مدت عمروں رورو کرسیں پوری
رووندیاں دل گھائل ہوسی یوسف ہتھ نہ آسی
بابا ہوڑ پسر نوں جھبدے صبر دلے نوں آوے
یوسف گیا چھوڑاے پلو دس پیا بکھیاڑاں
خوشی گئی غم سر تے آیا ہو یا بدل زمانہ
پیو دختر نوں چپ کراوے ہنوں صبر نہ آوے
گئے پتر پیو ویکھے دوروں یوسف کندھی چاپایا
جاں جاں وچہ نگاہ پدرئے بہت محبت کردے
جاں پوشیدہ ہوئے نظروں یوسف ٹٹیا وہرتی

ہتھوں نہ چھوڑیساں پلو روز قیامت تائیں
پھیر کدوں تقی ملیں اسانوں کٹ دوراڈ باں واٹاں
جے چلیوں تے ساڈے سر تے وقت غماں دی آئے
کی جاناں کت حال گذارے صاحب شان شرفدا
پاہیں وچہ درد فراقیں وقت گذاریں سکھیں
تیری باجھوں اساں وہاندا مشکل ہوگ گذارا
بھین پلو سنھ چھوڑی ناہیں رووے زار وزاری
ویچلے اوہ خواہر رووے تے ہن ہیش نہ جائے
ویکھ نبی نے دختر تائیں کہیا لطف پیاروں
یوسف ہیرا جھب مڑیسی نہ رو کر غم کائی
رو نوں وچ نہ میرے تائیں رج لواں گر زاری
نال ہمیرے توں رووندا رہسیں جان رہے یا ناہیں
اج یوسف دا بہیا اسانوں قہر وچھوڑا دوری
ویر تے پیو پھے فراقیں روخواہر مرجاسی
یوسف مڑے ہٹی غم تائیں جان رہی دکھ جاوے
ویر گیا مڑ ہتہ نہ آوے لبھدیاں ڈھونڈ اجاڑاں
اج کنعان نظر وچہ ساڈے ہوسی ماتم خانہ
پیغمبر ہن خود پچھتاوے وگی نہ موڑی جاوے
وارو وار لون اکد جیوں سبھناں گود اٹھایا
لگ گئے خدمت اندر جاہنہ سجے جیوں بردہ
تن نازک جاں ڈگا درووں کیا کہاں ہر رتی

پکڑ بھراواں مار چپیڑاں لال کیتے رخسارے
کن مروڑے وال تروڑے دھرت گھسیٹیا پھڑ کے
گردن مار کرایس نیلی دتے دُکھ ہزاراں۔
اے فرزند و باپ میرے دیو مینوں ہا رونا ہیں
ایہ کی اندر دلاں تساڈیاں گذری کجھہ ہا بھائی
ہیں اک عاجز ویر تساڈا وچہ فرمانبرداری
سُن سُن ماریا اوہناں دھیرا قہر کمایو بھارا
باپ نہ اساں محبت کرداتوں وچہ گود مدامی
جھوٹیاں گلاں جوڑ سناویں ہیودا دل تپاویں
اجے نکا توں مکر کریندوں بولیں جھوٹ بہتیرا
پیغمبر دے وچہ گھر اتے جھوٹھ لگاویں لیکاں
دشمنیوں توں باپ ساتھیں کر کے جدا دکھایا
مار سٹیساں جنگل تینوں ایہا بدلہ تیرا۔
رخصت وقت پدر نے تیری نال طعام بھیجا یا
بیون نوں تیں کارن شربت لا ڈلیا بیجالا
مار چپیڑ لگایس اگے جھل عمل دے بدلے
جاں اک مارے یوسف دے ورود وجود دیول جاوے
گئے اگاڑی ہاس پہاڑی کردے ظلم مریندے
اوس پہاڑی ایہ گل سُن کے اچاچیت پکارا
پاس میرے مت تیغ وگایو میں ایہ ویکھہ سکدا
ایہ گل سُن ہو گئے اگاہاں پر ایہ قصد نہ ہٹیا

چُک چُک مارِیا دھرتی اُتے زخم لگے تن سارے
کنڈا اگکھہ جو تن وچہ دھسیا تیراں وانگوں رڑکے
کیا گناہ تقصیر میرے سر یوسف کری پوکارا
میں تقصیر گناہ تساڈا کیتا نہیں کداہیں
اچاچیت میرے سر آئے تسیں سبھی رل بھائی
کی تقصیر گئی ہو تیھیں کہو حقیقت ساری
جھوٹھے سفنے کہہ کہہ لڑکیا کیتو باپ پیارا
کھاون پیون سوون تیرا اسدی خوشی تمامی
آپ بہیں ہو نیڑے اسدے سانوں دور ہٹاویں
پاس نبیدے لافاں ماریں فرہی نہیں دل تیرا۔
بڑا ہوویں کی جاناں آخر کیڈ ملن توفیقاں
وڈا بنیں اساڈے نالوں کویں حیا نہ آیا
تیری ہتھوں اساں سبھاں نے پایا دُکھ بہتیرا
ایہ گل بول طعام سگاں نوں کھول رُویلے پایا
ایہ گل کہہ سٹ توڑ گوایا شیشہ شربت والا
پکڑ لیا تدوں تیغ غضب دی وچہ کچہری عدلے
اوہ اگوں اس مار طمانچہ دھرت سٹے دُکھ پاوے
یوسف تائیں قتل کرائیں بہہ تدبیر کریندے
قتل نبی ناحق نہ جائز مت کر یو کجھہ کارا
اسدے قتل کرن تھیں کنبے تن اجرام فلک دا
قہر غضب دا جوش دلاں تھیں سُن آواز نہ گھٹیا

اک دن رندے آکھ سنایا پھیر مقابل ہو کے
جنگل دے خونخوار درندے گوسفنداں کھا جاون
کون ہوندے تسیں ظلم کماندے آخر پکڑے جاسو
ایہ گل سن کے گئے اکاڑی تے ماریندے گندے
وچہ چراگاہ آن وڑے سو وڈے ظلم کمائے
مار انہاں وچ رسے بدھا کجھ دکھ پہچائے
یوسف کہندا پاس پدر دے ہور کھڑو اک واری
اوہناں کہیا ہن وقت مرندی ہٹ چکی او بھائی
باہوں پکڑ پدر دے جبدم ساڈے ہتھ چھڑایوں
مرٹلنے دیاں چھوڑ امیداں داغ دلے وچہ جاون
نا دادایاں شیر ق خواباں ہوندی وچہ کنارے
کر کر یاد گذارے ویلے توں آہیں بھر روناں
تے اجرام فلک دی سجدے تیں وال ہوئے ناہیں
گذر گیاں او سکھ دیاں گھڑیاں جدوں رگل لاوے
اوہ سفنے وڈیایاں والے جنہاں مراد اچیری
توں سفنے وچ تارے ڈٹھے ڈٹھے سجدہ کردے
مار کریہاں پرزے پرزے ای دلبند پدر دے
یوسف کہندا مارو ناہیں باپ سنے رو مری
باپ پیر ابن سیر رہسی روندا عمر تمامی
جے تسیں ہیں تے رحم نہ کرنا کرو پدر تے بھائی
سن شمعون چھری لے پوندا لگا گلے وگاون
جے یوسف نوں قتل کریسو پچھتاسو رو رو کے
دل گھبیارا تسا ڈسایا پھیر گھڑی وچہ کھاسن
دہشت دا دن سر پر بیٹھے جرااج خوف کھاسو
مار چھپیڑاں کرتن رنگیں پکڑ زمیں چا سٹدے
یوسف رو رو عرض گذارے نہ اوہ ترس لیائے
جیوں جیوں عجز کریندا یوسف غضب انہاں سر چائے
جو تقصیر تساں ہیں کیتی ظاہر کریو ساری
دیہ پدر کر چھیکڑ شہیوں اج کیتی سر آئی
اوہ ویلا چھیکڑ ویلا دیکھ پدر نوں آیوں
اوہ خوشیاں وچہ گود پدر دے ہن مرمتھ نہ آون
تے اوہ سفنے شان شرف دے ختم چلے ہو سارے
خشک عصا اوہ سفنے والا ہن ہر ہرا نہ ہوناں
باپ نہ ملنا توہن مرنا کر کر غم دیاں آہیں
ہن گل گھت دوہاں اپنی دیکھہ کوئیں دم جاوے
دیکھہ وہ تعبیراں عالی اج وچہ قسمت تیری
توں مسجود کوا کب سندا ورد گواہی بھردے
گھائل کراں جنگلوچہ تینوں جا نہہ بخار جگر دے
رحم کرو تسیں میرا اتے رب تساں تے کرسی
پیغمبر نوں ستاں ستاؤ پاسو بے آرامی
غالب ورال الیو آخر زور نہ رہسی کامی
یوسف ڈرو اطرف سے چلے نتیا تماں ہو ماہا دن

پکڑ روئیل چپیڑ لگائی وگیا مار پچھاہاں
بھی اُس مار رہٹایا اگوں تے شمعون پچھاڑی
سبھناں پاس گیا روو یوسف انہاں لمبے لائے
بھایاں تھیں ٹٹ گیاں آساں جاں یوسف نوں سٹے
کہے یہودا یوسف نیں اروون ویلا خاصہ
کیہوں ہیوں کر ظاہر ساتھیں ایہ کوہیا ہاسا
یوسف کہندا ہیں تے رب چہ ہے اک بھید اچیرا۔
جاں میں نال تساڈے ٹریا دل میرے وچہ آیا
ویر میرے دس زوراں والے ایہ پناہ میں بھاری
جے بالفرض پہاڑ پوے سر تا بھی روک ہٹاون
اج مینوں ڈر کس دشمن دا جسدے ویر اوہیے
ایہ دل دی تدبیر جو میری کائی کم نہ آئی۔
جنہاں پناہ دلے وچہ میرے گے دشمن بے مقرہ
دلا دلاسا ہور کسے دا ہناں خدا اُتے دہرنا
اساں پناہ خدایا تیری ہور نہیں در کائی
ایہ گل سُنی یہودا رویا رحم دلے وچہ آیا
جان میری توں بھائی میرا باپ میرے دا پیارا
میں قربان سخن تھیں تیری تیریاں سخت کلاماں
بھائی ویکھ یہودے تائیں کہن کریں کی بھائی
کر گلاں اس طفل فریبی دل تیرا تپیایا
توں وچ طفلی بھسیوں پھر بول قول قرار و

پھر دوجے ول یوسف نسیا دیہ امان اساہاں
یوسف ڈردا ہر ول جاوے نسیا پھر اگاڑی
رکنے نہ واہر وہو چھوڑ یا ویرے سبھے آزمائے
باہجہ خدا ہس لوچہ کہندا ہُن کجہہ ہتھا نوں نہ لبھے
اس ہاسے دا کھول خلاصہ بھائی یار خلاصہ
اے یوسف ایہ رونے ویلا تیرا غم وچہ واسا
گذر عجب اک حال گیا ئی خوف گیا چک میرا
کون بندہ جو میرے تائیں چاہے دُکھ پہچایا
جے کا مشکل آن پویسی خوب کریسن کاری
شیر آفات جنگل دے ظالم ویکھن بار گواون
نال انہاں میں خوف نہ کائی مینوں فکر کوہیے
ہیں بھلا تقدیر ازل دی موڑن ہار نہ کائی
ہُن مینوں بن صاحب سچے رہی پناہ نہ ذرہ
وقت بھلا نہ غافل ہووین ور و حاصل بھرنا۔
توں کدہیں نے کو نہ جھلے تیری سچ خدائی
پکڑ کلاوے یوسف تیں دامن ہیٹھ چھپایا
تینوں ہارن دیاں نہ ہوے زور کرن جے سارا
جان فدا تن واراں تیتھیں مخلص وانگ غلاماں
عہد قراروں پھریا جاندوں کی تیری دل آئی
جالی تان بکردی ویکھو زیرک مرغ پھسایا
توڑیا عہد جنہاں غداراں وچ بے اعتباروں

کہے ہووا ایسے عہدوں پھرنا لازم آیا۔
جے تسیں مارو یوسف تائیں میں پہلے مرساں
مارن دیاں نہ یوسف تائیں میں وچ جان جداہاں
اوہ کہندی توں نال اساڈے کیتیاں آپ صلاحاں
عہدوں پھر یوں بھائی کہندے قہر غضب وچہ سارے
مارن دا کد عہد ٹکایا کیوں ہن مارن لگے
بھائی سو سو منت کردے پیریں متھا لگاون
جے توں اج چھوڑایا چاہیں خود بھلکے پچھتاویں
تے تینوں مڑ ہتھ نہ آوے ویلا کدی اجیہا
اج ویلا مت پھر پچھتاویں چھڈ دے مار گوایئے
منے نہ ہووا ہرگز نہ یوسف نوں چھوڑے
چھوڑ ہووا امن ہیٹھوں یوسف نوں اکواری
نہ کراڑیاں ایڈک بڑیاں چھوڑ پلک دو گھڑیاں
ویری ویر زندہ دکھ لیسی تے کد اساں قبولے
اوڑک ہو لاچار تمامی ظاہر کہن زباناں
اکا تیغ دوہاں سر کافی مار دفن کر چلو
جدوں ہووے جاناں آخر ویر نہیں ہن ٹلدے
تاں کہیا مت مارو جانوں خون نہ سر تے آوے
جے بالفرض رہیا ایہ زندہ کوئی کڈھ لیجاوے
مطلب ساں ایہا جو پیو تھیں دور رہے ایہ بھائی
ناحق قتل گناہ کبیرہ سانوں سر آوے

نہ چاہاں میں بے تقصیرا یوسف ذبح کرایا
ویر پیارے یوسف اُتوں جان تصدق کرساں
ظلم کرو سر خون چڑھیسی دفتر بھرن گناہاں
یوسف دی حق من ہو بیٹھوں خیریت دا خواہاں
کہے ہووا عہد قراروں تسیں تمامی ہارے
جے یوسف نوں ماریا چاہو مینوں مار و اگے
ویر ہووا نہ کراڑیاں نام نہ لویں چھوڑاون
نے جو دکھ نہ اگے پایا اج چھوڑاویں پاویں
جے توں ویر نہ اساں پرائے تینوں ورد کویہا
ایہ سفارش نہ کر بھائی سر تھیں ورد ہٹائیے
بہایاں منت بہت گذاری ور وکے ہتھ جوڑے
اوہ چڑ وکی اگ دلاندی مار بجھائے ساری
مار گوائیے خاک دبائیے جا نہ غضبدیاں جھڑیاں
اکا اڑی ہووے والی مارن دیاں نہ ہولے
دوہاں تائیں پکڑ لیو تے مار گواؤ جانوں۔
کٹ کوشالا عمراں والا دو گھڑیاں دکھ جھلو
سن یوسف ہن سبھے تائیں قتل کرن چہ چلدے
اُنہوں وچہ اندھیرے کھوہے سٹ چلو مر جاوے
پھر مڑ زندہ پاس پدر دے خالی ہول نہ آوے
زندہ رہے مرے جاں اجلوں سانوں فکر نہ کائی
تے اک شرط کرو کو اُتوں پھر نہ چلائے

جاں کھوہے وچہ سٹوا سٹوں پھر ڈِٹھیم نہ مارو
شرمندی ایہ بھایاں آخر لے یوسف نوں دلگئے
یوسف ڈِٹھا جاں ہیچ جاتا فہر کماون لگے
تے ایہ عہد پدر دا ظلموں توڑ گواون لگے
وچہ اُجاڑ دُکھاندے کھوہے ہُن سٹ جاون لگے
وائے دریغ فراق پدر دے درد ستاون لگے
یوسف دوڑ ہیو ڈِیوں دامن پکڑ پکارے
مار و تیغ کرو دو ٹکڑے اک واری مر جاداں
مرن سو کھالا نظری آوے کھوہا قید مندیری
باپ میرا جے ملے نہ مینوں ہیں کی کراں حیاتی
اُس کنعان فروز شمع دے ملے نہ جی روشنائی
اس اندھیرے کھوہے نالوں چنگا گور انہیرا
ہیں تے بیو وچہ فرق نہ پاؤ رحم میرے پر کھاؤ
سُن یوسف تھیں غمدیاں آہیں کری بہو وازاری
رلمل اُنہاں یوسف اُتوں جامے پکڑ اتارے
ستر ڈِٹھا جاں ننگا یوسف آہیں کر کر رویا
اک تہہ سترے دو جا کُڑتے رہن دیو گل میرے
ہُن ایہو پردہ پاس تساں ہیں ہی کفن جاں مویا
بھائی کہندے چھُٹے یوسف نہ کر لتاں تھیں
ن تھیں ہو نہ یادہ لوٹیں ہم ستار یار پ
جمعہ کر تیوالیاں کولوں ...لے ... پڑھ

ہور زیادہ رنج نہ دیہو قولوں ہول نہ ہارو
جنگل وچہ اندھیرا کھوہا تس کنارے آئے
کھوہے دیو چہ میرے تائیں بھائی پاون لگے
جان میری وچہ ہجر پدر دے توڑ و گاون لگے
سر پر میرے درد غماندے ویلے آون لگے
فرقت دی غم دوہاں دلاندی دل نوں کھاون لگے
کھوہ وچہ مینوں سٹو ناہیں میرے ویر پیارے
ایہ تکلیف جو کھوہے والی زندہ ہول نہ پاول
ویر میرے جا تیغ وگاہو عرض قبولو میری
کرو نہ جدا پدر تھیں مینوں حلق وہر جا کاتی
جیون دی وچہ چاہ اندھیرے مینوں طلب کائی
یا مارو یا پاس پدر دے میرا کرو بسیرا
جے پاؤ تے مار گواؤ کھوہے نہ سٹ جاؤ
تو بھایاں نے غلبہ کیتا آئے وچہ قہاری
بدن مبارک ننگا ہویا چڑھے فلک ستارے
شرم زندہ ہو منت کرداکُڑتہ پکڑ کھلویا
ننگا کر کے سٹو ناہیں اندر کھوہ اندھیرے
ہیں وچہ ساری عمر نہ ننگا کدے نہ ہویا
کفن تیرا ... ایہ ہے تیرا حصہ
سورج چند جو ... پاس ...
... دا

دبر چھوڑاوں اوہ نہ چھوڑے کر داسنت زاری
چاہ یوسف نوں رسا پایا کھوہے وچہ وہایا
کیہا گھاں اس کھوہے حالا دوزخ دا دکھلاوا
پر کر بھریا اسدے اندر غم دلگیری ہاوا
ایہ کمین آفات جہاں دا دردکھاں دا کھاوا
وکھا اندروں کر نظر تکیندیاں لول بھرن کلاوا
پانی اسدا ایڈک کوڑا ہیوندیاں دم جاوے
فاسد کر اخلاط بدن تھیں ہر کڈہ دفاوے
محرق حسے آب بخاروں صفرایاں دیاں آہاں
ہجر تاڑیاں دی امیدوں اسدیاں لمیاں واہاں
ڈونگھیاں زخم فراقاں وانگوں ڈونگھا بہت مٹھاہاں
قعر جہنم دا اُس کولوں ہنگدا لکھ پناہاں
تپے تنور غماندا بابن درد بلن وچہ لاٹاں
فلسفیاندی غور حد بس تھیں کھڈا عمق وڈہیرا
تے ظالم دی گور برابر انھیری تھیں بھریا
ہجروں خشت لگی غم چونہ آتش حسد تپایا
دہر پرکار وچھوڑیا نوانے نقش کڈھیندیاں
چالی سال کمایاں ہویاں گنہ غماں وچہ آہیں
مرکز ہفت دوائر غم دا دور حصار بلائیں
بدخواہاندی دلدیاں اگاں ویراں وچہ آیاں
رات کھلا مُہ قبرے والا چند ستاریوں خالی

دوڑ پیا شمعون غضب تھیں کھوہ گھڑیا یکباری
کٹ لیا پھر رسے تائیں جاں لہ دھوانے آیا
سپ اٹھوہیں اُسوچہ ظالم ہر اک زہروں ساوا
درد دریغ فراق عزیزاں رازتیں پچھتاوا
اسدا نام زبانی لیندیاں کرن بلائیں ہاوا
جنہاں دلاں دچہ صبر وڈیرہ انہاں دا پرتاوا
تے بدبوا وہی مندی مغز دماغ جلاوے
کر تحلیل رطوبت تن تھیں پلوچ سار وکھاوے
وہندا جوش حرارت اُتھیں اَنگ عدیاں سالاں
روروراز نکھلا دکھ بھریا وانگ برہوندھاہاں
رنج آزار اذیت بھریاں انگ دلاں بدخواہاں
مہجوراندی آس لمی نہیں اسدا قدم اگاہاں
یار وچھنیاں راتاں وانگوں اُسدیاں لمیاں واٹاں
دنیا دے مغلوب دلاں نہیں اُسوچہ ودھ انھیرا
ناداراں دے فکر معاشوں ایہ نمونہ دہریا
خون جگر پر درد لاندا کھول گندہیں رنگ لایا
بیٹھ وچوں دم سر دھر بندیاں اڈن کھاندیاں گرد لا
کرگار ابھر روٹی سواری درد سو کائے بھائیں
نقطہ جسیم جدائی والا چاہ مدار ایدا ایہیں
اس کھوہے وچہ آن سمایا تہ سر لاٹاں جاہاں
روڑ کنڈے پر حسرت والے ایہ پئے سوز حوالی

کش نخشب وچہ ماہ عطا ہتھیں چاہ ملی مشہوری
نورا کھیں آرام دلاں دا صبر جگر دا سایہ
جاں بھایاں کٹ رسی یوسف کھوہ وچہ گیا
جاہ جھب پکڑ میرا پیغمبر پیغمبر دا پیارا
سن کے حکم فرشتہ نہیا سدرہ تھیں یکباری
پکڑ لیا دہواٹوں یوسف جیوں نازک گل جایا
ہر آفت کر صاف شتابی نال آرام بہایا
برکت لب سب پانی شیریں ہو گیا وچہ دم دے
یوسف دی خوشبو یوں اسدی دور ہوئی بدبوئی
سب آفات پلک وچہ اسدی ہوئی دور تمامی
سٹ بھراواں یوسف تائیں اتوں پتھر مارے
مڑ بھائی ول گئے چراگاہ کر ایہ کارے بھارے
سائل تدہ سوال کیا ہے یوسف عالی پایا
وچہ زمانے ہود نبی دے سی اک عابد رب دا
شیث نبی دا پڑھے صحیفہ آہا نام یہودا
یوسف دا وچہ ذکر صحیفے اسنوں نظری آیا
ہویا شوق دلے وچہ غالب چاہے یوسف ویکھاں
کرے دعا رکھ یارب مینوں جاں لگ یوسف ہووے
عرض قبول ہوئی درگاہے آیا حکم ربانا ں
اس کھوہ دے اندر تینوں یوسف نبی ملاواں
تدوں یہودا اس کھوہ وچہ خدمت رہیا مدامی
تے ایہ چاہ رہیا چاہ کردا ماہ ملے اکوازی
اوہ محبوب نبی دے لئی اس کھوہ وچہ آیا
جبرائیل مقرب تائیں حکم الٰہی آیا۔
بیٹھک جا سوار شتابی صاف کرو تھاں سارا
اکھ جھمک تھیں اگے پہنچا کر اک تیز اوڈاری
قطرہ رحمت باراں وانگوں پکڑ تھلے ول آیا
پانی چاہ کر جوش اوچھلیا لباں برابر آیا
آب صفا پر لذت ہویا برکت نال قدم دے
وانگ چراغ بدن دے نوروں جا گہہ روشن ہوئی
کل آرام تسلی ہوئی اس دی بے آرامی۔
پھیر یہودے نے کرمنت وچے بھائی سارے
گوسفنداں انہاں کھوہوں نیڑے پیش ڈھنہیں پر سارے
ایہ تقدیر الٰہی آخر کیوں کھوہ وچہ آیا
دن راتیں وچہ عمل عبادت شائق ذوق طلبدا
وچہ تلاوت ذکر عبادت رہے مدام آسودہ
خوبی حسن کمال مراتب ہوسی عالی پایا۔
کراں زیارت یوسف دی جے ہووے وچہ ویکھاں
میں بھی کراں زیارت اُسدی عرض کرے ایہ رووے
کر الہام کہیا اس کھوہے اپنا رکھ ٹکانا ں
جاں لگ یوسف نوں ویکھیں تدہ جند گوالیں
راتیں دنیں وچہ ذکر عبادت کردا سی زندگانی

نت فرشتے حکم خدا تھیں غیبوں خورش لیاون
جاں بھائیاں سُن یوسف سٹیا عابد خبراں پایا
اوپر تھیں جاں گیا فرشتہ پکڑ تھلے ول چاہے
گل ملیا کر شوق ہزاراں حالت آکھ سُنائی
پیا قرار دلے وچہ ہیرے جاں توں نظری آیا
بھایاں ندا توں گلہ شکایت یوسف کریں نہ کائی
ایہ گل آکھ خدا توں سونپیا یوسف نبی حقانی
یوسف ویکھ رہیا متعجب اسدی صدق صفایوں
آہا یوسف کھوہے اندر وچہ مصیبت بھاری
تانے زخم فراقاں والے سینے دیو چکارے
اوہ پرورده ناز خوشی دا ہووے وچہ کنارے
وچہ جدائی دی تلخائی جان لباں پر آئی
اس کھوہے وچہ سی اک پتھر وانگوں تخت وچھایا
توں ہر مصیبت سر تے آئی یوسف نے دکھ پایا
رحم کریں توں ہیرے اتے تیں بن تکیہ ناہیں
رب کہے اے یوسف ہیرے دل غمناک نہ کریو
میں تینوں سلطان بناواں اُپر تخت بہاواں
ایہ نہ جانن تیرے تائیں توں جانیں ایہ سارے
اوہناں جتاویں ہن دے کارے توں وچہ بڑیاں شاناں

اس عابد نوں کھوہے اندر عزت نال کھلاون
نظر وگا یوسف اوپر ڈٹھا نور کھلے روشنایاں
ویکھ ہیو دا شوقوں اٹھیا پوچھ ملیا وچہ راہے
وچہ اڈیکاں تیریاں یوسف مدت اساں وہائی
ہر اک دا مقصود پوچاویں ہیریا وانگ خدایا
ایہ سب ہیرے ملنے کارن ڈھونڈھ مصیبت پائی
ساہ ٹھنڈا بھر اگوں دم وچہ عابد ہویا فانی
رب دی فضل کرم تے لطفوں نالے بے پرواہیوں
وچہ فراق پدر دے ہر دم کردا گریہ زاری
دو نیناں یاں ندیاں اندر تاریاں لاون ہارے
ہن دیدار پدر دے شوقوں جان لبیں کھلیارے
ہن وچھنے رج رج رُنے کر کر یاد جدائی
جبرائیلے یوسف تائیں اُتے پکڑ بٹھایا
میں عاجز نے بھایاں ہیریاں کیتا ظلم خدایا
میں بندہ توں صاحب ہیرا دہ اخلاص اساہیں
بھایاں اوں لدی اندر شکوہ رنج نہ دھریو
بھائی تیرے تیرے اگے کر عاجز پہچاواں
تے ایہ تینوں سیس نواون عجز کرن بیچارے
ایہ وچہ عجز مرہن سر نیویں کر کر عذر بیاناں

آلوده کردن برادران یوسف قمیص یوسف به خون گوسپندی و وانمودن بپدر را از کل ذئب یعنی گرگ

آہا بھایاں یوسف تائیں جاں کھوہے وچہ پایا
کر بکری اک ذبح اٹھائیں کرتا خون ڈوبایا

رات پئی سب وندی ہندی گھر دی طرف سدھائے
بیٹھا باپ ووڈیکے اگے اندر شوق سولائے

چھپاں کو ہاں بھین چیخاں نعرے گوش پئے یکباری
سن یعقوب قرار ول چلیا زخم لگا سو کاری

میں جاناں اج سر تے آئی کجھہ مصیبت بھاری
یوسف میرا ہوگ وچھناں پسر کریندے زاری

جس غم دا دل فکر چروکا تے ساری غمخواری
کی جاناں اج اوسے غمدی آن ڈھکی ہے واری

لے درواہن جان میری یا تیری تیز کٹاری
دہس وچہ بیٹھ جگر دے رمس تیں پیندی ہن ہاری

لہراں چھوڑ و چھوٹے والیو دو نینوں کرلاؤ
ویٹ نہ ہن جگ وندیاں وندیاں جھور مرو پچھتاؤ

سندیاں سار نبیدے تینوں لایاں درد اولیاں
وقت گئے جد خوشیاں والے ہن سر سختیاں آیاں

کویں پیارے یوسف باجھوں میرا ہوگ گذارا
یارب تیری رحمت باجھوں ہنیوں جیون بھارا

آن ملے فرزنداں نوں کردے گریہ زاری
باپ پچھے اوہ صورت کتھے جو میں بہت پیاری

اے فرزند وچہ تساڈے یوسف دسدا ناہیں
گیا کتھے مڑ پھر کدلسی روندیاں کر کر آہیں

ماہ منور خوبی والا کس پردے وچہ آیا۔
انور اختر نور فلک دا کس نے پکڑ چھپایا

تساں وچوں اوہ رونق گھر دی کدھر ہوئی روانہ
وچہ تساں اوہ شمع نہ دسدی دل جسدا پروانہ

پُر معنے اوہ صورت زیبا بلک تمام معانی
اوہ معنے دُر معنے مقصد کیوں ہو گئے نہانی

اوہ محبوب نہ آوے نظری جس دیاں مٹھیاں گلاں
کہو عزیز و یوسف کتھے دل گھایل وچہ سلاں

کی ہویا کیوں روندے آئے کس آفت نے مارے
یوسف کتھے اے فرزند و مڑ مڑ باپ پکارے

اوہ کہندے اسیں دوڑن لگے پیش و دہن نوں سارے
یوسف ہاں اساں بہا یا کھا لیا بگھیاڑے

تا روندے اسیں گھر نوں آئے پئی مصیبت بھاری
بھاویں اسیں سچی لکھواری تیں دل نہ اعتباری

وگی کلام پتا ندی ایہا ہو کے تیز کٹاری
سن پیغمبر غش کھا دہرتی آن پیا یکباری

رہ موں روم رہیے دکھ غم دے وموں شام اجاڑے
شاہوں لا صبح تک ہرگز چشم نہ مول اگھاڑے

ایڈ غشی آہی نبی نوں بھلا جان جہانوں
نہ ہلے نہ ساہ بھری نہ بولے حرف زبانوں

تن ٹھنڈا دم نہ بدن وچہ بیٹھے پکڑ ہلاون۔
بیٹیاں جاتا باپ ساڈا دنیا چھوڑ سدھایا۔
ویر گُٹھا سن باپ پیارے اسیں گئے ہو عاصی
ساتوں چا شیطان بھولایا خوف سبھاندا ناتا
جاں فریاداں سوز دلے تھیں منظوری وچہ آیاں
تدبیراں وچہ ہارے سارے اسیں گناہیں بھارے
رووَن تے کر لاون سبھے ویلا ہتھ نہ آوے
باپ پیا ایہ چاہیا ون بھیر ڈگے وچہ دم دے
رووَن دیکھ احوال دکھاندا پیغمبر دے گھر دے
اسیں سبھے مرجاندے جنگل تے اک یوسف ہندا
یوسف دی اوہ بھین پیاری جاں بیبن وچہ درداں
خواباں دل لاتاں بلے جو ڈٹھی سر ورتی
اوہ ویلا دل گھائل کرداجاں روندی چھڈ آئی
بنیامین جو چھوٹا بھائی اُسنے خبراں پایاں
سُن وہیہ چلے جگر دے پرزے روندیاں اکھیں
یوسف گیا نہ مڑ ہتھ آیا اہل البیت نبیاں
صبح ہوئی کجھ ہوش ہیا سو کہے نبی کنعانی
بکری خون لگا کرتہ جنگل ٹھپ لے آئے
کرتہ ڈٹھا خون آلودہ غشی پئی مڑ بھاری
رکھ اکھیں تے کرتے تائیں پئی غشی وچہ آیا
اُٹھ گیا دل جنگل جو ہاں ہتھ قمیص چمیندا

نال ہلایاں ہول نہ ہلے نہ بولے جدوں ہلاون
اسیں برے کم مندا کیتا وڈا ظلم کمایا
روز قیامت مشکل بنسی کیونکر ملے خلاصی
کر افسوس کہن ہُن ساڈا رہیا نہ کجھ ٹکاناں
دنیاں دین اساں دے ہتھوں جاسی کھس اڈایاں
پیغمبر آزردہ کیتا نقصاں بکر کھلائے
حال نبی ہیں کہاں کو ہیا قلم لکھے جل جاوے
تے آرام قرار نہ دیوں دکھ وچہ زخم الم دے
کہن پسراں سختی نالوں اسیں جنگل وچہ مردے
تا پیغمبر درد غماندے اک بھار نہ سہندا
دل وِیاں کاری زخماں تے غم دگایاں کردیاں
یوسف گرگاں گھایل کیتا گل لیا سو دھرتی
ہیچ ہویا نبی جدائی بھکھاں نہ رہیا کائی
یوسف نوں گھیاڑے کھادا خبر لیاندی بھائیاں
ہتھ نہ آوے یوسف جیہا ویر کروڑ ہن لکھیں
روندیاں بیاں عمراں ہن ہو یاں وچہ قضیاں
جے یوسف گھیاڑے کھادا اُہدی کیا نشانی
باپ لگے دہر کہندی دکھو درد بس نجائے
یوسف ہیر دی ایہ خون زخم کھلا گلناری
ہوش نبی فرچے کرتہ یوسف چھوڑ سدھایا
کھڑ ایہاراں اچیاں تے بڑی بکار کریندا

اے درندیو ظالم زادیو یوسف کاہنوں کھادا
سر ہیں بلند پہاڑاں چڑھ چڑھ وے افراق پکارے
پھیر نبی دل گھرڑے مڑیا یوسف نام زبانی
ہوش کدیں بیہوش کداہیں پر اوہ وگے نہ باہر
اندر زخم ثبوتی باہر حکم قضا وچہ راضی
اکھیں تے دہر کرتے تائیں پیغمبر فرمایا
ملنے دی میں آس نہ گیا شوق دلیدی کارول
توڑ گھیوں جی جان میری نوں دلدی آس نہ ٹٹی
خون بھنا ایہ کرتہ ڈٹھا کھول نبی رحمانی۔
خون ڈبایا ہویا کرتہ ظاہر نظری آیا
تا یعقوب نبی نے جاتا ایہ فریب پتاں دا۔
یوسف اُتے ظلم کمایا حسد ستایا بھایاں
کھول قمیص کہے فرزنداں پیغمبر کنعانی
کھول قمیص ڈٹھا ہیں سارا دل ہے حیرانی
کس لفظاں دے پردے اندر اوہ مستور معانی
نہ پیراہن خاک آلودہ نہ پھٹیا وچہ دنداں۔
تن یوسف دے زخم نہ لایا نہ وچہ خاک رلایا۔
سن فرزند پئے وچہ حیرت بھل گئے تدبیروں
جا جنگل تھیں گرگ دلاور اونوں پکڑ لیائے
لے بابا ایہ گرگ ستمگر قہر کماون ہارا۔
تا یعقوب نبی نے ڈٹھا گرگ کھڑا بیچارا

آخر تینیں نہ خوفوں کنبے سخت عذاب خدا دا۔
سن سن کے وچہ جنگل جوہاں ون درندے سارے
چھم قمیص دہرے چا اکھیں اسدی ایہ نشانی۔
تن اکھیں دل زخم کلیجے ہنجہ نہ ڈھلے ظاہر
پر اوہ دم دم جوش غم اندر زہر دیوے بھر تازی
خواباں تیریاں سچیاں یوسف رازنہ میں ہتھ آیا
پھیر ملاں امید اوہی اللہ دے دربار ول
آس ہنوں نوں ملیں کداہیں جاں سختو بند چھٹی
خاک لگی نہ کرتہ پھٹیا زخموں نہ نشانی
کا بگھیاڑ نہ اسدے اہر ظلموں وند چلایا۔
کیونکر کرتہ ثابت رہندا گرگ کوئی جی کھاندا
تے افسوس جو عاصی ہوئے سر تقصیراں چایاں
تسیں کہو بگھیاڑے کھادا پت میرا نورانی۔
سچ کہو کی ہیت نیارا اس وچہ ہیں نشانی
بعد کرو تنہا ہی رازوں دہر سُلم برہانی۔
کہنڈک گرگ پیارا اوسدا نبی کہے فرزنداں
لاہ کرتا لیگیا زندی نوں پھر کس رنگ چرآیا
کہن سبھے اسیں گرگ لیاواں سچے ہاں تقریر دل
لیکہ قید زنجیریں اسنوں پاس پدر دے آئے
یوسف پیارا پکڑ لیا سو کیتا پارہ پارا
ویکھ اکھیں بھر آیاں خوانوں کیتیں دردپکارا۔

کیوں کھادا توں یوسف میرا کیوں دل ترس نہ آیا
یوسف میرا سورج چندوں روشن دون سوایا
نے توں طرف ضعیفی میری نظر نہ کیتی کائی
گھر میری دی برکت پوری اوہ مقصود جگر دا
کھاون لگوں ترس نہ آیا کھاوندیاں مر جاویں
اے بگھیاڑ اجاڑ گھر انئوں کیا لگا ہتھ تیرے
دلبریاں وچ جیہدیاں سن مڑاں اکھیں ناز اشارے
تے دو لباں تبسم بھریاں نور بھرے رخسارے
لاڈلیاں دو زلفاں والا اوہ محبوب ہمارا
یوسف روندا وچ دکھاندے دور اکھیں تھیں میرے
کھادو ماسن بدن جو اُسدا ہڈیاں دس ٹکانال
ہن وچ درد فراقیں جیہدے زار رہیا وچ غم دے
یوسف پکڑ کیوں دندیں چا وچ کس ٹکڑے
جاں توں میرے یوسف اتے ظلموں دند چلائے
کی کی زاریاں کردا یوسف چھوڑ گیا جگ فانی
وائے دریغ میرا اوہ یوسف مینوں نظر نہ آوے
کیوں کر گاتوں قہر کمایا تینوں رحم نہ آیا
جے ایہ دند ظلم دے ظالم توں یوسف پر لائے
جے توں کھادا یوسف میرا تینوں کھانہ بلائیں
اکا یار پیارا میرا اسو تھوں چھٹ جانے
اکو یار نترا جا یارا جس بن یار نہ کوئی
یوسف توں جی کھادو ظالم وڈا ظلم کمایا
نور اکھیں دا ہوگ کسیدا کیوں دل فکر نہ آیا
یوسف باجھوں حال اساڈا گرگا ویکھ کیائی
کیوں گذری تیری دلوچہ ہوگ عزیز پدر دا
جے توں میرا یوسف کھادا آخر بدلہ پاویں
ظالم زادہ تیریاں ندّاں کھولے کھاہ گھنیرے
وچے سخن شیرینیاں بھریاں لب جُھر رقتارے
دنداں دی ہیونداں لیو چہ تارے توڑ کھلارے
کھو بگھیاڑ ا مردم خوار اکیوں کیتوئی پارا
اے ظالم بگھیاڑ اکیتو کنوں ہیرے ہیرے
نازک ہڈیاں کھاگیوں پاکر کے زور دھگانا
کھاون وقت سُنے پاناہیں اُسدے سوز الم دے
نزع کویں سر گذری اسدے کی کی درد وہانے
حال فراق غماں دی جیہڑے کی سنے وچ آئے
کلمہ حق کویں توحیدوں نہ گیا گذر زبانی
شوق جیہدا وچ سینے میری اچھل اکھیں نوں کھاوے
ہول قیامت دا توں دل تے یاد نہ ہول بھلایا
تیرا میرا جھگڑا ہوسی مالک دی دربارے
دکھیں ناہیں دو ہیں جہانیں ہرگز بھلا کدائیں
اے افسوس اوہدا دکھ بھارا وچ بیان نہ آئے
تیتھیں گیا گیا توں ضائع ہن غمخوار نہ کوئی

جاں پیغمبر نے بھر آہیں رو رو کے فرمایا
سُنکے گرگ نبی دے اگے حاضر آن کھلویا
کر یعقوب فلک ول اکھیں عرض کرے یا باری
نال طفیل محمد صلی اللہ علیہ وسلم سرور جو سردار نبیاں
ایہہ بگھیاڑ اساتھیں بولے سچی گل سناوے
ہتھ اُٹھا پیغمبر جس دم ایہا عرض گذاری
دہر ہتھوں سر گرگ نبیاں تے کہہ اسدا تائیں
سر اوسدے دہر ہتھ پیغمبر کہندا اے بگھیاڑا
بولیا گرگ لبیک نبیا تدہ درود سلاماں
نبی کہے بگھیاڑا تینوں قسم اللہ دی بھاری
تدہ سوگند اُہدی گرگا جسدی خلقت ساری
جھوٹھ نہ کہیں ہاریں صدقوں کہہ میری ہے زاری
گرگ کہے میں قسم نبیا توبہ لکھ لکھ واری۔
میں نہ تیرا یوسف کھادا مینوں قسم الٰہی
آتش آب ڈرندیاں ہرشے ڈرہوں حکم ربانال
میرے تے فرزنداں تیریاں کیتا ظلم نبیا
جھوٹھ بداہناں ہیرائے پاس انت ندامت
میرا جھگڑا نال انہاندے ہوسی حشر دہاڑے
بیجوں جھوٹھ تنا یا جاسی اللہ دے دربارے
سُن پیغمبر صدق لیاندا اتے پھر فرمایا
ہے معلوم الٰہی جیہنوں یوسف دا احوالا

بگھیاڑا جاں یوسف کھادو کہہ کیوں ترس نہ آیا
سرنیویں شرماندیاں اکھیں نین لہو بھر رویا
اعلٰے اکبر توں اک خالق جیں ایہہ چھت سواری
تے برکت اسحاق خلیلوں عالی شان صفیاں
یوسف میرا کیونکر کھادس سچ بتادس جاوے
عرض قبول ہوئی درگاہے حکم کری رب باری
بول خدا دے حکموں گرگا سچی گل سنائیں
سچ سنا کہہ حکم الاہوں جھوٹھ نہ رہے بواڑا
ہن بن سچ نہیں کجھ چارا صاحب ہیش غلاماں
کیونکر میرے یوسف اتے زخم چلایو کاری
کیوں کھادوں یوسف میرا سچ سنا گواہی
نوری صورت توں کیوں کھادی جو بن بہت پیاری
ایہہ طوفان سرے تے بدہا فتنہ تہمت بھاری
مینوں بے تقصیر انہاں نے پکڑ لیا گھت پھاہی
پیغمبر دا بدن مبارک روانہ آیا کھانال
کیا کہاں ایہہ تہمت بھاری کیڈک قہر قضیا
میں فریاد کراں در رب دے جسدن ہوگ قیامت
میں ہویا بدنام جگت وچہ رو کہیا بگھیاڑے
گرگ کہے فرزند نبیا جھوٹھے کرن پکارے
ماہ میرا محبوب تواڈی کس پربے وچہ آیا
آکھ سنا کتھے کہڑی جائیں ماہ جبین اوجالا۔

اوہ فرزند پیارا میرا سچیاں خواباں والا
گرگ کہے سب معلم مینوں پر میں کہنا ناہیں
نبی پچھے پھر کتھوں آیوں اگے کتول جاناں
گرگ کہے یا حضرت سُن لے میری گریہ زاری
مصروں ٹر یا شامے آیا ملنے بھائی تائیں
راہ وچہ گرگ ملے کجھ مینوں انہاں خبر سُنائی
یا حضرت سُن ایہ گل میرا دلوں قرار سدھایا
ویر وچھناں میں عاجز تھیں دل وچہ درد ہزاراں
روندیاں اکھیں جگر ٹُٹ فدا دل تھیں خون اُچھلیا
خبر پائی میں ہویا بھائی مینوں ہوش نہ کائی
دل بریاں میں جگر اپڑے کا تہاں غماں وگایاں
میں لبہاں اوہ یار نہ لبھے جسدی یاری بھاری
آتش شوق الٹبے بلدی لاٹ جھٹی تن جالے
سُن ایہ گل نبیدی اکھیں بھری سرشک عنابی
انساناں وچہ شوق محبت چاہیئے جان گوائی
یوسف دے وچہ شوق محبت اشک بھرے پیغمبر
گرگ رووے دُکھ ویکھ نبیدا درد دلیوں ملیا
نبی کہے کہہ گرگا ظاہر توں ایہ کتھوں پائی
گرگ کہے یا حضرت آیا اکدن نال ارادے
ابراہیم خلیل اللہ نے خبراں کجھ فرمایاں
جو بھایاں نوں ملنے جاوے الفت نال پیارے

دس مینوں ہن کتھے ہوسی ہیدا غا گل لالہ
جنگل سداواں وچہ پہاڑاں جنگلی غار اساہیں
واس تیرا کس دیس قدیمی وچہ کس کوٹ ٹکاناں
گھر میرا وچہ مصر قدیمی جہت رہایش بھاری
شوق زیارت ویر پیارے چائی جان ازائیں
پھاہ وچہ دام ازائیں لوکاں ماریا تیرا بھائی
میں وچہ غماں تڑفدا روندا ایس جنگل وچہ آیا
کھاون ہیون چھٹا میں تھیں گذرے روز ستاراں
میں بیدار کرن نوں آیا خالی روندا چلیا
وچہ اُجاڑے ہوسودائی کردا رہیا دوہائی
جنگل باش درندیاں میریاں سُنیاں کوک دوہایاں
جسدا ہجروں جاندی واری زخم رہے دل کاری
وائے دریغ میرا اوہ بھائی چھوڑ گیا کت حالے
اِک یاریاں دل جیواناں شوق طلب بیتابی
عشق عجب ہے جے دل جھلے عشقی نبی نوں آئی
غم دل ویکھ نبی دے ظاہر رون تارے انبر
دل تے جگر دوہاندا غم تھیں گھل پانی ہو چلیا
شوق محبت گرما جوشی تدھ کتھوں ہتھ آئی
دادا میرا کرن زیارت پاس لساڈے وادے
اک ایہی حق واجب کیتا صلہ محبت بھلیاں
چھٹ نہ داوں رتبہ پاوے باہجھ حساب شمارے

تے احسان کرے جی کوئی عالی درجہ پاوے
تے جو حسد عداوت رکھے کیوں نہ دوزخ جاوے

یا حضرت میں داوے کولوں خبر سنی ایہ ساری
تداں یارت کارن لیتی بھائی طرف تیاری

شوق دلیدیاں واگاں چایاں چاہڑیا عشق ہولارے
جاں طلب سر پہونچیا آخر دکھ جھلے سر بھارے

سنی حدیث نبی نے سچی پر تاثیر ادائیں
فرمایا پھر وحی واری گرگا پھیر سنائیں

تے فرزنداں نوں فرمایا ویکھو راوی تائیں
پکڑو یاد حدیث نبی دی پاؤ انت جزائیں

گرگ کہے یا حضرت تیرے ایہ فرزند پیارے
ظلم کماون شرم نہ کھاون عقل قیاسوں ہارے

لایق سنن حدیثاں ناہیں ہین کھیوں دہ الاوا
دُر یتیم اخبار نبیا کہیا انہاں نوں آکھ سناواں

گرگ گیا ہو وداع نبی تھیں جلوں کہہ گل ایہا
تے یعقوب پیسر ہجر دوں دلگیری وچ رہیا

فرماوے فرزنداں تائیں سمجھ حقیقت ساری
ولاں تساڈیاں گل بنائی ٹکر ایہا مکاری

وچھڑیا ہن یوسف میتھیں ملنا واٹ دوراڈی
صبر جمیل کراں ہن بھارا ایہا کار اساڈی

مد منگاں میں پاک الاہوں جھوٹھیاں نفساں ولوں
ظلم کیتا تساں میرے اتے جھوٹھے ہوا من گلوں

فرود آمدن کاروانیان مصر بر سر چاہ و بر آوردن ازان چاہ یوسف علیہ السلام را و خریداری نمودن از برادرانش بدراہم معدودہ و پیش گرفتن راہ مصر و ذکر حکایات کہ در راہ رو نمود رسانیدن او را در مصر

لے ساقی بھر جام شرابوں مخموراں تائیں
دل وچہ درد ہویا انگیارا قطرہ لہو بہائیں

شعلہ شوق اٹھاواں غالب جاں مستی وچ آواں
قلب جگر دے دولت خانے کر آتش دکھلاواں

بجھ بجھ مرن آتشدی جالے ہو ہو بریاں سینے
جھڑے نمک دلریشاں زخمی روون بے تسکینے

سینے لاٹ جنہاں دے بلدی پھر سجند داغوں
رخصت جلے بصیری لدا گھر دے ایس چراغوں

جاں تے عشق غلام رسولے نازک نوکاں لایاں
شوق طلب دی وتھ وانڈے غفلت اگاں چایاں

مظہر شان اُسیدا ہر دل جس دا شوق پرانا۔
ہردم یار وسیندا اندر کھول اکھیں گھت جھاتیں
تے دھپ چھاں زنگار ولیدی روندیاں بہہ راتیں
نین پریم نشے وچ بھنے ہنجھو روڑھاون ندیاں
سجے وچ شوق تیری بہ یار اکرے اندول نتارا
دسّ دل رمز وچے وچ کئی حبدا شوق نشارا
کتّوں واگ چلی مڑ یارا تند تیری اسواری
ہُن سیار لیاؤ کائی یوسف نوں لے چلیے
باقی حال یوسف والا وچ فراق پدر دے
بھائی سٹ کھوہے وچ آئے یوسف رہیا اکلّا
رون لگا کر منہ فلک ول یا والی اسماناں
عبد گناہیں یا غفارا عرض کرے درماندہ
کُل طفیل اسحاق خلیلوں بخش میری بُریائی
رون ملائک وچ اسماناں سُن کے حال اویہا
نا رو یوسف صاحب کہندا دور کراں دکھ سارے
صبر دیاں یعقوب نبی نوں تیری وچ وچھوڑے
سُن یوسف دل ہوئی تسلی رہیا اندوہ نہ کائی
پڑھ یوسف ہر ویلے اُسنوں تیں دل رہی ٹکانے
یوسف پڑھے دُعا جداہیں ہویا حکم ربانان
تے پیراہن ہونتیاں جڑیاں تن اُسدے پہنایا
ستّر گل فرشتے نوری رب نے پاس بٹھائے

ول ول کے گھت ڈونگھے ہینے جوش بھری من بھانا
اکھ نہاریاں نوں گن ہلدی کردیاں نظر صفاتیں
شوق تیرے بابل لاٹاں بلیاں نور رکھلے مشکوتیں
اکا اک پکارا کردیاں دہین بہاوین سردیاں
راز نیارا اُن من سارا اِک اِک کرے پوکارا
چاہے شوق ولے نوں ادہا جیوں دل ہر ور تارا
وچہ ناسور نہ گھت سرنیزہ رہے متان دم جاری
مصر اوڈیکے مغرب زادی زخم جیہدا دل سلّے
آکھ دلا کیا سہر تے ورلی انور پاک قمر دے
رات پئی دل وحشت دہائی دیکھ ہر کان کولا
تیں رحمت حیرانت نہ کائی کھلا لطف خزانہ
بہت گناہ سہریں جس کارن اسجا پکڑ لیاندا
اس زندان غضب دے وچوں مینوں بخش رہائی
تاں پہتا جبریل جنابوں کہیس آن سنیہا۔
مصر گھلاں تیں تخت بہاداں دیاں مراتب بھارے
تینوں کراں عزیز جگت وچ روز گئے رہ تھوڑے
یوسف تائیں جبرائیلے اِک دُعا پڑھائی
برکت ایں دُعا کدائیں نہ وحشت دل ڈھانے
جبرائیل لیا کھلاوے جنت وچوں کھانال
تا یوسف نوں ملی تسلی صبر دلے وچ آیا
تا یوسف وچہ کھوہے تنہا وحشت خوف نہ کھاوے

تد لنوں ایس کھوہے دے گرد آ اُترے کروانی
گھر اُسدا وچہ مصر مدامی سُن اُس حال بیانی
وچہ کنعان ایہا خود ڈٹھا خولبے نظری آیا
کڈھ آستینوں باہر سٹیا کھڑا رہیا اُس اگے
چُن چُن مالک موتیاں تائیں بھارے ڈھیر لگائے
پاس معبر حال سُنایا اُس تعبیر سُنائی
برکت اُسدی دنیا دولت سب تیری ہتھ آوے
دنیا دین اسیدی برکت تینوں ملے تمامی
تینوں جانے عالم سارا ہوسن عالی شاناں
مالک نوں سُن خواب حقیقت وچہ شوق نشانی
ڈھونڈھ کرے وچہ خانیاں گلیاں لبھی پتہ غلاموں
تا آواز کہے اُس ہاتف ڈٹھا شوق جداہاں
سُن آواز گیا مڑ اوتھوں شوق ہیا اوہ تازہ
ہر برسے دو واری مصروں شام ولایت جاوے
وچہ کنعان لبھے اُن کائی جان کجھ پتہ نہ پاوے
ہُن ایہی لے مال تجارت شاموں ٹریا آہا
وچہ جنگل اُس کھوہے گردے کیتس آن اُتارا
کھوہے تھیں اُس نوری شعلے ڈٹھے جاندے روانہ
ابر سفید سرے تے چھایا سایہ نور وچھایا
دامن دراں گھمگھیر جو پھیری کھوہ دے ل سجدہ کردے
اک گدا گر داناں سندا چھٹ سُٹی اُٹھ دہایا

مالک ابن ذغر وچہ انہاں صاحب بازرگانی
اک دن سُنا سفنہ ڈٹھس اندر عہد جوانی
ٹٹ سورج اتے چرخوں اُسدے وچہ آستین سمایا
ابر آیا سر سورج دے تے موتی برسن لگے
بھر صندوق ہویا دل راضی چشم کھُلی پچھتائے
اک غلام تیرے ہتھ آوے کنعانوں اے بھائی
آخر تینوں وچہ بہشتاں اللہ پاک پہنچاوے
نام تیرا وچہ دنیا رہسی آخر تیک مدامی
برکت اُسدی یاد رہین گا مرداوچہ جہاناں
ہوا سوار مصر تھیں چلیا آوڑیا کنعانی
شوق طلب وچہ بے قرار دل خالی آراموں
اجے ایہی کر صبر پیا ہے برساں تیک پنجاہاں
تا اوس عادت پکڑی دائم ایہا ہمیش اندازہ
جاوندیاں مڑ آوندیاں بھی وچہ کنعانے آوے
لاٹاں لبدیاں شوق دلیدا مڑ دل مصر لیجاوے
طرف وطن دل مصر سدھاناں بھل گیا سو راہا
ایہہ کھوہا نوکوہ کنعانوں جسو وچہ یوسف تارا
لاٹاں نور بلے اُس کھوہوں جاون دل آسماناں
مالک حال عجب ایہہ ڈٹھا ویکھ تعجب آیا
یا نبی اللہ کہن زبانوں اسیں تیری سب بردے
کھوہے گرد وفا ہویا سو سجدے سیس نوایا

ست گدہی توں چھٹ تعلق جھب اٹھ عیس نوں آئیں
ہور سفید جناور ڈٹھے شکل عجب کئی ڈاراں
جانوراں دی صورت سوہنی ویکھ سبھاں سن بھائی
مالک ابن ذعر دے آہے دو بردے حسن پیارا
پانی لین گھلے ایہ دونویں مالک نے بیچارے
جبرائیل خدا دے حکموں تا کھوہے وچہ آیا
تے توں چند اجیہا نورانی بدر تیرے رخسارے
توں اوہ چند کرم دا پورا راز جدہی وچہ بھارے
چڑہن لگوں اج دیس پرائے کرنے توں رشنائی
چل اوڈیکاں تیریاں یوسف داغ دلاں نوں پائے
منتظراں نت چاہ اڈیکاں روندیاں وقت وہائے
لو خبر بے صبر پیاندی شوق جنہاں دکھ لائے
زخم جنہاں دے پئے پرانے اکھیں خون بھرایاں
روندیاں اکھیں بھجدی سینے زاری ترڑ فدیاں جاناں
خزاں دی گی کنعان دلایت گلزاراں جھڑ چلیاں
دیس چھٹے پردیسیں چلیوں سفر دوراڈے آئے
چھوڑ وطن چل دیکھو کیہاں پردیسیاں دیاں ادراں
اجڑیاں نوں چل وساؤ وسدیاں گھت اوجاڑا
اج وچھڑیاں سو ملن دوراڈے ڈھونڈ دیا نوں ادہاؤ
چھوڑ پدر ٹر چلیوں یوسف سن بھیناں سب بھائی
وچھڑیاں نے روندی رہناں ملنے نوں اکواری

کئی گیاں اٹھ صفاں ازابیں توں مت ضایع جائیں
کھوہے گرد طواف کریندی کر کر شوق ہزاراں
ڈیرا گرد لگایا مالک طلب کرایا پانی
بشرا بال نام دوہاں دا دونویں نیک ستارا
مالی ڈول دگایا کھوہے بشر اکھڑ اکنارے
بہ وچہ ڈول جیندا اُٹھ ویلا یوسف نوں فرمایا
وارث شرف دے چا بروسند تیں تیرے دو تارے
نور تیریاں چمکاں بھریاں دو عالم وچہ سارے
چلیا چھوڑ قدیمی واسا یاراں گھت جدائی
جنہاں دلاں نوں تیریاں تاہنگاں شوق تیری دکھ جائے
گھما چھوڑ کے ریس ریس دہندی ٹلے ڈکھ کٹیا جائے
روندیاں وچہ نیر جگر دے پرزے توڑ وگائے
کھڑے اڈیکن واٹاں یوسف تیریاں نت وایاں
اج کنعان وچھناں تیں بھیس بدلیا ہور زمانہ
تے دل مصر بہاراں چھلیاں پر کلیاں وچہ گلیاں
لمے پینڈے دور وطن دے نزول قصد لیائے
اکناں تیرے وچہ تیریاں دردان چھوڑ گیاں جن مادل
اج کنعان نبی دے گھر دے ٹٹ پیا سو دہاڑا
ہیں لوں نور اکھیں دا جیندا اسنوں اج چھڈ جاؤ
گذرن لگے وقت جنہاں دے تیریاں وچہ جدایاں
وچہ پردیس فوں فیر کھو الیاں کردی گریہ زاری

پنڈاں بنہ بر ہوندیاں کائی چلدی ہر سر پر ہزاراں
دردمنداں یاں دلدیاں آہیں گم ہن وچ سینے
جنہاں اک دیکھ تیرے یاں تاہنگاں دردھیں مشتاقاں
چلو دل انہاں جنہاں سک تیری اپنا آپ چلایا
اپنا آپ تے جو دس آیا کر کے وہم اڈایا۔
تے اوہ شوق تیرے بڑے خود بوں گئے خدا یوں
حال تنہاندی شوق تیرے عقلوں دور گئے
اجے نہ جنہاں ڈٹھا رخ تیرا خواہیں دل پر چائے
وچ اوڈیک وصال تیرے جگر جنہاندے تپدے
بے وس گئن انہاں تھئیں رمزاں تیں نال جوری چھپدی
ات ڈٹھیاں چل تاں لقاوں گھت پوکار جو پھیرے
لے ایہ ڈول وہائے یوسف نوں سجنہے آئے
نال تیرے ورتارا تیرا گذر چکا دینہ کائی
ہوئی جدائی پیارے تیں تھیں ہن تھر چلیا
جنہاں پیا یاندی ہن ہوں ساعت حشر دی بھاری
چاہن فراق اٹھاندی اکھیں جنہاں دی ہوں رج ہاری
جذب جنہاندی کاری آئی تنہاں مبارکبادی
جاں بڑے کروان اچانک کھوہے ڈول وہایا
یوسف پچھے جبرائیلا کتھ مینوں لے چلے
میرے باجھ نبی کنعانی کویں کرے زندگانی
کتوں میریاں واگاں چایاں کدھر قصد اٹھایا

انفس تھیں آفاق سماون ہجر وصلدیاں کاراں
نام تیریاں اراں پوسن وچ پردیس نہینے
چل ہن وقت دراز ہویائی تیریاں وچ فراقاں
خود دل ڈٹھا کجھ نہ پایا انت توہیں متھ آیا
ہو وہمی وچ لٹھمک لٹھمی لوں لوں جوش رچایا
فلسفیاں دی ہر وچ صفاہت گذری سوفسطایوں
اس ان ڈٹھے حسن تیرے نے لوں لوں نور رچائے
نین اونہاندے منجہ فراقوں رہڑدے نظری آئے
نام تیرے دی نین اونہاندی موتیاں لال چیندے
واہ واہ عشق تیرا دل سڈا خود دل نوں روز وری
اکناں دے اندگھر روشن کر لیوا اکناں گھت اندھیرے
وچ فراق تیرے بہ رودن تیری ماہیو جائے
جان جگر وچ درد تنہاندی روندیاں وچ جدائی
اس گھر توں مڑ ڈونا ناہیں سائیں جس گھر وچ پلیا
گذرن چالی سال انہاندی اندر گریہ زاری
اگلیاں نوں درگاہوں ملیاں تاثیراں وچ آہیں
فرحت شادی دی آبادی اج شاہوں برادی
جبرائیل اٹھا یوسف نوں بوکے کول لیایا۔
باپ میرا میں اسدا پیارا کویں وچھوڑا جھلے
رس رس وہن چلے کس کوٹے میری زخم نہانی
کتوں مینوں ٹورن لگوں حکم کتھوں دا آیا

صاحب دے فرمان میرے تیکوں چلے فرمائیں
صاحب میرے میری تائیں کی پیغام پہنچائے
کدہر ول لے چلے مینوں توڑ وچھوڑ پدر تھیں
وحی کہے توں شیشہ ڈٹھا یاد اہی ہانا ہیں
وحی کہے توں صورت اپنی جاں اسو چہ سنبھائی
دیکھ جمال میرے دل گذری سن یوسف فرماوے
مل ہیرا کوئی دے نہ سکے ایڈک حسن ہمارا
وحی کہے لے حضرت یوسف وقت وکن دا آیا
وکن لگوں اج قیمت تیری مشتر باندے پلے
ویچ چلے اج ویچن ہارے لے چلیا ونجارا
یوسف سمجھ ندامت کھاوے رووے تے پچھتاوے
وکاں کتے لیجاوے کوئی تیریاں طلب رضائیں
یوسف ڈول اندر جا بیٹھا جویں وحی فرمایا
کیا پیا اج پانی باجھوں اندر ڈول ہمارے
بے خود ہو پیا خود مالک سخن کہیا سو ایہا
خوشخبری اساں طالع جاگے بخت بہاراں لایا
جا بشرے وچہ ڈیری کہندا صاحب مالک تائیں
نور بہشتوں نازل ہویا کھوہوں ظاہر آیا
مالک ابن ذعر خوش ہویا جانس مقصد پایا
مالک یوسف نوں لے آیا لیا لوکاں کرواں
کرواناں جا پردے اندر یوسف نبی چھپایا

کھوہوں کڈھ کتھے لے چلے ہیں بیچاری تائیں
کون کوئی جو کڈھ کھوہی بھیتیں لین ہندیوں آئے
بھینان چھایاں تھیں گھت ورکی کتھ چلے لے گھر تھیں
یوسف کہندا یاد اہی ہیں بھلا نہیں اس تائیں
کی تیرے وچہ دل دے گذری ایہی دس کہانی
جے میں ہوواں غلام کسید امینوں اوہ وکاوے
کون خریدی میرے تائیں ہیرا حسن دلارا
مل تیرا اج دیون لگا ہتھ جہدے سرمایہ
گاہک آئے اج وک چلیوں لے پردیس چلے
بھل گیوں توں یوسف اپنا مل کیتوئی بھارا
بخش ربا میں لکھ لکھ توبہ داغ خطاؤں چلے
قبد کریں تو راضی ہوویں لکھ خوشیاں میں تائیں
مالک ڈول کھچے لا زورا بھارا معلم آیا
جاں او تاہاں نظر کیتی سو نور ڈٹھا چمکارے
یا بشریٰ ہی ایہا کالبھا روشن سورج جیہا
ایہ سورج دا ٹبرا بالک کھل ہیاں وشنایا
خوشخبری تیں صاحب ہاڈیا لبھا طفل اسائیں
کہاں عجب یہ ماکو بیہا اندر دلو سمویا
کر آزاد دتی خود وختر بشہ لیب ہی وڈ بایا
صاحب بیلضاعت دتی روشن نور خزانہ
تن من تے تن راتاں ہچھے کھوہوں باہر آیا

نے اوہ ویر جو یوسف تائیں کھوہ وچ سٹ سدھائے
کھوہے گرد ڈٹھے کروانی اُترے بھار اتارے
کھوہ خالی آواز نہ آئی دھاہیں ہوئے سارے
آبق بندہ کھوہے سُٹیا دتیاں اساں سزائیں
خونخوار اندہاں شکلاں ڈٹھیاں کنب گئی کروانی
انہاں کہیا مت جھوٹھ الاویں نیں مار کریہاں
اک نعرہ جاں کڑک ماریاں نٹھ نٹھ مریسو سارے
اور اک خوف پیا کروانان کرن خوشامد لگے
ویر کہن ایہ بردا ساڈا بے فرمانی کردا
کروانان ول یوسف ڈٹھا شکل ڈٹھی نورانی
نور نبوت متھے چمکے چمک چڑھے آسمانی
چشم سیاہ وچہ رمزاں قاتل کھولن زخم نہانی
دو بادام سیاہ پر تابوں مژگاں صاف سناناں
نرگس بھرگی کہاں کیا نازک ہرن تکے شرماوے
بینی سیدھی الف [illegible] ویکھ نظر جل جاندی
لعل لباں [illegible] چھپ سوہنے جنہاں مثل نہ کائی
دو رخسارے نازک بھارے بڑی نزاکت والے
ہیٹھ انہاں جیہی ٹھوڈی زنخداں [illegible] زیبا ہی
جان فدا [illegible] ہوش [illegible] آگاہی
مرد مکاں گرد [illegible] چہ [illegible] سیاہی
تن [illegible] آئینہ [illegible] پردہ

دوجی وار مڑے اوہ تدلوں لین حقیقت آئے
کھوہے جھات گھتن دل یوسف لیلے نام پکارے
گھیر لئے کروانی سبھے کیتے تنگ بچارے
کون تسیں کی قدر تساڈا آندا کڈھ تساں ہیں
منکر ہوئے اساں نہ کڈھیا مول بندہ کنعانی
پہنچیا نہ پوچھا اسیں بہادر پکڑ مریندے شہیاں
لٹ اسباب کھڑاں کنعانی جا سو چھوڑ بیچارے
پردے وچوں ماہ کنعانی کڈھ لیاندا اگے
یوسف ویکھ بھراواں کنہی چشم نہیں جی ڈردا
زلف زنجیر سیاہ گھت پیچاں بدر صاف پیشانی
ابرو قوس سیاہ خمداراں تیغاں ہندوستانی
چمک سیارے نور وانگوں جہات گھتے جگ فانی
ویکھ نگاہ لٹ جاندیاں جاناں کھوے زخم جہانا
کون دلاور ہو مقابل ذرا کو نظر ٹکاوے
دو ابرو پیوستہ دو چہر شکوں چہڑوی چاندی
جاں کت کھلے لئے تبسم بھرے جگت روشنائی
سورج چہرے دہر دو طرفیں کیا کہاں گل لالے
قربانی ہو جانہہ نگاہاں صنعت واہ الٰہی
حسن پسند قضا قدر دی نور قلم بھر واہی
رنگ آمیز ازل دی ہتھیں مہندی بے پرواہی
حضرت نور ظہور کرم دا کون کہے اچہ پردہ

دل ہر دا کد طاقت دہر دا رخ دیکھے دلبر دا
ویکھن ہار فدا ہو مردا رخت لٹاوے گھر دا
واہ درد ا دل بیدرداں دا واقف نہیں قدر دا
نذریں ندی حسن دیاں کاں نگاں وگدیاں چار چوپھیرے
واہ وچہ عشق وسیندیو یارو پار نساڈے ڈیرے
واہ وا صورت یوسف والی واہ وا حسن صفائی
اوہ خوشرنگ دمونڈیاں اتے صنعت دی طراحی
گردن نازک نال درازی وچہ سرکشی سوہاوے
ساق قدم خود زانوں شیشے دنگ ہی کروانی
جس نے ڈٹھا بیخود ہویا اندراکت نظارے
حیرت دے وچہ بیخود ہوئے سب کردان ہیچارے
اوہ یوسف دے بھایاں تائیں ویکھ کہن اے یارو
ایہ سرور کو صورت نوری پردہ کہو نہ ہووے
بھایاں کہیا جھوٹ نہیوں بندہ ایہ ہمارا
تے شمعون کہے آہستہ یوسف نوں وٹ گھوری
جے توں ایہ اقرار نہ کریں قتل کراں تلواروں
میں بندہ ہاں مالک سندا اوالی اسد میرا
سُن مالک نے خواہش کیتی ویچ لو واس تائیں
انہاں کہیا اسیں دغا نہ کرئے دوزخ ہی غداراں
جے تُسیں عیباں سنے قبولو نال رضا لیجاوو
انہاں کہیا ایہ چور ہے تیر اچھو کھیاں کرداگلاں

غش کھا جھڑدا جوش نظر دا نین برہوں تے بھر
غم پروردہ دل کڈھ دہردا اڈر دسا عذر نہ کردا
اُٹھ تک ویکھ حسنداں لہراں بیڑا نامردا
نے اکوال نہ حسنوں خالی لوں لوں ہیرے بیرے
پر ایہ دید کرم دا قطرہ وس نہ تیرے میرے
کتف دو ساعد تے کف دستاں وچہ انگشت نمائی
مستیاں چاہڑ کرے دل گھائل حیرت بھری صراحی
سینہ چوڑا شکم مسوی کمر نہ نظری آوے
ہوش بقا کجہ حیرت لٹے جان چلی قربانی
واہ وا واہ وا واہ وا واہ وا واہ وا وا پکارے
ہوش ہی مڑ بیٹھے آخر پر حیرت وچہ سہارے
ایہ فرشتہ نور سرشتہ تسیں لاناں بار و
تُساں کیہا اعتبار نہ سانوں سُنیو سو نہ قبولے
پر بیزار اسیں اس کولوں دکھ دیوے ایہ بھارا
کر اقرار جو ہاں میں بندہ ہاں ہے گل پوری
سُن یوسف نے دل وچہ جاتا عقل قیاس وچاریں
یوسف کہندا ایں ہاں بندہ کھنب گیا سن ڈیرا
جے تُسیں ہو بیزار تمامی بار و نہیں ازائیں
ایہ بندہ لیسیں کل خریدو اس وچہ عیب ہزاراں
مالک کہے پیغمبر زادیو عیب کیتا فرماوو
ایہ جھٹھا اساں ننگ دے روغن دے انگ بلادیا سلّاں

مالک کہندا اُسن سب بنیاں مُل کرو چا دیہو
مالک ویہہ درم نے کھوٹے یوسف مُل چکایا
مُل دراہم معدودہ کرا اللہ نے فرمایا
کڈھن انہاں مراد لیندی قیمت نام دھرائے
جے یعقوب کریندا قیمت مُل زلیخا پسندی
ایہ قیمت یعقوب پچھانے بہایاں خبر نہ کائی
یا وچ مصر نواحی تک تک جھڑ جھڑ مرے لوکائی
مالک کہے پیغمبرزادیو سند دیہو لکھ کائی
ہے شمعون قلم تے کاغذ لکھیا بیٹھ اُنتھائیں
دعوی اسدا کدی نہ کریئے جھگڑا ہور نکائی
بے دعوی لکھوایا مالک یوسف عہد بنایا
پھر مالک نوں پاس بہایا سب یوسف بھایاں
سن مالک کہا دہو کہا اسدا ویکھ متاں جیہل جاوے
پا زنجیر سنگل گل اسدے کھڑیو گھت کجاوے
مت تنہوں چا ڈیرا ایتھوں دیر کریں پچھتاویں
ایہ گل سن زنجیر ہواوے مالک یوسف تائیں
ٹوپ بلس نمد پہنایا بھایاں بیٹھ اتھائیں
یوسف کہے بلند پکاراں اٹک ذرا المجاد
یوسف بہت نداں کرداوہ ہوگئے روانہ
یوسف کہندا مالک تائیں اذن ہووے ول آواں
طوق گلے ہتھ کڑیاں ہتھیں بیڑیاں پیریں پایاں

اُنہاں کہیا جو خواہش تیری ایہی دا اُل اہو
ہے درم انہاں یوسف تائیں پھڑ باہوں پکڑایا
بھایاں دا مطلوب نہ قیمت صاحب بردہ پایا
ویہہ درم مُل یوسف سندا حق دلالاں پائے
جان دیندی اوہ اک دیداوں ایہ پسند نہ پیندی
تے پا کجھ قدر زلیخا جانے جان دھری کڈھ سائی
لکھ لکھ جان فدا دیداروں تول ترازو پائی
ویچ لیا اساں ایہی بندہ قیمت حاصل پائی
ویچ دتا اساں یوسف بندہ مالک مصر کے تائیں
مہر نبی یعقوب انہاں نے بیعنامے وچ لائی
ایہ کاغذ وچ مصر سے آخر یوسف دے ہتھ آیا
گلاں کجھ نصیحت کارن ال اسنوں فرمایاں
نس گیا مڑ ہتھ نہ آوے ساڈا نام گواوے
ہوشیار رکھو جے اسنوں تا قابو وچ آوے
ایہ چھلیا چھل جاسی درم وچہ واہ لگے غم کھاویں
ہتھاں وچ ہتھ کڑیاں پایاں گلوچہ طوق ایڈائیں
ویر چلے چھڈ یوسف رویا ملساں پھیر کداہیں
اے فرزند و باپ میرے دیو رحم میرے پر کھاؤ
جاں یوسف نوں ونداڈھانیر چھٹے کر واناں
مالک اذن دتا اٹھ نسیا یوسف طرف بھراواں
یوسف دوڑی دوڑ نہ ہووے اڈ باں اچھڑ گیاں

کر کوشش نہ دیکھ گیا نے سے دیرا گاہاں
کر برباد چلے تسیں مینوں بخشنے رب نساہاں
غرض میری ملجا مینوں بھائیو جاندی واری
ظالم ظلم کماندے آئے آخر رحم چنگیرا
آخر دا دیدار کرایو تے چھیکڑ دا میلا
یوسف رو رو عرضاں کردا بھائیاں قدم اٹھایا
سن رویا تے اٹک کھاڈیا ویر سبھے کھلیائے
وِیچ چلے تسیں مینوں بھائیو روندا چھوڑ سدھار
باپ وچھوڑیا میرے کولوں بھیناں بھائی سارے
حسد تساڈیاں وچہ دلاندے کیڈ کھلار کھلائے
اج جدایاں نے سر میرے بھار چوائے بھلے
پردیسیاندے وا سیاندے وس پیا نتھاواں ہوکے
میں راضی جان رتے چاہیا جو میرے سر ورتی
باپ میرا پیغمبر رب دا اسدی خدمت کریو
وائے دریغ پدر دی اکھیں چھیکڑ ویکھ نہ لیاں
خبر کہیا ہن کتول جاناں لہیاں وانٹاں پیاں
نال جنہاں پرچاؤ دلیدا انتھیں وچھڑے سارے
میں آزاد غموں گھر ہیوے خوشیوں وقت گذارے
لے افسوس نڑ فدا جگرا پیا فراق پدر تھیں
اج سلام تساں میں چلیا چھوڑ قبائل سارے
سن سن بھائیاں گریہ زاری جوش دلانوں آئے

یوسف دا دل دردیں بھریا زار رویا کر آہاں
ظلم کیتا تساں میرے اتے میں نہ بدلہ چاہاں
قہر وچھوڑا میں سر آیا ہی فراقت بھاری
تساں کیتا منظور اساہاں زور نہیں کجھ میرا
اٹکو ندر اسنوں گل میری ہن رخصت دا ویلا
آخر وکجھ ہیودے تائیں رحم دلے وچہ آیا
تدلوں یوسف نیڑے آیا آن سلام پوکارے
میریاں توڑ امیداں چلے توڑ وچھوڑ بھائے
آس میری اج گئی نکمی مڑ وڑ نوں گھر بابے
پیغمبر دے بیٹے ہو کے کیتے ایڈک کارے
ہن کد باپ ملے مڑ مینوں جھور مراں دیدار
باپ نہ ملیا جاندی واری میں ٹر چلیا ڑکے
لکھیا ہوسی مدفن میرا وچہ پرائی دہرتی
میں جو کیتا بخش دتا میں ہوراں ظلموں ڈریو
میریاں جتھاں پدر تھیں تیدیاں وچھڑ گیاں
گنبد سبز فلک دی تھیلے حال جہلے ایہ کہیاں
کی جاناں ہن نال پرایاں کی پوسن ورتارے
نیم اج بند ہوان نہاندا جہاں در مدے تارے
جاں لگ جان بدن وچہ آہا میرے سر جگر تھیں
خون جگر ڈھل جائے دریغا چھٹ گئی دید پیارے
وچہ ندامت رودن سارے اساں غضب سر چائے

جے نہ خوف پدر دا ہوندا سن ای یوسف بھائی
باہوں پکڑ گھیا ے تدنوں مالک یوسف تائیں
تینوں پٹ لئے کیڑ وا ناں شتراں بھار لدائے
مالک ابن ذعر دا آہا نام ملیح اک بردہ۔
رکھ یوسف نوں نظر حوالے نال رہیں ہر ویلے
نال ملیح خود اگے اگے یوسف دی اسواری
قبر یوسف دی مادر سندی راہ وچہ ظاہر آئی
ویکھدیاں چڑ درد میرے نوں جھل نہ سکدی غم نوں
دکھ میرے دے لمے پینڈے دور دوراڈیاں واٹاں
اے مادر فرزند تیرا ہیں جو نازاں وچہ پلیا
ہیں وچہ گود تیری سکھ پائے دکھ پئے اج بھارے
پردیساں وچہ بنھ لے چلے ہینوں دیس پرائے
اے مادر میں ٹریا جاندا میریاں نہ مہاراں
ویکھ میرا دکھ چھپکڑ واری ہیں مڑ ملنا ناہیں
انہاں نکاناں تے مڑ میرے پھیر نہ ہوسن پھیرے
تربت پاک تیری دی بیدوں ہیں تقیں ہی پرے
دادر دا ہیں چھوڑ سدھایا توڑا اجر اصبر دے
ویکھ مائی میں سنگل گلوچہ ہتھ پیاں ہتھ کڑیاں
نال فریب پدر تھیں ہینوں جنگل ویر لیائے
ماریا ہینوں پریاں ونگوں تے دتیاں ایذایاں
کرنگا وچہ کھوہے سٹیا مڑ توں سنگ چلائے

گھروں موڑ لیجاندی ہینوں تیری سخت جدائی
ڈیرا پٹ لیا کیروا ناں چھوڑ چلے سب جائیں
گھوڑیاں زین کسائے سبھناں چڑھ دوڑے مصر سدھائے
ناقہ تے دہر یوسف تائیں تس حوالے کردا۔
رکھ نگاہ تے کھانا پینا حاضر کریں سویلے
وچہ زنجیراں ناقہ اتے کردا گریہ زاری
اوچھلیا دل رویا یوسف ویکھ میرا دکھ مائی
دل پتھر پھٹ پرزے ہووے میری ویکھ الم نوں
دل پر غم تن دکھیں بھریا جگر بلیندیاں لاٹاں
پردیساندے پندہ دوراڈے ظلموں بدہا چلیا
دید پدر تھیں طالع ٹٹے وچھڑ گئے پیارے
ہو پردیسی ہیں ٹر چلیا درد جگر نوں کھائے
ناقہ دہر قدم ول دکھیں بھر غمانڈیاں بھارا
خاک قدم تیں گئی نصیبوں ار دیساں آہیں
نین ناہیں مڑ وسنے میرے خاک قدم پر تیرے
کی جاناں ہن ہوسن میرے کس دہرتی وچہ ڈیرے
ایہ گل بول شتر تھیں جھڑیا قدماں وچہ قبر دے
نہ سٹیا پکڑ شتر تے گھت پیراں وچہ ہڑیاں
ویر کمائے دکھ پہونچائے قہر غضب سر چائے
کچھ جنگلو چہ کنڈیاں اندر پکڑ چپیڑاں لایاں
کرواناں پردیسیاں تائیں ہن نہ مل سدمائے

ویکھ مصیبت جو کجھ گذری میں چلیا کنعانوں
وائے دریغ میرے فرزندا قبروں پیا پکارا
ایہ آوازہ سن کے یوسف غش کھا جھڑیا تازہ
نور اکھیں دل میرے دا توں فرزندا میں واری
حکم الٰہی موڑ نہ سکدے توں میں تے جگ سارا
ویلا صبر صبر کر بیٹا توں پیغمبر زادہ
کٹ سرے تے بنیاں یوسف ویلا گذرنہارا
کیا کراں ہن دکھ تساڈا مینوں ملدا ناہیں
سرپایاں جھلیاں جی توں دلبر نال رضائیں
دن کائی ایہ دنیا بیٹا اس دا گھٹ بسیرا
سن سن ایہ پکاراں قبروں یوسف سرتے بھائی
خالی ڈاچی ویکھ ملیچھے تدنوں شور مچایا
سن مالک کرداناں اندر کرے بلند پکارا
مرد وجب بھولے ویلا ڈاہگیو ہر جائیں
ڈھونڈہی ول قبری آیا اک بندہ کروانی
صاحب تیری خبر دتی توں آبق بندہ آہا
جے ہن ول نہ جاندوں چوری ہندوں اعتباری
یوسف کہندا میں نہ نسیا مادر قبر سیائی
ایہ گل سن کروانی تائیں دلوں غضب اچھلایا
یوسف اک طماچیوں جھڑیا غش کھایا بر دھرتی
ہوش ہی اٹھیا یوسف سر تے رکھ رویا
اج وداع ہن خبر نہ آگے کی سر پوی جہانوں
وادر دا ہن تیرے دردوں میرا جگر دوپارا
پھیر قبر تھیں دوجی واری پیا بلند آوازہ
داہ لگے ہن جا چھوڑا واں سن سن گریہ زاری
پوے مصیبت بندے تائیں ہاجوں صبر نہ چارا
جو تیرے سر ورتی جاندی ازلی کل ارادہ
جے تیرا دکھ ہن سر آوے خوش ہو جھلاں سارا
شکوے رنج نہ کر فرزندا تے چھٹ جانہ ناہیں
فضل کرم دے بحر ہواجیں تر تر داغ گوائیں
آون جاون دکھ سکھ اسدے جاون برق اندھیرا
سیں اٹھا قبر تھیں ہٹیا صبر کیتے ہر جائے
لے مالک کنعانی بندہ لہہ شترون کت وہایا
گم گیا سی یوسف بندہ کنعانی سیارہ
پیر بدھے منہ لنس نہ سکدا ہوسی ابے انھاہیں
یوسف ڈٹھا بجھ کیہا سولے غافل کنعانی
صورت تیری ہل ہتھیں خالی نے اساں باور ناہا
سچ اہی توں آبق بندہ عیب بڑا ایہ بھاری
کرن زیارت اٹک گیا میں ہو قریب نہ کائی
یوسف دے رخسارے اتے زخم طماچہ لایا
باپ نہ ویکھے جیش نہ جانے ایہ مشکل سر ورتی
یا مالک توں رحم اکبر توں جانے جو ہویا

میں پردیسی ہاں تڑٹا نال غماں دِل جلیا
جے میں بہت گناہ کمائے توہیں بخشنہارا۔
بخش میری تقصیر آلٰہی رحم تیرا ہے بھارا
اجے دعا تمام نہ ہوئی ملے نوید قبولوں
وچہ جہان اندھیری جھلی شور پیا جگ سارے
کرواناں دے خچر اشتر جدا جدا ہو بھلّے۔
بدل اک سیاہ سر چھایا گرج ہلائی دھرتی
سر نہ بھجن تکھلائے سارے وِن نصیباں ہارے
آہا اوس زمانے اندر دائم ایہ ورتارا۔
شامت کارن اک ستمگر سبھناں ملن سزائیں
وچہ امان خدا نے رکھیا حضرت یوسف تائیں
رو کروان کہن اے یارو کس نے ظلم کمایا
آہا جس طمانچہ لایا حضرت یوسف تائیں
میں یوسف تے سختی کیتی اس دعا گذاری
سبھناں کہیا جاہ کمبختا یوسف پاس شتابی
آ کروانی یوسف اگے رویا زار و زاری
میں حاضر لے نال چھیڑاں توڑ میرا منہ سارا
رحم آیا دل یوسف تائیں گیا غصہ ہٹ بھارا
ہتھ اٹھا گذارے عرضاں منگے فضل جنابوں
لفظ اجے ایہ وچہ زبانے کھل پئی روشنائی
مالک ویکھ کرامت بھاری یوسف پاس سدایا
میں فرزند نبی تیرے دا وچہ کنارے پلیا
رحم کریں توں میرے اُتے تیں بن ناہیں چارا
تینوں معلم حالت میری اے میرے غفارا
آ از غیبوں پیا اندھیرا قہر عذاب نزولوں
جڑ ھتھیں کڈھ سٹے رکھ بہار جھڑ ب میوہ پیارے
پیا تزلزل وچہ کرواناں قہر سراں پر جھلّے
وسے سنگ بکوتر بیضہ سخت مصیبت ورتی۔
کس ظالم نے ظلم کمایا زار کرن بیچارے
ظلم کرے اک سبھناں وچوں قہر جھلے جگ سارا
کرواناں نے سختی جھلی چلی جان ازائیں
گرد بگرد فرشتے ہوئے دور کرن ایذائیں
کس ظالم دی شامت کارن قہر اساں پر آیا
اُس کہیا میں ظلم کمایا آیا قہر تدائیں
اوسے وقت اساڈے اتے پئی مصیبت بھاری
ہو عاجز کر منت اسدی ہووے دور خرابی۔
یا حضرت میں ظلم کمایا پائی سخت خواری
بخش گناہ میں بھلا حضرت لیتوں او گنہارا
میں توں عاجز صاحب رحم سانوں بخشنہارا
یارب تیرے عاجز بندے بخش امان عذابوں
بیٹھ اندھیری گئی جہانوں رہیا نشان نہ کائی
خدمت گذار بندیاں وانگوں عجزوں سیس نوایا

تے متعجب ہو ہو کہندا مالک یاراں تائیں
میں انساں اجیہا کوئی سنیا نہیں کداہیں

وچہ فرماں دُعا دے اسدے حاضر تختی نرمی
بحر مروت دا ایہہ جاری مظہر سردی گرمی

صورت صفت گواہ دو عادل دیندے صاف گواہی
ایہہ کوہو گ فرشتہ نوری جس نے فضل الٰہی

دل اُس دا آزردہ کرنا پیناں وچہ تباہی
کرنی اُسدی خدمتگاری سانوں لازم آہی

لاہ لباس بندہ دا اونہیں کل زنجیر اوتارے
ہا پوشاک شہانی تن تے تازی پیش گذارے

گھوڑے تے چا یوسف تائیں گیتس پیش ہو دار
پچھے پچھے وانگ غلاماں مالک بن کرواناں

شہر آیا بابیس اوہنانوں جاندیاں اندر راہے
اُس جا گہہ دے لوک تمامی بُت پوجیندے آہے

بُت پوجن رب من ناہیں وچہ کفر گمراہی
جا اترے کرواں اوتھا ہیں سبھ سفدے ہمراہی

جاں یوسف نوں ڈٹھا لوکاں حیرانی وچہ آئے
زن مرداں سب نکل شہروں یوسف طرف سدھائے

سیس جھکا سب عرضاں کردے ایہہ نوری سلطاناں
حد بشریت تھیں دہ گیاں حسن تیریاں شاناں

کی شے ہیں توں کس دہرتی داہیں معبود پیارا
یا توں آپ کسیدا بندہ اساں تعجب بھارا

جے توں ہور کسے دا بندہ پھر کہہ کس بنایا
سر جنہار تیرا اوہ کیہڑا جس ایہہ کرم کمایا

سُن یوسف فرماوے لوکاں شان خدا دی عالی
خالق میرا دانا بینا جگ سارے دا والی

ہے اوہ اک جو پاک شریکوں اسدا عالم سارا
سب جگ ہی پیدائش اُسدی اوہ اک سرجنہارا

اوہ اک سب دا مالک خالق جو چاہے سو کردا
توں میں سن جو دسے سدا اوہ اک خالق ہر دا

چھوٹی بڑی سبھا شئے اُسدی حکم اسیدا جاری
اوسنوں چھوڑ جو ہوراں پوجے پاوے انت خواری

میں کی شئے تے میں بھی چنگے سارے اُسدے بندے
جس نے اوہ اک جانیاں ناہیں اسدے طالع مندے

غافل لوک تنہانوں پوجن باطل وہم انہاندے
ڈب مرن وچہ بحر ضلالت ایہہ معبود جنہاندے

ایہہ بت ناقص آپ نکارے حرف بیانوں خالی
اوہ معبود اوسے دی دنیا جسدیاں صفتاں عالی

سُن لوکاں ایمان لیاندا واحد رب پچھاتا
توڑ بتاں حق صدق یقینوں اک خالق جاتا

سارا شہر سبھے زن مرداں نور لیے ایماں نوں
یوسف دی تلقین مبارک ایہہ تاثیر [illegible] بانواں

وچہ بابلیس پرستش رب دی گھر گھر ہوئی جاری
ڈیرا چُٹ لیا کرواناں ہوئے پھیر روانہ
جاں بلساں لوکاں ڈٹھی صورت یوسف سندی
سنہ مصور صورت یوسف لوکاں نے لکھوائی
یوسف نوں معبود بنایا کرن پرستش سارے
سال ہزار اہناں دے اندر رہی پرستش جاری
کی جاناں اوہ صورت سوہنی رکھدی کیا معانی
اُٹھ ٹرے کرواں اتھوں شتراں گھت مہاراں
شہر قدس دے والی سُنیا تس سفنہ دس آیا
استقبال کرو اُٹھ جھبدے اند شہر لیاؤ
گیا امیر صبح اُٹھ جھبدے کارن استقبالے
کون تساں سردار جواناں کس تھاں ہو تُسی آئے
مالک ابن ذعر وچہ سائے کہن جھبدی ہراہی
مالک ابن ذعر ہر سالے ہلے ہمیش دو واری
اگے ہیں پر لازم ناہیں اسدی خدمت کائی
پاس امیر فرشتے نوں کیتا آن پوکارا
اسے ہلے وچہ خدمت یوسف دے سو ملک سواری
دیکھ تحمل شکل نورانی کہے امیر تبارک
کرو ناں تساں حال کوہاں دس حقیقت ساری
[illegible] دکھ جس سا حالا میں اوہ صاحب تیرا
یوسف کہندا [illegible] نے تینوں میرا حال [illegible]

نور ایمان دا اندر خانے کردا جلوہ کاری
جا بلساں لگائے تنبو محل دہرے جواناں
حیرت دے دربار بیچارے عقل ہے ہو بندی
پاس رکھی معبود بنا تس پوجن مرد نسائی
خبر نہ کچھی حال نہ سُنیاں وہم ڈوبے جڑھ مارے
ایہ شرک معبود جناں نوں کافر ہوئے ناری
اکناں ڈبدیاں تاریکی وچ غرق کیتے اک فانی
شہر قدس دُل قصد کیتو نے کر کے قصد ہزاراں
پیا پوکارا اُٹھ امیر اصاحب تیرا آیا
علم منوں جو کہے تساں نوں خدمت ادب بجاؤ
جا ملیا کرواناں راہے جا پچھیا نس جانے
کیا ارادہ کتول جانا رخت کیا کجھ جائے
رہیا امیر تعجب سُن کے ایہ کیا حکمت بھاری
ہن تعظیم میرے تے اسدی لازم کوین گذاری
ایہ خادم ہن صاحب انگوں سوچ کی وڈیائی
ہے جھبدی تعظیم تیرے پر اوہ ہے یوسف پیارا
خوش ہو تھا جھبنا گھوڑے زینت ہر کاری
یوسف پاس گیا تے پچھیا کیتیں اسم مبارک
یوسف کہندا جس دی خاطر چلیوں نال سواری
کہا امیر کیا کس تینوں خوابوں حال اسیرا
[illegible] حال [illegible] پاس [illegible] اسیر [illegible]

کہے امیر مناں ہن کہیا جو تینوں فرماویں۔
جھوٹے بت ایہ کوڑیاں شکلاں مہر فاؤں خالی
آپ جنہاں وچہ چندنہ دانش سنن ویکھن کائی
آپ جنہاں منتھ باہجہ مرادوں کسدیاں دیہن مرادی
رب کرے مقصود تیرے سب دے کار سوارے
چھوڑ انگاں در صاحب الادر در دھکے کھاوے
کہے امیر تہانوں قدڑاں شرط نبھاک میری
یوسف کہندا اللہ کولوں ورنہیوں ایہ کائی
لے کے نال تیار ہویا سوکرے امیر نظارا
ایہ یوسف دے پچھے آون سارے بنہ قطاراں
عرض کرے یا حضرت یوسف تیرا شکر ہزارا
شہر میرے وچہ جاگہ ناہیں کتھے کراں اُتارا
یوسف کہندا فکر نہ کر تو اہناں نہ طلب طعاموں
ایہ حفاظت میری کارن نال میرے ہمراہی
حیرت نال امیر قدس دی عقل گئی وچہ غوطے
گیا امیر قدس وچہ لیکے حضرت یوسف تائیں
جاں یوسف نے قدم ٹکایا آندر بُت خانے
ویکھہ امیر گرے بُت پرنے منی مسلمانی
نکے بڑے شہر دے سارے دین تیرے وچہ آئے
طاش طعام امیر منگائے یوسف پیش رکھائے
حاضر مجلس کل کرائی رج گئے کھا ایہا

یوسف کہندا تو ڈھناں نوں تاں واحد رب پاویں
پتھر چھل گھڑے ترکھاناں اہناں پوجن بدحالی
دانش جنہاں اکھیں کن الیاں پوجن ننگ ایہائی
توڑ اہناں کر ٹکڑے ٹکڑے رب سُنے فریاداں
تے ایہ ظالم جاہل خاکی غیراں کرے پوکارے
جاں دیکھے ہر درد اوالی اُس در رب نواوے
دیکھہ کرے بت سجدہ تینوں فیض عظمت تیری
جل وِل بت دکھاواں تینوں جو تدہ طلب ایہائی
سوہنیاں شکلاں طرز عجیبہ ڈٹھس لشکر بھارا
ویکھ امیر رہیا متحیر ایہ کیا عجب بہاراں
کھانا پینا گھر میرے وچہ نہیں مرتب بھارا
ایہ اسوار ہزاراں لکھاں ہر ہر نور ستارا
ایہ ملائک خورش عبادت فکر نہ کھت سقاموں
رات دنے ایہ جدا نہ ہوندی اہی فضل الٰہی
تے حیران سبھے دل یوسف ویکھن لوک شلوتے
نے کرداں غلاماں وانگوں اندر خدمت سیائیں
رکھہ سر پیریں آبت ڈگے ویکھی دے شانے
بت جھوٹے پوجاری ظالم ایہ بازی شیطانی
توڑ زناریاں تے جہاں صدق یقین لیائے
چا ہتا اک حضرت یوسف سبناں جتھ کانے
اک لقمہ خود یوسف کھادا طاش اچہ رہیا

ایہ بھی ویکھ کرامت بھاری کرے امیر تسلی
کہے امیر سنوں کروانوں یوسف شاہ نساہاں
تسیں غلام جہیدی کروانوں اسدیاں عالی شاناں
یوسف شاہ نہ والی ساڈا ایہ خود ہے اک بردہ
مالک ابن ذعر نے یوسف مل خرید لیا ندا۔
کہے امیر جے مالک صاحب وڈی شان رکھاوے
بردے نالوں خوبیاں دیوچہ صاحب غالب چاہیے
سن مالک شرمندہ رہیا غافل کہے زبانوں
یوسف کہوہ لہاں نہیں ییئے کرے امیر صلاحیں
پیا امیر پچھاڑی اوہناں کرنے نوں پیکاراں
یوسف جا چھوڑ لیا ساں خدمت عمر گذاراں
یوسف پاس گیاں جاں فوجاں کروانان غم دہانے
زمیں فلک وچہ نور چمکیا جنگل گھار دہمکدا
اس صورت دیاں بڑیاں چمکاں سورج ویکھ نسکدا
فوج امیر ڈٹھا چمکارا دہرت جھڑی سب زمینوں
لعل نہ داب تاثر والے دیو رخسار نگینوں
کروانان وا ڈیرا تدنوں پہتا جا مکانے
راہے جاندیاں خبراں سنیاں شہر عرس ہن آیا
ویکھن ہینوں لوک عرس دی ڈنگ رہن ہیجلے
آن عرس دی خلقت ویکھی یوسف نال نگاہاں
شہر عرس وچہ حسن جمالاں اڈک چمکاں مارے

جاں یوسف دیاں شاناں ڈٹھیاں جان فدا ہو چلی
والی دین دنی دا ایہا باہجہ افواج سپاہاں۔
غفلت دیوچہ دریا ڈبہیاں جوش کرے کروانان
ایہ ڈیرا ہے خادم سارا مالک ابن ذعر دا
سنکے لوک رہے متعجب سندیاں صدق نہ آندا
بردے دی ساں خوبی ڈٹھی مالک بھی دکھلاوے
جاں مالک دکھلاوے خوبی ہو دلوں شک لاییے
صاحب تھیں کیوں بردا ودے عقل مراتب شانوں
تدنوں ڈیرا پٹ کروانی تے ٹر گئے اگاہیں
لے اسواراں جا ملیا سو باراں نال ہزاراں
اسیں بندے اوہ شاہ اساڈا اتھ لگے چنداراں
یوسف برقعہ لاہ لیا سو کس دل رہے ٹکانے
دل ریشاں دیاں زخماں اتے پیا غبار نمک دا
ایہ خاکی کیا عاجز بندہ جو اس دے دل تک دا
تن دناں تن راتاں نہ کوئی اٹھیا م زمینوں
روہ ٹر گئے لے ساریاں تائیں دم وچہ دنیا دینوں
کون چھڑاوے کسدی طاقت اینویں حکم ربانے
یوسف دیوچہ دلدی ہویا سن سن شوق سوایا
صورت میری ویکھ جھڑیسن حیرانی وچہ سارے
چند سورج دیاں شکلاں لاور روشن رنگ صباحاں
ریں اندھیری نہینیاں اوجالا چھپ چھپ چکن تارے

نور رخاں وچہ لاٹاں بھکھن نور تاثر دندیں
لوہڑ لٹاندیاں مژاں غمزے لول دہرن کندیں

انگشتاں سر رنگ عنابی مستیوں نین شرابی
بریاں ویکھ نہاندے چہرے رہن اندر بیتابی

تن نازک موزونیوں قامت سرو چمن محبوبی
شمع منتھے لب لعل بدخشاں تے زلفاں وچہ خوبی

اوہ سبھے نورانی شکلاں موج حسن وچہ گلیاں
پھل جھڑن منہ گلاں کردیاں جھڑن تبسم کلیاں

گویا انور تارے موتی ہنے صدف تھیں آئے
مست عرس دی لوک حسن تھیں وچہ خوش طرز ادائے

اوہ سرشار شراب جمالوں رنگ رتے مستانے
بے پرواہ ہر حسن کمالوں اندر شان گمانے

یوسف تائیں ویکھ کسے نے کیتا ناہ نظارا
کسے نہ ڈٹھا رغبت کرکے اس دا حسن دلارا

کتھوں آئے کتھے جاناں کنے نہ حال پچھایا
یوسف تائیں ڈٹھا لوکاں ویکھ نہ کنے بلایا

جاں یوسف نے حالت جاتی لہہ دہرتی تے آیا
سر سجدے رکھ کہے زبانوں بخش خطا خدایا

میں بھلا توں بخشنہارا پکڑ نہ انت خیالوں
شیشہ ڈٹھا عبرت پائی رحم کریں میں حالوں

ہٹی ندا سر جا پیارے نہ کر دل غمناکی
یوسف نوں سن ملی تسلی رہیا اندوہ نہ باقی

جاں یوسف سر سجدیوں چایا ڈٹھے لوک ہزاراں
دوڑے آون کرن زیارت سن خوبی دیاں ساراں

آ تعظیم گذارن سجدہ کرن ادب سو واری
یوسف ویکھ کہے شکرانہ حمد تینوں یا باری

ڈیرا پٹ ٹرے کروانی اٹھ ول مصر سدھائے
وچہ منازل راہاں اندر ایویں حال وہائے

مالک ابن ذغر تھیں کردے راوی ایہ روایت
جو یوسف دیاں خوبیاں ڈٹھیاں کی کراں حکایت

نت سلام فرشتے کردے رکھدی نال سواری
ملک الہی آسمانوں کردے خدمتگاری

جدھر یوسف رہندا ایہندا نال فرشتے رہندے
وحشی جنگل ہور اوڈاروں آن سلاماں کہندے

لوک فدا ہو رہندے سارے ہوندا جتھے اوتارا
برکت یوسف ہر جا میا قدر کریندے بھارا

بدل اک سفید سرے تے اُتنوں رکھدا سایہ
ہر منزل وچہ خوبیاں اُسدیاں مینوں انت نہ آیا

آخر حد مصر دی پہنچے منزل کٹ مراحل
آلا یا کروانان ڈیرا نیل ندی دے ساحل

مالک ابن ذغر نے ڈیرہ آن ندی پر لایا
بے قیمت گل خنداں مصری مُن کنے پر آیا

پِیس دن روز جمعہ جاں مالک پہنچا مصر کنارے
مالک کہندا یوسف تائیں چل یوسف وچہ پانی
پا لباس شہانا یوسف آیوں مصر نواحی
اُٹھ یوسف وچہ نیل ندی دی لاجانہ جا وڑیا
سی تہ بند کمر آسمانی ہور ننگا تن سارا
نور شعاع الٹ لیا سو وقت غزارے ویندا
زلف پریشاں رُخ پر جھلی جمع ہوکے دن راتیں
سُنبل شاخ بنفشہ تازہ گھٹ ذرا ماندوں
دو زلفاں رُخ جھل پیاں سو نیل ندی اچھالی
تر تر تاریاں لایاں یوسف نیل خوشی وچہ آیا
یارب ایہ کیا صورت سوہنی اج وچہ نیل سمائی
بھری جانوراں وچہ بس دن روز خوشی دا آیا
کرکے غسل ندی دے وچوں یوسف باہر آیا
راویاں لکھیا اسدن آہی دہند فلک تے چھائی
بدن مبارک یوسف سندا سورج وانگ چمکیا
لوکھری وچہ مصر تمامی لوکاں حیرت والی
تد نوں مالک چا ہر شتے یوسف نولے دھایا
اک پکار پئی از غیبوں سُنی مصریاں لوکاں
جیکو دی اک نظر کر ویکھے اسدی شکل پیاری
سُن حیران رہے ہو مصری کیتا کسے پوکارا
دروازے پر لہبدی آئے یوسف نظری آیا

دسویں ماہ محرم سندی کس مورخ سارے
گرد غبار سفر دہو بدنوں لاہ پوشاک پرانی
اج مصر قربانی جاسی تیں پر فضل الٰہی
فرشوں عرش گیا چمکارا نور فلک جا چڑھیا
پئے جھلک وچہ جرم فلک دی چمکے جویں ستارا
لعل لباں وچہ برق درخشاں نظر پوی روخندی
خماں گنند زنجیراں والے ناگ بچے وچہ گھاتیں
نافہ ختن فدا سو واری اس دلدار کنڈوں
برگ چمک وچہ لب دے ظاہر جاں ساون گھٹ چھائی
آب صفا وچہ مچھیاں ترتر گردن جوش ہے چایا
حوت فلک وچہ رشک ہو کارے وائے دریغ جدائی
سرطاناں سر طعن ہ مویاں جوش ہنگاں چایا
سورج وانگ بدن دی چمکوں ہر جگنو چہ چھایا
سورج وچوں بدل پوشیدہ جگو چہ کم روشنائی
اوہ اندھیر ہویا سب اہل مصر تمام دھکیا
ایہ روشنائی کتھوں آئی سب لل کرن کہانی
نال تجمل شوکت شانے در دے مصر دے آیا
اک بندہ اج ایتھے آیا مین جہندے وچہ جھوکاں
خوش ہوکے خوش رہے ہمیشہ پاوے فرحت بھاری
ویکھ رہے کو نظر نہ آیا مصر بھکے لبھہ سارا
جو ویکھے غش کھاوے ڈگے حیرت جوش چڑھایا

تا جاتا سب مصری لوکاں راز گیا کھل سارا
شاہ قیطوس عزیز مصر دا نام اسے دا ریّاں
سُن سُن صبر گیا اٹھ دلدل لے ٹریا اسواری
استقبال کرے وچ راہے جا ملیا کروانان
ویکھ سواراں عقلاں گیاں نے حیرت وچ آیاں
شاہ پچھے کروانان کولوں ایہ شے کہو کیائی
مالک عرض کرے سلطاناں سورج چند نہیوں
میں سوداگر ویچ لواں اس کر قیمت دربارے
سُن حیرت رکھ دندیں انگل شاہ یوسف تھیں آیا
یوسف کہندا مالک سچا میںنوں مُل لیایا
شاہ مصر وچ شہر لیایا نال اپنے کروانان
یوسف دی شاہ خدمت کردا دیکھ حسندیاں شاناں
یوسف دی سُن سب کروانان شاہ کری مہمانی
تیتھے غلام رکھے وچ خدمت یوسف کردے
حیرانی دیاں وچ دریاواں نین اونہاندے تردے
بعد ضیافت یوسف تائیں لے مالک گھر آیا
مصر اگے سُک گیاں نہراں دکھوں اٹک کھلوائی
مصر اگے بیماریاں خلقاں مردے لوک ہزاراں
مصر اگے وچ ظلم تعدی ہشوری برائیاں
مصر اگے دکھ سُکے ہر جا برگ جھڑے پھل بارے
مصر اگے وچ قحط گرانی روندی خلق جہانی

متحیر یوں اُس صورت سندی ہویا ہوگ پکارا
جاں یوسف دی شہرت ہوئی اُٹھوں خبراں گیاں
شتر اسوار ہزار رکابے زینت نقش نگاری
جاں یوسف دی صورت ڈٹھی ہیا ہو دیوانہ
دل ہیدلاں شکیوں لیجاون تیریاں نور صفایاں
سورج ہے یا ماہ منور حور پری یا کائی
یوسف نام غلام ہندے دا سوہنا حوروں پریوں
مُل پوی دن جاون جاناں ہر ہوندے دربارے
اے انور خورشید فلک دے مالک کی فرمایا
بھایاں ویچ لیا ہتھ اسدے جاں ویلا ہتھ آیا
صورت سوہنی یوسف والی رہی سما وچ جاناں
مالک ابن ذعر واہ مرد آندوئی نور خزاناں
کرے اتارا عزت سیتی خاص جگہ سلطانی
اوہ یوسف دی خدمت کردے الفت دا دم بھردے
پر اوہ نین رکھن خود نیویں طاقت دید نہ دھردے
اپنے وچ مکان معلے اُس دا ٹھا ٹھونایا
جاں یوسف دا قدم پیا سو نہراں جاری ہویاں
جاں یوسف دا قدم پیا سو ملی شفا بیماراں
جاں یوسف دا قدم پیا سو خوباں نور صفایاں
جاں یوسف دا قدم پیا سو سرسبز ہوئے دکھیارے
جاں یوسف دا قدم پیا سو ٹلا امو ارزانی

کُل بلا ہر آفت بدیاں سبھ مصروں اُٹھ چلیاں
ایہ یوسف دی برکت مصری خلق مراداں ملیاں

مصری لوک کہن اک دوجے خبر نہیں کی ہویا
کھوٹ دلاں ہر جھوٹ زباناں مصروں اُٹھ کھلویا

سارے شہر پوکار اہو یا مصریاں بردہ آندا
کون کہے اوہ بردہ ہوسی اوہ محبوب دلاندا

سورج وانگ کہاں جو سُنیوں کجھ نقصان نہ پاواں
نے جے حور بہشتی آکھاں لعلوں ہنگ بناواں

تے جے کہاں فرشتہ سُنوں تاں بھی بُھلا جاواں
ویکھن ہار جھل جاندیاں تائیں دس جھیندیاں ملاواں

کیڈک گردیاں والے ہوسن جنہاں کیتا پردہ
کیڈک بڑے اقبالاں والے ایہ جس مالک گھر دا

نظر وکاندیاں صبر نٹاوے ایہ مالک دا بردہ
خاکستر وچ سینے وچھے درد ہجر دا اجردا

اچا چیت وکھیندا اک دم رور و حاصل بھردا
وچ جمال جلال دمکدا اینہ نظاریوں ڈردا

اہل نظر ہو گھائل مردا رسدا نہ ہر نظر دا
کیڈک ہی تاثیر نظر دی چل ازناج مردا

نین سجن دے لاٹ برہوں دی جان پتنگ دا اوردا
جان جلے دم گلے نگاہوں تے ایہ مقصد ہر دا

تعجب نمودن مالک بر ہجوم خلائق از شوق دیدار یوسف و روی نمائی وے خواستن از نظارگیان و گرد آمدن او از کثیر التعداد۔

دے ساقی مے ساغر باقی ہیوند ہاں دکھ جاوے
جذب قلوب تاثر والا ذوق جگر بھر جاوے

درجیاں صبر نہ آوے دلنوں دلبر دے دیداروں
رخت وکے شش جہات اولارے ہوش لٹے ہوشیاروں

دلبر شامی نہ کنعانی پیغمبر رحمانی
آ دڑیا وچہ مصر کہے یوسف خلق رہی دیوانی

ایہ کی شے لے آیا مالک وچہ دلاں حیرانی
نور خرید لیاندس کتھوں شکل جیہی دیوانی

یوسف بھیں وچہ گھر گھر دُہماں خلقاں جوش ہلایاں
گرد محلے مالک والے جمع ہوئے آ سارے

ساتے یوسف یوسف کردے سوز دلاں سر چایا
یوسف نوں وچہ حجرے ٹک پڑدیاں وچہ بہایا

خلق پھری وچہ شوق دیوانی ویکھاں ماہ کنعانی
مالک ظالم ظلم کیتو ای سورج کریں نہانی

کدھ گھڑی پھر ہر دے دچوں ویکھہ لواں اک واری
ایہ کد حیز چھپاون والی چھپے نہ مشک تاتاری

پردہ کھول نظر کرو یکھاں رمزاں بھیں تاثیراں
نے زلفاں دے ویچ زنجیراں کر دل قیدا سیراں

چار چوفیر سنیندیاں گو کاں یوسف مصری آیا
مصر سہیل یمن دا چڑھیا کھلیاں نور بہاراں
مالک پا پوشاک شاہانی سر دھر تاج زری دا
تخت بلند رکھا کر بیٹھا خلق وڈی دربارے
زربفتاں دیاں فرشاں اُتے لوک بٹھائے سارے
تحفے شامی خاصاں دتے ہوئے شاد تمامی
انہاں کیہا کنعانی بندی شوق اساں دیداروں
حاجت اساں خرید اُسیدی نال منگین لے کائی
مالک کہندا ویچ لواں اُس ویچن قصد ہمارا
ہُن جاؤ ست اساں بولاؤ جمعہ دور اڈاناہیں
سُن مڑ گئے گھر انہوں سارے چاہڑی عشق ہلارے
اگلی فجر ہجوم خلائق آ کیتا دربارے
ظالم کڈھ قمر چا پردہ جہات گھتاں اکواری
ناز کماں کرشمیاں والی تیر دِہر وچہ پڑدے
مالک این ڈغرے درد اکڈھ وکھا اوہ بردا
رُخ انور جے اُس دلبر دا کدی ہوندا بے پردا
آب گہر دا عرق جنہوں قطرے ریس نہ کردا
دُر یتیم دنداں دی رشکوں اُسدا پانی بھردا
تے مجروح فراق اگ وچہ دیکھ تڑفدا مردا
لیالوکاں وچہ چہرے یوسف مالک نے گھت پردا
تے لوکاں وچہ شوق انہاں دا جیوں دیوانہ بنایا
سُنیاں اگے جنہاں نہ ڈٹھا انہاں نوں شوق سوایا
بیکاراں تا چیز گہلاں نوں کر چھڈیاں بلغاراں
زریں چھٹی لئی ہتھ شانوں جلوہ ہار پری دا
ہر ہر جا سلام کیتا سو سب علیک پکارے
شیریں آب طعام لیا کے سبھناں پیش گذارے
ہور کہو کیا حاجت کائی مرد پچھے سو نامی
ایہ تمنا نظر کرم تے جے منظور حضاروں
یا اک دیدار کرا اُس ویکھاں کیڈ جمال صفائی
روز جمعہ کو سوداگر ساں ویکھ لوے جگ سارا۔
ٹُل لینو یا ویکھو اکھیں جے ایہ شوق تساہیں
بھکھ بھکھ تیز طلبدیاں لاٹاں صبر جلائے سارے
گرد محل طواف کریندے یوسف طرف نظارے
ان ڈٹھیاندی رمز پیاری دا ہے شوق کٹاری
کردے عجز نیاز وچہ مردے بڈھے شوخ نظر دے
مصر تمام غلام نظر دا شہر گدا اُس در دا
عرق خجالت دے وچہ ندیاں تردا آب گہر دا
نے اس چہریوں نور قمر دا طاقت تاب نہ دہر دا
اک دیداروں ہوش رکھے ایہ کس کو لوا ہی سر دا
ارنی انظر دے تکراروں سدا جسم جگر دا
بندہ زر دا اڈیاں کر دا تیر ڈھکے دلبر دا
کئی امیر فقیر ہزاراں اُٹھ چوبھیر نیں آئے

مالک ویکھے کی ہویا خلق ہوئی دیوانی۔
لکھ لکھ بندے صاحب سندے اس دنیاں وچہ آئے
پر یوسف وچہ جذب تاثر خبر نہ کتھوں آیا
جو اوہ حسن پیارا خلقاں یوسف بھیں دس آوے
جیں دل نظر اوہا من وسے اثر دسے کدر ازل
جاں مالک نے قدر نہ جاتا جوہر نظر نہ آیا۔
تدوں فرشتے مالک اگے کیتا آن پوکارا
جو دینار دیوے اک ذرہ یوسف ویکھے سوئی
مالک در پر کرے پکارا لوکو سنیوں سارے
سن خلقاں نے جوش اٹھایا مینہ ورہیا دینارا
یوسف صحن اندر وچہ گھر دے بیٹھا باہجوں پردے
اندر وار گیا جو جھڑیا غشیوں ہوش گوائی۔
ست لکھ مرو گیا غش کھا کھا جھڑیا او پردہ ہر تی
اک نگاہ لے گئی دلاں نوں لگے قفل زباناں
لٹ گئے لے چشم صبر نوں جاناں کلکل آیاں
جھانی انسوں تاہنگ ہجر دی شوقوں گدیاں آہیں
جان تصدق تے سر صدقہ تن من سب قربانی
یوسف دے در خلق انبار دی روکیا راہ نظر دا
ست لکھ ڈھیر لگا دیناروں مالک انت نہ پایا
سب لوکاں وچہ جان گئے مالک کہو غلاماں
سے آوازہ لگا لوک جیتے بوہے این دے خوشے

یوسف کیڈ جہانوں باہر خلقاں کیوں حیرانی
اک دوجے بھیں اعلے دسے اک بھیں اک سوالے
ایہ مالک دل پردہ چھایا اس نے مغز نہ پایا
مالک طالب دنیا زردا اوہ نت نظری آوے
کداں چیندا جداں سنیندا اسنوں اصل طراز ال
یوسف کیڈک جگ بھیں سوہناظاہر آکھ سنایا
اک دینار لے اک دیداروں قدر کھلے تیں سارا
جس دینار نہ ہووے پلے کری نظر ست کوئی
یوسف اک دیدار کراواں بدلے اک دینارے
ہر دینار دیون تے جاون اندر وار ہزاراں
جاندے لوک نگاہاں کردے تے جھڑ مردے وچہ دردے
جان رہی پر تھوں جاناں تے کجھ صبر نہ رائی
مالک دے گھر مصریاں اتے آن قیامت ورتی
ہوش دماغوں حیرت لٹی جان جگر قرباناں
یوسف دے وچہ شوق محبت عقلاں ڈسدا یاں
ساق برہنہ ویکھ ہندی تڑف مرن کیوں ناہیں
دلبر دے در دانے جاندیاں لطفوں مہمانی۔
نال پیاریاں بخود جھڑیاں صحن گیا بھر گھر دا
اک ساعت وچہ شان خدا ایہ تس نظری آیا
انہاں اٹھا کہو ہن جاون باہر کرو تماماں
اٹھ ہر دو من گھر نوں گھر لے دگین گھر دے

کون سُنے اوہ مُردیاں نوں انگوں خبر نہ دنیا سندی
کناں وچ پکاراں کردے گئے نہ سرت سنبھالی
مالک حکم کرے چا اہناں کڈھ سٹو کڈھ باہر
آدم زاد تلخ دی صورت ہوش حواسوں خالی
بہو شاندیاں شہر دہاں گھر دیاں خبراں پایاں
فجر ہوئی دن اگلے اٹھے لوک کریندے زاری
صبر قرار دلاں دی اٹھے ویکھ اکناں دیدار ول
صبح ہوندی نوں دربار مالک دی مصریاں جوش چڑھائے
زر قربان سنے زرداراں جے ایہ گل نظر دا
زردیتیاں جے دلبر دیوے واہ واہ خوش اقبالی
جے دیدار رکھے مل آخر واہ واہ قسمت عالی
تن زریں دینار عشاقاں مالک دی دربارے
زر دل دا مسلوک رضا دا دار الضرب فناوں
جے لکھ قلب ساں نہ زر دل دا جیدے ہے معذوری
قلب جنہاں نہ عشقوں خالی جداں مہک ازاوے
کریں قبول تے جے توں ایہو زر ہور نہ جھوٹے
مالک دے دروازے کھڑیاں مصریاں آہیں کرائیں
کر کے اذن عنایت سیتی لے دینار سنائیں
مالک کہندا اک دینار وں اج وکھاواں ناہیں
اوہو حالا اول والا ہو یا نال ہمتاں دا
اینویں دس دن رہیا تماشا مالک دی دربارے

بلک جہان دوانویں چھڈ ہوئے عقل ہوند بندے
واہ عشقا دربار تیرا ہے کبریاؤں جنالی
ڈھیر لگے جاں کڈھ سٹائے گرد محلے ظاہر
ہوش گئی بے صورت اہناں نہ رہیا معنیاں والی
چا گئے نے ڈولیاں کر کر راتیں ہوشاں آیاں
اوہو صورت اکھیں اگے کر دی جلوہ کاری
اکناں حال اہناں دا سُن سُن تپیا جگر خماروں
لے دینار دکھا اوہ صورت دید کرن اسیں آئے
ایہ سنگریزہ ہے گل گھر دا تے کردا گل زر دا
جے نہ ذات زر کاری آوے بہلا ہوندا تے خالی
سر تا پا یہ رخ زردی دا زر دولت عاشق والی
کت لیکھے لکھواری واریاں کارن اک دیدار
قلب وہد لے نام اجے بھی مالک جھل رضاوں
اے دیدار فروش کرم دے کر فضلوں منظوری
جے تیں در منظور نہ مالک پھیر کتھے کم آوے
زر تیرا توں زر دا مالک تیں بن کون قبولے
بہتہ سیتھ گذاریاں عرضاں دخل دیویں کیوں ناہیں
وقت فراق دراز ہویا ہن چھب دیدار کرائیں
لکھاں اک دینار وہا یک نے قبول تداہیں
دربار ولیں ہوش پیا نوں سٹیا کڈھ غلاماں
شوق طلب وچ دید کریندیا ر ہندیاں شاکی سارے

مسکیناں گھر رخت وِیچائے صبر نہ کرن دیداروں
کھر مالک نے بھری خزانہ دنگ ہیا اس کاروں

جو جو ملک غریباں پایا اس سودے وِچ ہارے
دیداروں پر صبر نہ آوے چڑھ دے ہیر خمارے

کھچ لیا زر مصر دیاروں مالک نے اس کاروں
زر سر خوں پر حجرے خانے گیا حساب شماروں

اوہ تعبیر معبر والی سچ گئی کہو ساری
جو کہیا اک بندی برکت پاوِیں وقت بھاری

انت جمعہ جاں اگلا آیا پھری منادی ساری
یوسف نوں اج وِیچن لگا مالک وِچ بازاری

ماہ کنعانی وِکن لگا سو مصر گیاں پے واراں
شعلہ شوق چمکیا سینے جل بل گئے ہزاراں

خبر سُنی تریاق وِکن دی زہر بھنے بیماراں
خودیاں تھیں بیخودیاں آیاں تے نیندراں ہوشیاراں

کر سامان پلے سرمایہ مشتریاں دل چائے
دل مالک دی جولاں گاہے مُل خریدن آئے

چل عشقا اج اوتھے ٹہل جتھے یار وکائے
ویکھدیاں دی جند سدا ہووے مُل کرے رُڑہ جائے

مرداں جان کھپی وِچ سائے قیمت اجے اگاہیں
جاناں جانہ طلب دی ملوں مالک منے ناہیں

جان فدا بلہاری ہر شے دیداروں سو واری
وِچ دوزخ وِچ جنت وِچے دنیا ساری

وِچ خوشی وِچ دشواری وِچ صحت بیماری
وِچے درد فراق خواری وِچ آس اوداری

در معرض بیع آوردن مالک یوسف را وجان دادن بسیارے از نظارگیان بدیدار وے و عرض نمودن مشتریان بضاعات خود را و از حد حساب گذشتن نصاب قیمتش و رسیدن مساہمات بازغہ بہوائے خریداری آنحضرت و گذشتن از بازار مجاز و پیوستن بنور حقیقت بہ تلقین مبارک وارد بر وقت شدن زلیخا و شناختن اورا۔

آ ساقی دکھلا چمکدا دن دورین وِچ آوے
لُٹ گئے لے دلدیاں ختاں نین تاثر والے

بیٹھ عزیزاں بزم پیالے پیتے ذوق پیالے
تے تلوین حکمی وِچ آوے وِچ جلال جماوے

تے احوال بیانوں گزرے بھر شے دے پیتے
عشق پلاوے جوش پیاوے جیہڑیاں صبر نہ کیتے

جاں میعاد مہویدا ہوئی فرقت دی دن بیتے
تے ایہ نشہ برہوں ہے بہرہ انتوں تے انجاموں
پیوندیاں دل رہے ناہیں جیہوں ہے ندیاں
آ عشقا من ویلا تیرا تیر بابن نت اوڈیکاں
وچہ دربار تیرے جند جاوے جھل بلے اگ سینے
گھاٹیاں عشق اوکھیڑے پینڈے راہ پوان اہوسوے
پردیاں وچ وچہ رسدیاں رمزاں دل لیجان جدا ہیا
نور صبح وچہ سب دے دامن جان کھلن پر آیا
ویلا اج قریب ہو یا ئی عشق بشارت گھلی -
یار دکیندا اخبراں آیاں قیمت پوے سولی -
کوک پئی لے جاک پیارے رہے نہ پچھوں تاوا
اک مکان عجب خوش طرزوں صاف فراخ چنگیرا
وچہ ستون رخامے کیتے زریں ہور سوارے
نال ستوناں ہورت موراں نہ بیا صورت سارے
مار اوڈاردلاں وچہ بیٹھے زیب قلمدی کاروں
وچہ پراں زیبائش بھریاں ہر دی بہر صفائی
پیراں وچ وچہ جیا بچہ عقیقوں رنگ قدم اوہ گورے
مروارید اکھیں جیوں مشعل بھکدیاں لاٹاں نوری
نہ اوہ منگن چوگ کداہیں نہ اوہ بول اکاون
چوب صندل تھیں کرسی زیبا مالک نے بنوائی
کرہ گلکاری اس دا پر سوہنے نقش لگائے

گئی قباب حجاب نظر تھیں چوڑ دکھیں سکھ سینے
بحر اوتھوں مستسقی اوتھوں تشنہ دور آراموں
تڑ ہایاں دو لباں پوکارن تیک ہزاراں صدیاں
عیب بھرے بیدداں وانگوں چھوڑ نہ لاویں پیکاں
بھکھ بھکھو لاٹ کرے روشنائی وچہ پردیس رہینے
ہنہ جھنویاں یوں ندیاں یوں ریاں جلدیاں چال تنورے
میں قرباں نہ چشم جھمکاں روز قیامت تائیں
والشمس والضحی تھیں دہر یا نقش اکھیں وچہ لایا
ہتھوں گیاں دلاں پر درداں لگی ملن تسلی
اج یوسف داد کنے ویلا لین زلیخا چلی
ایہ یوسف داو کنے ویلا محشر دا دکھلاوا
مالک خوب سوار بنایا جہدا شان وڈیرا -
کر ہیوند بلند مکانے جڑے جواہر سارے
چونجاں لعل زمرد ڈنبان نازو نقش نگارے
وہ کہہ طیور شعور گواون آن پون جھڑ ڈاردوں
گردن دی ہو زونی کولوں طرز صراحی پائی
موراں ہیر بھلے نقاشوں پیر نہیں یہ مورے
در یتیم پراں وچہ لڑیاں جیں مرچہ خوبی پوری
نہ دہر پیر نقوش ستونوں روغن رنگ گواون
ایڈک خوبی لوکاں تائیں ویکھن وچہ نہ آئی
چاچو پھیر جواہر لائے چمک فلک دل جائے

تاریا نوں انگ چمکدی موتی کرسی دی وچکارے
خوشبوئیں پر درج رکھایا اسدے اک کنارے
ایہ یوسف دے بیٹھن کارن سارے ساز سوارے
اُٹھ منادی فجر جمعہ نے ہر ہر طرف پکارے
ویکھ لواں اج اس سودے وچہ جانہ کہڑا دم ہارے
ویکھاں کون لوے دو عالم عوض درم دینارے
اج نفع ہتھ کس دے رنگے تے کسنوں غم ہارے
وکن لگا اج یوسف لوکو دیس جدہی ہم سارے
عمراں نین ہن دکھ رونے ویکھ نظر دے کارے
ہن اوہ صورت وکن لگی نقداں دی بازارے
چلو خرید کرو اج ویلا ویلا ہے دیدارے
اج دیدار بناں مُل ملدا رج کر لئو نظارے
سینے چور ہووَن دل پر زخمی لوں لوں درد شرارے
چل ویکھو جس ویکھن کارن تُسیں سبھے بلہارے
دلبر دا دل بردہ ہوکے جاں اک نظر گذارے
سُنی پکار مصر دیاں لوکاں جوش پئے پکارے
اکناں نے امیداں رکھیاں ویکھ لئیے دیدارے
سُن سُن کے آواز لوکاں سب گھر تے بار وسارے
دیہوں دی آس جنہاں نوں فرقاں شوق کھلارے
ورہن دہن بھاگ اونہاں دے اوہ وچ آئے وارے
نبی پوکار دکھیندا یوسف چڑھیا جوش ہوائے

گرد ہلال بدر دیاں شکلاں گوہر وچہ ستارے
جس تھیں مصر معطر مجلس خبر گئی تا تارے
یوسف سورج ایہ سب چہرہ ان جنہ جھلکن تارے
اج بندہ کنعانی لوکو وکن لگا بازارے
تے مجلس وچہ مشتر یاندے کسنوں طالع تارے
تے حیران جنہاں نہ رداراں واس تنہاں اوبارے
ہتھ جنہاں ہمرا یہ ناہیں اوہ رووَن بیچارے
نین جدہی تاثیراں والے زخم جنہاں دے بھارے
جس صورت دی مورت اندر جل جگر وچہ نارے
شوقوں جان جنہاں لب آئی دو دم لین ادھارے
کوک پئی اج مفت زیارت بہت جہندے ونجارے
پھر محمد خل ملے یا ناہیں دلبر دے دربارے
جان ہفتاد ہزار حجابوں نُور جدہی لشکارے
مالک تائیں ملکاں دتیاں رخت گھر اندر سارے
جاں کھلن تبسم لب تھیں نداں دی لشکارے
اکناں ہوش دماغوں چلی کر دے مرگ اشارے
ہدی محلہ دیوں ڈہو ہم کعبہ تے دربارے
زخم دے دل مصریاں لوکاں جڑھ ہمری دی وارے
ہر جنہاں زخم جگر کے دلنوں اسدے راز نیارے
خرق حجب انوار ظلم دے جاں ڈٹھے جنہاں عارے
ذوق ذنی وچہ سینے مصریاں سن جانو جہ آئے

دردلاں وچہ نہراں وگیاں ٹھاٹھ چڑھی دریائے
گردا پھرے پوکار منادی خوب پیام سنائے
اکناں دی دل پڑے کر کر بھر بھر چشم چوائے
خاکوں گرد ہوا اٹھ جائے ابر پیا پیائے
دردرائے اشک بہائے لکھ طمیوں ستائے
گردا اڈا ہی شہر گرائیں گھر وچہ جوش رچائے
گھر مالک دے دوڑے آئے خلقاں قصد اٹھائے
کھت وہیراں خلق ترٹھی خبر جو پھیرے ہوئی
اتریا جگ گہا او کھائے سن و کنے دیاں خبراں
شاہ مصر لے خاصیاں تائیں جمع خدمت وچہ سارے
اک ول مرد زناں اک طرفے ہو کھڑے جو پھیرے
بائز ئیب سوار صفاں سب ڈہیر لمیاں پر جاناں
کرہی طرف ستوناں ووڑن لوک نگاہاں کردے
شاہ مصر فرمان کریندا مالک ابن ذعر نوں
تا مالک ٹراندر کہندا یوسف نوں وچہ پردے
ایہ گل سن دل یوسف سندا غم دی بحر اچھالے
کویں شفیق پدر بیخبر ایں بھیں کتنے چردا
باپ پسر نوں کہیں صبائے دردینہے میرے
یا حضرت آ دیکھ پسر نوں ٹرفند ابن بیری
توک پرائے ال لیائے ورجیاں نہیں کھلوندے
کر کر یاد فراق بہ داہیں پسر دسی روندے

رہڑیا مصر پہاڑ بہ ہوں داغ دلاں وچہ پائے
سینے بھیں کڈھ دردمنداں دے دل نے جگر جلائے
چشماں عتیں کڈھ اشک وگائے تے وچہ خاک رلائے
ہر قطرہ دل بھر مٹائے دہر اصداف رکھائے
انت زلیخا دے ہتھ آئے وچہ قیمت خرچائے
مصر وکدا دلبر شامی وکھیدیاں جند جائے
زاہد چھوڑ عبادتخانے کرن زیارت آئے
زن مرداں ہور بکراں توڑی گھر وچہ ہیا نکوئی
بے صبر ندی حال کہاں کی بھلیاں پیراں نیراں
ہوا سوار گیا جا وڑیا مالک دے دربارے
اک پٹے اک بیٹھی نیویں اک کھڑے دل بیرے
دیہہ سجن دیاں تاہنگاں اندر بیٹھے ل ٹکا
یوسف اجے نہ حاضر آیا جس دلبر دے بدلے
خلق سبھی ہن حاضر ہوئی لے آ اس دلبر نوں
اٹھ یوسف چل ویچاں تینوں لوک اوڈیکاں کردے
وکن لگا ہیں وچہ بازارے باپ ویکھے حالے
ہیں پردیسی تے ناناناں کدہر وکدا پھردا
یوسف تیرا وکدا پھردا اکوناں لے ڈیکے
آن ولاج تیرا ہیں خادم طالع ہونہ جنگیرے
نے محبوب جنہاں ندو چھڑن ہن سنگھوں رخ دہوندے
یوسف دے دو دو نیر بہر شکوں موتیاں لڑی پرونم

باہجھ زیارت باپ پیارے چلی جان ازائیں
اوہ پیارا اکو ساعت جیندی سخت جدائی
کی جاناں اج کتھے جاساں وسن یوں اں کس مرے
جاں مالک نے کہیا یوسف چل تینوں میں ویچاں
یوسف رو کے باپ وچھناں ہرگز نہیں فرمایا۔
سن مالک نے کہیا یوسف ایہہ کیہی وڈیائی
ویچن لگیں میں مُل لیا نڈوں ویچاں جتھے چاہاں
سُن یوسف ہو عاجز کہندا ایہی سچ مقرّرہ
سُن کے مالک قدمیں ڈگا میں تیتھیں شرماواں
نام میرا توں ظاہر کیتا خلقاں وچہ وڈیائی
مالک آب لیا نہلایا حضرت یوسف تائیں
وال سوار جڑے وچہ موتی حکمت نال پروئے
والاں لڑیاں موتیاں جڑیاں پیشانی وچکارو
تے اوہ رخ پر نوروں سورج گرد جڑے سیارے
زرکش دیبا بوقلمونی گل پیراہن پایا۔
سر پر تاج زری دا دہر یا ترے گہروی آبے
تے پوشاک سوہاریں ساری بدن مبارک پائی
انور موتی قد جنہاں دے دانیاں جیڈا اناراں
الے کناں وچہ سوہری مندریاں انگشتیں
نگ جتھے مرصع زریں اوپر گوہر سارے
زیور تے پوشاکاں سبھے لدیاں ملکھاں پایاں

کون لوی لیجاوے کتھے ملسی باپ کدا ہیں
آن پرایاں ہتھ ویاناں ڈیسی کداں دکھائی
وادر واہن کتھے دسن مینوں نین پڑ رڑے
دل وِل سڑیا دل غم ہتاں دردان دیوچہ ہیچاں
خبر نہیں تقدیر کتھے ویچیں فکر میرے دل آیا۔
کہو ہوں کدہ لگے ٹے آندوں ہُن کہہ عذر کیائی
سیں گھر صاحب ہیں اج بردہ نہ کر نظر بچھاہاں
توں صاحب میں عاجز بردہ عذر نہیں اج ذرہ
تیری لطف کرم دیاں یوسف ہر سر تے چھاواں
تیری برکت دولت دنیا گھر میرے وچہ آئی
پھر پوشاک بدن پہنائی کی بس صفت سُنائیں
وال سیاہ وچہ تاریاں وانگوں موتی روشن ہوئے
کہیچہ کناریوں وِل وِل گھڑیاں جان فدا دیناروں
تار دو زلف کنار پلمدے پُر پُر گوہر سارے
کمرے زریں پٹکا بدہا موتیاں جڑت جڑایا۔
گرد دو زلف چمک شب کھلی لٹ گھڑی وچہ خوابے
نعلیناں دی خوبی سُن سُن جھوک قلم نوں آئی
پُر پُر جڑے عجب استاداں نال طلائی تاراں
ہنیوی لعل سوہی سیارے جڑے جنہاں وچہ پشتیں
گل وچہ طوق جواہر والا قوس قزح وچہ تارے
لوہ محبوب لگے پر نوروں ہن جڑھیاں زیبایاں

زریں چھٹی دتی ہتھ زیبا تازی پھیر منگایا
دوہوئیں طرف رکاب سوہری ہتھ لگام زہیری
شبدیزوں خوشخیز زیادہ شیریں تر گل کولوں
دست آموز جنت دیاں وانساں رام اہیں اسوارے
یوسف نوں اسوار کیتا سو کیہا کہاں اوہ ویلا
اوہ یوسف دی صورت سوہنی زیور زیب چڑھائی
جداں جمال نظر وچہ آوے کڈھ جگر لیجاوے
مالک وانگ غلاماں پکڑے گھوڑا آپ لگاموں
شان ڈٹھے جاں یوسف اپنے اندیشے وچہ آیا
کرکے منہ فلک ول یوسف ہس ہس حمد پوکارے
فرمایا میں کہوے اندر وچہ مصیبت بھاری
گھلیا جبرائیل مقرب دتس آن سوہنیا
جوار کان مصر دے وڈے جلسن پکڑ رکابوں
ہن اوہ وعدہ صاحب سچے پورا کر دکھلایا
سن مالک وچہ لوکاں کہندا جوایہ کہے زبانوں
نال تجمل یوسف تائیں باہر طرف لیائے
جا بلند کھڑا ہو مالک اچا کرے پوکارا
ماہ منور پردے وچوں باہر ظاہر آیا
سندیاں ساریاں سب خلقت شور پیا وچہ جگدے
تدنوں جولانگاہ حسن دا شہسوار یگانہ
طور عظام صدر جہاتاں قلب کلیم جنہاندے
زریں ساز مرصع سارا زینت وچہ سوہایا
اسپ صبا رنگ اڈدی نہ جیں بخشیں جرہ بازنہ پہری
مور دموں ہر بدر سموں فخ چند نواں ناخونوں
اسپ اجیہا حاضر آندا خوبیاں نال ہزاراں
جلوہ ویکھ پریاں جایاں ڈگے جگر وچہ سیلا
مصری خلق سبھے زن مرداں اج وکھ چلی لوکائی
ہوش اڈاوے مار گواوے بیڑیاں پور رڑھاوے
آن رکاب پھڑی دہ مرداں فخر جنہاں وچہ ناموں
کنعانی جیوں پکڑ بھراواں جا کھوہے وچہ پایا
کیوں ہسیں کر ظاہر حضرت مالک عرض گذارے
ماں تر ٹانگا تن بخشیں کر دا گریہ زاری
مصر گہلاں تیں کراں معزز رتبہ دیاں اوہیا
ہن دا حال تیری پر ہوسی مثل خیالوں خوابوں
میری قدرت اس صاحب دا ایں پر فضل سوایا
اسوچہ جھوٹھ نہیوں ہک ذرہ سچ سبھی ایمانوں
منہ پہ برقعہ پایا ہویا خلق مثال مرجائے
یوسف آیا ویکھو لوکو دید کرے جگ سارا
ویکھہ لٹوے قیمت نظروں جیں ہتھہ نہ سرایا
تڑف پئے بن ڈٹھیاں جگری کردوگی وچہ کدے
سر مقتل عشاق رقیباں کیتا جا ہر روانہ
ارنی انظر دے وچہ نشاناں محو ہویں تنہاندے

دروازے ول سر چا ویکھن جاں اوہ پیا پکارا
سنر خدمتگارن خادم یوسف دے ہر پاسے
وچہ فراخ مقام جدائیں آن وڑی اسواری
چوبداراں نوں حکم کیتا سورو کر کھو سبہ تائیں
چوبداراں ہر طرفوں لوکاں روک ہٹا کر زورا
بیٹھ تون دیکھو کرسی اُتے پہلے جان اُٹھائے
تا یوسف نوں نال آرامے کرسی طرف لیائے
جاں مالک نے کرسی اُتے یوسف آن بہایا
جاں اوہ صورت ظاہر ہوئی چھیک پئی وچہ سنگاں
جوش اُٹھایا سب خلقت جاں وچہ شوق ہلارے
صبر گئے دل ہتھوں چھٹ نعرے پئے ہزاراں
پہلی واہ ویکھیندیاں کیتاں جان گئی اک جیہوں
زہرہ ورے فلک دے کنبے زخمی ویکھ مرنجوں
گھل دل ہوئی مواد طلبہ کیتے نضج طبیعوں
طاقت ہار دتی سیدائی ویکھدیاں دی اکھیں
شمع جمال فروزاں والی لاٹ بلی جھل گکھیں
اکو وار ڈٹھا چمکارہ ویکھدیاں زن مرداں
ایڈک زخم اکھیں وچہ واہے چمک جسندیاں کرداں
کون بندہ جو ثابت رہیا داغ اگے زخیدہ دلدے
سب جب جاپ تپاندی صورت جے لکھ چین جچکلدے
دیدا اولا رسہار دلاں نوں ویکھ دلا اک واری

ندلوں پردیاں کھنیں دمکاندا ڈٹھا اوہ چمکارا
پیشہ سوار تجمل کارن جو وچہ مصر بابن خاصے
گرد چوپھیریوں ہو بیصبری خلق اُٹھی ہل ساری
دوڑن ناہیں کرن شتابے مرن نہ لوک ازائیں
مرد دہوکانے اٹکے صبر کرو اک بھورا
نیڑے دید کرن دا ویلا جے تساں شوق سوائے
لگے پچھے پکھیا نوائے نالو نال سدھائے
برقعہ چایا گھنڈ اٹھایا دلیں البنہ لایا
شمع بلی پر بلے تڑفدیاں اندر شوق پتنگاں
چوبداراں وہل جاناں گئیاں سوکدیاں وچکارے
حشر نمونہ مصر نواحی کیاں دلیں پوکارا
دلو چہ سینے بریاں ہوئے لٹکے رہوندی سیخوں
لعل لبیندی چہرہ مصریاں زردے ہو زر نیخوں
گم گئے پڑھ دفتر مصری ہاروتی تاریخوں
اُس دن مل نظر دیاں والاں ہتھ نہ آون لکھیں
جھل دلا سبر رہدیاں ضرباں پھیر دریغ نہ رکھیں
اوہ ظاہر پر اکھیں لگیاں ہو زخموں سرگرداں
رس رس خون لانوچہ ڈھیا نال رہوندیاں دردوں
زن مرداں نہ ہوش دماغیں بولن نہ ہلدے
لامعہ برق جسندی تیغوں زخم وجے نہ مارے
سے سے وار ہکار کریندیاں چشم نہ کھولے باری

کی طاقت ایہ چشم نکاری ضرب ہے سر بھاری
شکل مبارک یوسف والی ذبح گئی کر لوکاں
اکھیں نال پرانداں اکھیں جگر پئے وچ چھوکاں
عبرت گیر دو نین رسیلے گھاہ گھتن تلواریں
وال پروتے موتیاں والے پلمیندے رخساریں
صاف عجب پیشانی زیبا عرق چمک لشکاریں
پُر انوار دوویں رخسارے تکدیاں نہ نگاہاں
قدر نگاہ نہ ایہ بے ادبی پیش دِھے دل داہاں
صاعق برق منور ہینی دند فروغ صباحاں
لب لعلی وچ رنگ شفق دی خون جگر دا بھریا
وچ زنخداں غبغب والی آب کرم جاہ بھریا
چہرہ مبارک دی موزونی مرکز وچ مدور
شیرینی پر وچ تبسم غمگینی گفتاریں
موتیاں نال جھلکدیاں نہ لعلاں نال ولال بھریاں
لوکاں تائیں ویکھدیاں ہی گئے قرار دلانے
مجلس وچوں پے پوکارے مالک بازرگاناں
مردیاں دا اتھے انت نہ کائی ڈرے جاناں والے
دس ہزار ہوئے وچ گنتی مجلس دے وچکارے
پنجھزار ملے وچ بیراں لوکاں جان گوائی
لوک ہوئے اک بکے بکے اک ہو گئے دیوانے
گذری دیر بیاں کجھ ہوش نہ ہویاں کرن نگاہاں

لکھ غنیمت ٹھاٹھ حسن تے جے جاوے بلہاری
نین چمکدے تاریاں وانگوں تیز اونہاندیاں نوکاں
حیرت پیاں جاناں گیاں واہ واہ سود اردکاں
ویکھدیاں لٹ لین دلاں نوں دہر دہر ضرب کٹاریں
کر گھائل سٹ جاہنہ دلاں نوں نہ زلفدی تاریں
نیزیاں وانگ مژہ دیاں جھکاں دلیں ہسن وچکاریں
تین اکھیں کھل جاہنہ نگاہاں پھیر کدو کن گاہاں
سنے نگاہ نگاہاں والے بیخود جھڑن پچھاہاں
خود بیناں خود بینی بھلی منہ جھک گئی پچھاہاں
لال لوال گیاں ہو اکھیں دیکھ جنہاں دم جریا
وچ گرداب تحیر تریا جس بھنیں ویکھن سرپلا
تارے ڈرتے طوق ہلالوں سورج تاج منور
دندیں چمک صباحوں انور نور روہی رخساریں
مصری جہڑی ترا اک زمیں تے ویکھ صناعت گریاں
تلیاں پھاٹن جامے پھاڑن توڑن وال سراندے
قسم تینوں گھٹ برتنہ اس تے دیکھ گیاں جلجاناں
ننداں دہری سبھاں سر سجدے ہو ہو کے متوالے
پنجھزاراں حیرت اندر تڑف ہوئے بیچارے
دوڑدیاں جاں ہوش نہ رہیا سرت نہ باقی کائی
اکناں نشہ عشق دا چڑھیا عقلوں ہو بیگانے
چشم ضعیف نہ تابش جھلی شوقاں قدم نگاہاں

مالک کرے بلند پوکار اشتر پوز رکڈھو۔
سُن لوکاں سر نیویں کیتے قیمت کیہڑا تارے
جوش پئی وچہ بزم ملوکاں مشتریاں دل ڈولے
چھاتیاں دے صندوقاں وچوں مال ولاندی کھولے
مڑگھت گرہ دہرن وچہ جیباں مڑ بھیڑ بنولے
وقت وکن دا بیڑے ڈہنگا کھاون جگر ہولارے
کون خریدی سوہناں بندہ نازک اکھیاں والا
احسن خلق کلاموں صادق فہم کمال رسائی
نوری شکل حیا پرورده رکھے چشم نوائی
صاف یقین عنعب تھیں خالی پُر حکمت تھیں سینہ
بولو مردو کون خریدی یوسف ماہ کنعانی
صبر اوجاڑے عقل لتاڑے کاکل دی ویرانی
کون خریدی نازک بندہ جسدیاں مصر وارے
کون خریدی بدر سنور حُسن جہدا اسنو الا۔
نازو راندی شاہنشاہی نام جدی پر آئی
بہت لطیف ظریف کیہا اک رہی ہنوت باقی
سُن مرداں بھٹ گئے کلیجے جان چلی وچہ پائی
ایہ ندایاں سُنیاں یوسف وچہ دلدی شرمایا
شیشہ ڈٹھا یوسف تائیں یادوے وچہ آیا
سر نیویں فرمایا رو رو اسر دی وڈیائی
میں ہاں بندہ مالک سندا یوسف کرے اشارتا

یوسف ویچیاں مُل خریدوا یہ بخودیاں چھڈو
اُس دا مُل نہیں جکسارا تے کدھری سارے
سینیاں وچہ پیاں سے ضرباں وگے برہوند جھولے
ایہ وچہ رونمائے سجن سے کم نکلے جاں تولے
سرمایہ دی بے سامانیوں کوئی بھیت نہ کھولے
کری پوکار پوکارن ہارا یاد جنہوں دل سارے
پیر ادب سلطان عقل دا سخن فصیح اُجالا۔
مٹھی بولی ہسد استغا عہد وفائے صفائی۔
اندر زہد امانت تقوی اُسدے جیڈ نہ کائی
صابر شاکر ذاکر عادل جسوچہ حسد نہ کینہ
ونہ اکھیں جین جانہہ دلاں نوں جگر لئے پیشانی
تے والاندے دل دل دے وچہ حیرانی حیرانی۔
جسدے اک دیدار کریندیاں جاناں جانہہ ہزاراں
سخی فصیح صبیح پیارا ہواں مقوس والا۔
جسدے جیہا کدے نہ ہویا تے نہ ہووے کائی
کہن لگے مُنہ روک اسر تھیں جڑے سکونوں طاقی
جھوٹھ نہ کہیا سنادی کائی سارا سچ ایہائی
صاحب میرا جانے مینوں جس نے آپ بنایا
کنب گیا سُن نین دوگے دوساون چشم وسایا
بس پوکارن والیا بھائی نہ کرو اہدا کائی
ایہ پوکار پوکار اظاہر جسدی ایہ عبارت

کون خریدے عاجز بندہ پردیسی نا تاناں
بے طاقت ناتھاواں بیدل فکریں وقت وہاناں
منکے کہے پکارن والا ایہ گل لائق ناہیں
شان تیری سبھ جگ تھیں عالی تے توں نقصوں خالی
سن فرمایا وحی واری اجے ایہ کہیں نہ بھائی
کون خریدی بندہ جس پر لطف الاہوں آہی
کرداعرض پکارن والا جے ایہ کراں پکاراں
وحی کرے رب یوسف تائیں رہ خاموش پیارے
مڑ مڑ کرے پکار منادی اوہا لفظ پکارے
جتنی قیمت ظاہر آکھاں مل نہیں اس والوں
تدوں بدرہ اشرفیاں دا گاہک اک لیایا
پہل ہوئی ہن خلقت دوڑی مل خریدن سارے
ہر ہر دل وچ یوسف سندا شوق پیا سو بھارا
بڈھی اک مسکین بیچاری اٹی سوت لیائی
اس صورت دیاں معنیاں مینوں کر مجبور جھکایا
اک تونگر نے سو بدرہ اونویں آن سنایا
اول ڈٹے اوہ لک بدرہ اپنا چک لیا سو
دیہیں پلیں ہن دوہیدے جائے قیمت انت نہ آوے
ہور امیر بھی گل چاہڑے دوجا ہور چڑھاوے
موتی وزن برابر یوسف اک نے عرض سنائی
کچھ شمار رہیا نہ قیمت وک وک گئے خزانے

وچہ غماں دلگیریاں حیرت جیدا حال رنجاناں
جس جیہا مسکین نہ کائی آخر قبر ٹکاناں-
میں ابہ تیریاں صفتاں اندر کہاں نہ سول کداہیں
کراں پوکار تیری حق لائق عالی صفتاں والی
سچی گل پوکار جگت وچہ جس وچہ نقص نہ کائی
ابن النبی نبی دا بیٹا ابن خلیل اللہ ہی-
تینوں پھیر خریدی کیہڑا خوف کرے جگسارا
ظاہر کرساں قدر تیرا اج فضل میرے نے بھارے
مشتریاں دی دل شرمندی کون اول دم مارے
کون اول جو کری دلیری مل کرے اس لوں
گنتی وچہ ہزاراں آہیا یوسف طلب سنایا
ہر طاقت وچہ عرض لیائے شور پیا کیہا رے
زن مرداں ہر حاضر مالوں لگے کرن پوکارا
جاتے لوں آوے یوسف دیہو عرض سنائی
میں خود دل دا واہ مٹایا آندا سب سرمایا
اک ہزار مہر بدرے یوسف مل سنایا
دوجے اور چڑھایا غائب بھی محرم کیا سو
اک تھیں دوجا کری دوچنداں آوی ہور ودھاوے
وار و وار پکاراں پیاں کجھ شمار نہ آوے
لعل بدخشاں والے دوجا دونی کری دوہائی
دیون ملک متاعیں دولت سن گھر بار مکانے

جسدی گھٹی ہٹی سرمایہ اوہ روّے غم کھاوے
آہ وگے وچہ جولا نگاہے شتر باندی دل دی
دولتمند ہزاراں بیٹھے ہتھ ملن کر آہیں
بہتی قیمت ویکھہ نہ نیاں ٹٹ امیداں گئیاں

سیریاں ٹٹ امیداں گئیاں یوسف ہتھ نہ آوے
یوسف وائل جگ تھیں بھار اہسرت سنی بلدی
گذر گئی ہن قیمت اسدی وس اسیر وچہ ناہیں
لوک کہن ہن قیمت اسدی شاہ بھر گیا ریّاں

حکایت بی بی بازغہ

بازغہ نام وسے اک عورت سرور مصر نواحی
پھلی عمر کواری رعنا سرو رچمن دا پورا
جدوں نقابوں اکھیں کڈھے تیر چھٹن دو غمزے
اوہ دونین اداسیاں والے مستی تھیں متوالے
ساقی نین خماریاں والے پر بھر دیہن پیالے
دل سنگین اہناندی تریوں رسمس کے تن گالے
زلف آویزاں خال مقابل معنیاں مغز نکالے
لباں و نوں ترخون ڈبایاں دونوں قاتل خونی
پلک وناگ برہونداں اماں ہنیاں اکھیاں الی
نازداندی گردن اتے پیر دہری لکھواری
نور رخوں لشکاں ندان تھیں لین اودھار سیارے
لعل بنجے رخ بدر منور دند چمکن تارے
شمع رخوں پروانیاں وانگوں جھڑ جھڑ مرن اودارے
بینی بلے الف آتش جلے نظر پر سڑکے
زلفاں ناگ سیاہاں ظالم ماندیاں کٹ کھاون

عادیاندی وچہ قوم اسیدی سرداری تے شاہی
زہد لٹے تے صبر لٹاوے اس دا ناز نہورا۔
بھواں کماناں چشم دوناوک آب نشہ وچہ رمزے
جے دل وگدی کاری لگدی وانگ غضب دے بھالے
ابرو جھکے کماناں گوشے تھوڑا فرق وچالے
ایہ دو گاڑا جیں سر وجھکدی نہ سرت سمہالے
زحل نتائج تے اقلیدس نقطے تھیں خط ڈالے
حوراں وصف حسنی تدہ ہوسی جیہیاں اوہ موزونی
چھٹی وار کر تیموں ہوس پھیر مڑی کد خالی۔
تے شب یلداز نیت کارن سنگی زلف اودہاری
قوس قزح دو ابرو اگے کھاوے جھول ہولارے
لباں شفق وچہ سلک سیارہ سورج دو رخسارے
زخم کرشموں جیں دل کھٹے اسدا کجھ نہ دارو
چھبے نظر دی نوک جگر نوں دل وہڑے ڈکھڑے
جنگاہیں میدان بر ہوندے کلد کمند لیاون

مشاطہ سو منتر پڑھکے زلفاں نوں ہتھ پاوے
وال پرونے موتیاں والے لٹکن نال کنارے
مینہدیاں ولاں چھلاندیاں بھریاں سرانہ پا تاون
گوندھ جنہاندی گوندن والی طاق اندر استادی
واہ پیشانی خوش ورانی وسے ہسدی رسدی
اوہ نازک گل لالہ نالوں خوش بے داغ چمن نہیں
گذر وگے بیمار نظردار تشخیص طبیبوں
اوہ خوش رنگ رنگت وچہ رنگی انہیں بہت اگاہوں
دولت بھری خزانیاں والی مرشد عقلمند اندی
نال جمال جوانی خوشیاں پر دل تے نہ ٹکدا۔
یوسف نام اجیہا سوہنا ویکھدیاں جند جاندی
مال متاع خزانے سارے شتروں کڈھ لدائے
اک عماری ناقہ اوتے زرکش زیبا والی۔
بازغہ آپ سوار اسی تے باندیاں ہور دوالے
حسن ندی دی لہر تے دی موج بہیندی جاندی
پیا پوکار اگر دنواحی ہر جا شہر گرائیں
نال تجمل شوکت شانے مصر وڑی آ او نویں۔
آن وڑی وچہ جولانگہے ناقہ دی اسواری
یوسف وی اوہ آن مقابل آپے آنت کھلوئی
وچہ مقام ادب کھلیاری دلبر دی خوشروئی
بازغنے کڈھ پردے وچوں جاں دو نین لگائے
اجے ڈرے ست انگلیاں نوں ظلم کرے کٹ کھاوے
نال تواضع رکھدے اگے جھکن ادب کر سارے
لفدیاں جاندیاں نازک ویلاں ہیچ وگتن ول کھاون
نافہ گھائل عنبر گھت لپ لپ کہے مبارک بادی
نور بھنے وچہ حسن ڈبائے زیب محل وچہ وسدی۔
پرمیوں پیراہن تن بھنیں تے پر حیب سمن بھنیں
تے اوصاف حسن دی وصفوں بھل وگئے تر تیموں
جیں تک پہنچ سکن کر شوخی وصفاندیاں واہاں
صاحب قدر نے حشمت والے عمر کٹے من بھاندی
اوسنے سنیاں اج وچہ مصرے دلبر شامی وکدا
سن وچہ بھاہ گھاندی شعلے دل نے تاب آندی
گھت وہیر چلی ول مصرے شوق بنیہے آئے
کل مرصع ساز عجائب نقص استادیوں خالی
وہ سے نال غلام روانہ شتر لدے زر نالے
روشن رنگ سواریاں والی ہر بندہ ہر باندی
لے اموال دہاجن چلی بازغہ یوسف تائیں۔
اتے ول چلی جس مجلس وچہ وک گئے عالم دونویں
چیر صفاں وہ گئی اگاڑی ڈاچی وچہ قطاری
پنکھیاں دے پر منتر دے اگے تے اسنوں کڈھ موئی
جے خود حسن نہ کرنے سیاست رجیاں رکے نہ کوئی
الکو وار نگاہ پئی پھر ہتھوں ہوش گوائے

تڑف عمار یوں بیخود الٹی آن پئی وچ دھرتی
غوطے گئی غشی نے لٹی ہوش پئی تے اُٹھی۔
اُٹھ پچھے توں کی کجھ آہا تینوں کس بنایا۔
کس صانع نے نور چڑھایا پیشانی پر تیرے
کس معمار کھچے پرکاروں ابرو طاق نرالے
کس شہروں کھو آب دتو ئی گل تازہ رخساراں
حرف ونگے ایہ زلفاں والے کس دی قلم لکھائے
نرگس برگ دولالیاں اندر کس مالی نے ویکھے
گوہر سلک دنداں والے لڑیاں دونویں کن پرویاں
ایہ دو اکھیں تیریوں بھریاں شوق کدہے وچ رویاں
قاتل نیناں بھواں کماناں کتول کھچیاں ہویاں
زریں گیند بنائے کس نے دس زنخداں والی
کالیاں زلفاں زیب وراثوں کتھوں رنگ چڑھایا
زلفاں ہیٹھ تیرا رخ کس نے دن تے رات بنایا
ایہ کس نے نورانی چہرہ کر سورج چمکایا۔
تے کس نے وچ سوہنیاں والا دل ول فتنہ چایا
تے کس نے وچ زیں رنگیلی سرمے وار نگ لایا
جذب تاثر شکل تیری وچ کتھوں آن سمایا۔
ایہ کی ہے تاثیر تیری وچ جاں توں مصر آیا۔
تے توں ایڈ جمال رنگیلا کتھوں لٹ لیایا
تیں ول ویکھ کویں ٹہروگدا موج لہو وچ سینہ

پاڑ

مصر اندرے سر جو کجھ گذری سو اسدے سر ورتی
آہ دریغ کرے مر گیاں اس صورت نے مُٹھی
رگاں پیاں تن ہڈیاں اتے ایکن رنگ چڑھایا
صاد ضاد لکھے کن دونویں زیبا نین لوٹیرے
وچ کمنداں زلفاں تیریاں کھو کسنے ول پائے
لعل لباں نوں کن سکھلایاں ایہ شیریں گفتاراں
لوح جبین گھڑی کس گھاڑو بن ہتھیار لگائے
ہوہ طیوراں سٹ لوی سو اُڈیاں جان نہ دیکھے
سرخ کناریاں دوہاں لباں دیاں کن رنگت وچ دھویاں
جھمنیاں نے نیزے نوکاں کس دیری سر ڈہویاں
وچ جھنگاں کہدی سر مژگاں چا ہتھیار ڈھلویاں
غبغب چاہ وچوں کہہ کس نے کر دکھلایا خالی
قد تیرا وچ باغ دلاں دے کس نے سرو لگایا
تے ایہ کس دی حکمت کارن ظلمت نور رلایا
نصف اللیلوں مغرب توڑی فرق کو بیا پایا
کر کے تار و تار زلف نوں تار جگر اٹکایا۔
کتھوں ایڈ جمال کسے نے تیں پر روہڑ وگایا
تیری بُٹا ٹُھ جمال حسن نے کس نے مصر رڑہایا
دردمنداں بیاں اکھیں دیو چہ ریڑ ادیس وسایا
تے ہوراں نوں سنجھ نہ آیا بابا تدھ بچایا
کون بناون والا تیرا نور ماہ جبینا۔

سوہنیاں سوہنیاں زلفاں والیا کس اُستاد بنایوں
شکل مبارک تیری وچّے کس دا نور چمکدا
کس نے سازی صورت تیری سوہنی صد بیانوں
بُس یوسف لا غوطہ جاندا وحدت دے دریائیں
صانع پاک بناون والا پیر احُسن دلارا
وچہ سمندر قدرت والے چرخ حباب نکارا
لے بی بی ہیں بند اجس دا او سیدا جگ سارا
ہیں بیچارا تے جگ سارا کُن دا کل پسارا
ہر ہر وقت چمک دا اہی جا قدرت دا چمکارا
ٹک وچہ ٹھاٹھ بے ہوندو ہندمت جھٹرین کھے لارا
ویکھیں حُسن جھڑیں غش کھاویں ملے نہ راز اشارا
کسدے عشق گوایوں عقلوں کیتیاں ایڈ چڑھایاں
جنہاں اکھیں تھیں نظر وگایوا یہ ملیاں نابینے
اینا چشم نظاریاں لائق جسدی ہیری کالی
ایہ آئینہ ظاہر والا اس وچہ نقش جھلک دا
دل آئینہ ظاہر والا ملیوس آب بقاؤں
داغ سیاہ نہ گھت صفا وچہ رکھ نگاہ غباروں
مت صورت وال ویکھ پیاسے معنیاں تھیں وِل پاویں
صورت بہت اکابر معنے بھید ملے جاں تکیں
صورت ویکھ نظر دھر معنے راز اسے وچہ سارا
نازلٹایاں اکھیں والیا کی کرنے ایتھ آیوں
بالی لاٹ حُسن دی کس نے جیں کا ویکھ نہ سکدا
ہیں پیدائش خاک زمینوں یا کا شے آسمانوں
اوہا اک جہدا ہیں بندہ کہندا باز غہ تائیں
جسدی صنع قلم دا قطرہ سورج دا انگیارا
اک اک بوند کرم دے بحروں ہر ہر روشن تارا
ہیں اک نقش کروڑیں نقشوں تے اوہ سہر جنہارا
اوہ فی الذات غنی ہر شے تھیں اُس بن ہر بیچارا
نور اکھیں تھیں مات کریندا حکمت دا لشکارا
سرت سمہال نہ جائے او گت راز اجیہا بھارا
مستیاں عشق گھتن دل جھوکاں اُسدا اثر نیارا
کت گوشے تھیں رمزاں دگیاں تیری سمجھ نہ آیاں
جنہاں اکھیں وچ معنے چمکے اوہ نوری آئینے
ایہ خود فانی فانی دیکھے ویکھ ہے ہے متوالی
مغزوں سا کڈھی دل باہر جاں ظاہر ول تکدا
اس برزخ دا رخ دھیرا تول جیتول چمک صفاؤں
گرد اتار صفا وچہ جھلکے نور قدم اسراروں
بھلیوں بھلی صورت معنی کس کس نوں اکھ لاویں
جاں لگ ملے اشارت ناہیں توں کجھ سمجھ نہ سکیں
تے معنے بن صورت تیں پر ہوون نہیں آشکارا

چشم ضعیف تے سورج چیتا تاب نہیں جھل سکدی
مرد بنے سو دھیوں جاپے فُسدی لاٹ چمکدی

جے خود چشم مقابل سورج چاہے رکھ ٹکاوے
تے اک چشم ضعیف ضعیفوں تابش دُھپ نہ جھلے
ایہا دُھپ کوے جاں نظری دِسنوں اعلےٰ جاپے
جا اوہ سورج تابش والا دِسنوں خبر ناہ کائی
اسدے جیڈ نہ عاجز کوئی جان رہی غم سکدی
دُھپ ڈٹھی جاں نظری آوس سورج دا چمکارا
جاں اوہ تخم عکس وچ دلدی نور اسید اگاوے
تخم ایہا وچ اول نظرے رہے کدورت ناہیں
جیندا رہن وس ٹکانے رت چا کملی بھارا
چاندی واؤنہ گھٹ کلاوے رہن دونویں ہتھ خالی
ایہ محسوس ہوا اس ظواہر سب اس لائق ناہیں
متاں پیاسے جھاک دُو بونداں وگد اابجر اگاہیں
جیں وچ اکا خوبی وسے اُسدی رمزیں بولیں
جے تک نظر کریں اک اوہی کتھوں ظاہر آئی
آرسیاں جگ صنعت خانہ صانع دی دانایوں
ایہ ذرات نہیں کالائق خود مختار وجودوں
آرسیاں وچ ہر ہر جائیں کامل نظر وگائیں
جو وچ دلاں وسے بن ہوکے ایہا جھلک پیارے
اثر نشان اثر وے والی جو تیں نظری آوے
نابینا بوں ہی جھبک آئیوں ظاہر وے دربارے
فعل حکیم نہیں بن حکمت زرہ ہو وجس بھاویں

ہرگز اُسدا انت نہ پاوے چشم نظر جل جاوے
کھولے نظر تڑاک جھڑے سوتاریکی وچ چلے
اتھیں مڑے کیہائی آکھے ایہا سب کجھ آپے
رات سیاہی دیکھ سکے سو جانے دن روشنائی
ایہ مثال اسیدی ایہا طبع جو چام چڑکدی
پردہ ضعف جداں اُٹھ جاوے ہیش اکھیں تھیں سارا
اصل لبھے سو خاکوں باہر جلوہ ہور دکھاوے
اصل تکے ایہہ عکس نہ کائی ایہ نہ رہے کداہیں
برفوں ہنڈ نہ چا دُھپ چلیاں گھل اوہ رہی نہ سارا
کسدے شوق بھریں دم ٹھنڈی جان کدی غم گالی
راہے جاندیاں گوشے چشموں تکن بدل نگاہیں
جھڑ قطرہ رل خاک نہ رہسی بحر کتے سر ناہیں
جیں خوبی کا انت نہ سکڑاں کیوں اتھیں دم ڈوبیں
لبھ ہزار ملے اک وچے پھر تدہ طلب نہ کائی
آپ کرم چا ہر ہر ذرہ دتی چمک صفایوں
ذاتوں پاک اُسے تھیں روشن ہر محسوس نبودوں
جو تیں طلب اوہا کجھ پائیں اجے نہ بھلے جائیں
ایہ سرایت فعل فعالوں جو وچ نازاشارے
توں خود کا نہیں سب سدا را نہ بھلے دل جاوے
وائے تیرے پرجے نہ پاویں باطن دی چمکارے
حُسن سبھا وچ قبح نہ کائی ویکھ سبھا اک بھاویں

بعض رنگاں پر مر جاوین بعض نکیں وٹ کھاوین

مٹ اکھیں ایہ ظاہر والیاں گذر گیاں انصافوں

ہو طالب وچہ طلبے صادق جی من جاوے ہیرے

جے وچہ وہم ڈہیں کی پاوین ہفت نہ کر دل ہیرے

چھوڑ میتوں لبہہ صاحب میرا اوہا صاحب تیرا

وائے دریغ کھتے غم اُسدا جو شے کدی کداہیں

میں محتاج کھڑا در جیدے دتس بوند جمالوں

دہر دل نظر غنی دے دردوں پاوین لکھ خزانے

جے توں چاہیں غموں آزادی آس ملے درگاہوں

جے توں چاہیں عشق ہو لاوے ودہ ملن امیدوں

جے توں چاہیں سکھ پاواں چھڈ دے دنیا ساری

جے توں چاہیں وصل زیادہ اک دم رہیں نہ خالی

جے توں چاہیں ملے حیاتی زندی گذر جہانوں

جے توں یار پیارے خاطر ہر شے تہیں چھٹ جاویں

جے چاہیں سو ملے انتھائیں ایہ در چھوڑ نہ جائیں

جس تھیں خبر نہ رکھیں اکدم اوہ دم غافل ناہیں

پلیں جیدی وچہ ناز احساناں استھیں خبر نہ پاویں

پھر مڑ ویکھہ جو سب کجھہ اُسدا نا کجھہ تیرا اپیرا

ہر مصنوع نہیں بن صانع میں مصنوع بیچارا۔

ابرو طاق کھچے پر کاروں تینوں نظری آئے

صاد ضاد دو حرف اکھیں دے سمجھ انہانوں او نوئیں

بعض ہتے نے بعضیوں منگر منصف کوئیں سداویں

باطن والیاں کھول اکھیں توں ملے نجات خلافوں

جن جسنے دل میٹھا تیرا انت ملے وچہ تیرے

توں حسنے دی طالب آیوں حسن نہیں وس میرے

تیر اسیر ادم دا لیکھا کائی روز بسیرا

لبہہ نہیں جیں حال تغیر کدی ہووے کدے ناہیں

اک قطرے ول ویکھہ نہ رجیں اوگت جاویں جالوں

اُس ہتیں منگ ملن خیر اتاں ہووان مال نہ جانے

جے توں چاہیں ہردم خوشیاں بھل نہیں اس راہوں

جے توں چاہیں فروق مدامی ویکھہ نہ عمروں یدوں

جے توں چاہیں فخر ہزاراں جاہ خودیوں بیزاری

جے توں ڈریں وچھوڑے کولوں ناجاہ دور سوالی

جے توں چاہیں ملے تسلی ہٹ جا وہم گمانوں

جے چاہیں توں سو کجھہ پاویں نہانوں کتھا مڑ پاویں

جے ایہ چھوڑ چلیں در کدے خیر ملے تدہ تائیں

اوہ ہی پاک ہوند اجے غافل ہوندیوں نہ کداہیں

جے خود وانگ ملیگا صورت ویکھہ جھڑیں غش کھاویں

کتنوں نسبت کریں بکاریں تیرا حسن گھنیرا

دنگے حرف بندیاں دے لفاں نقش قدم دا کارا

ایہ پرکار وگی کس طرفوں کھول ایہ راز نہ پائے

سے دفتر جس کاتب لکھے وچہ لکھے ایہ دونویں

گوہر سلک دنداں دیاں لڑیاں جس وچ دُر کہایاں کاہکشاں گل ہار فلک دی تس دیتاں زیبایاں
تے جس ہونٹوں ہلدی ملیا گل تازہ رخساراں اسدے فضل کریم دی لہروں پلدی باغ ہزاراں
نرگس برگ نہ ویکھ چمن وچ ایہو وچہ کسے نہ ویکھے جھڑن طیور اسے پر غافل جنہاں نہ گلشن ویکھے
اے بی بی میں تیرے ورگا بندہ ہاں رحمانی رگاں بیاں تن ہڈیاں اتے رنگ الہی فیضانی
نال مثالاں گلاں سُنیاں رکھدیاں فرق وڈیرا تے اوہ پاک مثالاں کولوں اُسدا شان اوچیرا
پھیر کہاں ست بُھلّا جاویں اجے ویلا گن پاویں باہجہ اکا غم ہور غماں دل جھات نہ سوڑو گائیں
وقت وہاندا دم دم گوہر آیوں ات بوپاری جے سرمایہ ضائع جاوے درد جھلیں لکھ واری
اوہ ہُن ڈھونڈھ جو تیں ہتھ آوے جس وچ جو وجو بول غفلت چھوڑ اجے ہی ویلا خوب لبھی نا خوبوں
پریشہ دا قدر نہ رکھدی فانی دنیا ساری عشق جنہاں دل دیں ہاہے جنس گئی بے بھاری
اوہا ہادی راہ ولاندا افضل جنہاں تے باری نال اشارت سمجھ گیاندے واہ واہ برخورداری
سُن تقریراں نازک سینے زمن انکھیں کھُل گیاں تر ہائی وچہ دریا شربت ڈب مراداں لیاں
شیشہ ویکھ جداں من بھاناں نشئے ہتھ وگایا سے برہوں بوجوش رچایا اک لبھا لکھ پایا
رنگ گلوں تک حیرت دہی موسم ملے بہار ا ہن چاجتول نظر وگائی نظر بیاں گلزاراں
چمکیا طور کرم تھیں شعلہ جد دی طلب سدھاوے رب ارنی دی لوں لوں تھیں لاٹ بلیندی پاوے
میں قربان تیرے یا حضرت کرکے عرض سُنائی گم گئی لوں کڈہ اندھیریوں جا ستیا روشنائی
لبھ لیا میں اصل پیارا چھوڑ ہوس دی بازی اصل حقیقت میں ہتھ آئی چھڈی طلب مجازی
اج سعادتمندی میری آن ڈگی در تیرے غوطے کھاندی گوہر پایا لبھا لعل اندھیرے
آب حیات لبھا ظلماتوں نور طلبدی ناروں پار ڈٹھی گلزار ارم دی پھردیاں سہج اُداروں
شیر بیا وچہ کچے تن دے بیخبر ادم ہارے ایسی خبر پہونچا یو کنیں بند کھلائے سارے
توں مینوں رب میل دتوئی بہت احسان کیتوئی وچہ گریبان جان میری دی زاد مراد بیتوئی
ہُن جیہا جیں مرشد ملیا ڈبدیاں تار گیوئی ایدہوں تے اہوں جیں دل بُھلا مفت خوار گیوئی

ربّ جزا دیوے تیں شاہا اندر دوہاں جہاناں
ایہ گل آکھ گئی ہور خصت مالی اسباب لٹائے
کنڈھے نیل ندی پا کُٹیا لیا لباس نمد دا۔
ساری عمر عبادت اندر تے وچہ شوق ونہائی
ہو غواص گئی وچہ غوطے گوہر مقصد پایا
پیر پیادہ اول چلی پھیر ملی اسواری
نور ندی وچہ نہائی دہوئی جنے دی ونخاری
سرکش سی پھر بندی ہوکے لئی آزادی ساری
یار عزیزا جیہا ملیا جند قدم وچہ واری۔
واہ مردو مرجایو ڈُب ڈُب زناں گیاں ودھ اگے
قدم جہیا اس زن دی مردا جو توں قدم اٹھائیں
اجے ویکیندا حضرت یوسف مجلس دے وچکارے
مُشتریاں دا شور جو پھیرے یوسف دے ونجارے
کرے بلند پوکار منادی مردو دہو ودہاؤ۔
ہتہ ملو پھر ستھ نہ آوے رو فے گے گزاری
جوش پئے لکھ نعرے اٹھے سُن سُن ایہ پکاراں
قیمت اجے ترقی اندر ودہ حساب شماروں
ویکھ جھڑی ایہ اوہا صورت جیندیاں لاٹاں بلیاں
جیندے عشق سندے پروانے وگ ملکاں وچہ چلے
جس شاہنشہ والے مینوں خواب وگے پروانے
جیندے شوق لگائے لانبو جھڑک نہ سکیاں پانی

عمر گذاراں اوانہ ہووے شکر تیرے احساناں
کر آزاد غلام کنیزاں سارے دلوں بھلائے
چھوڑ صنم وچہ ذکراں فکراں پھڑیا ورد صمد دا
ملیا یار نہ گیا خالی واٹ کٹی کم آئی۔
پتھر توڑ کریندیاں پُرزے لعل وچوں دس آیا
سچی یاری پار اتاری فیض قدم دی تاری
جان فدا اُس زن دے قدموں جو ہو مرد سدہاری
سدہے راہ گئی شہ پایا پائی نعمت بھاری
نقد دہیر اس سودا کیتا عشرت وچ او وہاری
نام ورتی پاں لگاں تائیں کیوں اجے داغ نہ لگے
یار ملے تے مقصد پائیں کدی نہ اوگت جائیں
بال ترٹے نکھی آ آلے پر پہنتے ڈارے
ونج جنہاں وچہ اصل حقیقت سود گئے لے بھارے
وک چلیا اج ماہ کنعانی سناں پچھوں پچھتاؤ
ویکھ لئو جیں ل نہ پلے آخر جاندی واری
کجھ دیداروں کہہ پوکاروں جھڑ جھڑ پئے ہزاراں
تدتوں آن زلیخا ہتی قتل ہوئی دیداروں
بال ایاے خوابے ستی جس شعلے وچہ جلیاں
پے راج چھوڑ آئے درداں مصر سوتنہے کھلے
چیٹھیاں لکھ صبادے ہتھیں سد بلایا خانے
دایاں دی وچہ گود کھلیندی لٹی بال ایانی

اج نہ پلکے گوندن والے جسدے نہ دی ہیں مٹھی
پے ہن نہ ملیا مینوں اسدیاں درداں پٹی۔
ایہ اوہا جیں دھاڑ غضب دی ہیں سفنے وچہ لٹی۔
جگ دے ہارے وچہ آہیں خوشبوں جوگ نکھٹی
اوہا صورت نازاں والی زلفاں کنڈل دار
زخم جدہی ہوگئے پرانے وگدے رہے فوارے
گھا جہدی وچہ سینے رڑکن دو نیناں وچہ انیاں
ایسے دے سب قہر قضیئے جو میرے سر بنیاں
اس صورت دیاں قاتل رمزاں لشکر جنہا چڑھائے
چشم جھمکن ملے نہ بلوچہ باہجہ اوہدے دکھ دردول
جسدا زخم لگا وچہ چھاتی چشماں لہو پلٹے
بٹ گھروں جس دوزخ سٹی اگ بلدی وچہ ڈالی
نین جہدے دو نشیاں والے تند شراب لیائے
جسدیاں خواب خیالاں اندر لٹ اکھیں لے گیاں
جسدے اک دیدار کرن نوں اکھیں تیدیاں رہیاں
جو وچہ خواب ترڈوری تائیں مینوں چھوڑ رسدا یا
تے ایہ ویدا ویا ملیا دل نوں روگ لگایا
نال ہیرے کر سوہنیاں گلاں تن من سل وگایا
بحر سرشک اکھیں تے میرے بلوچہ بھاٹھ چڑھایا
تے روندی نوں وچہ فراقاں دیس بدیس رلایا
ایہ اوہ مٹھیاں گلاں والا سچیاں قولاں والا

بسمل نیم سٹی کر گھایل کردو گا بس پٹھی
غارت گر دا ہو لشکر برہوں دا دل مصر سٹی
جسدیاں درد غماندی قیدوں جند نہ ساعت چھٹی
جیں دلبر دیاں وچہ فراقاں رہیاں آس ترٹی
جسدیاں تیغاں گھر بابل دے جگر گیاں لگ کار
اج اوہا ہیں قاتل لبھا آب جہدی تلوارے
جسدی اگ برہوندی بالن بال ظالم نے جنیاں
جسدی وردیں ہیر سرکے گھٹاں غماں دیاں چڑھیاں
بادشاہاں گھر جایاں تائیں عمر قضیئے پائے
ایہ جیں مصر بسنت کھلاری لٹ رخ ہیرے زردول
تر لبیاں وچہ ملاپ جہدے تا لوہے جیہے چٹے
پردیساں دیاں جھاکیاں واٹاں اجے مرادوں خالی
دو گھٹ تلخ دتے اک شیریں وہڑ گئی دریائے
جسدی ماری ہیں پردیسن درد غماں وچہ پائیں
ہیں ہٹدی نے جسدی دکھیں ہیر تے سٹاں سہیاں
بال برہوں سولا ہنولا یا تے مڑ ہتھ نہ آیا
گال دکھیں وگ گیا پلک وچہ پھیر نہ پھیرا پایا
مینوں سل نہ گل پچھی ہٹ برہٹ سکھوں دکھ لایا
تے وسدیاں نوں کدہ گھراں بھکھیں ہڈ یوں بندی رلایا
ہیں رلدی دی سار نہ لئیس کیہا عہد بھلایا
اندر خواب گیا جھٹ ہتھوں کر کے ٹالا بالا

مین سر لکھہ آفات ورہائی نین جہدے کھٹ کائی
مین مر گئی اسے دردوں ایہہ اج کتھوں آیا
غارت گر گستاخ دلاور مینوں لٹ سدھایا
دل میرا اوہ مال بغل دا راتو رات چرایا۔
سوہنیاں کالیاں والاں والا وہوا یہ سیاہی
ایہہ لوٹیرا اوہو میرا لُٹ لے گیا چوراتیں
نین جہدے کھب گئے جگر وچہ زہر بھرے رس بھنے
ایہہ اوہ چڑھ جہدیاں فوجاں مین عاجز نہ رہیاں
ایہہ محراب دو ابرو والے سجدہ گاہ دلاندے
ایہہ دو نین دو ابرو بیٹھاں واہیاں جنہاں کماناں
ایہہ اوہ نیزہ دار بہادر فتح جہدی جنگاہیں
تے وچہ جہدیاں درد جدایاں گذریاں کالیاں راتیں
ایہہ اوہ باز جھکایاں ڈاراں کونج رہی میں پنجے
اج مقصود وکیندا ملیا ل وہا جاں لکھیں
رہن دیاں پیچھے کدا یوسف سلے خرید نہاری
ایہہ بضاعت نور خزانہ جہدی قیمت بھاری
کون اہی کس تھاؤں چلی کتھوں عشق لیایا
کیہڑک پاس جمع کر رکھی درداں دی سرمایہ

جان میری وچہ درداں گالی برہوں جالی بالی
ایہہ اوہا جیں ہڑھ درداں مین سرچاہڑ جھلایا
کیونکر بیٹھا نیویاں اکھیں ٹُرن کس تھیں شرمایا
مین بے دل ہو پچھے دوڑی تے ایہہ ہتھ نہ آیا
جہدی تیغ صقلدی خانے رکھدی شاہنشاہی
ہتھ نہ آیا واہاں لایاں نین رہی دو گھاتیں
تیر دو لگیا جہدا اوگیا دل جگر دہر وکھنے
گھروں اُجاڑ گھتی ویرانی تے دتیاں ایذایاں
مژگاں نے دُکھ نیزیاں دی سرچاہڑ میرے سرآندے
اج لبھا اوہ جہنوں عمروں تھکی لبھ زمانہ۔
جہدے دردیں عمر گذاری روندیاں بھر آہیں
مین عاجز نوں ہجر غماندی روہڑ گیا گھت جھاہیں
توڑ شیرازہ صبر میرے داگھتی جان شکنجے۔
رو رو گذر قراروں ہیاں دیکھہ سجندیاں اکھیں
حاضر مال رہے وچہ مجلس ڈھکے آن بیوپاری
ہن گاہک دی حال حقیقت آکھ سُناواں ساری
کی کی پئے جنجال دُکھاندی کیونکر حال وہایا
سورج عشق چمکیا سرتے وقت جلن دا آیا

در بیان نسبت بی بی زلیخا و دیدن او بحالت نوم جمال یوسفی را بہفتم سالگی از عمر خود و از خود رفتن بہجرد مشاہدہ۔

گھت وچہ جام طلب دے ساقی دو گھت شوق شرابوں
تے اِک جام دکھاندا بھریا بیوں نہ لاہاں ٹولے
وا دردا سرکو کاں کر دی رات فراقاں والی
جھولا جوش ہوندا جھلا تا وا ٹھنڈی لے آیا
ہستی سوز بہ ہوندیاں لاٹاں مشکل جلدیاں جانا
جل بل جان قلمداناں دے کاں پئے بہتوں زباناں
شاہ طیموس بڑا اسد اوسے مغرب وچہ دیارے
تے سلطان ولایت والے ہنوں سیس نواندے
وانگوں بندے خدمت کر دے قہر غضب تھیں ڈردے
اک دختر اُس نام زلیخا پُر انوار صفائی
طیموسے نوں بہت پیاری ویکھے سو سو واری
نازاں پالی خوشیاں والی غنچوں ناز بہاراں
داہیاں گود کھلیندی نازک عمری ست سالے
لُعبت بازی رات دناں وچہ کاروں دن کالی
ہو گئیاں اوہ ناز بہاراں جاں اک رات وسالی
جس راتیں گل پچہ کمندیں اُس شب دی ہن کاری
نگینی اجرام فلک دے پاشیاں پوچہ سارے
کالی رین جھلکدے تارے وانگوں زخم عشاقاں
بُرقے لالہ رخاں نہتیں تارے ڈب ڈب نور جھلکے
لور بحر وچہ غوطے کھاندی مارن جوش ہلالاں
بزم افروز طرب جہرہ زہرہ چمکے چرخ کنارے

نیل فنا وچہ رہڑ ہا جاواں چھٹے جان عذابوں
لکھ لکھ خوشی غلام رسولے جے محبوب قبولے
آیا راہیں جاں اوڈیکاں جاں نے تتر سمہالی
جاں وچہ خواب لٹا ہوشیاراں دلیں الفت لایا
تن من ساڑ شمع تے آخر لاٹ چھڈی پروانہ
حرف لکھن یا کہن کداہیں نال کلام بیاناں
مشتری ورے فلک دی خادم اُسدی ہل گذارے
دن تے رات رہن وچہ خدمت خوف دلاں وچہ کہاندے
راج جہاندے ملکاں اندر اُسدا چالا بھردے
حوراں اُسدیاں خدمتگاراں پریاں جہیز نکائی
اُسدی خدمت خاطرداری اُسدی فرحت بہاری
تے وچہ عشرت عیش بہاراں کردی ناز ہزاراں
ودھ ودھ مارن تاریاں تائیں نین وناراں والے
ایڈوں بعد برہوں پٹ گھتی جاں نیند وچہ آئی
پھر ساعت ہر گذری جاندی نظر قیامت آئی
ندیاں دی سر چا فلک نے نقش لگائے ناری
گُل گھل کے وچہ وسندیاں لہراں لہر چھڈ لشکارے
برگ گلاں پر عرق تریلوں وانگ متھے مشتاقاں
زخم اوکھار کہلائے ظاہر اندر جرم فلک دے
چھن چھن نور گرے وچہ سینیاں ہر شب ندہ داراں
چاہڑ قدم ہر نقش نگھار دلیکھ لگے دکھ بہارے

اکبر نحس زحل دے جگروں چھٹے خون فوارے
پنجم چرخ مریخوں بھکھ بھکھ لاٹ چھڈن رخسارے
قبلہ قطب فلک دا مرکز کرن طواف سیارے
لاٹ شہاب چھٹی وچکاروں بنیاں دسر سارے
کاہکشاں گل گھت حمائل چرخ رقاصی کردا
اکھیں کھول زمیں ول تکن چوکیدار فلک دے
سبز انگوریاں وچہ پہاڑاں ترہیاں شبنم بھیں
شیرہ رہے انگوروں سم سم خوشخبری منخوارل
صدہا خودرو گل کوہساری رنگ اگ کردے
پھل پھل بھوچھلے پھل شاخوں زخم بہو دل ہر دے
ڈوڈیاں سبز قبا گلاندیاں جان ہستی وچہ آیاں
بھریا ورم سمن دا دامن نابت ورہے گلنار دل
شجرہ طور ظہور کرم تھیں لاٹ چھڈی نورانی
سنبل شاخ کھلار اوڈائی زلفاں دی ویرانی
سوسن دی شب زندہ داراں حمد ہزار زبانی
سرو سہی وچہ ناز آزادی گذریاں سر آزادول
وچہ دیار اشجار صنوبر ودھیا چھیل اوڈاری
روضیاں گرد وگیندیاں نہراں چپ چپاتیاں سبھے
زوتی نے سر چایا نہروں سر دکام اوجاڑے
مچھیاں نال پیاریاں یاراں دنوچہ وصل گذارے
ایہا رات سعادت والی جھلدیاں نرم ہوائیں

موت احمر رت رنگی تلیں تیں بھوں دکھیائے
رسیار نگ ہلیں ہیں تھیں رہیں دھسیا لغائے
فرقد بناں قمریاں گیاں دلبر نے وپلٹے
حکم ازل دے لوح محفوظوں نقش قدر دے بھائے
دسکے لعل عقیق کنارے تائب نور رشمر دا
جاگدیاں دل نیند رٹی اندر جھلک پلک دے
شیریں لب رخ دھونے غنچیاں آب کرم زمرم تھیں
لالیاں پھڑ پیالے ہتھیں داغ دلاں چمکارے
بوٹا ویل نہال جمالوں ناز کرن وچہ پڑدے
تے اونہاں دا اس دی گلزاریں یاریں وچہ گھر دے
عندلیباں وچہ الفیاں دی خوابے ذبح کرائیاں
قمریاں لوٹ سرو دی شاخے دید کرن گلزار دل
تے ہر برگ کلیم وچھناں فوق منگے عرفانی
نرگس چشم چمن دا بھر دی کری نگاہ نہفانی
وکیچہ چنار کھڑا ہتھ بدھے وچہ تسبیح رحمانی
وہانے رشک دلیں نو خیزاں خوش قامت شمشادول
اس شب اتنے وچہ خماری کیبی تشکر گذاری
نار بنفشہ نیلو فر تھیں بہاراں کھڑ لبھے
تے کتنے خفتگاں ساڑے صندل نے کھرتا رے
خلق ستی انہاں گدے پانی راتیں غسل اتارے
لٹ چنبہ گلزاروں تیہتی باد صبا ہر جائیں

جھولیاں بھر صحرائے ختن تھیں سو تحفے نذرانے
دامن بھر بھر نافیوں جھاڑے پچھلی رات شمالاں
نازلٹی اوہ نازک بالک طیبوسے دی پیاری
زلف کھلی گل کنڈل گھتے تار سیاہ حریری
میٹ اکھیں وچہ نیندر فرحت فارغ بال جہانوں
اوہ بےخبری ہوون لگا بھڑی برہوں ستھ کاتی
والاں نوک دلوں دو مژگاں جھک جھک کے ل رہیاں
لعل ہلے دو باہم لب تھیں قفل دہن پر لایا
اینویں جبھ قضاو گیندی ہیش اول ستھ کردی
کن نہ سُنے نہ اکھیں ویکھن مونہوں نہ شور الاوے
پئی زلیخا نیندر اندر دل دے پردے کھلے
اچا چیت جوان ڈٹھا سو واہ قربان جوانی
داغ کھلا وچہ بدر دسائے واسو چہ داغ نہ کائی
دو محراب جنہاں وچہ گھاتاں نیزہ دار سپاہی
عین کہن دو صاداں تائیں ایہ تعجب بھارا
نین کیہا کی کہاں کوہے ناز بھری پر تریول
ڈونگھے زخم انہاندی کاری نکل دو سلوجاندے
دریا جوش نشے دی مستیوں موج چھٹن دل ڈبے
تڑف مردل برہوں لٹا جہات نہ جھمک الارن
نیویں چشم نہ قدموں چائے شرم بھری پر کرکے
اک سفیدی نازک جیہی ابرو آں دو میلے

نازک ناف غزالاں تھیں لے گئی صبا ہر خانے
رچیا اثر دماغیں خلقاں وِرے کھلے اقبالاں
نیند مٹھی وچہ نرم فراشیں مستی ناز کھلاری۔
چہرہ چند تے دند ستارے نقش منھا تقدیری
تیر قضا وگ چلے برہوں قوس کمان آسمانوں۔
تیر چھٹا تقدیر کمانوں آن وجا وچہ چھاتی
روک اکھیں دہرے پردے دونویں نہ برہوں لُٹ لیاں
تار دو زلف دو کناں تائیں کنڈیاں وچہ پھسایا
دو کنیں دو اکھیں انگل اک لباں پر دہر دی
دوجے ستھ جگر وچہ سینے کاردتیز دگاوے
جھل دلا کجھہ ہوون لگا زخم وجے تن ڈُٹے
لٹکے زلف زنجیراں والی نور ورہے پیشانی
زلف رسن وچہ بازیگریاں ول ول آفت چھائی
مردکاں دیاں چمکاں قاتل پر پُر جھڑی سیاہی
ابجد خوان برہوندی مکتب بُھلا ہوگ بیچارا
ہیچ سہاکت وگدی جاندے جھاڑ گھتن پر پرتول
مصر لٹن تے روم اُجاڑن شام لین دہمکاندے
سو سو پردے چیر کراہن جان جگر وچہ کھبدے
بےخبرا کا تھیئے مقابل روہڑ گھتن بانا رن
قدر صنوبر کفایت نظروں ہیش ورہی ڈرڈر کے
بینی نور نیر وزاں تائیں نوک دہری چاسیلے

جاں ایہ نور چمکدا سے دوہاں ہوٹھاں وچکارے
سوہنیاں لباں سیوں ہانڈیاں دونویں لعل دسن رنگ خونی
آب حیاتوں مست دواہی ٹل دھوبیاں ہویاں
غبغب وچہ ذقن دی ڈونگھا جھلک پوی وچہ نور ول
جدوں زلیخا صورت ڈٹھی ویکھ کہاں کی ورتی
نین لہو بھر آئے سفنے کھلی جوش خماری
برہوں پھوک دتا سولا نبو کجھ سر پیر نہ آیا
ویکھ تڑٹ جھڑ عقلوں بھلی عشق الٹیہے لائے
تیز نگاہاں قاتل چشماں پہ جگر وچہ گئیاں
سفنے ڈٹھس شعلہ نوری وقت غماں دے آئے
چھٹا تیر کمان برہوں دا دہیا جگر بھانی
عشق کٹاروں گھائل ہوئی ہیچ گئی دل دردوں
ایہ ناسور برہوں دا ظالم ہون لگا سو جاری
تیغ برہوں دہس جگر ی گیا گھاہ کھلا برکاہی
پھٹ ستی غم اگا بھاری خاک رلی گرزاری
جھوکاں مست اکھیں وچہ رچیاں قاتل قاہر دونویں
بھلا ہوندا ایں سوندی ناہا وس نہیں پر کائی
چلا گیا من موہ پیارا ریہا جھوریواں بھارا
دم وچہ شاخ جڑاں چھڈ چلیاں گھٹ گھٹ لیا سولاں
پُر پر جھارتے برگ نہ میوہ ہیچ وگے منھاں کے
زلفاں دی زنجیریاں والے گردن پیچ پھائی

پوی جھلک ہر جرم فلک تے ڈب ڈب جان ستارے
زم لطیف سطر زنیہا عرق اندر ہو زونی
زریں گوئی ذقن دی اتے اٹ گھلوہیاں ہویاں
ساری صورت مورت نوری عیبوں پاک قصوروں
جان رہی بہو ہم تحتر وپہ تن وگیا دھرتی
نازوری دی وچہ کلیجے وگ ول گئی کٹاری
سینہ چور کلیجا ٹکڑے شور داغ رچایا
ضرب نگاہ لگی سرکاری ٹٹ تراں سدھ ہارے
خون چھپا ہٹر رہڑی زلیخا کینے نہ خبراں لیاں
پھر اوہ حال اول والے کد سفنے دس آئے
پٹ نہ سکے ایہ دس ناہا زہر چہ پیکانی
گرمی شعلہ برہوں والے سرد کری دم سرد دیں
جس زخمے دا مرہم ناہیں وچ جس پہلی واری
لوگ کہن اوہ زندی ریہا ایہا تہمت بھاری
ولے دریغ گیا ایہ صورت جدی دید کٹا رہی
وگ وگ جان تے مار گیاں سو ٹٹ گیاں لے اونویں
اگا دہار تر تھی رمزوں چا وچہ دم تڑفانی
بوٹا بیج گیا وچہ دلدے جس دا تخم نظارا
نوکاں تیز کٹاریاں ظالم ڈنگن جان ملولاں
کئی ہنر لکھہ داہاں الدن شاخ نہ ہن ٹٹ سکے
کر قیدی چا ست گیا ئے جتھے ہیش نہ جائے

جھولیاں بھر بھر قہر بلا یوں سر تے چا وگایاں
چھوٹی عمر قضیئے بھارے سر تے بنہ چوائے
زخم لگا دل عشقوں کاری ہی زلیخا گھایل
رہ ہر دتی وچہ سڑدے سوجن تل تل بریاں کیتی
سو سودا ہی نیندر اندر غشیاں پے گیاں
اٹھدی سار ڈٹھا چو پھیرے اوہ شہ نظر نہ آیا
تین دن ہی رہی تتی جلدی دل تڑفے من گھبرا
مان ترٹی برہوں لٹی دل وچہ کرے دوہایاں
مینوں وچہ تیریاں تیز نگاہاں وانگ مچھی بن پانی
اکھیں ڈٹھو حالا میرا اس کھلوتہ فانی
اچا چیت پیاں سر ضرباں چلی جان لڑائیں
مرگیاں ہیں تڑف نظر وچہ دتو ناہ دلاسا
رات کوہی ہیں سر گذری ستی ہندی رسدی
پاڑ گریباں پارہ کیتیس رخ ناخون وگائے
ظاہر شرم نہ بولن دیوے چاہنہ ہتھہ وگاوے
دل دار اندہ ظاہر کردی ہنوں جہان دساوے
دل دا بھید نہ ظاہر کھولے وچے وچہ جہوریوے
بلدیاں اندر وار ولیندی لاٹاں سوز گدازوں
جیوں غنچہ دل پارہ پارہ وچوں قطرہ خونی۔
اندر سپ سمندر بھڑکے موتی راز نہانی
حار شبے وچہ دلدیاں اکھیں رکن غمدیاں لوکاں

روگ بھلیرا درد گنہیرا من کدلن دوا بایاں
توڑ ہڈیں غم بھرے بہتیرے سکھہ کہیے دکھ لائے
ہن نا ہلیس سب کچہ تو ہیں اس حرف بدی قایل
آپ گیا بہٹ چھوڑ گیا اس پچھے جو سر بیتی
فجر ہوئی سو جھس تلیاں آن جگائی سیاں
سفنے دلوچہ صورت جسدی عجب تماشا لایا
سیاں سیاں وچہ تہا جاپے یار نہ دستے پھردا
چھوڑ گیوں کتھہ گھایل کر کے واہ کو یہیاں لایاں
تڑفن تڑف جھڑ عقلوں گیاں نازجند یائی گھائی
چھوڑ گیوں جاں ہیں بتخبری کس در کراں دوہائی
ناہیں وچہ زمین اسماناں ہیر یاں مرد دوائیں
چھوڑ گیوں کر زخمی یارا اج غماں وچہ واسا
وچہ سفنے لٹیاں برہوں جاگی نین برسدی
گھت پنجہ سر دال اکھیڑے دم دم درد سوائے
نے اندر وچہ ظالم برہوں غم دی ٹھاٹھہ چڑہاوے
مار برہوں نے کملی کیتی خون دلے دا کھاوے
غم اندر دل کٹ کٹ کھاوے حال اہیا سوا ونیں
پر اوہ واہ سہارن ہاری ہوندہ ڈہلی راز دلوں
ظاہر ظاہر وچہ مضبوطی نظر نہ حال زبونی
وچہ ہجر جیوں اگ اللہ حال گھٹے زندگانی
تن زندہ دل مردیاں اخل خبر نہ کائی لوکاں

پر وچ طلب مراد حقیقت تن مردہ دل زندہ
قدمیں ڈھہ پیاں سبھ کنیزاں کردیاں خدمتگاری
باندیاں اسول سجدہ کر کر ہوئیاں کافر ناری
کافر کیتس جنہاں باندیاں اکھیں رخ ناری رنگینی
ایہہ جو حیرت خود تھیں غافل اپنا آپ بھلایا
پر ایہہ راز چھپاون کارن کردی ظاہر داری
گلاں کری نہ معنے سمجھے سمجھ دوراڈی وگی
قدم ڈھہے پر خبر نہ کائی روڑ کنڈی دیاوں
دل روے پر اکھیں ہسن جنہاں نوں نظر نہ آیا۔
تن جلے پر اوہ بیخبری جال پئے گل وسدے
زیور وچ ڈبائی ہوئی اُس ول آون بیڑیاں
سیاں نال کلاماں کردی دل وچ ہور معانی۔
دل وچ روندی ایہہ کی ہویا کی وگ گئی قضاؤں
پون لگے ایہ کیہ قضیئے کون کٹے گا بہہ کے
کیا خواری ورتن لگی لوہڑ لٹی سر کائی۔
ایہہ کی فتنہ ہوون لگا ظاہر تھیں ول میرے
کیا بلا کھلارن لگا غم برہوں واچھولا
لگے دکھ دلے نوں بھارے کاریاں کون کریسی
اج تقدیر ازل دی مینوں وین لگی کی جھڑکاں
کل نہ نام وکھاندا جاناں اج رہی ہو بندی
لکھ لکھو جا بیت ۴ دل وچ ہو گئے اج سلے

واہ وا عشق جنہے جھل وگدا جمع ضداں کر دندا
پر اُسنوں کجھ خبر نہ کائی اوہ وچ گریہ زاری
اوہ مسجود جوئیں بت چینی بیخبری بیچاری
سی معبود اوہناندی پیا خوش ہیکر بت چینی۔
اوہا نقش اکو وچ دل دے جو سفنے وچ آیا
نال سہیلیاں ہسّس ہسّدی دل وچ رہی نیاری
ول ول بھری کلاوے غم دے برہوں جوش ہبک لگی
ہو نہ سوایاں غمدیاں لاٹاں شوق طلبدی اؤل
جس ڈٹھا سو مر جاوے صبر آرام جلایا
اوہا یاد دلے وچ ہر دم تیر کھبے دل جبندے
درد دکھاں نے میٹاں ہڑیاں گھڑ سینے وچ جڑیاں
اوہو شب یاں جہریاں وگیاں کھولن زخم نہانی
قہر غضب کی جھلن لگا غم درداں دی واؤں
کی ایہ اج تقدیر دن قاصد کیا سوہنا کہہ کے
ہین تتی دے بھاگ کتھا یوں آن غضبدی آئی
کون کدھی اج واہر وکیہڑا ایہاں گھمن گھیرے
آن پیا سر بین عاجز نے تسو آفت دا ڈولا۔
ایہہ پیراہن شاہی والا ہن وچ خاک رلیسی
کن اوگیا اڈید ہر ول ویکھاں اُن کھانداں بھڑکاں
کیہی لائی لاون ہارے واہ وا حیرت مندی
روہڑ گئے وچ بحر تتے دے مستی بھر زنطاے

کل وسیندی ہیں وچہ نازاں اج نتانی ہوئی
کل عاقل تے اج دیوانی ہوس ہیں بیچاری
کل خوشیوں ہیں وچہ جمعیت ہس ہس وقت وہائے
اج ارادہ رج رج رووان وگ درداند دہائے
نواں قضیہ سرتے آیا کدے نہ ڈٹھا سنیاں
موسم گیا بہاراں والا وقت خزاں دا آیا
پچھلے روز خوشی دے بیتے غمدی واری آئی
باپ میرا جے ملکاں والا روک نہ سکدا مولے
چھوڑ دلا گر گریہ زاری وقت غماندے آئے
وین کرونشیں نین تتی دے جلوبلو دکھ پاؤ
تا ہنگ لتی تے آس نکمی سار کریسی فانی
گردی رہی زلیخا اینویں دلدیاں دلوچہ گلاں
دن سارا وچہ غم دلگیری آہیں نال وہایا
پہلی رات جو قبرے والی سر اسدے تے آئی
باندیاں رخصت ہو ہو گیاں ہور سہیلیاں سبھے
بیٹھ تھکی اوہ ہتھ نہ آیا اڈیا دور دوہیرے
ہتھ پساریاں دسے ناہیں رین اجیہی کالی
رڑکے زخم نہ ہوون دیوے کدایہ درد سوکھالی
لاٹ برہوں ایہ جالی بالی منجہ نہالی کالی
صبر گیا وچہ قبر پیا ہن خبر نہ کیا کی ہوناں
قطرہ قطرہ اشک دکھاندا تار وتار پروناں

تے ایہ اوہ بیماری ناہیں جس دا دارو کوئی-
کاریگر اکل لعبت بازی تے اج گریہ زاری
غیر مرکب حرف نصیباں ہن کیوں جوڑ وکھائے
رس رس وس وچہ وکدر دارووں دردوں دن آئے
کڈہ کدورت دلدیاں اکھیں آب صفا اج پٹیاں
نواں سیاپا نویں ہنگامے رات سنیہے پایا
تازی سنب جا یا برہوں دواں فوج چڑھائی
کون چھڑاوے اس دکھ کولوں کیہڑا عرض قبولے
روندیاں مرجانے ویلے نین رہن پچھتائے
ندیاں نیر پیاں کھل جگروں روندیو رہڑ جاؤ
دہندیاں اکھیں نے نت کرنی غمدی دفتر خوانی-
آہوں لاٹ چھٹے نس جاپے دوزخ وچہ محلاں
سورج ڈبا تارے نکلے کھتیاں جھلمل لایا-
منکر اتے نکیر غماں دے حاضر سوز جدائی
رہی زلیخا درداں لٹی صبر گوا چا لبھے
جال کھلارے کر لکھ چارے اوہ وگ گیا پریرے
نیندر نہ آوے ہنجدیاں اکھیں دہیریاں دوچہ لالی
نین وگن دو ساون جھڑیاں تر ہو گئی نہالی
مقصودوں منجہ دونویں خالی لکھیا کدھن بدفالی
ایہ اکھیں ہر لکھیں ہویاں سال لکھیں بہ روناں
چھٹی لہر قہر دی ہنجروں چھول لہو دل دہوناں

رات سویں دُکھ نوں پئی رووندی نت اروزاری
ڈھٹھے چرخ کھلوے وتارے جویں چھنبے دیاں کلیاں
جھل نہ سکے بھار برہوں داہن آہیں چھٹ چلیاں
دنے نہ دُھوں دس آیا اُسدا راتیں ہوئی وگ چڑھیا
لانبو شوق بلے جل دل تھیں دُھواں باہر آوے
بلدی اگ گھتی جا برہوں وچ گوشے تنہائی
دھوں آہیں گھٹ لیکھ سیاہی رات ایہا سو کالی
یاد پیا سو کل دا حالا رسیا زخم وڈھیرا
کلدی زخم لگائے مرہم چھپک گئے پئے دوئے
مشتریوں ٹٹ ملی زحل نوں قدر بلند اقبالی
اوہو تیر برہوں دا سلے جگر چھیڑے رت لہراں
چھاتی کٹے متھا کٹو کے پنجے وال اڑاوے
پیر پسارے باہاں کھوے دل وچ فال وچارے
کدی سرہاندی کدے پواندی لٹ لٹ غشیاں کھاندی
جاں اکھیں نوں وہندیاں دیکھے رو رو کری دوہایاں
دگور گو من رو رو عمراں جے نہ ملن دوائیں
بے آرام قراروں خالی دُھوڑ رکھے پیشانی
رات گئی کجھ انہیں تکادیں جوش بھری دیاں گوں کاں
اوہو صورت حاضر کر کے اگے چشم خیالاں
درد غماں دے دفتر خانے دہر بیٹھی لے اگے
اے میرے محبوب پیارے اے مقصود دلاں دے

طرف فلک تارے رو کہندی میں طالع نے ماری
انہاں ہنداندی میں کہیندے جنہاں خنجر ال ولیاں
دن سارا اگ اندر جلدی ہن بھکھ لاٹاں بلیاں
گرد غبار بھرے سو گرمی صبر وچ پے سڑیا
سڑ دیاں آہیں سینے وچوں باہر کدھ وگاوے
نیند حرام انہاں وچ اکھیں جنہاں بھار جدائی
کرے تلاش علاج قیاسوں درد قضیاں والی
تیر کھبا سو کڈھن لگی ہویا گھاہ گھنیرا
جھولی کھول کھڑی دکھ منگن طالع رزق دیونے
آہیں درد غماندیاں بھریاں جیندی ورے سوالی
درد دکھاں نے تن من اندر گٹ کٹ بھریاں زہراں
اکھیں میٹ دند پڑک وٹے دندیں دند گھساوے
کدے اٹھے کدی بیٹھی روندی آہ دریغ پکارے
صبر قرار نہ آوے دل نوں نین ملے کرلاندی
بس اے ظالم آپے پہلے کیوں نیندر وچ آیاں
چشمہ خون وگے وچ قبرے روز قیامت تائیں
واہ حیرانی سرگردانی مفت گیا ہو فانی
عشق دہری جنگیاڑی وال ایہہ لگایاں جھوکاں
سر زانوں دہر اگے بیٹھی دل گریاں تن نالاں
کرے خطاب پیارے تائیں تیر جہد چھٹ وگے
مینوں وہڑ و گا وُن تائیں تیرے زخم نہ جائے

اے میرے شب تار لوٹیرے اے وچ دید سوہاندے
اے وچ درد ہجر دے ویدا لُٹ لئی دیا چورا۔
اے وچ خواب تیری دیداروں دو عالم مُل تھوڑا
اے جیں عکس آئینے دلدی پر قیدوں آزادہ
اے وچ تیغ نکیندیاں سُفنے تیریاں وچ جدیاں
کی جاناں توں کتھوں آئیوں کتول قصد اٹھایا
خبر نہیں توں کیہڑی تھائوں کتھ ٹکاناں تیرا
کی معلم توں کسدا پیارا پرزہ کسدے دل دا
خبر کیا توں کس نہینے رکھدوں شاہنشاہی
کی آکھاں گل کہی نہ جاوے ستارن سن باپے
جے میں تیں وچ فرق نہیں تے کی ہے درد جدائی
دل دا شوق اشاریوں کردا دم دم راہ نمائی
یا میں عشق تیرے دے زخموں قطرہ ہاں اک خونی
سچ ایہائی ہیں تے کائی توں سب نور صفائی
توں اک چیز سبھاں تھیں سوہنی تیری مثل نہ کائی
نام تیرا جے معلم ہووے ورد کراں دن راتیں
تیغ چلایو تیر نظارہ بھٹ گھتی ناتانی۔
روندی ویکھ دھروں چا پوایہ کیا بے پرواہیاں
زلفاں دی زنجیریاں دا یے پیچ گیوں گھت بھارے
جان وکائی داو دے دیں زلفاں دی زنجیریں
گذر گیوں وچ اکھیں دل دے ہو تلوار فولادی

ویکھ تیرا رخ نور دمکدا تارے جنبش کھاندے
کھوہ گیوں لے موہ گیوں تے باقی اجے ہنورا
قامت تیرا وانگ قیامت مثل نہ رکھدا جوڑا۔
تے توں آپ قیامت عکس قیامت زادہ
ابرو قوس تیری دو دل بھنیں کوٹاں چار بنوایاں
راہ جاندیاں گھت کماناں میں پر تیر چلایا
خبر نہیں توں کیہڑی جنسوں گیوں ایڈ لوٹیرا
اوہا کون سوہاگاں والی توں جہنوں نت ملدا
تڑف مرہندیاں حال نہ پچھدا واہ والے پرواہی
خبر نہیں میں ہاں یا ناہیں یا ہیں توہیں آپے
جے توں ہور تے میں شے کائی آخر راز کیائی
میں دُکھ بدی کدورت ہوساں تے توں سُکھ خیر صفائی
یا توں ظاہر تے میں مظہر حالوں گوناں گونی
ہر اعتبار نہیں کجھ باطل باطل سوفسطائی۔
میرے وہم گمان قیاسوں دور تیری وڈیائی
وچ محراباں تیریاں دوہاں پڑھاں دعا صلواتیں۔
خبر نہ پچھی مہر نہ کیتی میں سر کیا وہانی۔
سوے عشق تیر بوچہ جانوں میں جہیاں وچ سایاں
اک دل کھولاں وتن پوندے دسن نہ پاو نہارے
مار گیوں پر عذر نہ کائی وڈھ کلیجہ تیریں۔
نکل گیوں پر مورت رہیا واہ تیری استادی

ہتھوں چھٹ گیون ہے میریوں دلوچہ دہسیوں کاری
اوہا صورت سوہنی تیری رسمس رہی کلیجے
اجا چیت برہوندے رل وچہ میں تیرے ہتھ آئی
جان رہی پر غمدی دہاری مرغ ادہا گل کٹیا
میں بھر نیند برہوندی ستی توں ستی نوں پھٹیا
ہیل دو گوشے نازکماتوں تیر گیوں جر کاری
نہ اوہ زخم اجیہا لگا مر جاندی اک واری
کرجا اک دو منہ اک دو دل ہتھیں میں عرض گذاری
گذریوں کر بیمار اجیہی پٹ اڑاروں پاروں
کی کرنا سر دہرنا بنیاں ہدیہ ہے اس یاروں
تیری نظر لگی وچہ سفنے خوشحالی پر میری۔
الٹ نصیباں نے رخ بدلیا دم وچہ ہونی ہوئی
کویں کہاں وچہ نین میرے گذر اکھیں تک جالے
بھجکہ لوندی وچہ میریاں اکھیں نین جلن وچہ بہائیں
ٹھنڈی وااو نصیبوں منگاں جے اوہ ملے کدائیں
بخش میری بے ادبی جو میں نقش تیرا دل دہریا۔
آخر باہجہ تیرے دم کائی میں کٹ سکدی ناہیں
مل مینوں تے ایہ ویرانی ویکھہ میری خود اکھیں
کیوں مر خبر نہ لیو میری دہر چنگیاڑی لگہیں
میں مر چکی بس کر چکی دلا دکھوں گھٹ چکیں
ول چھل یاد نہ مینوں کائی دل ساوہ کی جاناں

نین تیری اوہ جھوکاں والے واہن جگر کٹاری
نین دو ترک لوٹیری پہنے اس صورت دے بھیجے
واہی تیغ دریغ رہیا پر موڑ نہ ہور رو گائی۔
اندر دکھ تڑفدی رہیاں زہر تلی دہر چٹیا
توں کر چور کلیجا میرا کی کھٹیا کی وٹیا۔
کھبا تیر رہیا وچہ دل دے مار نہ پار اتاری
تے نہ آس علاجوں رہیا عمر لبھاں جے ساری
تیرے کن نہ پیا آخر میری گریہ زاری۔
نا بیمار سکے چھڈ ایہ دکھ نہ رکھ سکی پیاروں
رو گیاں رگ لئے خود جیہدی زلف سیاہ دی تاروں
واہ تاثیر نظر دی تیری دکھاں نے سکھ گھیری
باہجہ تیرے دیدار پلک بھر رہیا علاج نہ کوئی
پیر دہریں وچہ میریاں اکھیں ڈراں پچھن مت چھالے
پیر رنگیلے نازک تلیاں ایہ جھل سکدیاں ناہیں
اکھیں فرش وچھاواں سدا قدم تیرے دی راہیں
ایہ پر خار مقام نہ اسدا سوز الم تھیں بھریا
دم دم کٹ نمک بھر دہر دا بہہ ہوندے وچہ کہاہیں
میں تڑفائی اوجھڑ چلی تڑف مراں وچہ بھکیں
میں دیدار تیرا اج ویکھاں مل ملے جے لکھیں
توں یارا خود ویکھہ دکھاں نوں اجے دریغ نہ رکھیں
عشق تیرے دا بھار قیامت میں ہر کر دی ٹھکاناں

اتھویں وندی وین کریندی قصے کرے کوشالے
گنے ستارے آہیں مارے خاک لوی سر ڈالے

وین نہ مکے نین نہ سکے چین نہ ڈھکے نیڑے
غمدیاں آہیں کھنڈیاں ناہیں کیتیاں غم دے جھیڑے

پال الٹنبے دل بھتیں کڈھے دردیں رات دہائی
مرغ صبح پر جھاڑو جائے کردا کوک دوہائی

چھپو بولے مٹھی بولی تے چڑیاں چہلایاں
بیدرداں دیاں غفلت خوابوں اکھیں اوگھڑ آیاں

دردجنہاں دل سولاں جڑیاں اُتھاں نیند نکائی
دم ٹھنڈا بھر اُٹھ زلیخا دندیں جیبھ دبائی

اٹھ سویرے اکھیں دھویاں اشکوں ہیل اتاری
پانی ٹک ولار دو رخ تے کیتی پردہ داری

مت کو ویکھے دہنیاں اکھیں راز تہاں کھلجاوے
لب ہسدے وچہ باطن روئے دلنوں صبر نہ آوے

صبر گیا جل لاٹ بہوں بھٹیں دل جلیا وچہ دردل
تے اس چہریوں رنگت بھریوں دردا ڈھنڈیاں گرد ال

ایہا نخان کھلار وبہوں آن کھلاریاں نہ دل
بازی ہاردی دم پیلے وا بھر آوے دم سرداں

ایہا حال ہمیا دن کائی ایہا دردجھور لیوال
ایہو دن تے ایہو راتاں ایہو نت سڑیوال

بلکہ سوایا ہوندا جاندا دن غم دوچنداں
تا جو تھوڑیاں تہہ دناں دی درد گھتی وچہ بنداں

رات دنے وچہ حیرت رہندی جیبھ باوچہ دنداں
اکھیں تپدیاں مالا جپدیاں نہ رہیو لب خنداں

ہن غم دل تے جوش لیائے جھل دکھاندی وائے
رنگ ہوندے تدن سوہاندے جان پچھ دہ اڈ جائے

پردیاں وچہ ایہ رنگ خونی ہن ہتھ سل دبائے
پڑدے جان نگے اس تکوں پھیر نہ چھپن چھپائے

دریافتن مصاحبان زلیخا عادات وحالات وے را مخالف طبع وے
وگمان بردن ہر یکے بہ چیزے دوا کردن ایہ گرہ راز دل وے

عشقوں تیر وچے جتھے کاری ہے نہ زخم لوکایا
تدبیراں دے پردے اندر ایہہ دکھ کدی نہ آیا

عشق ایہا وچہ پلکھاں آتش بھکھ بھکھ لاٹاں مارے
عشق لوکایا لکدا ناہیں آخر جوش کھلارے

آپ زلیخا عشق لوکاوے دل ابھید چھپاوے
پر ایہ کویں چھپایا جاوے کدپردے وچہ آوے

وچہ وچے دل لا بنولاٹے دہواں دکھاوے
جے اوہ دہواں دکھلاوے لاٹ کڈھ چھپ جاوے

برہوں ویل لگی وچہ دل دے اشکوں پانی لایا
کدی کدائیں سیاں ڈٹھے نین وہنراں وگدے
کدے کدائیں آہیں بھردی باندیاں نوں دس آئی
کدے کدے وچہ ادہیاں راتیں بن بنی ہمسایاں
ڈانواں ڈول ہے نت ہوندی خالی صبر قرار وں
ہتھ ملے تے پچھوں تاوے اکھیں نیند نہ آوے
تے اوہ چال نہ ڈیل سہاویں نہ اوہ ناز نہورا
نہ اوہ شیریں گلاں رہیاں نہ اوہ شوق بیاساں
راتیں خبر نہ کی کجھ حالا دن وچہ حال اوداسی
نہ اوہ چمک منور چہرہ نہ اوہ لب دی لالی
نہ اوہ غمزیوں ونگے ابرو لفدی نظری آئی
نہ اوہ ہس ہس لاڈیاں کردی نہ ائی دا لڑ پھڑدی
نہ اوہ اک بتھاں پکڑ کا تاں بہندی اک دکھڑیاں
بورکباب دے دی باون آہیں نال کنیزاں
اک کہیا سوہنی وڈی اسدا حسن ڈلارا
اسنوں نظر کسے دی لگی حال رہے ویرانہ
اک بولی کسے جادو کیتے ویری کوٹ جڑیاں
کجھ بیماری ہوگ نہانی اک ایہا فرماوے
میں ڈٹھا خود وچہ ورتنے ہوندا ایہو حالا
اچاچیت جہڑے کے وچہ دی شوخ کوئی دہر آیا
جے دلبر مڑ ملدا رہندا نہ پوندی وچہ درداں

ایہ وڈہ سر چڑھ گئی درختیں حال سہاویں آیا
ہتھ پلواپیٹھی پونہنچے چہری گھٹی وچہ رگدے
ٹھنڈے ساہ بھرے تے جاپے اسدا راز کیائی
ڈٹھی کدے سر دیسر پیندی کار بہاریاں وائیاں
کھاون چھٹاہیون بھلا کم بولے گفتار وں
خشک لباں تر اکھیں دونویں کھلیں بول نہ بھاوے
تے اوہ خوشی نہ لباں تبسم دلنوں چین نہ بھورا
نا کجھہ فرق سمجھا پے اسنوں سندس وچہ پیاساں
ہر دم نموں جھاں بیندی نے ہر وقت ندہی
نہ اوہ چوپٹ شوخی ہاساہوں اکھیں خالی
نہ اوہ انگل ٹھوڈی اتے رکھ رکھ سخن سنائے
نہ اوہ نال خوشی خوش ہوندی نہ غصے ہولڑدی
ہر دم وسدی وکھیں جلدی نین دسانڈ وجھڑیاں
اکا آفت اسے ورتی کر کر کہن تمیزاں
چشم کسی کر زخم کسے دی روگ ایہا سو بھارا
بھاری نظر فرنگاں والی کیتا پکڑ نشانہ
دیو پری دا سایا ہوسی ہور کہن وکھڑیاں
اک کہے بن عشقوں منوں کائی نظر نہ آوے
اول ایہا عشقے والا عاشق ملے نوالا
بے تقصیر سٹی کر گھائل پھیر نہ وید کرایا
گیا نہ زخم نہ دارو ملیا ایہو رہندی سرگرداں

دوجی کہندی سچ ایہا ای پر توں تھوڑی بھلی
ہوہن ہار دسیند ظاہر ایہ کردی سوچا رہ
کون ہوندا رخ ویکھا ہرے توں آن نہ ہوندا بردہ
جے کدی کسے جھروکے وچدی اسنوں لبھ دسدا
ہن ایہ کسے جھروکے ویول تکدی ویکھے ناہیں
اینویں کرن وچار کنیزاں سدیاں وہیہ ادائیں
دائی اک سیانی سب تھیں واقف لال چھلاندی
نے جوڑ وکھاوے شیشے وچھڑیانوں میلے
روندیاں چاہسا وچ پلو یاراں یار ملاوے
بجھے درد جنہانوں لگدی کرے انہاں غمخواری
زخم جنہاں نگجاون سینے مرہم لاوے کاری
ہلے ہوش قدم تھیں جیہدی اسنوں فن سکہاوے
تے جنہاں چور چراون جھگا انہاں درخت دیواوے
جنہاں دے روگ پرانے ہوئے دیوے گھول دوائیں
روندیاں بہہ اکھیں پونجے ہسدیاں دا نکھیڑے
جنہانوں حال او داسیاں لگن انہاں دا من پرچاوے
رات جنہاں دے سفنے اندر آون شکلاں نوری
تے اس آپ جاؤ ویلے خوشیاں ذوق ہنڈا اے
دل جھل باد بہ ہوند سارے تے سب رودلاندے
تے ایہ آپ کیاں مونہ تھکی اس ہو گئے ہزاراں
پر اوہ شعلہ جان والا ڈٹھا نہ کداھاں

ایہ کا خواب وچ خیالے عشق انہیری جھلّی
لیندی کجھ قدم وچ اسنوں آخر گھت نظارہ
ایہ کجھ سر خیالی ہویا تے ایہ رکھدی پردہ۔
وچ جھروکیاں باریاں ہنداچشم سنے دل اسدا
اہیں اکھیں محبوبے ڈٹھا اسنے نال نگاہیں
پر کجھ نال یقین نہ پایا کی ہویا اس تائیں
محرم ڈھون انہاں گلاں دی سیو نہار سلاندی
چھڑک گلاب گیانوں ہوشوں بخشے سرت سویلے
ہویاں گیاں دا منتر پڑھ پڑھ سفنے روپ وکھاوے
اٹھے یار ہلیں آمیلے کر کرمنت داری۔
تے جنہاں دا راز کسے دا جھوراکردی پردہ داری
تے جنہاں ہو متھوں جھپٹ جاوے بازنی پھڑ لیاوے
جنہاندا جگت نہ کائی واہر ورحم انہاں تے کھاوے
تے جنہاں دا رودلا نوچہ ناہا انہاں کری سزائیں
تے جنہاں جھگڑے برہوں والے بیٹھ نیا نو نبیڑے
تے بیماریاں جنہاں قدیمی روگ جھنڈے پن پاوے
اوتھے عقل وہدی بھی ڈبدی یدکرن نہ پوری
سیاں جیہاندی نظروں بیڑے رہندے گھتے دریائے
اٹھے نرمیاں گرمیاں والے ڈٹھے وقت دہاندے
عشق مجازی اسدے اگے حفظ سبق دس یاراں
نے کدی انہاں تگاویاں اندر لانہ تھکی واہاں

اوس نے ڈٹھا حال زلیخا چال وضع رنگیلی۔
جانس عشق نشانہ وجا لگ گیا سو کاری
شوخ اکھیں داو گیا کائی ناوک غمزے والا
جا بیٹھی اوہ پاس زلیخا گھول گھتی میں واری
حال تیرا ایں ظاہر ڈٹھا ویکھ جلے دل میرا
غمزے شوخیاں نال ہولارے تیں وچہ دسن ناہیں
کدھر گیاں بانکیاں چالاں تے خوشیاں دے چالے
کتھے گیاں تیریاں رمزاں تے اوہ ناز اشارے
میں قربان میں وہو دائی پلیوں جس کنارے
تے میں جان جگر دے ندیوں تینوں آب پلایا
شیر بھری دو حوضاں دیوچہ سو دن وقت سلایا
شیر تیرے بھیں وڈی ہویوں مہر میں پوچہ پلیوں
کس نے تینوں کملی کیتا درد کھد پوچہ پیوں۔
کیوں مرتکیوں کی کر حکیوں ہویوں حال آوارہ
کس قاتل دیاں اکھیں قاہر وڈھ گیاں دل تیرا
کس دے نین گئے کر گھائل بڑے تا ثروالے
کس دیاں مژگاں تیز ی والے سل دو سلو کڈھے
کس دیوانی کیتا تینوں کس نے وار چلایا
پڑھ پڑھ منتر برہوں والے کس نے لونگ سنگھائے
کس نے نعل دھری وچہ آتش نقش مجرب والی
تے کس نے بہ وگدے پانی پھوک عزمت چلائی
اوہا بھکدا لعل بدخشاں اج زرنگوں پیلی
اوسے دے ایہ وچہ قضیاں کردی گریہ زاری
اوہا اکا کاری آیا بدل گیا سو حالا۔
اے میری فرزند پیاری سن لے گریہ زاری
توں اوہ مینوں نظر نہ آویں نہ اوہ چالا تیرا۔
ویکھ رہیاں میں ہو دیوانی صبر ملے کداہیں
ایہ دو لب کیوں زرد ہویوں رنگے بھری تبسم والے
رسدیاں شہد کلاماں نازک اٹھ وگیاں کت کارے
گودی چہ پکڑی ہوندی خوشیوں وقت گذارے
تے میں تیری پیش کارن دل اکھیں فرش وچھایا
جاں توں جاگی وانگ نصیباں ہس ہس کے گل لایا
سچ کہہ راز چھپانہ میں تھیں کس آتش وچہ جلیوں
خوشیاں کردی نازیں پلدی کس آفت جھپ پیوں
دکھاں بھرئیے کیسر تڑیئے روگ لگا کی بھارا
کہو کسدی ایہ دہاڑ تڑھی ہے اوہ کون لوٹیرا
کس دے شوق پلائے تینوں بھر بھر غموں پیالے
چین خوشی دے بوٹے ویلاں کردکدہی وگ وڈھے
کس تعویذ ولاون والا تینوں گھول پلایا۔
کس نے تیرے لٹن کارن غارین چلے کمائے
دل تیرا کر نعل در آتش کیتیوں عقلوں خالی۔
ایہ چیٹک دی چاٹ اچانک چا تیری جت لائی

پڑھ منتر تے دھاگے اُتے پھوک گنڈھیں کس چڑیاں
پا سر پڑھ اسم جمالی کس نے نین دکھائے
پڑھ آیت تو چندرے چٹے مرغوں کس ظالم رت ستی
تے کس نے شیرینی کائی تینوں پھوک کھلائی
پڑھ آیات بقید موکل کون تیرے سر دہایا
غَلَّقَتِ الْاَبْوَابُوں پچھے کس نے کارن ہاری
ہَیْتَ لَکَ داخلوں اندر کس نے ورد کمایا
کون بندہ کس کینتیوں بندی ای فرزند پیاری
کس نے لٹیوں کس بھٹ ٹٹیوں جان تیری کس مٹھی
کسدیاں زلفاں گنڈہاں ہو ہو دل تیر بوچہ پھسیاں
صاعق برق دنداں بھیں کسنی تیں پر شعلے جھاڑے
کسدیاں لباں شیرینی تیں بھیں قول گیاں کر پکے
کس نے ہوش ٹھائی تیری لٹ لیتوں کس وچھیا
دس زلیخا رکھ نہ پردہ کراں تیری غمخواری
تیرے نالوں وہ پیاری کون کوئی ہے تیری
جے توں ہینوں روز نہ دسیں انت وسیں کس نائیں
بھید دے دے اکھول پیاری کر کاری دکھلاواں
تے جے ہوگ فرشتہ کائی بہاں وچہا صلا
تے جے ہوگ پری وا سایا یا دعزیمت ہینوں
جے پیدائش آبوں خاکوں تا بھی کم سو کھالا
جے اوہ شوخ طبع دا کر ڈا استر یاد بہتیرے

نفّاثات عقدیاں سحرہ تیں سر کیوں وگ چڑیاں
پرتا ثیر نظر بھیں تیری زخم جگر وچہ پائے
تے کس نقش لکھے ست ناری لکھ دبے وچہ دہرتی
نے کس خاک قدم چپ تیریوں چا سرہیٹھ دبائی
تے کس نے ایہ جڑیاں والا جال جہاں گل پایا
ہمّت نہ بہ سن ہمّہ بہا پڑھ پھوکیا ست سواری
کر کار اجیہا ایڈک بہارا کن نینوں دکھ لایا
تے اوہ رنگت رخ تیری دی کسنے لئی اودہاری
نین کیہے وگ پیے تیرے پر جنہاں پلو چہ کٹھی
کسدے غموں وچشماں نازک رہن سر شکوں رسیاں
ایہ سینے وچہ دس زلیخا کس نے زخم اگھاڑے
ایڈک صدمہ کس بھیں پایو جیں اوکیہہ نہ سکّے
ایہ دو نین تیرے کیوں وگدی کیہہ کی پیا قضیّا
تے جے حال نہ کہیں نہ باہوں کون کرے تدہ کاری
تیجا ہور نہیں وچہ کائی ہیں تیری توں ہیری
بھیداوگھاڑے باہجہ زلیخا ہوں نہ دور بلائیں
جے اوہ پنچھی جو گاپا کے تیرے دام پھسا وا
لاہ آسمانوں نال دعائیں تیری کراں تسلا
پڑھ پھوکاں اوہ حاضر ہوسی چا پکڑاواں تینوں
گھڑی پلک وچہ سد منگاواں ہو یں وصل پیالا
موہ دیاں دل حاضر ہوسی منہ جہ اگے تیرے

سارے درد گنے بے دائی ویدن نال سُنائے
کاش کنے درمان نہ دسیا کارن اس بیماری
بول وڈھیا توں کھول قضیہ دور ہوُن دکھ تیرے
گپ شتڑپ جو دائی والی سُنی زلیخا ساری
سچ کہاں ازماواں ایہہ بھی بھید اکھاڑاں دلدا
حال سُناون لگی جیدم چھٹ گیاں سو آہیں
نہ پچھاں ہیں کیکیہہ دساں کسدا نام سُناواں
کون کہاں اوہ کیہڑے تھاؤں کس دہرتی دا والی
کس نے جایا کتھوں آیا لٹن نوں گھر میرا۔
کون کہاں وہ کون ہیوں باہر کون مکانوں
خاکیاں ہتھیں لکھ پاکی اُسنوں پریاں کنوں پرایا
کی دساں ہیں وسّ سکدی وِتّن جوگ نہ رہیاں
کاش نہ کیوں میں ڈٹھن ویلے دوڑ اُہدا لڑ پھڑیا
کی آکھاں اوہ کتھوں آیا پھیر کدہر مڑ دھایا
اسدے لایق نہیں فلک تے تھاؤں کتے کد ملدے
پر اوہ جان تے دل وچہ آیا تھا تو اُس دل دا ناہیں
ہیں بے کیف ڈٹھا اوہ دلبر کویں کہاں کیفیت
جے اوہ کاہن نہیں کون صورت نازاں والی
ہیں ہاں محض عدم اوہ ہستی اوہ باقی ہیں فانی
اوہ مشہور مشاہد آپے ہیں نا ہیں شے کائی
کدی جاں پھیر تو آ مریں تھیں ہیں عاجز کی جاناں

تے اُہدی دُکھ گھٹنے کارن سو تدبیر بنائے
سورہ یوسف دا دم کرناں پڑہ اُسنوں اکواری
جگر تیریاں زخماں والی مرہم ہاہے ہتھ میرے
پئی امید جو ہوون لگی درد میری کاری
کونکہ کاری کر دکھلاوے یار وساوے ملدا۔
رو رو کے پیراہن بھناں کہندی ایہہ ساہیں
کن لٹی ہیں کس نے پھٹی جرم کدہے سر لاواں
کنوں لہندا کتھے بہندا کس پنے کس ڈالی
کتھے پلیا کتھوں گھلیا میں سر چا ہڑ لوٹیرا۔
کون کوئی ہیں کون کہیندی کیکر کہاں زبانوں
تے اس جیہا وچہ فرشتیاں نہ سُننے وچہ آیا۔
دسن دے اوہ تیکھے والیاں ڈب گیاں خود دہیاں
جد واچانک آ گھر وڑیا دل میرا لٹ کھڑیا
تے اوہ کون ٹکاناں ہوسی جس وچہ رہے سمایا
جھوٹھ کہاں جی کہاں نہ ہا واں تہاں انہدا وچہ دلدے
دل بھی گیا ہتھوں نس دن داہن مڑ ملدا ناہیں
ست کو وہم کرے اوہ ناہیں جاہل ہے بدنیت
آخر کویں سمائے برزخ عالم وچہ مثالی۔
ہیں معقول خفی وچہ ثانی اوہ محسوس عیانی
ہیں مقید ہاں اعتباری مطلق اوہ صفائی
میرے وہم گمان خیالوں اُس دا دور ٹکاناں

جاں میں ڈٹھا ویکھدیاں ہی میرا ہویا ہیان سوئی
وچھڑیاں دا الّمن سو کھالا ایہ استھیں دکھ بھارا
جیوں جیوں سفنے اندر آیا نازک رمزاں والا
سن دائی وچ حیرت ڈبی کجھ سر پیر نہ آیا۔
بس دھیا چھڈ وہمی جھیڑے مفت نہ مر ہو کملی
وہم تیرا اضغاث احلاموں جوڑ اشکال لیایا
لکھ ہزاراں خواب ویہی وقت نوفتی آوے
وچ قوای بدن دے رکھدا وہم سپہ سالاری
کوڑا نقش خیال تیرے وچ وہم تیرے گھڑ دھریا
جس نے تے توں عاشق ہویوں اوہ ناہیں بن تیرے
وہمی نقش مجسم نوں توں کر کر مشق پکایا۔
دامن عقل سندا چھڈ جھبدے وہم اوڈیسی آپے
جھوٹی خواب ایہا ہائی بی بی سوچ کسیچ نہ بھورا
کہے زلیخا جھوٹھیاں تائیں آون جھوٹھیاں خواباں
وہمی نقش حیران ہویا عقل تیرے پایا
وہم بیچارہ نقش اجیہے کد گھڑ سکے کداہیں
اوہ ہشیل اجیہا سورج پردیاں ہٹھیں اگ جھاتے
جے ایہ سفنہ جھوٹھا ہوندا کیوں کر داغم ہلے
دائی کہے نہیں جے جھوٹھی تاں بھی ہتھ نہ آوے
کہے زلیخا جے وس ہوندا کیوں ہن جاندی سیرے
ایسے وہم دلوں چھڈ اسنوں دائی فرماوے

دائی پاس زلیخا روندی رو رو گلاں کردی
جس دا نام نشان نہ ظاہر حال کہاں کی سارا
کھول زلیخا دائی تائیں آکھ سنایا حالا۔
کجھ تدبیر نہ کھلی ظاہر انت ایہا فرمایا
ایڈ خیالیں خوابیں ڈبدی ست ایہی عملی
توں لمفلک اوہ سچ کر جاتا اپنا آپ گوایا
عاقل کون جو اسدیاں ایں وچ خیال لیاوے
جنوں وہم دھرے رخ اکول وگے طبیعت ساری
توں اداس ہوئی ہن نقشوں روبھنا دل بھریا
خارج وچ وجود نہ سدا بھاویں لبھ چو پھیرے
جھوٹھا نقش دماغے دھریا کاہوں کوہ بنایا
جاں لگ عقل نہ کرے دلالت تینوں کجھ نہ جاپے
کھاون پیون چھوڑ دتوئی کیوں گیا جگ زورا
ہیں سچی وی خیالوں جھوٹی جھوٹ پلے کذاباں
کافر عقل تیری لا چکر جاہے شمس چھپایا
عکس صفات حسن تک جسدی خود اوہ سکدا ناہیں
عقل وہم جے اڈن اہدی دل دہاندی پر ساڑے
ایتے کائی پچھیاں مزاں آن پہاں ہیں پلے
ہتھ نہ ہوجے جس مطلب توں جھٹ عاقل ہٹ جاوے
کویں ہٹاں کجھ چارہ ناہیں وس ناہیں ہن میرے
من میرا وچ کھیل سیانے وہم لوں اٹھ جاوے

اوہ کہندی توں آپے وہمی فہم سخن تیں ناہیں ساڑ ہنیں مت وہم تیری غم ساڑ گھتاں وچہ آہیں
وہم تیرا اک مشت لکھاندا تے ایہ عشق بسنتر ہن کیوں بھل عزمتاں کیاں سیفیاں منتر جنتر
اتر نصیحت کردی ناہیں جان گئی سودائی سر نہویں ہٹ گئی پچھا ہاں پھیر نہ کس کائی
بلد بایں بکھہ برہوں ایں لاٹاں اپنا آپ بچایا جس لگیاں اوہ نس نہ سکے جلے وچ دکھ پایا
جبنوں دکھائیے نوں درداں ہور کسے غم ناہیں پا لیاں چھوڑی خصم نہ چھوڑن جے زلیخا ناہیں
دیکھ دکھاندا دوزخ بلدا دوڑ گئی اٹھ دائی جا طیموسے حال سنایا غم دی چھری وگائی
سن طیموس پیا وچ حیرت نیر چھٹے دکھ واہاں جے ہی عشق سچا دکھ دیسی ہوسی زخم پرانا ں
نظر علاج نہ آوے کوئی کون کرے ایہ چارہ ہی زلیخا وچ غماندے دن دن حال آوارہ
دن راتیں وچ رون گذرے نیند کتے نہ آوے لاٹ بلی غم سینے وچوں ہوش بھسی غش کھاوے
لے ہن جھوروں دکھ بھریا لاٹ برہوندی لگی آہی خواب عذاباں والی ہاں دکھاندی جگی

دربیان گذرانیدن زلیخا سالے را در گریہ وزاری و فراق و بیداری

روز پنجاہ ہزار ورہے دا رات ایہا اجے باقی دیہ اک جام صبر دا بھریا گھول گھتی میں ہاقی
سال اجیہا روزاں والا سر پر کو کاں کردا۔ ویکھ غماندا وقت دورا ڈا جگر جلے دل ڈردا
رت رہن غم والے پھردا ایں جا نہ ہیا را رنگ برنگیں وسدیاں دسّن غم درداں ویاں وارا
ناگ برہوں ڈنگ گیا جگر نوں تے اج پاس نہ راقی زہر رسی متلون ہو ہو وچہ تریاق عراقی۔
ایہا زہر چھوڑاوے بندوں توڑ اغلال اعلاقی جاں چقماق برہوں جھڑ گے منہ پہنسی حراقی

بارہاں ماہ زلیخا

چڑھیا چیت چاراں دلبر بہنوں نظر نہ آئے بل وچ ہر دم اوہا وس دانہ وچ چشم سمائے
میں تیری ہو رہیاں بندی کیوں اجے نظر نہ آئیا ہج رہیوں لو چہ پھیرے کس بہتیں نین چھپا لیا
تا ہنگ تیری میں آکت ٹیلے جہاں گھتاں جھنڈے وال بال البنہ گتھے لگیوں ہیریاں سُنی پوکاراں
میں جس شے نوں میں کہیا وچ ضمیر دچار الٰ تیں کہندی ڈور پیندی ڈر در سچ نتارال

کھل ببیا کھ پیاں گلزاراں جھلیاں وا بہاراں
دل میرے خم زلف تیری دے پائے پیچ ہزاراں
تکل گل دے سر بلبل روندی والی دی گلزارے
جیٹھ ہوائیں سینہ ساڑن وانگ جھوریویں یاراں
اے محبوب محبت تیری کیڈک آفت بھاری
دل میرے وچ تو ہیں آیا بہہ بہہ گھتیں چھاتیں
ہاڑ مہینے سر پر گذرے دُھپ وچھوڑے والی
شمس دوپہر وچ سینے جیوں اج چمکاں مارے
توں سنگنے دیو وچہ روندی پہندی چھوڑگیوں گھر میرے
ساون جھڑ ہے بدل سر آون ندیاں نیر اچھالے
آب سر دل وچہ رہیاں راں جنہد پلک با گھڑیاں
کالیاں گھٹاں سوہایاں سر تے آہیں جوش کھلارے
بھادوں بھاہ میرے دُکھ ہمارے تپے دماغ بخاروں
رووں داور تارا میرا نین وساون جھڑیاں
حال میرے دی مشکل بھاری ویکھ کدی اکواری
اسوج آس ورا ڈی مینوں وندیاں جگ وہانے
دن رووّاں میں راتیں جھوراں تارے گراں سیانے
جے ہے عشق تیرا بھلیائی کل بہشت نہ کائی
کتک کتک بہ ہونسے دھانے مینوں لٹ سدھانے
ویکھ لواں ہن طالع اپنے مڑ کد ملے پیارا
کر ھبہرا دکھ لے ہوئے مرھکیاں وچہ دوری

سنبل شاخاں نال سوہاوے توڑ زلفدیاں تاراں
میں وچ پیچ پھسی پھس نا یار نہ لیغیاں ساراں
تے میں لبھدی ڈالی ڈالی والی دے چمکارے
کون اداجس میں غم گھتی کس تھیں پچھاں ساراں
صبر لٹے تے ہوش لٹاوے جان کھڑی کدہ ساری
ساعت بھر ہو ظاہر ویکھیں نین میرے بہہ گھاتیں
سورج غم دے ہڈیاں مغز دل کرد کھلایاں خالی
انیویں زخم تیرا اج میرے سینے دے وچ کارے
جے اکوار ملیں مڑواراں جان قدم وچہ تیرے
نین میرے ہنجہ لہریں ڈبدے بحر فراق وچالے
میں منتار وکشتی باجھوں نیں ڈوبو وچہ وڑیاں
یار ملے ہیں بنے لگدی ملے پلک وچ تارے
روئی زمیں دا تحفہ گلیا میری گریہ زاروں
ل ہاراہیں تیری باجھوں سختیاں ہاں پڑیاں
خوش اقبال اوہا جس تیری جان قدم پر واری
سوہنے والیاں اکھیں اوہا کوہندیاں وردھنگانے
دن ماتم میں رات قضیئے ایہ دوزخ سر جاپے
جے ہے برا نہ دوزخ حاجت کافی اج جدائی
اوہ دلبر دے نین ترکھے وگ دل کاری آئے
کر گھائل جیل جاناں دم وچہ ایہ اس داور تارا
سینہ پرزے جگر شرارے تن من ہویا چوری۔

مگھر ماہ عمل دے پلے تیریاں واہ رضائیں
مدت جلی بلی ہن رو روہن نے آل جائیں

رُخوں نقاب اُتار کرم بھی سُفنے روپ وکھائیں
کیتوں گھیر گھڑی بھر بھلی نیند اکھیں وچہ پائیں

ہن تیری تھی اں کس بھیں نسیں کس بھیں گھتیں پردہ
پاس ہوندوں ایہ درد سنیندوں دادر داوا دردا

پوہ مہینہ ٹھنڈا چڑھیا جگر و دھیر اشریا
لمی رات فراقاں والی یار نہ مڑ گھر وڑیا۔

گھر سیر توں پیر نہ پاویں دیکھ دُکھاندیاں آہیں
ایہ آخر دُکھ لائے توہیں ہن کیوں ہٹیں پچھاہیں

وید توہیں دکھ تیرا مینوں ہیں تیری تھی اں سیرا
توہیں دولت توہیں مالک توہیں آپ لوٹیرا۔

ماگھ مگھائی ولدی آتش جان گئی ہو بیرے
جیوں جھوک کراں علاج دُکھاندا تیوں تیوں ہون ودھیرے

کر گھائل توں مڑ نہ ملیا تے ایہ درد نہ مکے
کاٹھ ہویاں ہن ٹک میرا ظالم نین نہ سکے

جے اکوار ملیں ہن پچھاں بعد سلام دعایاں
توں ایہ نین ہمیرے وچہ کتھوں ندیاں ٹور وگایاں

پھگن ماہ فراقوں روندی پئی اکھیں وچہ روہے
واہ وا عشق تیرے مینوں دُکھ دتے سکھ کھوہے

ہن ایہ اکھیاں سویاں ناہیں نیند گیوں لے نالے
آن ویکھا وہ شعلہ نوری کھلیاں نیندوں والے

ولداخوں اکھیں بھیں وہندا غمدیاں وگن کٹاراں
وچہ اکھیاں تیریاں روندی گئے مہینے باراں

ایسے حال زلیخا تائیں سارا سال وہایا
نہ اوہ کھلیاں نینداں غالب اوہ یار دسایا

جبریا برس وفے غم بھارا طاقت رہی نہ بھورا
اکھیں پک رہن وچہ لائی بدن گیا ہو کھورا۔

اکو سال زلیخا تائیں غمدے سوز وبالوں
دوزخ دلوچہ کٹن نالوں بڑا ہزاراں سالوں

گذریا سال اکاہرے غم وانہن دوہرہ دی واری
وگے کلام دلوں دہرنی طالع فال وچاری

ہو صابر تے شاکر ثابت سرپر سب غم چایا
ہن طاقت نے حالت بدلی ہٹر بل حاصل پایا

نت کراں فریاداں آہیں اللہ دے دربارے
تا اوہ یار ہے وچہ سُفنے ویکھ لواں دیدارے

قوس نہ باہوں تیر دعائیں دن وچہ لکھ والے
تا اک تیر نشانے لگا کوک سنی درگاہے

دیدن زلیخا بار دوم جمال یوسفی را در خواب واز خود رفتن و در دیوانگی افتادن و پدر زنجیر در پایش کردہ در حجرہ انداختن۔

پھر ساقی دیہہ دوجی واری فیر نشے دا کاسہ
سودایاں دی حیرت ہندی اگے بھیں دوہ جاوے
شکوی رنج پیارے والا قول سنے اٹھ جاوے
جے بولے تے بول نہ سکے چپ رہے رہ جاوے
وصل منگے تے ملے وچھوڑا یار منگے تے دوتی
ایہا منزل مشکل بھاری اوکھیاں اسدیاں واٹاں
برہوں سوز گدازاں لٹی ہجر ستائی ہوئی
رات اکاس اوہا جیہی کالیاں زلفاں والی
ظالم دی اس قہروں آندی منگ اوہا سیاہی
تے اس یار وچھنیاں کولوں داغ لئے سنگ دلدے
دہنے پر جا اس جگر برجیسوں قوس وہٹی قربانی
گور گھتی بہرام تلی ول جہاڑ رنگوں انگیارے
کارن عقل وبال فلک نے دہریا تیر کمانے
نیر اعظم دے وچہ ماتم بیٹھی رات سیاہی
بینا کار حصار سماوی بھرے بروج بلائیں
زہر جراریوں سن ہر طائے حوت رہٹی دریائیں
نیلی چادر تان فلک نے جڑ جڑ شیشے لائے
چڑہیا رنگ شہاب شہب بھیں دسیا وچہ دلاندے
وہرے نگین انگشت دو پیکر خونی نقشا نوالے
جانوراں دیاں چھپیاں اُتے ٹٹر ٹٹر مہراں لایاں
لگڈ دا گل شہپر بیٹھیاں دسیا شہر میں خوابوں

خودی تکبّر مان گماناں رہے جہنم واسا۔
کرے علاج تے پوے قضیہ دل وچہ غم کھاوے
پیماناں دے بچے رسے وٹ ہتھیں گل پاوے
دکھ خریدے درد وہاجے بحر فراقیں نہاوے
اس منزل وچہ ثابت ہووے اندر عشق شتوئی۔
ساہ بھر ہندیاں نظری آون جگر جلیندیاں لاٹاں
اوہ زلیخا مان تر ٹی نین لہو بھر روئی
خون بھرا گئے دامن والی وچہ شفق دی لالی
نے اک وشل اوپر لٹکائی کہکشان دی پھاہی
نسر واقع پھاہ پھس لیا نداسن دولوں پہچ ہلدے
دھوکا فور گھتے دکھ زہرہ توڑ شرف میزانے
قاضی چرخ تخیر اندر بھرے نزاد دوبارے
تے ناہید سفید دنداں دی رنگ رنگے کیولانے
گل ہو گیا چراغ فلک دا قدرت واہ الٰہی۔
روہڑے تول ترازو جوزا دلو بلا ہوائیں
ہر شینہ بھیڑ کمان قدری ضربوں جلے ابدائیں
کوہ قافاں بھیں رنگے ہوئے گل پیراہن پائے
وچہ بنات النعش سہاوے نکتیوں دردسہاندے
دفتر درد منقش کر کے اہل جہاں سر ڈالے
نینداں دی پوچہ مستیاں چاپایاں نغ اوہ دہن ونڈیاں
لے دل گئے تجد خواناں ہندرو ک نتا بوں

پیا ہوئی ذن بیخود ہوکے غفلت بھرے حجابیں
لوک سُتے تے ہور پکھیرو جنگل باش بلائیں
اک زلیخا کلّی جاگے زانوں تے سر دھریا
نیر وگاوے صبر رڑھاوے اپنا آپ کھپاوے
ولدا ودا اوہ کی شے ہوسی ہیں جس مار گذاری
کدھر گیاں اوہ وڈیاں میرے ناز نہورے
ایہا آہیں میری قبروں وگن قیامت تائیں
دم کائی ہیں درد لٹی وا اس دنیا وچہ واسا
جے دو بارہ ظاہر دسیں توں نظر نہ آویں
جسدن اوچہ خواب دسیوں مینوں نیند نہ آئی
ہیں اتاں وچہ کلّی بے بیش دہرے غم تیرے
طالع کولوں میں اج راتیں منگاں نیند اودھاری
کیہی کیتی ہیں نال ہیارے بستر خار کھلارے
پہنچ کدا ہیں ویکھہ پیارے دو چشماں دے کارے
ولوں تیریاں درداں مینوں چا آتش وچہ پایا
مار گیوں کر چار گیوں توں ٹکڑے میرے دل دے
جیتوں ملیں ملن گھاہ سارے ہور علاج نہ کائی
ایہا اس دی گریہ زاری غم ایہا فریاداں
روندی روندی اکھیں اُتے جھمنیاں جھل پیاں
تے اوہ جلیبھ ٹکانے آئی لباں ملن بھیں ہتھیال
اوہ آہاں دی مدجولی سا کن کر دکھلائی

خیر النوم پوکاریا سفنے چشماں دی محرابیں
چھپیاں دی کجھہ خبر نہ مینوں کیا کرن دریاہیں
سر خالی دانا یوں عشوں دل درداں تھیں بھریا
تے وچہ درداں پھدی جاوے رو رو کے فریادے
واہ قسمت ہیں کیہے طالع ایہ کوہی یاری
برہوں ہیں پر کیتے زورے درد وڑانے گورے
خاک میری بختیں ہیں پوکاراں ہیں جلگبی انہیں
تے اس حال خرابی والے مت کامری نراسا
سُفنے دیو چہ میرے کولوں کیوں ہُن لگیا جاویں
جسدن اتوں چھوڑ سدھایوں مینوں سُرت نہ کائی
ہیں جاگاں تے طالع سُتے واہ وا طالع میرے
جے اوہ جاگے تاں ہیں سوواں سیٹ اکھیں اکواری
ایہا مینوں سون دیون دکھہ دلوں سو بھائے
کیڈک زخم وچ دل بھارے برہوں مکارے
بے تقصیر سُٹی کر گھائل مینوں ترس نہ آیا
ہوئے زخم پُرانے ولدے ہن مول نہ ملدے
میں بلہار نہ مار فراقوں کر جا دور جدائی۔
تاں نیندر دا جھولا وگیا لگیاں ملن مرادل
دونویں اکھیں میٹیاں گیاں منہ غضانے لیاں
نیندر نے آ زخم جگر تے منہ ویکھا یاں پٹیاں
بیش دو زیرنہ بر دے لب تے مہر خاموشی لائی۔

ضم رہیاں وِچ بیاں فعلاں نوں کسر ولوں اُٹھ دھائی
اکھیں ملیاں تے دل ملیا اثر دعائیں ہویا
تاسُفنے وچہ دوجی واری اوہا شکل دس آئی
اوہو ناز نہورا تازہ اوہو سرو خراماں
اوہو کار یہا یاں زلفاں لبیندیاں لٹک ہولارے
اوہو لعل لباں تے بھنیاں وِچ شفق وچہ تارے
اوہو طاق بھواندے دونویں وہن ادب پرکارے
اوہو دید دکھاندا آیا جس لائے دُکھ بہارے
اوہو لُٹ لیجاون والا ملیا دوجی واری
ویکھ چھٹے گھاہ خون فوارے ڈیکہہ قدم سر ہر دی
لے دلدار رمکنداں اُلیا محبوبا میں واری
جیوں جوگیا جو کجھہ ہو گیا سُن لے درد کہانی
میں پر تیریاں درداں باہجوں اک گھڑی وہانی
میں وچہ فراق تیرے دُکھ کٹے جان غماں وچہ ڈالی
روندیاں خون جگر دا روئیں نین رنگے وچہ لالی
نین تیرے سُنجہہ جدائیوں جیوں اصداف اُلالی
جس دن دا توں ہیرے اُتے عزیزیوں وار چلایا
جس دن دا میں تینوں ڈٹھا اپنا آپ بھلایا
جس دن دا میں تینوں جاتا جاتا ہور گوایا
جس دن دا میں تینوں لبھا ہوسہجا سٹ پایا
جس دن دا توں میں گھر آیا میرا رہیا نہ کائی

فتح ہویا اوہ کوٹ مقاصد چشم سُکائے پانی
چشم ہستی تے طالع جاگے خوشی جمی غم مویا
اوہو رمزاں اوہو غمزے ذرہ فرق نہ کائی
اوہو شہد کرشمیوں سدا تری بھنی باداماں
اوہو لورندی وِچ دونویں ٹھاٹھ چھڈن رخسارے
نورانی پیشانی اوہو بجلی دے لشکارے
اوہو صاف برہوندا سیلا ابرو دے وِچ کارے
اوہو یار جہیدے وچہ درداں ورو وقت گذارے
اوہو جسدیاں وچہ قصیاں کیتی گریہ زاری
رورو پکڑ قدم دیاں تلیاں عجز ہزاراں کردی
تیرے ناز کرشمیاں اُتے میں قرباں بیچاری
جے نہ مری میں مرجانی توں ست خام پچھانی
منصب عشق حرام تیرے پر تے میں جندیاں کھائی
جس دن دا توں پٹ سٹیوں میں نہ سرت سنبھالی
نال تیرے غم برہوں والے دل بھریا ہتھ خالی
وچہ فراق تیرے میری جان دُکھاں نے گالی
مینوں صبر آرام تسلی خواب نہ نظر نہ آیا۔
جس دن دا میں تینوں پایا خود نوں وچھڑ گوایا
جس دن دا میں تینوں تکیا دل تھیں غیر اُڈایا
جس دن دا میں تینوں بوجھیا بوجہا دا اول آیا
جس دن دا توں مینوں لُٹیا درداں نے لٹ پائی

جس دن دانتوں لا نہو لایا میری جان جلائی
جس دن دانتوں منہوں چھٹا ایں دنی پچھتائی

جس دن دی توں میرے اتے واہی تیز کٹاری
خون جگر دا آب دلیدا رہیا اکھیں بھیں جاری

جس دن وچہ سفنے دے میں تے گھت گیوں چمکارا
تس دن دا طوفان اکھیں بھیں کھل پیا سو بارا

میں وچہ درد تیرے پد رہتیں ہور نہ درد پچھاتا
مرن چنگا کر لکھ لکھ واری اس جیون بھیں جاتا

دیکھ میرے دکھ عاجز مائی جنے بھیں پچھتائی
جس دائی نے شیر چنگھایا دیکھ رہی سودائی

درد میریاں واراں ہاں ویس خبراں گئیاں
شوخیاں میریاں تقوں لٹ لیاں ڈھاں میریاں سیاں

سر میرے تے سختیاں آیاں ونڈیاں دایاں مایاں
ہن تیری وگ وہڑ گوایاں میریاں سب وڈیایاں

لکھ پناہ میں کون بچاری تے وچہ کس شمارے
وچہ محراباں تیریاں دوہاں نیوندیاں کوٹاں چارے

تڑف تڑف میں مردی رہیاں مرنوں رہے پارے
نین میرے دورو دون ہارے نہ سکے جڑہ بارے

جڑہ سکی رس ہندیاں شاخاں او ہر ہوند کارے
تن من ہو یا جل انگیارے نین وگن دکھیارے

وچھڑ گیوں جدو کا ہیں بھیں جہات دکھا نوچہ خوابے
آہ جلایاں غم دی تابے اشک رڑھایاں آبے

ایہو تیریاں دردا والے میں دل رہے سیاپے
ہجر تیرے دے ایہو ہنوں ماتم حال وچھاپے

نہیں ہوئی نہ میں زندی بکڑ وچہ لٹکائی
سال پچھے ہن کرم کمایو ونی آن وٹھائی۔

تیں پر قسم اسے دی ایہا جس دا ہیں تقوں بندہ
جس نے گھر زنجیر بنایا کنڈل زلفاں سندا

تدہ سوگند اسے دی جس نے ابرو طاق لوائے
وچہ محراباں تیریاں دوہاں نے اہد بھر چھکائے

تینوں سونہہ اس سر جنہار بے عیبا سلطانا
جس لقایا لے وکن دید تیریاں بھواں کمانا

دس جوانان ناز ین بھریا رمزاں دے استادا
نوری صورت سیرت والیا رعنا سرو آزادا

تیر انداز انیرا بازا شوخا تند صبادا۔
شاہنشاہ بے پروا ہا خوش قامت شمشادا

سچ کلام صباحوں صادق صاف گھڑ دی آبو
روشن چہروں شیریں شہدوں خوشبوناک گلابوں

صدقوں بھر کذب بھیں خالی دردگوا ولوانی۔
کون کوئی توں کیہڑے کوٹوں کی میں جنس نیارا

وسیں زمینے یا آسمانے چند ہوویں یا تارا۔
یا نوری سورج یا توں بجلی یا توں کجھ نیارا

یا توں مصرف بھوں دا شعلہ یا آہاں دیاں لاٹاں
یا توں عارف ہتھی دے نور دے دا اسارا
یا فی انفسکم دی رمزوں تیں ول کراں اشارا
کی پیدائش کیہڑی جنسوں کیکجھ ہیں شے کائی
سُن اُٹھے ایہ گریہ زاری انت ایہا فرمایا
جیوں توں میراں دراں اندر رو رو کریں دوہائی
جے توں عاشق میرے اُتے ہیں کد عشقوں خالی
جے تیرا وچہ شوق میرے دردیں وقت وہایا
جاں ہیں نال میری خود پہلے دل تھیں سچیاں لایاں
جے ہیں تیں ول رخ کر دا توں کد بہنوں جھکدی
یاد رکھیں مت میرے باجھوں ہو رسیں گل لائیں
ایہہ امانت عشق اساڈا پورا پار نبھائیں
دہر اگاس کنین جب بہاروں جاپو چائیں چائیں
جے لایاں لا توڑ نہ جائیں جیوں کیعل توڑ نبھائیں
جے وچہ عشق وگن سر تیغاں اتوں نظر نہ پائیں
دو دم دے دکھ جھلن ولوں دلوچہ غم نہ کھائیں
میں تیرا توں میری ہو کے تن من خاک رلائیں
جے ہیں چھوڑ جھکیں دل غیراں میں بلاں کداہیں
اکدم دور نہیں میں تیتھیں توں بھی دور نہ جائیں
ہاں میں ٹھیک نہیں گل جھوٹھی ہتاں یقین ڈولائیں
تے میں عہدوں کدی نہ ہاراں توں بھی ہاریں ناہیں

یا توں داغ غماں دا روشن یا فرقتیاں دا اٹاں
یا توں کوکب دُرّی کائی نورو نور پسارا
یا ہیں حالت منتظرہ دے دلدا درد انگیارا
کدھر آویں پھیریاں پاویں مطلب تدہ کیائی
میں ہاں خاکی آدم زادہ شوق تیرا ات آیا
اوتوں میں بھی شوق تیرے دی سر پر آفت چائی
ایہا دام میرے گل گوجھی تیریاں زلفاں والی
آخر میں وچہ شوق تیرے دے ہاں وچہ درد سوایا
میریاں لایاں تیں ول آیاں توں لایاں میں پایاں
جے میں حال تیرا نہ پچھدا اتوں دردیں مرمکدی
عشقوں ہرگز ہل نہ جائیں ثابت قدم ٹکائیں
سٹ وچکار نہ ہاریں قولوں جاویں متاں آزائیں
ہُن اُستھیں مُنہ موڑ نہ جائیں دردی چھوڑ نہ جائیں
تے عشقے نوں لیکہ لائیں داغ لگے تدہ تاہیں
اوکھیاں گھاٹیاں مشکل پینڈے ویکھ نہ قدم ہٹائیں
بدخواہاں دی طعنیاں ولوں نہ دل فکر لیائیں
تے غیراں ول جھات نہ پائیں غیروں جان چھوڑائیں
تے جاں تینوں میں نہ ملیا تیرا اوس بلائیں
ہاں میں دل نہیں نہڑے تیرے بوریاں کریں وفائیں
خواب خیال نہیں ایہہ گلاں مت کر وہم اڑائیں
جے توں ہاریں خار کھلاریں خود اپنے وچہ راہیں

باجھ میرے کوئی لبھین ناہیں لبھ پواں گا تینوں
رکھ پچھان اساڈی صورت بنھ نقشہ وچ دل دے
ایہہ گل آکھ گیا اوہ اوویں صورت کتے چھپائی
تے ایہہ گلاں نازک مٹھے ہو ہو کے تلواراں
صبح ہوندی نوں بیخود اٹھی اٹھ اکھیں چمکایاں
بیطاقت ہو نعرے چھڈے کڑتے لیراں لاہیاں
وال سروں گھت پنجہ کھوہے خاک لٹے تے رووے
سو افسوس نصیباں خوابوں کاہنوں ٹنب جگائی
بھلا ہوندا ایں اٹھدی ناہا کدی قیامت تائیں
ویلا اکھیں کھلّن والا ہوندا ناہ نصیبے
جے ایہہ ویلا ہووَن ہارا داغ اجیہا لگے
کیوں ہیں نین بھنور رس اُسدی ویکھ ہوئی بیرے
کر تھاؤں نتھاویں مینوں نیندر مٹھی وچ رُجھے
برہوں زہر گئی وچ تن من بے ہُن کجھ نہ سُجھے
پہلی واری وہر بیماری کر لاچار گیا سو
مار گیا پر ہار نہ کیتی چھوڑ گیا لٹکائی
خبر نہیں ہُن ہاں میں زندی یاں موئی ہوئی
راتیں یار پراناں ملیا نویاں گلاں والا
سلی نوں اوہ سل گیا کر گل کیا کجھ کائی
ایہہ گل آکھ جھڑی عشق کھا کے باندیاں ویکھ اٹھائی
دوڑ گھروں اوہ باہر چلی دروازے ول آئی

میں بھی یاد رکھاں گا تینوں یاد رکھیں توں مینوں
یاریاں والے سخت کو شالے یار نہ سوکھے ملدے
رہی زلیخا خوابے اندر بیخود سُرت نکائی
وگ گیاں وچ دل دی ڈونگھیاں کھلی زخم ہزاراں
سُفنے والیاں نازک گلاں یاد دوے وچ آہاں
زیور توڑ سٹے تے چھریاں چہرے ترت وگایاں
اکھیں میٹ پسارے باہاں جے کتے دلبر ہووے
آپ سُتی تے میریاں نیندراں یاروں گھت جدائی
تاں اوہ یار نہ چھل کے جاندا مینوں چھوڑ کداہیں
میں ہمارے تے ہتھوں پلو چھڈدی نہ طبیبے
تا جاگن بختیں اگوں مردی مردی مرنوں اگے
طالع انت جگا سُتی نوں آن سُتے تھاں ہیرے
زہر پیالے درداں والے رچ میرے دل ہا گجھے
نبض شناس چنگیرا ملیا رگ میری جس بجھے
دوجی واری کارن کاری آیا مار گیا سو
عشق پیارا دا ہار بضاعت جان گئی وچ سائی
وادر دا ہُن موت حیاتوں مینوں فرق نہ کوئی
روہڑ وگایا توڑ اوڈایا ایہہ دل سلاں والا
چنگا تولیا پورا تلیا فرق نہ رکھیا رائی
اکھیں کھول ڈٹھا اٹھ نسی برہوں عقل گوائی
یار گیا نس لبھ لیا وال ایہہ دل آس لگائی

عقلوں ہوش رہی سے کوہاں تے دانایاں چلیاں
ٹھہر کنیزاں پیش کھلوتیاں کہندیاں کر کر زاری
نکل گھروں کدھر نس جاسیں کی ہو گیا زلیخا
دکھ کو بہا لگا تینوں کی سر تیرے ورتی
راتیں چھوڑ گیاں تدھ جنگی ایہ کی وگی قضاوں
عقل کتھے اج اوہ دانایاں نال جہناں ورتارا
پر کجھ نہ زلیخا تائیں ہوش دماغ ٹکانے
روے کدے کداہیں ہسے ڈبدی کدے خیالیں
کھڑی نہ رہے ڈگدگ پوندی تے وچ خاک رولیندی
اوہ پچھن ایہ بولے ناہیں اوہ رون ایہ ہسے
تے اندر وچ برہوں ظالم ناگ جگر نوں ڈسے
زور وباندیاں عرض کریندیاں نہ کر آہ زلیخا
جامے پاڑ کریندی پرزے منہ نہ کجھ الاوے
پکڑ کنیزاں موڑ لیاون تے اوہ موڑ نہ سکے
دل اسدا وچ لاٹاں بالن قول سجن دے پکے
ہن ایہ صبر قراروں لنگھی منزل چار اگیرے
اکھیں میٹ رہی وچ حیرت غمدی گھمن گھیرے
داغ برہوں دا روشن ہویا کھلی چمک چوپھیرے
ہن وچ دل دی نظراں کر کر آپ نیاؤں نبیڑے
وانگ آسیب نہ وہ اوہ بیخود جا چڑھی عشق خماری
مانو سُنے دسی حال مندیرے باہر نوں اُٹھ نسدی

ناجا تا جو سفنے ملیا کدوں ملے وچ گلیاں
راتو رات لگی کی تینوں گجھی عشق کٹاری
چیر لباس سٹے کیوں زیور کی سر پیا زلیخا
ظالم روگ لگا کی تینوں کیوں روندیں دہرتی
کس آفت نے ماریوں راتیں کنہ رہیوں ننگ چاؤں
کیوں اج نسیں چھوڑ گھراں نوں کیوں ہے حال آوارا
خدمتگاراں کرن پکاراں اوہ کجھ سنے نہ جانے
جامے چیرے سر نوں کھوہے خاک گھتے چاولیں
باندیاں حال پچھیندیاں اسدا تے ایہ ہتھ ملیندی
اوہ گھیرن ایہ اٹھ اٹھ دوڑے وال بازاراں نسے
دکھ سکھ دی پرواہ نہ انہاں عشق جہناں دل وسے
پر اس کہنے سننے ولوں بے پرواہ زلیخا
پھڑن پلو اوہ پاڑ چھڑاوے باہر نسی جاوے
تے غیراں تھیں اکھیں ڈھکے دلبر نوں دل تکے
مست الست پریم نشے تھیں زہر پیو اگ پھلکے
عقل قیاس حواس برہوں نے تل تل کیتے بیرے
شوق طلب دی لاٹ دلے وچ بلدی شمع اندھیرے
جاں ہو دور گئے اندھیرے کھلے راز ودھیرے
جس دلبر نوں باہر لبھدی اوہ شاہ رگ تھیں نیڑے
خبر پھری ایہ وچ قبائل فرداں بھری کٹاری
سُن وچ غماں کئی جھک غوطے چشم شکوں وسدی

بھی طیموس سنی گل ساری رو یا زارو زاری
دیوانی ہو گئی زلیخا خبر نہیں کی ہو یا۔
روگی روگ ڈٹھے بن بیدان کیتیاں بہت دوائیں
شیخ رئیس جنہاں دیاں عقلاں سر نہوڑ کر گئیاں
قرشی جیہے موجز سرمایہ کی کر سکدے کاری
اے افسوس گواون کارن وگ پرانان دیندا۔
جان اوہ کامل وید نہ ملیا رچی ہڈیں بیماری
آخر عقلمنداں فرمایا قید رکھو زنجیروں۔
تے اوہ حال کسے نہ معلم راتیں دی پہما نہ
طیموسے زنجیر سونہری جڑیاں جتیاں والا۔
تے چاجرے وچہ سٹائی ہور نہ عقلاں چلیاں
رات دنے وچہ غمدے جھری عقل قیاسوں خالی
دائی ویکھہ بھری دم ٹھنڈی یاد جنہوں بیماری
تے اوہ کجھہ نہ کہے زبانوں اسنوں خبر نہ کائی
ایہا حال رہیا دن کائی سفنیوں رہی خماری
تے دائی دل کریں وچاریں راز کیا ای بھارا
او ہو یار کتے وچہ سفنے وگ پا گیا اجاڑا
رات کتے اس درد ونی نوں نیند گھڑی بھر آئی
جدان زلیخا مدت پچھے ہوش ذرا کجھہ پائی
ویکھہ رتی اوہ آہیں بھر کر دندی بیدل ہوئی
رو رو کے اوہ کری پکاراں دینہ رات سیاپے

داناواں نوں درد سنایا کر واہی کجھہ کاری
نالے باپ دکھیں دل بھریا نین لہو بھر رویا
اثر خلاف ہویا پر ظاہر وہیاں درد بلائیں
وچہ قانون علاج نہ پایا اس دردوں ڈر گئیاں
علم ذخیرہ پاس جنہاں اوہ رووں نت اڑ زاری
یوسفی طب کفایت کردی ویدا ایہی جے ملدا۔
جس ہتھیں شرم رہے ہو سوچ کراں کیا کجھہ کاری
ایہ کوشائے برہوں والے کد ہٹدی تدبیروں
ایہ دیوانی کر کر سٹی جس نے مار نشانہ
دختر دے اوہ پیریں پایا چند دوالے ہالا
ست ایہ کرے خوار اسانوں ہر کے ہتھاں وچہ گلیاں
باہجہ حواس رہی متوالی بھتیاں درداں والی
آدی جاوے پھیریاں پاوے حال پچھے سواری
تاں اس ہون نہ ہون کسے دا فرق نہ جاپے رائی
پہلی واری صبر دلاں دی ہوش لٹی ہن ساری
شاید اگلے کارے اتے ہور ہویا کجھہ کارا۔
تے اس زخم پرانے اتے ماریا ہور دو گاڑا
او ہو وہی شکل دماغوں اٹھہ وچہ جان سمائی
زریں ناگ ڈٹھا وچہ پیراں کیتی قید سٹائی
اپنے حال اتے بیچاری نین لہو بھر روئی۔
چانن ہتھیں انھیر نہ جانے دن ہتھیں رات نہ جاپے

اج کتھے توں جسدی آتش میری جان جلائی
وچ اڈیکاں تیریاں ہر دم میں کردی ہاں زاری
جاں ہلیوں توں دکھاں اتے چا اک مرگ ودھائی
دارو منگیا درد لیایوں چنگا رحم کمایا
وچ اندھیرے دیوا چاہیا قید خانے وچ گھتی
دل میر بوچہ غم دا کنڈا جداں کڈھاون آئی
طلب شراب دلاسے آیاں دتو زہر پیالہ
دال تڑ تا چشم میری نکھیں نیزیوں کڈھ سدھایوں
بیٹھہ منگیا اندھیری گلی دا اوٹھنڈی نکھیں لویاں
نیند منگی تے مرگ لیاندی آبوں عرق دھتورے
میں اکھیں وچ سرمہ منگیا توں بھر خار اڑائے
زریں طوق گلے وچ چاہیا توں چا سنگل پائے
رونے دی بیماری اتے میں درمان پچھائے -
ہاں میں روز خوشی دا منگیا شب فرقت غم لائے
میں ترہائی شربت منگیا خونی جام پلائے
جاں میں ٹھنڈ اکھیں دی منگی تاتوں نین جلائے
میں چاہیا درد فراقوں جان میری چھٹ جائے
میں چاہیا دیدار تیرے نکھیں اڈن میر ڈھوائے
میں جاتا غم برہوں ٹکدا پچھے زہد کمائے
میں چاہیا وچہ درد تیرے نہ بھسیراں کونھائیں
میں چاہیا غم عشق تیرے دا روہڑ گھنناں دریائیں

تے ادہ جسدیاں سجیاں شعلاں زنجیراں وچہ پائی
جیتوں کیدے ہلیں ہیں داری ہٹی میری بیماری
پانی منگدی تیں ورآئی توں بھر جیبھ وڈھائی
میں بیدل اسواری منگی چا سر ادھ جھکایا -
سی ایہ نت دعائیں منگدی میرے بخت کو پتی
نین سونی نکھت آ گڈھن لگی رچے بوڑ گوائی -
ڈنگ دو ہوڑیوں منتر چاہیا ناگ لڑایو کالا
درد علاج میر یدا چاہیا توں سرسام لیایوں
ہاے دیوچہ آسے وسدے نین لہو بھر رویاں
خورش منگی تے زہر کھلائی سایوں طلب تنورے
پھرنگے میں ہوزہ منگیا توں پھر پیر وڈھائے
میں پازیب وصل دی منگی توں زنجیر پوائے
وسہندیاں نیناں دیوچہ ندیاں توں طوفان چڑھائے
رات وصال منگی میں دردو کھاندے دن آئے
منگیا صبر تلی بے صبری سکھ منگے دکھ پائے
میں آرام تسلی منگی توں سب بند ہلائے
توں فرقت دے دردا نوالے پکے عہد بکائے
توں دم بھر ہو کھڑا مقابل نین وڈیں تڑ فائے
توں کجھ راز برٹے فرائے زہد ڈبا دریائے
توں کہہ گیوں اہلیں عشقوں ثابت قدم ٹکائیں
توں کہہ گیوں امانت کرکے پورا پار نبھائیں

میں چاہیا اے عہد برہوندا توڑ اڈاواں وائیں
میں چاہیا اس دلنوں آکھاں غوف دلوں ہٹ آئیں
میں چاہیا میں تینوں آکھاں زخم فراق گوائیں
میں چاہیا سکھ ساں سیاں وچ کھیلاں نرم ہوائیں
میں چاہیا بے قید رہاں تے وساں بلند سرائیں
میں چاہیا اس روگ اتے کو وید لبھاں کت جائیں
میں چاہیا لال کہائے نوں میتوں صبر بلائیں
میں چاہیا نہ ملاں کسے نوں توڑ دساں پڑائیں
زخم دوا اجیہی لائیو ہو ناصور دل رسیا۔
اک ول پیا کھلاون لگی ہیچ گیاں سوگندائیں
بے مقصد ہیں مقصد منگدی جان ولوں ہتھ دھوئے
بھلا ہوندا ہیں ہوندی ناہا ناتوں نہ ہول جنیندی
جے نہ زہر دتا کیوں آخر نہ گل گھٹ لنگھائی
ظالم دائی نے میں تائیں کاہنوں شیر چنگھایا۔
اج دواع کر گیاں میتوں بہت پیاریاں سیاں
اج میری فرزندی ولوں مانو کرے بیزاری
کل سکاوت والے میرے نام لیاں شرماندے
اج گماں دہراں ہیں کس نے تھانو نہ رہنا کائی
کرپان گیاں نوں کوئی کتھوں لبھ لیاوے
تے وچ قید ہیں ای درمیں کیہڑا خبر پچاوے
میں مرگئی تساڈے بھانے روو میر یوسیو

توں کہہ گیوں نہ ہیں توں نوں جاویں ہتاں ازائیں
توں کہہ گیوں نہ ہوں دکھ بھار اڈردی جھوڑ نجائیں
توں کہہ گیوں نہیں جے زخموں داغ لگے تدہ تائیں
توں کہہ گیوں وگن سرتیغاں لوں نظر نہ پائیں
توں کہہ گیوں جے میری ہوکے تن من خاک رلائیں
توں کہہ گیوں نہ بہیں غیراں غیروں جان جھوڑائیں
توں کہہ گیوں بلیں جے غیراں میں نہ ملاں کدائیں
توں کہہ گیوں نہ جے میں ملیا تیر اداس بلائیں
پیر بھی میں غمدی جالی پر پھٹکے گل پھسیا
وگدا پانی روکن لگی جھل کیاں چڑھ کنداہیں
شاید بن میری دکھ بھنے اجے نہیں رج روئے
تے جے جیندیاں کھانے زہر طعام پوندی
جے گل گھٹ نہ ماریا میتوں کیوں نہ ندی رڑہائی
میرا دفتر ہستی اتوں کیوں نہ نام گوایا۔
باندیاں تے سب خدمتگاراں سب جھری سٹ گیاں
بد ہوندی میری کولوں ہوے سر سے خواری
ویکھن زخم اکھیں سب میتھن ترس نہیں اج کھاندے
ماہی نے خود دھی رہٹر جالی قید بندی وچ پائی
جس دی باجھ پناہ نہ کوئی اسنوں کون ملاوے
سکے قول نہ ورد مٹاؤن میتوں صبر نہ آوے
بھلا ہویا میں قیدی ہوئی نہیں سبھ جھٹ گیؤ

قید پئی دھی والیئے ملنے کر لے وین جو کرنے
باپ تتی دیا بے پرواہا ہیں دُکھ بھری نکمی۔
لے وچہ خواب لوٹیندیا یارا رات براتی آویں
بے پرواہ نظر دی رمزوں سینیوں دل لیجاویں
جاں ہفتاد ہزار حجابوں رُخ پر گھنڈ چڑھاویں
چا پردہ جے جھات وگاویں پتھر نوں اگ لاویں
اُٹھ صبا بھاس دلبر دا کدھری تھانو ٹکاناں
قول سچے تو جھوٹا ناہیں پر میں جھل نہ سکدی
دا لے گیوں غم جھر کمایو یار بھوں وچہ فرقے
برہوں نال غماں دا لانبوں اگ لگایو جانے
جلاں پئی جے باہر جاواں تاں توں یار گواویں
تیرا تیر گیا بہ کاری سینے دے وچکارے
اج طبیب تیں بن کائی ہیریاں دردواں والا۔
اول والے زخم انے نوں اوہو مرہم لائی۔
نام تیرا ہن بچھ نہ سکی تاں ہن درد کریندی
تھاؤ تیرے پتے نشانی پچھ نہ لئے زبانوں
توں خوشیاں وچہ بیٹھا ہوسیں چھوڑ مینوں وچہ غمدے
زندیاں دیوچہ واسا میرا مُردیانوچہ شماروں
واہ وا درد اہناں دا جنہاں وجی عشق کٹاری
حال زلیخا دم دم دوناں روندی جاگ وہائے
درد بھرے دو نین اہدی تھیں اوہ دھندرت سوئے

دھی تیری چڑھ ناز ہولارے انت جھڑی سر پرنے
ویری ننگ ناموس تیرے دی کیوں تیری گھر جمی۔
وقت نزول تیرا شب پچھلی جاں جلوہ فرماویں
جاں توں پکی یاری لاویں اگ بلدی وچہ پاویں
ناہی دلیں النبے لاویں خود یاں جھاڑ جھاویں
تے ہر برگ نوں لاٹ چھڑاویں لکھ طور جلاویں
جس دا نہ ور ہیرے پر گرداول زور دہگاناں
قہر وچھوڑے سخت ستایا ہاں راہاں دل تکدی
نین ہیرے دو تیرے زخموں رہن لہو وچہ غرقے
میں وچے توں باہر بیٹھوں ہر وچہ تیر کمانے
اوہا قول تیرا سو اہیوں کیوں توں رحم نہ کھاویں
کائی توانا پٹ نہ سکے زور کرن جے سارے
گھول پلایو سفنے اندر مینوں زہر پیالا
جس تھیں ہوش حیاتی والی رہی امید نہ کائی
غم درداں دی اکھیں خونوں نا طوفان چڑھیندی
ناہیں جا طواف کریندی سچے صدق ایمانوں
میں گھائل دے سینے اندر رڑکن گھاہ الم دے
اج بیزار ہرایاں سکیاں میری گریہ زاروں
جنہاں دے لانوچہ درد نہ ہووے مرن بھلا لکھواری
زخم پئے زنجیروں ہیرے ہن لوچہ زخم سوائے
تے اوہ دردیں اتنی روئی پئے اکھیں وچہ ٹوئے

جاں ہیراں ول ویکھے رووے تپدے نین نراسے
تے سینے وچ دل بھی زخمی نے جگر انوچہ پاسے

نیندر کھا قسم سوواری اس تھیں رخصت ہوئی
صبر قرار نسی تائیں ڈھونڈھوں ملی نہ ڈھوئی

کدے طعام پنے نوں اگے منہ نہ لاوے سوئی
تے خوش مزہ ہزاراں شربت قدر نہ رکھدا کوئی

عہد پکا کر دلتھیں ہویاں وا کھیاں اقراری
آپ شکن سوگند اساہاں توبہ لکھ لکھ واری

رسیاں زخماں انگ ہمیشہ رات رہے رت جاری
کھولے راز ایہا وچ روزاں خاک قدم گلناری

غم درداں نے قسماں چایاں زخم نہ ملے کداہیں
زخم تیرے نہ ملنے دیئے ایہ کم سونپ اساہیں

تے اوہ زخم اجیہے وگن کدی نہ ملن دوائیں
تے تدبیراں پیش نہ جاون روز قیامت تائیں

گرم آہاں نے سینے اندر بہہ سوگنداں چایاں
تن من کراں جلا سواہیں اندر سوز جدایاں

کیتے قول قرار جگر نے نال وفائیں پالے
ہر شب نین تیرے لوں خولوں بھر بھر دیاں پیالے

کر بہیان دماغ کیہا سو اینویں رہے کو سالا
صفحہ نقش اکھاڑیاں کھاں یار پیارے والا

ایہا حال زلیخا سندا تے اینویں ورتارا
نال غماں تے درداں دکھاں سال گذاریا سارا

مشکل واٹ دوراڈا پینڈا نہ رہبر ہمراہی
زخمی ہیر نہ زادمر کب منزل لمی آہی

بال ایانی برہوں ظالم بھارا بھار چوایا
سٹ نہ سکے چاون اوکھا اسدا مغز کھپایا

جاں یہ زخم پرانا ہویا لگیاں ملن دوائیں
دن کائی آرام کماوے وگسی ہیر کداہیں

عشقا جل صبر گھر نیڑے منزل اجے دوراڈی
پانی چھڑک کرم دا اکدم جلدی جان اساڈی

دیدن زلیخا در خواب جمال یوسفی را بار سوم و پرسیدن در خواب از نام و نشان وے و بہوش باز آمدن او

ہن ساقی بس کریں شرابوں دیہ جام گلابوں
ملے آرام خمار عذابوں مستاں حال خرابوں

کھول اکھیں دم کائی پھر مڑ دیکھاں جگ دسدا
گذریا ور دسباب کتابوں یار ملے ہن ہسدا

پر وچ رمز ورائے درایوں رہے پردہ داری
دہر وچ کار غماندی خوشیاں کارن چارہ کاری

نہیں مجال ہے جو دلبر آن ہنے گھر آپے
گھائل بے ہوشے مر جیون ہسّے خون فوارے
انت مجازوں بعد حقیقت ڈھونڈدیاں ہتھ آوے
جے لکھ وقت وصال دوراڈا پاس امید دکھاوے
میں سُنیاں دربان دُکھانداں سُکھاندی ہری
اچھل وگیں غلام رسولا ہتھاں نہ قدم ہلایاں
عشق کھڑا دربار تیرے تے دیہ اُسنوں ڈیایاں
واہ عشقا توں کیا اچنبا کدے زنجیر پواویں
کدے بولا لیاویں سر تے جوش خزاندی کافی
کدے کدے سُکھ وسدیاں تائیں عمر گھتیں ویرانی
کدے کداہیں ہسدیاں تائیں عمراں روناں پاویں
واہ شمشیر کدے وچ دلدے ڈونگھے زخم لگاویں
گرداب گھت کشتی ڈوبیں ڈُبدیاں بنے لاویں
برس پچھے اک رات زلیخا رو رو کردی زاری
دل ہو موم غماندے تیشوں گھل پانی ہو چلیا
بیہوشی وچ نیندر جھلی خبر نہ کتھوں آئی
بیدرداں باں اکھیں چوں وسی کتے کجھ بھورا
ہمسایانی ڈلدی غفلت شاید جمع ہو آئی
سعد سعید ہر سیت ساعت کھل سعادت والی
پڑھ آیت والشمس نصیباں خوابے شکل وکھائی
طالع شوم سجی ہو آئے نقش ڈٹھا کیوانی

پر عاشق جاں خاک نہ ہووے وصلوں قدر نہ جاپے
ساق برہنہ ویکھ سجن دے گھاہ ہاں مر سارے
شائد گندر خطاؤں دلبر عیباں تھیں گل لاوے
جے امید نہ پاوے عاشق تڑف تڑف مر جاوے
کھڑا کلیم پکارے ارنی لن ترانی سٹ جھڑی
محبوباندے راز سوہانڑے وچ کلام ہرایاں
رنگ برنگی وسدیاں سدیاں جیدیاں عزراں پایاں
لٹ لیجاویں عقل کداہیں ہوش کدے نہ جاوے
کدے صبا شمال پہاڑوں واہ تیری وڈیائی
اُجڑیاں مڑ پھیر وساویں کار تیری حیرانی
کدے کداہیں روندیاں تائیں کر شفقت گل لاویں
رتوں ہندے گھاہ کداہیں مرہم لا ہٹاویں
پھیر کدے ہڑ ہو لیاویں تھیوں رُہڑ لیجاویں
تُھل پیا سو غمدا اچھولا صبر قراروں ہاری
ہو بیہوش جھڑی عشق دہاں دل جلیا تن بلیا
اس دی کرمیں نیندر ناہا شاید ایہ کیہائی
جاگدیاں لبھ اکھیں ایہا آن وڑی کر زورا
دہر یا نیندر نام اسے دا جاں وچ چشم سمائی
سٹ وچ لاٹ ہرنج جلائی دفتر تھیں بدفائی
تیر عطارد تھیں چا دیسے سُعد بدہ عثماں گوائی
نیندر دے وچ سنگر سمائی اوہ زہرہ پیشانی

تا وچہ سفنے تیجی واری شکل اوہا دسیائی
دیکھ زلیخا پیریں ڈگے کر کر گریہ زاری

پہلے نام ٹکاناں اپنا مینوں دس شتابی
ہیں توں کون کتھے گھر تیرا جگوچہ کی سداویں

فرمایا جے تدہ زلیخا ایہا دلدا بھانا ں
ایہ گل آکھ گیا اوہ اوتھوں چھٹی جان عذابوں

بیٹھی اٹھ زلیخا خوابوں دل نوں ہیا سہارا
مرض ہٹی ہتھ صحت آئی آب لبھا نہائی

وچ کناں شنوائی آئی ہوش دماغ صفائی
اگے سی سو بھری دکھاں نہیں دکھ نہ رہیا کائی

دل ہسے ہن فرحت اندر شکر کرے لکھ واری
کرے پکار کنیزاں تائیں سبھے حاضر آیاں

باپ پیر نوں کہو بشارت آن زنجیر اتارے
جاں طیموس سنی خوشخبری خوش ہو گھر نوں آیا

خیر کرے خیراتاں خوشیاں ونڈے نال اخرلے
نت زلیخا خوشیاں اندر کردی عیش بہاراں

نال عزیز مصر دے میری باپے کرسن شادی
دن تے رات اہا توچہ ذکراں خوشیاں نال گذارے

کر کر گرد نواحوں گلاں بات مصر دی ٹورے
نیل ندی دے کنڈھے وسدا مصر نصیباں والا

ہر پانی ہتیں پانی اُسدا وچ صفات نرالا
شوق چھیڑے نے ہوش لٹائی جان وکھانوچ پائی

واہ واہ سچیاں قولاں والیا عشق تیرا ہے بھاری
پڑھ پڑھ نام تیرا دم کرساں چکے دلوں بیتابی

آکھ جواب سوال ہمیشہ پھر متاں جھل جاویں
میں ہاں آپ عزیز مصر دا میرا مصر ٹکاناں

پہو پھٹی گم گئے ستارے خلق اٹھی سب خوابوں
غمی گئی دل شادی آئی چمکیا بخت ستارا

عقل ملی دیوانے تائیں نابینے بینائی
صبر دے آرام بدن نوں اکھیں نور روشنائی

گئی خزاں ہن قسمت اُسدی چک بہار لیائی
منزل غماں گئی ہو پوری گذری درد خواری

کہے زلیخا راتیں خولبے ملیاں نور صفایاں
کھل گئے اج ہیر دل تے راز عقل دے سارے

منہ مہر ہم پیار کیتو سوجب زنجیر لہایا
مڑ وچہ ہوش زلیخا آئی ہوتی خبر جہلانے

دن دن خوشی دلے وچہ تازی تے امید ہزاراں
عمر گذاراں نال بہاراں بلے غموں آزادی

واہ کرسی چہ سیاں بہندی مجلس دی وچکارے
واہ واہ مصر مصر دا واسا اُس دے ناز ہنورے

نہر بہشتوں نازل ہوئی جگو چہ نیل اوجالا
آب خنک یا باد معرح وید کہن تس جالا

باد بہار مصر وچہ دائم گلزاریں رنگینے
باد خزاں نوں دخل نہ اتوں حکم ایہا آئینے -

نیل ندی دیاں مصری نہراں گھریں دگن وچ شہراں
دائم جاں رہے ہوندی ویکھ مصر دیاں لہراں

مصری لوک سخن دے پورے ولاں چھلاں تھیں خالی
مصر وسیواں سبھ تھیں چنگا رات دنے خوشحالی +

باغ زراعت سبز ہمیشہ پھلیاں گلدیاں شاخاں
مصر عمارت وانگ بہشتاں اچیاں رنگیں کاخاں

خصلت نیک مصر دیاں لوکاں ایہاندی گل پیاری
بھریاں نازکواریاں کڑیاں ایہناں چال نیاری

نقش ایہاندے سوہنے سوہنے دلو چہ زلف سوہاندے
شوخ طبع پرہیز دلاں وچہ واہ نصیب تنہاندے

روز جمعہ وچہ نیل ندی دے آون تاریاں لاون
ململ نہاون داغ گواون خوشیوں وقت وہاون

رلمل کے اوہ ساریاں گاون ہس ہس من پرچاون
موج دے وچہ دیس ایہاندی جاں آوے رت ساون

بڑا تجارت گاہ مصر وچہ مصر قدیمی نامی -
وچہ جہانے شہرت اسدی اندر ہنر تمامی

کھیانکاری ذات جولاہے ون تخت دن راتیں
اوہ بھی فخر رکھاندے وڈا اندر اچیاں ذاتیں

تے اشراف مصر دے جیہڑے ایہناں صفت کھیائی
شاہ عزیز ایہناں دا والی اسدے جیڈ نہ کائی

واہ عزیز عزیز دلاں دا جس دی عزت بھاری
واہ عزیز مصر دا والی مصر ولایت تاری

وصف عزیز قیاسوں اوچی خوش استھیں جگ سارا
کرن صفت وڈیائی اسدی نال جنہاں ورتارا -

نام عزیز مصر دا جس دم نال زبان الاوے
وچہ خوشی خم کھاوے شوقوں وچ دلے نوں آوے

ہر ہر ولوں ولے گل آخر ایسے طرف لیاوے
نام عزیز زبانوں آکھے مزہ جگر بھر پاوے

آپ کہے یا ہوراں کولوں سن دی صفت اسیدی
دن راتیں بن اسدی ہرگز کری نہ بات کسیدی

ہر ورتلے نام اوسے دا بولے گل چتاوے
توہیں عزیز تیرے دل وڈے جستھیں تہیں پکارے

اینویں روز خوشی وچہ گذرن نت ایہو ورتارا
کھاوے پیوے تے سکھ سووے پہنے زیور سارا

میں قربان تیرے آ عشقا عقل بھری ستوالی -
اج اگھاڑ ویکھا کجھ ظاہر رمز عزیزاں والی

انتشار خبر ہوش یافتن زلیخا و فرستادن ملوک نواحی قاصداں را
بخواستگاری او نزد طیموس و برگشتن ہمہ قاصداں مایوس و نامہ نوشتن

طیموس بجانب شاہ قطوس کہ عزیز مصر بود برائے عقد زلیخا وقبول کردن عزیز و روان شدن زلیخا بجانب مصر و دیدن عزیز را و بیخود شدن وتسکین بآواز غیب یافتن وگذرانیدن سالہائے در اندوہ وزاری۔

جدوں زلیخا سرت سمہالی دیسیں خبراں گیاں
بادشاہاں سن قاصد گھلے مغرب طرف دیاں
اکدن قاصد کئی شہاندے جمع ہوئے دربارے
جا کہیا سوایہ خط آئے ایہ روہوں بے شماروں
سن دی رہی زلیخا چپ ہو مصروں نام نہ آیا
باپ کہے اے روشن اکھیں مقصد جان پیاری
اس کیہا ایہ موڑ جیہا ہاں شاہاں ہیں دل چاہے
باپ گیا مڑ قاصد توڑے ایہا عذر سنایا
تے خود طرف مصر دی لکھیا رقعہ نام عزیزے
نام زلیخا گھر میرے اک دختر بہت پیاری
پر اوہ کسے پسند نہ رکھدی نام سنے دل کھسے
کہے یمن وچہ یمن نہیتوں عرق نہ وچہ عراقے
شام کہے ایہ شوم ولایت شام سیاہ عشاقوں
چینوں چین گھتے ول متھے تلخ کرے دل بلخوں
کابل کسے نہیں ہیں کابل رنگ برا کرمانی
تبت سنے کہے سو توبہ زنگ کہے بد زنگاں
خبر نہیں اس کتھوں سنیاں تیرا نام پیارا

طیموسے دی بیٹی تائیں مڑ دل عقلاں ہیاں
عقد زلیخا خواستگاری ہر اک عرض گذارے
خواستگاری دے خط سبھناں پیش گذارے سارے
ایرانی طورانی کائی بھی ہر ملک مقاموں
جا تس جے اج کہاں ظاہر پاواں در دسوایا
ظاہر دس جو کتول تیری دلدی رغبت بھاری
اک عزیز مصر ول میرے دلوں ارادے آہے
اساں عزیز مصر دا اول اس دی جھولی پایا
مطلب صدق صفائی والے لکھے نال تمیزے
سب سلطان ایساہتیں کرے اہتیں خواستگاری
جے توران تورانی رودے روون کہاں تے رتے
رام نہیں دل روم کدا ہیں رکھدی تور علاقے
ترکاں ترک کرے دکھواری جاپے خطا خطاؤں
جا ہڑ بخار بخاریوں دلنوں دکرے دم تلخوں
آب فرنگ شرنگوں کوڑا ملک ہرات حیرانی
تے اوہ شمع جمال مصر تے جلدی وانگ پتنگاں
کہے عزیز مصر دا بہری شوق اہی دل بھارا

سو اس کرو قبول کرم تھیں رہسی وچ کنیزی ‏ صاحب رکھے دائم تیرا شوکت شان عزیزی
جاں ایہ خط عزیز نے پہتا پڑھ خوشیاں وچ آیا ‏ کی جاناں ایہ طالع میرے کتھوں جلوہ پایا
میں بندہ اوہ صاحب میرا جس ایہ لطف کمایا ‏ میں خادم انکار نہ حکموں لکھہ جواب پہنچایا۔
اس احسان تیرے دا شاہا عمراں شکر گذاراں ‏ قطرہ اک ادا کد ہووے وچوں بحر ہزاراں
مڑ قاصد طیموسے لگے جا ایہ خبر سنائی ‏ داج دہیج تیار کرائیس ذرہ ڈھل نہ لائی
سن کے خبر قبول زلیخا شکر کرے لکھواری ‏ ہن وچہ گھراں سماوے ناہیں کی مصر تیاری
ایہ خوشیوں دل اصلی راضی دم دم فرحت بھاری ‏ سنیاں دی سوہاگاں والی آن کھڑی اسواری
خاص زلیخا کارن ہوئے ڈھوئی آن عماری ‏ ایہ مرغوب عجائب ڈاچی موتیاں نال سواری
ماپے وداع کرن رو رو کے اج فراق اسائیں ‏ تے ایہ میں ہس دلوچہ کہندی ظالم رویو ناہیں
رو رو کے میں وقت وہانے اج خوشیاں دا حالا ‏ ہن ہسن دے ویلے آئے رون دا ہنہ کالا
کہو مبارک ڈولی پاؤ اکھیں نیر نہ چھالوں ‏ جو اج میرے دلوچہ خوشیاں تیں زر کچھانوں
کرو نہیں ہن جانو سیؤ پاس میرے بہ زاری ‏ خوشی میری پر روندیو ظالم شرم کرو اکواری
میں ہزار رستاں وچہ آہی آس سجندی دہر دی ‏ اج دربار چلی میں اسدے دلوں جہدی میں بردی
تے میں جنہاں مراداں کارن رو رو عمر گذاری ‏ مدت زنداں ہلیاں ناہاں اج ملنے دی واری
عمر دکھاندی پوری ہوئی درد فراقاں والی ‏ میں ہن لبرے گھروساں کر غیروں گھر خالی
جیں دل دلوں چروکیاں تانگاں اج چلی اسواری ‏ لے رضوان چلے دل جنت طالع دہری عماری
چھوڑ دیہو منتھ سکیو میرا تے بہہ کرو نہ زاری ‏ گئے کھاندی وقت وہائے ہن خوشیاں دی واری
شادی دے وچہ سوگ نہ گھتو ایہ کہہ ماتم ناہیں ‏ جان دہو میں سہدی جاواں ذوق خوشیدی راہیں
ڈھائے شگن سوہاگاں والے مینوں چاہے ہنلاؤ ‏ جائے ہیج میرے پہناؤ تے خوشبو لگاؤ
کر اسوار ادل دی منزل خود مینوں چھڈ آؤ ‏ پاس میرے کر گریہ زاری نہ دردیں دکھ پاؤ
میں دل بھر چلی چک ڈیرے مقصد حاصل آئے ‏ بخت سوئے قاصد گھلے خوش پیام لیائے

ماپیاں ٹور زلیخا دتی کول مصر مہاراں
کئی ہزار غلام کنیزاں گوہر نال خزانے
نال تجمل شوکت شانے طرفے مصر پہنچائے
استقبال گیا چڑھ لے کے مصری لشکر سارا
ہوا سوار زلیخا نیڑے خود آیا وچ ڈیرے
تنبو پاس زلیخا سندی آ گھوڑا کھلیارے -
تنبو دے اوہ کھڑا مقابل حاضر پاس کنیزاں
آہی تنبو وچ زلیخا زینت دے وچ زیباں -
چھاہاں دا پینڈا ایتھوں ملک زلیخا والا -
واہ طالع ہن اج مراداں جو چاہیاں سو پایاں
میرے وانگوں دنیا اندر کس نے مقصد پایا
جیسدے شوق اسانوں لایاں آکیا وچ رلے
جدوں عزیز تنبو دے اگے کردا کھڑا کلاماں
دلڑے وچ زلیخا تائیں شوق خماری چائی
اے مائی وچ درد جدائی میں لکھ آفت چائی
روز دیدار رہے سر صبر ٹل بھکھ تریہ دن سارا
ویلا وصل قریب ہویا ہے شوقوں بلیاں لاٹاں
جے اک نظر نہ ویکھاں اکھیں ہن دل صبر نہ آوے
کر تدبیر وصل تھیں اگے ویکھ لواں اکواری
دائی کہے نہ ہو بے صبری ویکھ اُتھے دکھلاواں
کر چھوٹی سو تنبو وچ ہی چھوٹا چھیک لگایا

داج دہیج دتے گیا آکھاں زینت زیب ہزاراں
تحفے رخت جو پائے زیور کیتے نال روانے
گئی عزیز نے خبر زلیخا مصروں نیڑے آئی
دو منزل آ اگے ملیا کیتا پاس اوتارا
خیریت دیاں خبراں پچھیاں وُدھ وُدھ گیا اگیرے
خبر پچھی خیریت اسدی جیہڑے نوکر سارے
اوہ پچھدا ایہ دس اسنوں جک جک خبر عزیزے
اُسدا اصاف دلوں دل سادہ طالع وچ فریباں
اُس تھاویں وچ خوشیاں اُسنوں بُھلا اپنی جالا
تھوڑے روز گئے وچ دکھاں سکھ دیاں گھڑیاں آیاں
اج سعادت بھرے ستاریوں سر تیرے پر سایہ
ناہا خبر جو دردانوالے پون لگے گل بھاہے
تے اس حال دسیندیاں خبراں خدمتگار غلاماں
دائی اپنی پاس بہائی رو رو عرض سنائی
اوڑک طاقت رہی نہ کائی میں ہن عاجز آئی
وقت قریب عصر دے آخر صبر دے اس بھارا
ملیا یار جیہدی وچ طلبے کٹ چکیاں اج واہ
تے اج پاس پیارا پھردا ایہنوں نہ دس آوے
شوقوں جان جلی وچ وندرد کہ تھکی دکھیاری
میں اُپرا دن گھاگے ہاری تینوں یار ملاواں
دھیری اکھیں ہُن ہر ویڑہ نہ پاڑ گوایا -

جتھے عزیز مقابل ظاہر پردیوں نظری آوے
دہیری چشم زلیخا سندی جاں اُس دے بول وگی
ویکھے عزیز مصر دے تائیں کوک کہے اوہ ناہیں
ویکھے کہے جو خوابے ڈٹھا ایہ اوہ نہیں بیچارا
اوہ خود نور الہی اندھیرا شہد اوہا ایہ تکھی
اوہ شربت ایہ کوڑا پانی اوہ حلوا ایہ موہرا
اوہ مصری ایہ کوڑ اتماں ایہ ہے غم اوہ شادی
اوہ صحت تے ایہ بیماری اوہ مرہم ایہ کانی
اوہ بے عیب تے ایہ پر عیبیں اوہ دلبر ایہ ویری
اوہ محبوب ہیرا نورانی ایہ ظالم ظلمانی۔
اوہ محبوب ہیرا جمعیت تے ایہ سرگردانی۔
طالع ظالم نال فریباں مینوں پٹ گوایا۔
اگے کجھ امید تسلی ہن اوہ رہی نہ کانی
مجھی نوں ہتھ پاون لگی ناگ ہیری ہتھ آیا
طالع نال ولیہڑے دوروں صلح کراون آئی
مرہم دہری ولیہڑے زخمے ساڑ دتا سو سارا
طالع دے ہتھ تیر پھڑایا دہری امید شکاروں
اے طالع توں نال اساڈے کیا لڑائی لائی
میں دکھ ہیٹھ تڑفدی تشنہ ویرانی وچہ پیاں
میں جنگل وچہ تن تنہائی ساتھی شیر بلایو
عاجز بکری گرگوں ڈردی آن ڈُھی وچہ پنجہاں
لے کے پاس زلیخا تائیں انگل نال وکھاوے
صورت اُس دی نیزہ ہوکے زہر وکھی پر لگی
آہ بھری غم ہوش گواوے پائی حسرت کداہیں
اوہ خورشید فلک تھیں لوں ذرہ ایہہ نکارا
ایہہ کنڈا اوہ گل تھیں نازک جس وچہ خوبی رکھی
اوہ شعلہ ایہ دہواں بیسر اوہ چنبہ ایہ بھورا۔
اوہ دوست ایہ دشمن ہیرا ظالم چور فسادی
اوہ گوہر ایہ سنگ غضب دا آن وجا وچہ چھاتی
اوہ عافیت خیر تسلی ایہ غم دکھ بد خیری
اوہ تسکین آرام دیے دا ایہ حیرت حیرانی
اوہ سامان خوشی دا ہیرا تے ایہ بے سامانی۔
نہیں اگے پچھے جو گی دکھیں درد سوایا۔
جے اگے ہیں درد جگر دے جان بہیں ہن آئی
توڑن لگی پھُل گلابوں کنڈے زخم لگایا
تیر تفنگاں تیغاں والی ہن پے گئی لڑائی۔
کراں علاج تلاش تھیں واں درد لگا سو بھارا
بس ہیری وچہ چھاتی لایا بار گذاریا پاروں
میں جانا سو کھدائی ہوسیں رو تیری در آئی۔
زہر پیالہ رس ہندی ویکھی آب سمجھ پی گیاں
میں توشہ راہ طلب سوالوں سپ آستینے پایو
تے ایہ درد نہ ہووں پورے عمراں زار کریہاں

مُھکھی مکھی شہد پیالے لین نوالے آئی ٭
چِڑے شکاری گرگاں کھاوے کرکر حال آوارہ
میں بچاں گئی بہل راہوں وڈی بلائیں گھاتی
شہر گوایا جنگل بھدی دوروں شیر دس آیا
نازک پیر کبوتر تنہا محرم یار گوایا ٭
وائے دریغ میری واہ قسمت کیوں نا ہیں مرگیاں
کیا کراں ہُن کیونکر جیواں چلی راہ اوتّے
بھلا ہوندا ایں غم وچہ مردی ہو ہو کے دل بیرے
ایس سہاگوں خوب رنڈیپا مرگ بھلی لکھواری
واٹاں جھاگ برہوند میندی چڑہی سلاند بیڑے
دل زخمی تے جگر دو پارہ دوجا دیس پرایا
کیا کراں ہُن کدھر جاواں تھانؤ نہ رہیا ٹکانا
پیکے ملی نہ ڈھوئی مینوں ساہوریاں گھر سیلے
وادردا ایں اینویں جانی پالدیا نوں کھانی
ساہوریانڈے مرن جنیدی دیری سوز ازلدے
ماپیاندے گھر قہر قضیئے کردی ساں دن راتیں
میں گھائل دل درداں والی بڑی قضیاں والی
واہ مرجاد لاروآہیں ٹٹ گیاں اج آساں
اج اسید نہ رہیا کائی گیا واٹ نکمی
ایس سہاگ خرابی اُتے ہیں کیوں مُنہ چڑہ بولی
کنہیں اہید ریں دل بڑ جایا ہیں کملی دی جائی

پر چڑ رہے تے لتاں باہاں نیست اُمید نہ کائی
نیوں وہری ہیں فوق محلوں جھڑی مرن کرسارا
بختوں شکل ڈٹھی بہ گوشے جان چلی اک جہانی-
پکڑ کنوں جاں نظر گذاری کجھ سر پیر نہ آیا
مدت بھدی ڈھس دردوں گیاں بازدسایا
نازک زلفاں بھدی نائیں غمدیاں کنڈلیں پیاں
آپے تیغ وگائی گلو چہ ہن کجھ پیش نہ چلے-
ہونا نانی کیوں اج بھسدی وچہ دکھاندی گھیرے
نہ میں نال وہایاں لدی نہ میں ہی کواری
سوجھے وزہ اگے نالوں پئے دُکھاندے جھیڑے
تے غمخوار نہ واہر کائی حاکم ظالم آیا-
میرے وانگ نہیں اج کائی عاجز حال نتاناں
چھلیا یار تے گم ڈھونڈاؤ کون بھجے کد میلے
تیشہ ہیر لگا خود میتھیں نہر گھٹے بھر جہانی-
ایس وِیاہوں خوشیاں کردے رہن سدا اینہاں کدے
تے ہُن وِ اساہوون لگا غمدیاں وچہ آفاتیں-
آس وصل دھر لتی آئی رہی مرادوں خائی-
لٹیوں مرجاندی اینویں پڑ نیساں دیاں وانال
واہ حسرت میں غمدیاں ہڈیں کس ساعت وچہ جمی
وقت وداع کیوں ظالم مائی پکڑ چڑہایا اُس دلی
کیہڑیاں ذوق سوہاگاں اُتے ملکوں نستی آئی

عشق اُجاڑ چھڈی میں دیسوں سُٹی پرے پریرے
واہ قسمت میں کی کجھ منگیا آخر کی کجھ پایا
فضل کرم تھیں باراں منگدی پئے پلے تن کانے
تے مینوں تیغاں وگیاں تے نے کاری پیاں
تے مینوں خواباں آیاں تے نے سختیاں پیاں
تے میں تھیں دل جھل ہوئے تے نے سخت سیاپے
تے دکھ پئے سر میرے تے نے مشکل بھارے
تے مینوں پیکاں لگیاں تے نے گھٹ نہ کائی
تے میں سر نیزے ورہنے تے نے سخت سزائیں
تے بھرے جہاز تتی نے تے نے پور نگھارے
تے ساتھی ساتھ رلائے تے نے روہڑ وگائے
تے میرے دُہرے ویری تے نے بنے وسیلے
تے داغ لگائے حسرت تے نے باجھ رہائی۔
تے سل وجے دل میرے تے نے وجے کاری
تے حرف طمع دے آہے تے نقطیوں خالی
تے حرف ہوا ہوس دے تے نے خالی سارے
صبر دِل جیبھ قرار دل جثہ سر ہیوں ہیری کالی
خالیاں نال بیا واہ میرا میں بھی خالی ہوئی
سر میرا دانایوں خالی تے میں دردال والی۔

پہلے مہندی تے سر پر سہندی اوہا درد بنیرے
خالی رہی مراددوں وندی دکھ دوناں ہتھ آیا
تے زخم لگے تن میرے غم دکھ درد پرانے
بے ہوش ہوئی آس نہ کوئی سیاں وچھڑ گیاں
مدت روئی قیدی ہوئی ڈھوئی ول ایذایاں
یار نہ ملیا ویر نہ ملیا تے ویری دے ماپے
ہیں رونا دکھ کنے نہ سنناں دگے زخم فوارے
دہرت پرائی درد جدائی ظالم کونت کسائی
ملنا غیر سجن رس ہناں پوناں واس بلائیں
ماپے سارے سکے پیارے ہور شہیر نہارے
دل دکھیارا جگر دو پارا نین فراق جلائے
تن بالن من بلد الانبو نین رتوں رنگیلے
گھر چھڈ آئی رہی جدائی ہنگی موت نہ پائی
طمع نکاری آس ادہاری بر ہتھوں مرد ادہاری
میں خالی ہتھ میرا خالی خالی سفراں جالی۔
انہاں تناں میں ملکوں ہٹی لالا کوڑے لائے
رگاں رتوں دل خوشیاں مغزوں ہڈاں خالی خالی
ہتھ میرا مقصودوں خالی تے ہن داہ نہ کائی
انہوں دردو میر دیاں بیتاں اوہ بھی نقطیوں خالی

دھردا ہو لاگرم اساڈا اس ڈالکھیا دہاڑا ✤ گھاہ اگلا اوہ وگدا آہا لگا ہور دو گاڑا
کھاوس سبر وسیر وسدا ہر دم درد کوہاڑا ✤ ساڑ دل دکھ درد الم دا کڈھ کڈھ آہ آواڑا

گھر گھر سوگ مصر ول وسدا ساڈا املاک وراڈا ✣ کھڑا موڑ ملاوکی اودھر دکھ مصر ول ڈاہڈا
طالع کوک کرکارا کردا وا دردا وا دردا ✣ دور مراد ڈہکا دکھ اوہا اکلا محرم گھردا
اول والا درد کو سالا مڑ مڑ ہو کا کردا ✣ حال لگا گل رو رو دکھ اگدا سکھ مردا
رکھ سمھال دلا دکھ سارا کر کر درد سحر دا ✣ ہو ہر دم راہ واس الم گھر ہو ہو ہوم صوردا
مڑ مڑ کر دکھ حملہ کردا کوہ الم سر دھردا ✣ راحلہ گم معدوم مراحل راہ اوکھا دل ڈردا
کھوہ آرام اساڈا کھڑدا حاصل راہ سر گردا ✣ کر کر دور ہوس کر کھادا صدمہ اس صرصر دا
سعد سعود معلم طالع مطلع مہر کرم دا ✣ کلک عطارد کار دوہر دا لکھدا حکم الم دا
رو کر مل اودھار وصل دا وعدہ عہد وراڈا ✣ سود سدا سو درد دمادم واہ وا سود اساڈا
کھلا طالع دا اس کارا واہ وا واہ وا واہ وا ✣ حرص ہوا ہوس دا کارہ واہ وا واہ وا واہ وا
مڑ دکھ کھڑا کھلا رکھلارا واہ وا واہ وا ✣ اوہو سر کھلا مڑ سارا راہ وا واہ وا واہ وا
کرم اساڈا حال آوارہ واہ وا واہ وا واہ وا ✣ موڑ دلا آرام ادہارا واہ وا واہ وا واہ وا
گھر گھر وہم سہاگ سہارا واہ وا واہ وا واہ وا ✣ دل مردا محروم ہمارا واہ وا واہ وا واہ وا
طالع کر درگاہ کو کارا واہ وا واہ وا واہ وا ✣ آ مل موڑ لگام سوارا واہ وا واہ وا واہ وا
موڑ مہار کرا کدم رس رس مل دلدارا ✣ رکھ سلم عہد اساڈا روہڑ کوا دکھ سارا
لکھ کروڑ طمع دا طمعہ دل طماع ہمارا ✣ اک سوال محال وصل دا کردا حال آوارا
رحم کما دکھ دکھاؤ دم آرام دلاؤ ✣ والو وال لہو رس وسدا مرہم لا دسکاؤ
دلدا گھاہ اساڈا وگدا لاؤ واؤ گواؤ ✣ وہ دا روگ دمادم ڈاہڈا دارو وصل لگاؤ
طالع مڑ اس گھر ول آؤ ہر وسواس اڑاؤ ✣ گم سم راہ مراد اساڈا سدھا طور دکھاؤ
اوکھا دکھ دوراڈا وعدہ آؤ مہر کماؤ ✣ اوہ دلدار دلاور رسا رسمس صلح کراؤ
موڑ ملا اگوانہ الاہا اوہ دلدار دلارا ✣ دار الملک مصر دا مالک حاکم عالم آرا
علم عمل دا عالم عامل داد عدل دا دارا ✣ محکم کار کرم اکرم عہد اہدا اک الارا

دل کہڑا سہ سکدا آہا آہس سوا دُکھ ڈاہڈا ✤ آس گوا کدہو وگ اوڑک سوکھا حال اساڈا
دو دم وہم دوا ہو لگا ال سکا گہاہ دل دا ✤ رو ورد اس دُکھ دا دارو وہم سوا کد ملدا
ہر دم رو دل دہر دا آہا آس وصال کوسالا ✤ اوڑک سر کھلا کدملدا اصل وصال سوکھا لا۔
آس اگا سہو اس اوداس اک ساس الم دا ہمدم ✤ کدہر آس کھڑا گھر اُسدا اُدھ حواسو دم دم۔
اُدھ کا گادل اُس گگروآکھ سلام ہمارا ✤ عہد ہووس معلوم ادل دا محکم وعدہ سارا
دس احوال کمال الم دا اس ہم سلک عدم دا ✤ کہہ کر مہر کرم مڑ آمل دور کر دُکھ اس دم دا

سُننے دیوچہ آون والے ہتے چنگے پکڑائے
یارا سابھیں سُننے اندر ول جہل بہت کمائے
سُننے دیوچہ کر کپیایاں پکے قول پکائے
لالا ہنو وچہ پردیاں لُکیا لاٹاں چاہڑ ہوائے
دھاڑ غضب چا مصروں ڈہوی ساہنوں لٹ لیائے
گھر بیٹے توں نال اساہاں ورت ڈھو ورتارا۔
دیکھہ لواں ہن کویں گذارن نال اساں دن کائی
میں رونا نقل مسدی ہتاں یہ دکھ دلوں نہ جاناں
میں انہہ کٹ رولوں ہتاں اپہ درد نہ گھٹناں
آہ میری نت وگدی ہسی وانگ ندی دی لہراں
میں رونا سر دکھ پے توں ہن گھٹ گئی نوں
میں مرنا پر روندی روندی تیں دنا یہہ قبرے
کھل گئے گل تاک میری بھیں ٹہنیاں کنڈیا نوالے
ہرگُل ہنا ندے سب رنگے نقش اُہنا ندے کالے
گل ہک نے سر بلبل روندی دیکھے گا جگسارا

تن من نوں لالا ہنو برہوں سٹی دیس پرائے
ہوراں دیوں قصد کرائے اپنے راز چھپائے
غیر ولوں مکھ موڑ بندی دا خود تھیں جوڑ جڑائے
خود غیراں وچہ سٹ تتی نوں لے جھگڑے پائے
لے دائی ہن میری مائی دن دن دُکھ سوائے
آہن ہر اساڈیاں کوکاں پاون شور پکارا
کن تیری ہن میریاں چیخاں یا جہہ سوز جدائی
میریاں درد فراقاں سوزاں کوک تیرا سر کھاناں
جسنے نال میرے رو کٹناں کی کھٹناں کی وٹناں
دن میرے سر گذرے جانے وچہ فراقت قہراں۔
سفنے وچہ گل گھٹ گئی نوں روویں سٹ گئی نوں
قبروں ہر وگاندے رہنی نین میرے بیصبرے
شرماون گے داغ برہوں تھیں باغاندی گل لالے
تے اوہ زلف سجندی وانگوں آہ برہوندی جالے
ہر بلبل دی ہر ہر آہوں راز کھلے گا بھارا

تے اوہ رازدلا نوچہ بہہ بہہ کرسی درد پکارا۔
تڑف تڑف مرجاں لگ جندڑی ورو حاصل بھرنا
بے مقصود چلی میں دائی توڑ مرا جیہا نوں۔
خشت بناندیاں خاک میری تھیں رونا کراہیں
جام خمیر میرے بھیندیاں روگ لگن دل بھارے
لازم درد ہوئے ستندی قسمت راہ اساندی
نہ میں اج اوہ مغرب زادی نہ گل رخ شاہزادی
اے مائی میں روہڑ گوائی درداندی دریائے
اوہ نہ ملیا میں جس کارن پایاں بڈا بذایاں
ناامید باندی سو آہوں چڑھے بخار ہوائیں
گرد غبار جگت وچہ چھایا میرا حال ملالوں
آخر حال میرے تیوں بھی بہ روئیں دو گھڑیاں
مراں ناہیں تے حیف میرے پر ایڈ قضیاں والی
بیہوشی وچہ غیبوں سُنیاں ہوش سمھال زلیخا
ایسے دے گھر ملسی تینوں اوہ محبوب پیارا
تے ایہ خاوند نام جو دھریا نہ اس تھیں ڈرکائی
جے ایہ چادے وچہ کرکے خوش ہو تیں ول آئے
ہوشر مندہ تیتھیں رہسی شرموں چشم لواوے
اوہ محبوب ملے گھر اسدے تینوں اکس دہاڑے
جاں ایہ غیبوں سُنی بشارت ہوئی تسلی کائی
بیٹھی اُٹھ زلیخا اونویں پر وچہ گریہ زاری

سینے تھیں مجروح دلاندے وگسی خون فوارہ
ہیں مرناؤ دکھ اندر جرنا بھار برہوں سر دھرنا
مرجاندی وچہ گور رو لیساں ہٹی عشق مکانوں
جس گھر نوں اوہ خشت لگیسی اوہ گھر وسنا ناہیں
گرد میری جس چشم پویسی وگن خون فوارے
ذات صفاتوں اسم خطابوں میں اج گذری جاندی
نہ شہ بانوں دیس مصر دی ہیں نہ ترک خطا دی
بیکر ہندی تے بت چینی جو توں نام دھرائے
گھر چھٹائے صبر نکھٹا پینڈا گیا گذایاں
نقش اڈنگے میرے غمدی رہندی دنیا تائیں
وچہ افلاک اٹھنائی شکلاں رونداں میرے حالوں
اے مائی میں ہن تڑفی پے شعلے وچہ سڑیاں
ایہ گل بول جھڑی غش کھاکے رہی حواسوں خالی
ہے معلوم اندر درگاہے تیرا حال زلیخا
جس دی صورت داوس آیا تدہ خوابیں چمکارا
پہلی نظر جو تیں دل تکے طاقت ایس کھیائی
اس دا شوق جو شہوت والا سب اتھیں اٹھ جائے
خدمت دلوچہ حاضر رہسی تینوں ہتھ نہ لاوے
جس تھیں سفنیاں اندر تینوں وجی نیں دوگاڑے
پر اوہ درد وچھوڑے والا دم تھیسے نہ رائی
حال ویکھ تے دل دائی مرہم لیوے بیچاری

اکھیں پونجھے وال سوارے گرتیوں خاک اتارے ۔ اُسنوں روندیوں چپ کراوے تے خود آہیں مارے
منھیں بھرے تے پکھا جھلے سر اُتے ہتھ پھیرے ۔ بنھ لیانے ملک پرائے طالع تیرے بیرے
نے زور آور قسمت تیری زور وزور لیائی ۔ تینوں مینوں ول چھل کر کے طرفوں گور لیائی
تو بھی روتے میں بھی روواں رونا پیا بہتیرا ۔ پتھر ورہن تیری ہر آہوں سٹ سہے سر میرا
وچہ قضیاں ہاواں دھیاں وو دونویں مر جائیے ۔ آہن نج جمی دیئے مائیے کرم لکھے بھر پائیے
سوہنی کڑیئے سیں بت جیہی لائق شان صنم دے ۔ کر تیزی جاں گھر ہتھیں نسیوں ہوئیوں لائق غم دے
لے ہن بیٹھ شفق وچہ رووخون اکھیں تھیں ہر دم ۔ منصب عشق پچھے جی تینوں سہ سر تے دُکھ جھم جھم
پٹ نصیباں نج دہاک سٹیوں کڈھ جھنڈیوں گھر بارو ۔ لے ہن کٹ اندھیریاں راتاں بہ بہ گریہ زاروں
دُکھ بھر بیٹھ نج جمدیئے دھیئے سن لے درد کوشالے ۔ فال تیری ایہ چارے مصرعے بھر باں نقطیاں والے

(نقطہ دار حروف)

نج جنی جن جنی تتی نے بخت پئی بت جیہنی + شب خیزی بجھنی تیزی جین تن نقش جبینی
نین تپن تپ جلین شفق تے تین نت تخت نشینی + بخشنے پیت بجھے تین جی تے زینت زیب یقینی

دائی رو رو دین کریندی نال دکھاں دل چھنیاں ۔ بنیاں دُکھ جنہاندے سر تے اوڑک سہناں بنیاں
خفیہ حال زلیخا جردی غم دیاں آہیں سینے ۔ عاجز حال نتانی ہوئی وچہ پردیس زمینے
غم کھاوے دُکھ ہووے ہر دم روئے عجز نیاز وں ۔ پرکجھہ دلنوں ہوئے تسلی اُس غیبی آوازوں
دُکھ وچھوڑے دلبر والے دلوں نہ جاندے کداہیں ۔ ایہ خاوند تس ہویا نہ ہویا جاپے ات ادائیں
تنبو دیو چہ پردہ باں اندر رہی تضیئے گردی ۔ دائی باہجوں سکا پیارا پاس نہ کوئی دردی
روندی تے کرلاندی تائیں اینویں رات وہائی ۔ صبح ہوئی ڈب گئے ستارے وچہ بحر روشنائی
کشتی ڈوب سہیل یمانی غرق گیا ہو فانی ۔ دو لوئیں ڈب دونویں ڈب ہوئے جیون باجہ نورانی
فات الکرسی کف خضیبوں ہتھ رنگے وچہ لالی ۔ طائر نسر عقاب فلک دا اپیا فناہ دی جالی
کلب یمانی شامی دونویں ارنب تے چڑھ وگے ۔ اوہ خرگوش ہویا وچہ خوابے تے ایہ سُتی اگے
وچہ زنجیر فنت مسلسل سلسلہ توڑ گوایا ۔ جاں طالع جبار مقابل تیغ لٹکدی پایا۔

بنھ صفوف کواکب دہریا فوج جاں زینت بھریاں
چاہڑ سناں خطوط شعاعی سب میداں وچہ مارے
اوہ ہمرنگ صبح دے اینویں دہندیاں اکھیں والی
نوبت کوچ دی کھڑکی تدنوں مصر یاندے دربارے
تنبو پٹ لدائے شتریں کیتی فوج تیاری
مصری فوج رلی رل وگی مصر ہیاں وچہ ساری
ناقہ اتے وچہ عماری طیہوسے دی پیاری
دیکھہ مائی میں درداں والی ظالم بنھ لے چلے
تے ہن صبر قرار تسلی میرے ہتھ نہ پلے
اوٹھنے دہر قدم آہستہ رولواں وچہ راہیں
آہیں کردیاں جل بل جاناں ہجر عمر دے پھاہے
کر کر یاد دکھاں داویلا جھوردیاں مرجاناں
ایہ جوانی چمکاں والی روندیاں گھل جانی
چوہدریں چنوں روشن چہرہ رندیاں اگھڑ جاسی
اگھڑ بول نہ سکاں ظاہر ہجر غماندیاں گلاں
اکھیں دونویں وندیاں رہسن سینہ جلدا بلدا
کالیاں راتاں پر تر تاسے لمیاں کوہاں ہزاراں
واس پیا ہن ال پرایاں رہن جو درد دں خالی
جس محبوب پیارے دلوں ہینوں نت اڈیکاں
اینویں ہنیرے کردی ترلے دائی داسر کھاندی
نے اوہ حال عزیزے والا کی آکھاں وچہ شادی

پچھیں نیزہ باز فلک دی نیزیاں نوں کاں دہریاں
بھریا خون صبح دی اکھیں زرد ہوئے رخسارے
ہنچھاندی تے مردی جاندی تے بلدی بتھ خالی
زین کسائی اسپ سپاہیاں وانگ بھڑی کھلیارے
تنبو چوں کڈھ زلیخا چاہڑی وچہ عماری
اسپ کواڑے چا جواناں جنگل خاک اہماری
گل دائی گھت باہاں دونویں کردی گریہ زاری
دل میرے نوں دلبر دالا درد وچھوڑا اسلے
میریاں اج دوائیں ناہیں میرے روگ کوسلے
ساہوریاں گھر رووں وکھا جگر جلے وچہ آہیں
واہ واونج بر ہوندا الٹا مول گیا سن لاہے
پیناں خون تے سونا دکھیں زہر غماندا کھاناں
اچھل وگے اکھیں کھنیں میری نیل ندی دا پانی
درداں ہتھوں کداں خلاصی رہساں وچہ اداسی
ایہ وچھوڑا سخت قیامت کویں ہسرے پہ جھلاں
جگر ٹرٹ فدا شوق اچھلدا تن بلدا من کھلدا
گھر بیگانے دیس پرائے رو رو کویں گذاراں
کویں جیراں بہ دلو چہ آہیں کدایہ درد سکھالی
اس دے شوق طلب لایاں دردمندیاں لیکاں
نے دائی وچہ ولدی بھدی پر کجھہ پیش نہ جاندی
تے اوہ ہیریاں شوکت شاناں خوشنودی آزادی

نال سپاہ جنہاں دی گھوڑے زینت نال چڑھائے
مست سپاہی سوہنیاں شکلاں کمراں تے تلواراں
گھوڑیاں نچ چڑھ جلوے مارن ہس ہس بازیاں لاون
رہواراں خوش قدم سمنداں تر تر بنھ ترارے
سُم وجے وچ سخت زمینے تازیاں خوش رفتاراں
گھوڑیاں دے دُم موراں ورگے وال ابریشم تاراں
اسواراں دیاں شاناں بڑیاں مچھاں تا چڑھایاں
مسو بھنے وچ چھیل سپاہی بانکیاں جیریاں والے
قد میانے نہ اوہ لمے نہ اوہ بہت چھوٹیرے
راہے جاندیاں نرم ہوائیں تازیاں بانکیاں چالاں
اک پاسے ول ترہیاں والے نال دفاں تے تاشے
طبل طنبورا تے سارنگی ڈھول بدل جیوں گجے
بینسریاں وچ غزلاں گاون ونجھلیاں وچ دوہڑے
ناقیاں والے سب ہکدیں بھی جھوکاں لین ہولارول
گلیں حمیلاں ریشم گُندیاں گھنگرواں دی مالا۔
جنگل دیوچہ اس دہاڑے خوشیاں دا ہڑ وگیا۔
سُن سُن جنگل باش بلائیں بھری دلانوچہ شادی
تے جو خوشی عزیزے دلوچہ اوہ وچ لکھن نہ آوے
ایہ خوشیاں دی حالے سُن سُن کری زلیخا زاری
ایہ روندی اوہ ہسدا ابھردا ایہ پٹدی اوہ نچدا
اسنوں ویلا ہتھ نہ آئے وقت اُہدی ہتھ آیا۔

زیناں تے یاقوت جنہاں دے جڑے اُستاداں لائے
پوشاکاں شاہانیاں سبھے زینت زیب ہزاراں
جنگل دیوچہ اسپ کوداون شرطاں بنہ دوڑاون
باد صبا دی گردن اُتے گردوں بہار گذارے
چھٹی تان نقاریاں وانگوں ہستی چڑھی سواراں
جوگیاں جٹاں ایال لٹکدی پوزیاں زینت داراں
داہڑیاں جیہڑ لپیٹیاں کنیں بعضیاں واہ لٹکایاں
گل کینٹھے ہتھ کنگن زریں زیور ہور دوالے
اکو اک گھر باہاں جائے انہاں دے نین لوٹیرے
اوہ اسوار جنہاں تے آہے وچ خوشی دیاں حالاں
قطع جنہاں دی صنعت سازاں رکھی وانگ پتاشے
نرم آواز رباب ستاراں اک ول قونبا وجے
مست آواز گویا سی عشقوں آپ رہڑی گجھہ روہڑے
دوروں پریاں وانگ دساون وٹھیاں سنگاروں
ریشم سُرخ نکیلاں ہیاں گوش نکے قد بالا۔
غنیاں گراں نہ جوش خوشی دا رہے دلانوچہ تگیا۔
گونداں ہرناں گورخراں نوں ملی مبارکبادی
ویکھے شان تے کھل ہسّے گھوڑا ذوق کوداوے
تے اوہ آپ عزیز مصر دا شکر کرے لکھ واری
اُس خوشیوں ہنرمند غذائیں لیس طعام نہ پچدا
اس دی نین ورہاون جھڑیاں اُسدا کھیت پکایا۔

ایہ ماتم وچ وین کریندی اوہ خوشیاں وچ گانویں
ایہ ماتم وچ لیراں لاہو اوہ کرڑتا جھلکارے
اس دے نین دونویں رت بھنّے کردی گریہ زاری
اسدیاں لباں فراق سوکایاں جان لباں تے آئی
درد غماں بھر زردی رنگے اسدے دور خسارے
ایہ ہر دم پیشانی تیوڑی اوہ مُچھّیں وٹ چاہڑے
کھوہے ایہ سوہاگ پٹی نوں اوہ داہڑی منہ پھیرے
سر نیوں الماس مژہ تھیں ایہ یاقوت پرووے
ایہ پیوندے نوں جھوڑ جوڑ جڑے نوں رووے
اُسدیاں غم وچ لمیاں آہیں اندر وار جگر دے
ایسے حالے ایہ سب لشکر نیل ندی پر آئے
روروائی پاس زلیخا کیتے نین رنگیلے
نین میرے اج وین کریندے بیٹھے توڑ وسیلے
نہ وچ مصر لے جاؤ مینوں قہر نہ کرو کہارو
کھڑ ونہ میری مصر عماری سٹ وچ نیل وگاؤ
غرق کرو دریائے تھلے سن ناقہ میرے تائیں
روہڑ دیہو میں طالع روہڑی ڈوب دیہو وچکار
ساڑ بریہوں نے بالن کیتی جان میری بیچاری
نیل ندی دی ٹھاٹھ غضب دی کرے میری قربانی
روہڑو درد میرے بیدردو نال رُہڑے دکھ والی
لے افسوس کراں تدبیراں کائی پیش نہ جاون

ایہ قضیے پئے مخالف کیونکر ہوون سانویں
ایہ والاں نوں پٹ پٹ سٹے اوہ لائیل سوارے
اُسدیاں اکھیں مست نشے تھیں دہرے سرمے دی دھاری
اگے تھیں ودھ اسدے لب دی لالی دون سوائی
تے اسدے رخسارے دونویں چمک اٹھے جڑھ مارے
ایہ زلفاں دی وٹ اُدھیڑے تے اوہ مچھاں تاڑے
اس دا دم دم پیر پچھاڑی اسدا پیر اگیرے
اوہ یاقوتی گرون ہنڈن جا گرون خوش ہووے
اوہ سجوگ سجی نوں دیکھے وچھڑ دکھوں دل دھووے
اُسدیاں جنگل وچ دوہایاں خادم خوشیاں کردے
لنگھ چلے وچ کشتیاں دے وقتاں مصر محل وچ آئے
وچ دریائے ماتم والے گراں پیراہن نیلے
یار نہ ملیا ہیں مر گذری کر تھکی لکھ حیلے
ڈوب چلو وچ نیل ندی دے جھب عماریدارو
دل میرا پر داغ جدائیوں اج سب داغ گواؤ
وچ وچھوڑے کٹ نہ سکاں تھکی جھل بلائیں
جاں میں روہڑاں روہڑن دکھ میرے دلبر دے کار
نیں وگدی وچ گھت گذارو اگ بجھے اک واری
اک واری میں دیہڑ دی دیکھاں لدی سرگردانی
خود روہڑیاں جے دکھ رُہڑ جاون ایہ تدبیر سوکھالی
آپ روہڑاں دکھ روہڑن ویلے ندیاں بھی دکھ بادن

ایہ بیچاریاں عاجز ندیاں طاقت دہر دیاں ناہیں
ست زمیناں سن اسماناں ایہ دم بھر دیاں ناہیں
ایہ روندی دی گذر عماری ندیوں پار رسد ہاری
جاں اسواری وڑی مصر وچہ خیر نڈن خیراتاں
خوب محل عجیب رنگیلے خاص زلیخا والے
خوشبویاں ہر جائے عطر جیوں صحرا تاتاری
کئی ہزار کنیزاں خادم باندیاں پیش رکھایاں
سب سامان خوشی دا حاضر رہے زلیخا اگے
وچہ قبائل اہل عیالیں ایسے دی سرداری
بڑیاں شاناں قدر اوچیرا مصریاں وچہ اسے دا
خاطر داری رکھے اسدی آپ عزیز بیچارا۔
جدوں عزیز جو رغبت کرکے آوے کدی کداہیں
پیش زلیخی عاجز ہوکے گل کرے سر نیویں
پر ایہ شکر گذارے ہر دم رکھی رب سلامت
وچہ دہلاناں نال زناں دے دن نوں مجلس لاوے
باندیاں خدمتگاراں ہر دم رہندیاں اگے کھڑیاں
مصری زناں جو بڑیاں قدروں اتھیں بہن اکٹھے
ظاہر ظاہر گلاں کردی دل وچہ کردی زاری
یار ہنوں قتوں سفنے اندر کیہاں لیکاں لایاں
نا مُن ظاہر نظری آوین نہ سُفنے وس آوین
تیری تانہنگ مصر وچہ آئی اوتھیں رہی جدائی

بہار بر ہوں سر چڑھدیاں ناہیں تے ایہ سردیاں ناہیں
بحر عمیق بر ہوں وچہ ڈبیاں پھر مڑ تردیاں ناہیں
تے اوہ زینت نال سنگاری مصر پاندی اسواری
جشن رہے وچہ مصر دے خوشیوں دن کتنے کئی راتاں
صاف صحن خوش اندر باہر زریں جھال دوالے
زریں تخت زلیخا کارن فرش صفا زرکاری
شکل جنہاندی موتی بھکدی حسن بہاراں لایاں
کئی ہزار غلام کنیزاں رہن حکم وچہ وگے
آپ عزیز دنے تے راتیں کردا خدمت گاری
اسدا اکھیا موڑ ہٹاوے ایہ ناقدر کسے دا۔
تے اوہ کہیا ہاتف والا ہویا پورا سارا
رہے دورادا قوت جاوے کردا شرم نداہیں
آپ زلیخا چوری چوری دل ہاڑے غم سیویں
یار ملن دیاں آس ہیں دل آوے نظر علامت
تخت بہے تے ظاہر ہسے دل وچہ وہم ڈوہاوے
تے ایہ یار اوڈیکے روندی پھر گنے پل گھڑیاں
ایہ جیوں شاہ اوہ وانگ رعیت ایہ نیا نو نیہڑے
رات پوے تے کلی بہکے کرے وچھاپ بیچاری
قول اقرار کریں خود پچھے کسدی ستھ پھڑایاں
نہ ایہ دل دی اگ بجھادیں نہ دیدار کرادیں۔
عشق تیرے نے گھائل کرکے وچہ پردیس سٹائی

وچ پردیس نہ محرم کوئی اک بیچاری دائی
مہر کماویں دید کراویں خوابے روپ دکھاویں
میں مر چکی مرنوں گذری رچے ہڈیں غم تیرے
تیری خاطر لمے پینڈے چھوڑ وطن میں آئی
ل ہنیوں دکھ ویکھ کداہیں کیا کیا سر تے ورتی
بے خبراں جگ بیتے بینوں دِرداں نے سر چائے
میں جلدی وچہ لاٹ برہوں کے چھڑک لقاؤں پانی
میریاں خون بھر آیاں اکھیں تینوں نظر نہ آیاں
ل ہنیوں توں ظاہر ظاہر نہ رہو وچہ حجابے
تے سوگند ہزاراں واری تینوں ماہ جبینا
حُسن تیریاں شوخیاں دہسیاں تن من دیوچہ ہیرے
ایہ ورتارا رہیا ہمیشہ اندر گریہ زاری
جھمنیاں یاقوت پرووں لماساندیاں نوں کاں
وجّن سل جگر نوں تانے قول پکے دل سلّن
ورہیاں رہی اوڈیکاں اندر روندی تے کرلاندی
نہ اوہ یار دس آیا ظاہر نہ آیا وچہ خوابے
کہے زلیخا دائی تائیں سُن لے ماں پیاری
کڈہ کمان عقل دی کوئی ماریں تیر اویہا
لبھ گئے جے لبھے تینوں توں بھی کارے ہاری
مرجاویں توں کر کجھہ حیلہ نہ رہو چپ چپاتی
میں جاناں توں عاقل وڈی بڑی فریباں والی
اوہ بھی عاجز ایس علاجوں اُسدی واہ نکائی
توں کیتھے کدلسیں ظاہر سچ پتہ دس جاویں
جیون جیوں روندہاندی ہجروں گدی نین دہیرے
اوہا اجے قضیہ اونویں ہجر فراق جدائی
کوہن لاں وچہ غم دے فرشیں وچہ پرائی دہرتی
میں دُکھا نوچہ گھائل ہوئی آ یہ توہیں دُکھ لائے
عشق تیرے دا بہار بھلیرا ایہ ہورہی نتانی۔
عمراں بیت گیاں وچہ درداں صبر مہاراں چایاں
جے منظور نہیں ایہ تینوں جھات دکھا وچہ خوابے
وچہ وچھوڑے ناز نہوے ساڑنہ میرا سینہ
میں بخشیں نہ سمہالیاں گیاں تیں ہوئی بیرے
غم دا وقت دراز ہویائی وچہ اندوہ خواری
اوہ غرقاب ہی وچہ غم دے بلن وچھوڑیوں جھوکاں
رات جگیندی وین کریندی نین نہ نیندر جھلّن
محرومی وچہ دلنوں جالے پر کجھہ پیش نہ جاندی
تدبیراں کجھہ چلن ناہیں جل دی جان عذابے
معلم تینوں حال میرا غم دی گریہ زاری
وجّے وچہ مراد نشانے گھلّے یار سوہنیا
درد میریاں کرو دوائیں سخت میری بیماری
کیندک نہ وجراں وچہ سینے لائی برہوں کاتی
تیں ہوندی میں کھیں جلدی مقصودوں خالی

ڈٹھی عقل اجیہی تیری جے اج کم نہ آوے۔
یار ملے دکھ کٹیا جاوے خوشی وسے غم مگے
روندیاں ہیں گھائل ہوئی کویں قرار نہ آوے
تیر بیلی بھی تدبیراں ویکھاں کیڈ رکھیں تاثیراں
میں ہیدل دی کر کجھ کاری جینوں بہت پیاری
جے ہیں اے فرزند پیاری کر سکدی کجھ کاری
لیندی جھل سرے تے اپنے میں تیری بیماری
اتھے واہ نہ چلّے میری عقل رہی دیوانی۔
میں قربان کیا وس میرے لگے واہ ملاواں
کہے زلیخاں جان تیری نوں کیا کراں کتھ ویچاں
آہلے بڈھی ہیں مرجاندی کرے حیلہ کائی
جے اوہ ظاہر ملدا ناہیں سُفنے کویں دس آوے
کر کے آہ زلیخا کہندی جس دے روگ اوّلے
درد میرے بجھ ملکوں باہر کون کرے اتے چارہ
دن مجلس وچ بیندی گذرے رات دکھاوچ زاری
کدے کداہیں گھر دے اندر جو دڑیں دل اکّے
کرے اجازت طلب عزیزوں سد عماریدا راں
وچ اوجاڑاں ناقے اتے روندین ورھاوے
یار لبھے اوہ وچ اوجاڑاں ڈھلدی نال اراوے
جاں جنگل وچ صبر نہ آوے نیل ندی ول جاوے
ایہ قصیّے ایہو روناں ایہو حال اوداسی۔

کویں جگاویں طالع سُتے وصلوں جام پلاوے
ہر سر شنک واطعیں وچوں مہر کریں اج سُکے
نتے اوہ شعلہ درد فراقوں چمکے جان جلاوے
کر بیقدر گیا پردیسیں عفو کرے تقصیراں۔
سُن دائی سرنیواں کر کے روئی زاروزاری
سر تیری کد آون دیندی ایڈ مصیبت بھاری
میرے وس کیا دس ہیا میں تیری پرواری
جس دا نام مکان نہ ظاہر بیہاں کیا نشانی
چا ہیں جان اپہی دے حاضر عذر نہ مول لیاوے
یا اپنے بختاں نوں بہ سٹاواں لفاندیوچ پیچاں
پڑھ منتر کجھ سُفنے اندر دیوی یار وکھائی
دائی کہندی ہیں دس ناہا ایہ بھی پیش نہ جاوے
عقلمنداندیاں عقلاں سندی کائی پیش نہ چلّے
ایویں سیوندی رہی زلیخا رہندی حال آوارہ
ایہا حال ہیا سُومدت وچ فراقت بھاری۔
ایہ غم سوز وچھوڑے والا ہرگز جھل نہ سکے
سیر کرن ول جنگل جاوے باندیاں نال ہزاراں
زخم پرانیاں ردا نوالا ہر دم وہدا جاوے
عشق سو کھالا ناہیں ہرگز اسد سخت نکاوے
کر کجھ سیر عماری پھیری مڑ ول گھراں سداوے
ورہیاں کئی زلیخا تائیں ملی نہ مول خلاصی

عاجز حال رہی دل بریاں نین رہن دو وگدے
حال ملال برہوں جھوے رہی جگر وچ لگدے

بلدی اگ نہ بھلے اکدم کدے قرار نہ آیا
دائی کہے ملا جگ دیتی یاراں یار خدایا

دائی کرے دعائیں رورو اللہ دے دربارے
اُس بڈی دی عجز دعاؤں اثر کھلا اک وارے

کر و غلام رسول دعائیں ویلے بیماراں
تے بیماریاں کٹ گواوے یار ملاوے یاراں

ہُن تدبیراں تے تجویزاں واہ لا چکیاں سبھے
فضل منگو جو فضل بغیروں دلبر مشکل لبھے

جاں عرفان کرم دا وگے روہڑ کھڑے دُکھ سلے
نا امیدیاں تے غم ہاڑے بیڑیاں پور نگھارے

در ذکر خریدن زلیخا یوسف علیہ السلام را و پرورش کردن بناز و نعم و رسیدن یوسف علیہ السلام بخوبی و طلب وصل کردن زلیخا و اعراض فرمودن آن حضرت یعنی یوسف

جس نوں یار و کیندا ایتھے قیمت ہووس پلے
اُسدے جیڈ نہ طالع والا اُسدے کرم سولے

اندھیاں دل شوق جنہاں نوں انھلیاندی باری
ایتھے دلدیاں دلوں ضرباں جدیاں ہوس کاری

جے محبوب خوشی وچہ وسے عاشق دا دل ہٹے
جے محبوب غماں نوں چہ دیسے عاشق دا دل کھٹے

جاں دل جھک ات جائے پہونچے منزل مقصد پاوے
ایہ مقام دوراڈا جاں جاں خام اجے دس آوے

جنہیں دنیں وچہ کھوہے یوسف سٹ وگا یا بہایاں
بیٹھی مصر زلیخا دل وچہ غم دیاں لوکاں لایاں

دلوں قرار گیا اٹھ سارا غم دی وگی اندھیری
کجھ سبب اس نظر نہ آوے کردی ڈھونڈ بہتیری

عمر ساریدیاں دکھاں نالوں درد بیا سو بھارا
دل بے صبر نہ بہائے جیون دل دا حال آوارہ

جگر تپے دل تڑفے روے کویں قرار نہ پاوے
اندر وڑے کداہیں باہر دہرت جھڑے غش کھاوے

کہے ایہا ہیں بہوں جالی بدت دی بیماری
ایہ کیوں ہا کجہ سبب دسھلے زخم دلیدی کاری

اوہ اک زخم وچھوڑے والا ہیرے جوگ بتیرا
بے صبری دی ایہ کیا آفت پاوے گھمن گھیرا

بس دلا کیا اچھل وگیس سُہ غم رجیوں ناہیں
اگلے دردیں ہیں مر گئی رور ولن بھے ساہیں

بیٹوں جگ جالیندیاں رہیاں غم برہوندیاں آہیں
جو اج حال سرے پر آیا وکھیا نہیں کداہیں

جیوں جیوں کرے ملامت ڈلنوں لالا سا ریاں واہیں
نہ سہ سکی حکم کریندی سد عماری داراں
سیر چمن ہنیں ڈل نے پایاں مڑاں ہور ودہیرے
سرو آزاد سندی آزادی ویکھ غشی وچ آئی
سرخ گلاں تے بلبل روندی کردی کھڑی سیاپے
ملی مثال سجن دیاں نداں ویکھ چنبے دیاں کلیاں
جاں دلدار سنبل دی زلفوں مغز معطر ہویا
گل لالہ دی خونی صورت کھل پئی وچ سینے
اوڑک دوڑ وگی گلزاروں کردی درد پکارے
عشق اوجاڑے گھت پواڑے سدیاں رہن ہندیوے
آبادی جا کرے اُجاڑیں کوکے درد پہاڑیں۔
عشق وطن وچ مجنوں تائیں رہن دیندا جی وسدا
گئی زلیخا وچ اوجاڑاں تا بھی صبر نہ آیا
اس بھتیں بعد پیا غم گھاٹے بار پیا جاں راہیے
آوے کدے سداڈے مڑ مڑ کر کر گریہ زاری
یوسف آن مصر وچ وڑیا اوہ تدہ وچ اُجاڑاں
تے اوہ دردے دا اُسد اپہتا آخر تائیں
لوک رہے قربان مصر وچ یوسف دے دیداروں
ایہ ویران آباد ہوئے مصر ایہ روندی جاگ سدا
جاں یوسف دی قیمت چکدی خلق خریدن آئی
وچ عماری نال کنیزاں گذری جولاں لگے
اُسدا اقدم دکھاندی طرفے وہدا لگیا اگاہیں
دائی نال کنیزاں لیکے دہائی ول گلزاراں
نرگس برگ ڈٹھے دل گذرے اوہا نین لوڑیرے
تے دلبر دی بے پرواہی لوں لوں وچ سمائی
ایہ سر بار کھے ہتھ دو لوں بخ جنیندی ماپے
دیکھ شقائق دے رخسارے دل وچ لاٹاں بلیاں
ولوں ولوں وردبلائیں زنجیراں ول ڈہویا
سینیوں داغ برہوں گل سینے جہاڑی نقش نگینے
لق ودق جنگل دے وچ زور وکتنے روز گذارے
وسوں اجاڑ نظر وچ دسے عشق جنہاں دل بوے
ایہ آبادی عاشق والی خوش ہو وسے اُجاڑیں
وچ پہاڑیں پربت غاریں کیہ ل اوہ جا جا وسدا
تن دناں تن راتاں تائیں درد قضیہ پایا
تا بھی ہوردناں بھئیں اُسنوں دردو چنداں آہے
کیا دلا تدہ آنت جھلی کھل ڈہل جا اک واری
با جہہ قراروں فرقت یاروں روندی وچ پہاڑاں
ہن تاخیر ہوندی دیداروں مردی جھوراں ائیں
اوہ بہتیر پھرے وچ جنگل مصر آبادی یاروں
بمقصود پھرے ایہ ہوندی اجڑی داگھر وسدا
تدوں زلیخا جنگل طرفوں مڑ وں مصر سدھائی
منتظر یاں جنہہ جاتاں اُکیاں مجلس دے وچ راہے

خلق ڈٹھی سوہا بجہ شمارون سارے شہر پکارا
حال پچھے ایتھے کیا اچنبہ باندیاں راز دسائے
کہے زلیخا کبڈک بندہ جس نے خلق لٹوائی۔
اے بی بی ایہ سوہنا بندہ اسدا حسن دلارا
آپ زلیخا بحر غماندے اگے ڈبدی جاندی۔
جے ایہ بندہ سوہنا وکدا ہیں بھی سوہنے لٹی۔
کرے وچار نظر کر ویکھاں ڈٹھس گھت نظارہ
جھڑی عشقوں محبوبا واری ہیں وک گئی نظاریں
توں شہر وکیں ہیں جنگل لبھاں سستے مل وکاویں
سورج چند اک ڈند تیریدا مُل تکن وچہ کھاتاں
ہیں واری بازار وکیندا مُل نہ لیندیاں جاناں
عشق دمیں ہیں وکدی آہی تیری شوق وہاجی
آپ کتھے بہہ رہیوا بچہاڑی ہیٔوں ٹور اگاڑی
پردیسا تو چہ تیریوں دردوں چھوڑ حکومت آئی
شوق تیری ہیں کانگاں چاپاں چا وچہ نیل رُڑہائی
ہیں قربان تیریو چہ درداں وندیاں جگ وہائے
تیرے جیہے بیع دے ملوں تخت وکن سن تا جاں
ہیں وک چکی پہلے دن دی جاں تینوں ہر دہریا
لکھ لکھ شکر امانت تیری جاں ہیں دُہرائی
ہیں وچہ آس تیرے ہر دم نین دہری سرانیاں
کہے پکار ایہا ہی دائی میریاں خواباں والا۔

پردہ جانگاہ وگا ئیس ڈٹھا عالم سارا
یوسف نام بندہ کنعانی وکدا ہے ات جائے
کہن کنیزاں حسن جمالوں اسدے جیڈ نہ کائی
حدوں ودہ ڈٹھی جاں خوبی لُٹ پیا جگ سارا
سوہنا بندہ خبر سُنی سو وچہ دل دے کرلاندی
خبر نہیں اتھ لٹی جاسی کون کوئی جھڑہ بیٹی
بیٔ نظر چھٹ گیاں آہیں بیا پچھان پیارا
کتھوں آیوں وکدا پھر دا شہر اندے بازاریں
سائی جان جہان جی قیمت ارزاں اجے دساویں
واریاں ساریاں تار زلف بھیں تاریاں بھریاں راتاں
ہیں وکنے بھیں اگے وکیاں کوک سُنی سلطاناں
مصر سُٹی بیماریاں لایاں اج مل بیوں علاجی
توہیں جان تتی دی ساڑی توہیں گھروں اجاڑی
عشق تیرے نے واگاں چاپاں کسی زین جدائی
رُہڑدی آئی وہن جُدائی بکڑے نے اج لائی۔
بہہ بیوں اج وسر بھلے مڑ طالع گھر آئے۔
مشتری ہوئے طالع میرا ہیں بھی یار وہا جاں
تے توں عشق امانت کرکے پھوک میریدل دہریا
زمیں فلک پھٹ پڑن ہوون جے دکھ سہن جدائی
آخر تینوں معلم ہوسی جو میرے سر بنیاں۔
عشق جیہد یو چہ گود کھلیندیاں بیتا زہر پیالا

ایہ اوہا میں حسن دی کارن ہایاں ایڈا ایڈا پال۔
ایہ اوہا جس سُفنے اندر پکے قول کمائے
دینہ تے رات ڈھونڈیندیاں جس جان کھوہ وچ پائی
جسدی وچھوڑے اکھیں تے کنڈیاں فرش وچھائے
ایہ اوہا گھر باپ میرے دے جسدیاں دھماں پیاں
نے دُکھ جسدے دل میرے تے سیاں بھی لنگھیاں
ایہ اوہو میں جسدے ہتھوں درد پیالے پیتے
تے میں جسدیاں وچھوڑیکاں کھڑی سیاپے کیتے
چوتھی وار ڈٹھا اج اوہا جسدے نت جھوریویا
ایہ اوہا نوں جسدے درد دوں سُنیاں میریاں چیخاں
ایہ اوہا نوں نقشہ جس دا وہمی نقش بھرایا
ویکھ میرا محبوب لڈکڑا چھوڑ دلوں بے رحمی
لے مائی ایہ دلبر میرا ایتھے آون والا
اُجڑیاں نوں ساڑ جدائیوں جان جلاون والا
وریاں چھوڑ ترڑندی مینوں حال نہ پاون والا
لَو سہیلیو نظراں کھولو سوہنے دا مُنہ تکّو
ویکھو نی اس ناستی نوں ٹنب چواتیاں لایاں
ویکھو نی ایہ شیر شکاری وسدی توں ہٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ رہزن میرا نال میرے اُلٹ بیٹھا۔
ویکھو نی ایہ لاون ہار الگیاں تے ٹٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ چھلیا بھارا دل چھل کر گیا بھارے

جسنے شوخیاں تے وڈیایاں میریاں وہڑ وگایاں
تے میں جس دے ملنے کارن گاہے دیس پرائے
وچھ فراق سمندر جسدے بھر بھرپور رڑھائی
تاریاں بھریاں راتاں دیوچہ روندیاں وقت وہائے
جسدیاں واہیاں پچھیاں پالیاں بصریاں نے وڈھ لئیاں
تے انگوڑے جہدیدے نے سُنی بشارت کیاں
غم دُکھ دے پیراہن جس نے میں کارن خود سیتے
جسدیاں سوز فراقاں والے دن میرے سر بیتے
منت کردیاں ہتھ نہ آیا لبھ پیا اج اپنویں
حسن دا اکا ناز کرشمہ جگر بھنے دہر سیخاں۔
ہے مرجانیے ٹبر کہانیے تینوں ترس نہ آیا
کر انصاف جو ہاں ہن وہمی پانوں ہیں خود وہمی
ویکھ سکیں تے ویکھ پیاری لُٹ لیجاون والا۔
سُفنے دیوچہ نال اساڈے قول کماون والا
وچ اُجاڑاں تے وچھندیاں سیر کراون والا۔
اس بھٹکیں دو رہیں چھل جاناں پھیر کتھے تک سکّو
ویکھو نی اس بے پرواہیاں میرے جھاتیاں پایاں
ویکھو نی ایہ اراوڈاری باز ہتھوں چھٹ بیٹھا۔
ویکھو نی ایہ دلبر میرا دل میرا گھٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ باہوں پھڑکے ادھوں ٹے سٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ کاٹے ہار اکی کر گیا کارے

ویکھوتی ایہ مینوں کہہ گیا توں میری میں تیرا
ویکھوتی ہُن سارے جگ نوں چہ کیوں کر بیٹھا ڈیرا۔
ویکھوتی ہے میرا صاحب پالے سارے جگ دا
میں اسدی ایہ میرا آخر ہوراں دا کی لگ دا۔
دوڑیوتی اس گھیر لیا و گھیر یو نکل نہ جاوے
پکڑیوتی ایہ چلا نہ جاوے ست مُڑ پھیر نہ آوے
نیاوتی ایہ رُس نہ جاوے میں سر غیر نہ لاوے
آکھیوتی میں اوگنہاری میں پر رحم کماوے
دسیوتی میں تیرے باجھوں غیراں پاس نہ آئی
تےجی میں چہ غیر اندوں آئی توں خود ٹوروگائی
کدھ غیراں ہتھیں سانبھ بندھنوں نہ کر چھڈ پرائی
بخش میری تقصیر کرم نہیں ہُن نہ تاب جدائی
وچہ برہوندی لاٹ زلیخا تڑف تڑف اوہ جلدی
دکھ بھری جاں آہیں بھردی لاٹ غماں نوں چہ بلدی
تے اوہ رور و فکراں اندر کردی جوش ہنیرے
ہُن دلبر وچہ دہیریاں بیٹھا کرداقتل و دہیرے
اوہ دردیں مردی جاندی ہتھ ملدی پچھتاندی
یار میرا بازار وکیندا قیمت خلق لیاندی
کی جاناں ایں بخت کوہی اج کسدے ہتھ آوے
کنول جاوے مار گواوے یا تے قول نبھاوے
جھب عماری دار و مینوں چل سٹو دروازے
مت کوہور ہوراج لیجاوے کُل گھلاں اندا نے
بیہوشی وچہ رہی زلیخا ایہا گھت پوکاراں
پہنچا یا دروازے نا قہ جھب عماری داراں
اندروا گئی لے دائی ہوش کہے کر کائی
کھول اکھیں کہہ کرے کاری مت رسیں پچھتائی
بیٹھی ہوش سمہال زلیخا خالی صبر قراروں
خبر کیا اج کون سوہاگن اسدے ونج بہاروں
ہت کوئی ول مُل لیجاوے پھر میں حال کویہا
وگ وگ جان دلیو چہ ساتگاں ردر ہیا سوایہا
باندی گھل عزیز بلایا جھبدے لئی فرمایا۔
جاہ خرید بندہ کنعانی جو اج وکدا آیا۔
گیا عزیز چکاوے قیمت دسیں بازرگاناں
جو منگیں سو لے یوسف دا حاضر مال خزانہ
کہے فرشتہ مالک تائیں سُن تدبیر ہماری
لے یوسف دے تول برابر ذفر مشک تاتاری
عنبر تے کافور درم تے لعل زروں دیناروں
ہر ہموزن تولا دہر چھابے پاویں نفع ہزاروں
مالک کہے عزیزے تائیں تول دیہو مُل سارا۔
تھوڑا اینہو بازرگاناں کہے عزیز بے چارا
خازن نوں فرمایا اونیں تول دیہو سب چیزاں
یوسف دے ہموزن تولیندیاں ہلیے مال عزیزاں

پلے وچ ترازو والے یوسف چا بہایا
پنج لکھ اُتّے دینار رہے تے چھابا اجے نہ ہلے
کل خزانے پر زر جیہڑے کر تدبیر چڑھائے
لعل درم دُر عنبر مشکوں ہر چھاپے وچ پایا
مال خزائن شاہ مصر دے تُل نہ آئے پورے
حیرانی وچ شاہ مصر دا کہندا مالک تائیں
مالک خوش ہو یوسف تائیں ہتھ عزیز پھڑایا
اے یوسف ہن مال تساڈا ہیرا مال خزانے
کیتے پوکار خزانے میرے تل گئے جے سارے
مال خزائن شاہی سارے مالک لد سدھایا
پر کجھ وچ خزانے شاہی نام نہ درم دیناروں
بے غمناک خزانیاں دِلوں مت فوجاں ہٹ جاون
برکت نال نگاہے یوسف اوتویں بھرے خزانے
اوتویں آن عزیزے تائیں خازن خبر سنائی
اس دی برکت کل خزانے مڑ پر ہوئے سارے
دیکھ عزیز رہیا متحیر یوسف شان کیا ئی
یوسف کہندا ایہہ نہ ہوندا ہیرا ایل خزانے
سٹھرے خود قیمت میری کر کے فضل ودہائی
سن قطفیر ہو یا دل راضی ہس ہس کے فرماوے
آہا جاں ہن یوسف وکیا مشتریاں غم دھانے
بر لانگا۔ ہے یوسف دُلّے جان رہی انہاں مرداں

دوجے چھابے دہراندازے زر ہموزن کرایا
حیرانی وچ خازن کمروں بند گئے ہو ڈھلے
یوسف تنہا سب بخشیں بہارا ایہ ہموزن نہ آئے
یوسف والا چھابا دہر لتوں اوپر اہل نہ آیا
نور نبوت سب بخشیں بھارا ایہا فضل غفورے
یوسف دائل ادا نہ ہووے بین تھیں مول کداہیں
جو چھابے وچ چڑھیا شاہا اساں قبولوں آیا
کرے قبول مصر دا والی تے شاداں وچ خانے
رب سانوں ہور پچاوے فضل اوہدے نے بھارے
دولت دُنیا رُتبہ حشمت جو چاہیا سب پایا
شاہ عزیز مصر دا والی راضی ایہہ بہاروں
تے مت سُنکے دشمن کوئی کٹک گھتن جنگ پاون
خازن ویکھ رہیا متعجب کیتا فضل خدا نے
شاہاں یوسف برکت والا اسدے جیڈ نہ کائی
دام درم کجھ گیا نہ نیرا اندر رہیں بہارے
گھر میرے بخشیں گیا نہ کائی میرا یہ دولت پائی
میں تیرے دل بنواں ہوندا اندر رتبے شانے
آپ دتی احسان تساڈا ایہیں پر رہیا نہ کائی
تینوں رب فضیلت دتی وچ شمار نہ آوے
دہ ہزاراں [illegible] گیاں مر مر رہے ٹکانے
ٹٹ ایہد کجھے پہاے غرقت دیہہ دراں

چہل ہزار اہنانوں چہ درداں ہان رہی دکھ لگے
حضرت پیر غزالی اینویں لکھیا ذکر ایہائی
یوسف ویچ دتا جاں مالک لے قیمت خوش ہویا
پہلے اسدیاں اکھیں اندر یوسف قدر نہ جاپے
یوسف دیول گھت نظارہ ڈٹھیا ہوش گوائی
جے جاناں ایہ صورت تیری مُل نہ کراں کداہیں
ہُن بے وس زور اکائی ہتھوں ملک عزیزے
شوق تیرے بن رو واں تڑفاں مینوں صبر نہ آوے
کس نوں چھوڑ کدہے ول اُس ہچا ظالم نفس کمینہ۔
جس دا اسیں چھٹ اس تھیں کدہری جائی قہر خواری
کس وی چا امانت سرتے گھر کس دی کراں پڑائی۔
یوسف دے وچہ شوق محبت مالک روندا آہا
چھیکڑ واری کر کجھہ گلاں کی نوں ہیں شے کائی
عہد جوانی گھر وچہ ستے تینوں سُفنہ آیا
جو تعبیر معبر کولوں پچھہ گیوں کنعانے
رو مالک نے عرض گذاری سچ ایہائی حالا
جے میں خبر ہوندی توں اُدہا ویچ نہ سکدا ہوتے
ویکھ تساڈے معجزیاں نوں رہے میرے دل پردے
کر یوسف توں نیک دعائیں ہیں حق جاندیواری
ہتھ اوٹھا جناب الٰہی یوسف عرض سنائی
زیبا شکلوں کامل عقلوں ہر ہر نیک ستارا

بیماری محرومی دیوچہ اٹھ گھراں نوں ونگے
اک زلیخا عشق نہ لٹی ہوراں خال کیائی
پھر یوسف دا قدر کھلا سو مڑ ڈٹھا نے روپا
ویچ دتو سو ظاہر ہویا پچھتایا پھر آپے
اول قدر تیرا ہیں یوسف مول نہ پایا کائی
زمین فلک جے قیمت اندر ملدے میری تائیں
میں بھلا کیوں ڈٹھا نا ہیں ول نال تمیزے
کیوں میں نردا طالب ہویا عقل میری ڈب جاوے
کس بخیں واریوں اے ظالم سو نگڑے کرسینہ
صبح کھلی تیں معلم ہوسی کس تھیں رین گذاری
جاں بریائی آپ کمائی ہوسی عذر نہ کائی
یوسف ویچ دہا جیا پھر وچھڑیاں کی لاہا
تا یوسف فرماوے ظاہر سُن اے مالک بھائی
چھیڑ سورج اسمانوں تیرے وچہ آ ستین سمایا
اوہا عہد ایہی میں یارا سمجھیں نال دھیانے
میں بھلا دس وچہ ہوس تے لٹے طالع والا
عقل دی کوتاہی مینوں وانگ غلام رسولے
اج تھے میں گھائل ہویا وچہ وچھوڑی ورتے
دیوے رب اولاد میرے گھر بارے برخورداری
اثر دعاؤں گھر مالک دے بیٹے ہوئے بائی۔
یوسف دی تاثیر دعاؤں پائیں رتبہ بھارا

نال عزیز گھیائے گھر نوں حضرت یوسف تائیں
اگے حال غماں وچہ واسا کرے زلیخا زاری۔
ویکھ لواں اج کسدے خانے سورج چڑھے کرم دا
ویکھ لواں اج کون پیاری پوریاں کری مراداں
خبر کیا اج کسدے گھر نوں ہوویگی روشنائی
خبر کیا اج کسدے گھر وچہ برکت پر ہو جاوے
خبر کیا اج کون پیاری بہے مقابل ہوکے
خبر کیا اج کون سوہاگن عرضاں کری کھلوکے
ویکھاں کون جہانوں گذرے وچ وچھوڑے رو کے
کی جاناں اج کسدے طالع چڑھ جاون آسمانی
کی جاناں اج کون خریدی عشرت طالع مندی
کی جاناں اج کسنوں دیوے دولت بخت ہولارے
کی جاناں اج کنہیں محلیں روشنایاں بھر جاون
اج عزیز لیاوے اسنوں یاتے ہتھ نہ آوے
زخم میرے نوں اج دوائیں ہن ایہن یا نا ہیں
ایہ روندی دل صبر نہ آوے فکر ین جان جلاوے
اندر وار دروں آندلوں یوسف قدم ٹکایا
سورج دی نورانی وانگوں چمک پیا گھر سارا
ویکھہ زلیخا ڈبدی جاندی نور بھر دی کانگے
اوچھل شوق دلوں چڑھ وگدا اوڈی ہوش دماغوں
لرکر وڈھا گروہ کہندی ڈاہڈے دے وچ بھنّے

اس سوہنے تکیں وچہ خوشی دے وگدا قدم اگائیں
خبر نہیں اج کی سر گذرے صحت یا بیماری
کی معلم اج کیونکر ہوسی میرا داغ الم دا۔
تے اج ویکھاں کسدے خانے ہووے نور آباداں۔
کی جاناں اج کسدیاں اکھیں پاون نور صفائی
خبر کیا اج کس نوں قسمت وصلوں جام پلاوے
خبر کیا اج کیہڑا ہیوے قدم مبارک دہو کے
ویکھاں کون گلے وچہ پاوے خوشیوں ہار پرو کے
ویکھاں کس دیاں رودن اکھیں چڑھ نیزہ دی نوکے
کی جاناں اج کسدے لیکھیں ہجروں سرگردانی۔
کی جاناں اج بخت ستارہ کسدا چڑھے بلندی
کی جاناں زر چاندی کسدے سب مقصود سوارے
کی جاناں اج کسدے گھر نوں لا نبو د رد جلاون
ایہ نا رب کرے جے ہووے جان میری جل جاوے
ایہ میرے غم فرقت والے ویکھاں گھٹن کدا ہیں
اج میرا محبوب پیارا ویکھاں کس گھر جاوے
طاق منور وچہ محلاں نور صبح جھلکایا۔
اوہو صورت سنے والی نور ورہے چمکارا۔
مارا وچھاں جھڑ پیندی بیخود وصل شہاندی تانگے
سڑ بل گئے وہ خار غماندی گل ہو گئے چراغوں
جوش خوشی دا ہن نہ دیندا انجز نیازاں منّے

ہو مقابل اکھیں بیٹھے مستاں نظر جل جاوے
ملیا یار مراداں پایاں پر اعتبار نہ آوے
وکدا یار ملے میں کتھوں عقل قبول نہ کردی
کتھوں میرے بھاگ اجیہے جا گدیاں شہ لبھے
ایڈک چیز وچیند اکبہڑا قیمت کون اوناں ے
جے ایہ خواب ایہائی اینویں یارب خواب نہ کھلّے
پھیرے ہتھ دواکھیں اتے ویکھے چار چوفیرے
گلاں کرے زبانوں ظاہر نال کنیزاں سیاں
تدنوں آن عزیز اگاڑی کہے زلیخی تائیں
مال خزانے تدہ حوالے تہاں ہر کان جو سارے
خوب طعام لباس چنگیرے خدمت کریں تمامی
کرے قبول زلیخا سب کجھ یوسف کول بہایا
مڑ مڑ ویکھے یوسف تائیں سو سو شکر گذارے
قول قرار جو میں تھیں ہویا یاد ہو وس یا ناہیں
ترس ایہی یا ناہیں اسنوں میریاں دردوں لول
ویکھاں کویں اساتھیں ورتے ہن دلبر ورتارا
اک دیدار کرن نوں ترساں اج اکھیں وچ ہیر
شاد زلیخی وچ دیدارے ہر دم شکر گذارے
کس معشوق غلام سدایا کس ایہ رتبہ پایا-
اک پل کولوں جان نہ دیوی یوسف نفس کنوں لے
ڈھونڈھندا گویا ناگ بر نگی کہانے لذت والے

دلو چہ خوشی اوہنا راو چھپائے لذت گرداڈاوے
دل وچ کہے اہی میں سُتی ایہ خواب ے دس آوے
ایہ جو مینوں نظری آوے سُفنہ ہی سر دردی
ایہ سامان دے وچ سفنے مگر نصیبوں سبھے
شاہ غلام کدا ہو آوے کدا یہ عقل چتارے
جے ایہ یار اگوں جھل جاناں مرگ اندھیری جھلّے
دلوں یقین جو ہن وچ سُفنے رُہڑ دے طالع میرے
کدے ہسے وچ ہنر کدا ہیں اکھیں ڈبڈب گیاں
اس فرزند پیارے تائیں عزت نال رکھیں میں
اسنوں تہانوں چنگے وچ رکھیں حرمت نال پیار
اس فرزنداں وانگوں رکھیں اندر عیش مدامی تے
کہہ یقین ایہا بیداری وچ دلے دے آیا
طالع میرے حال مراداں کتھوں لیٹ او دہارے
ہے معلوم نہیں یا اسنوں جو میں رنی آہیں-
خبر ایہی یا ناہیں اسنوں درد میرے دے سلوں
جو مقصود میرا وچ دنیا ہتھ گیا اک سارا
گھر میرے اج آپے آیا میں لبھ چھری جو ہیرے
سب امیداں ہن در آیاں میرے طالع بھارے
کس نوں یار اجیہا ملیا جو میرے ہتھ آیا-
ہر دم نظر اسی وچ رکھے شوق اسے وچ کھیلے
ہر نعمت جو دنیا اندر حاضر کرے کھوائے

اوہ کھائے ایہ رجدی جاوے خوشی کرے لکھ واری
عطر گلابوں غسل کراوے پوشاکاں پہناوے
جو ہین اُس لائق ویکھے ملکاں تھیں منگواوے
نویں صبح ہر نویں لباسوں ہتھیں قد سوارے
ہتھیں کمرے پٹکا پہنے خود جوڑا پہناوے
پاس بہے تے حرمت رکھے گلاں کرے پیار ول
سُن سُن پئی مصیبت سر تے رووے زار وزاری
جو حاجت تس دل وچ جاپے حاضر کرے شتابی
اُستے نوں خود ویکھا چاہے خدمت وچ بیداری
وچ دیدار رہی ہو کملی نظر نہ رہتی جاوے
ایہ خیال دماغے رچیا جلیا اثر نظر دا۔
دیواراں ہر جائیاں اندر اوہ معشوق دس آوے
مطلق اک وجود مقدس خالی ہر اعتبار ول
یوسف دیوال ہر دم ویکھے ہر گز صبر نہ پاوے
یوسف رکھے نیویاں اکھیں ہر دلبے شرماوے
کہے زلیخا اپنے دل وچ یوسف اجے ایاناں
بھری جوانی نور چمکیا ودھیا حسن ڈلارا
مگر بھیرے نت ہو دیوانی مطلب کرے اشارے
بے آرامی ویکھ نگاہوں یوسف ٹلدا جاوے
کیتے دھیان نہ اُسول کردا ہے گناہوں ڈردا
واہ دردا دل جسدا پردہ اوہ اک نظر نہ کردا

اعلیٰ قسم طعام جو میوے جمع رکھاوے ساری
زر گوہر پر لعل لباسیں زینت زیب بناوے
تے ہر روز نویں پوشاکوں حاضر پیش لیاوے
اک جامہ مڑ دوجی واری کدی نہ پیش گذارے
پا پوشاک نگاہ گذارے شوقوں مردی جاوے
حال حقیقت پچھے رو رو اہل وطن گھر بار ول
شکر کرے ہُن خوشیاں اندر عمر گذاراں ساری
اسدی کاں گذاری اندر حال رہے بیتابی
وانگ کنیزاں حق گذاراں کردی خدمتگاری
جنوں کرے نگاہ اودے ول یوسف نظری آوے
چہرہ مبارک یوسف والا ہر جا جلوہ کردا
سورج چند ستاریاں شکلاں اوہو نظری آوے
لوں لوں تھیں متجلی اسدی رمز کھلی اسرار ول
ہس ہس کہے پیاریاں گلاں خوشیوں وقت وہاوے
باجھ ضرورت قدر کفایت حرف نہ وڈہ الاوے
ایہا حال وہائی مدت تد توں ہویا سیاناں
تداں زلیخا شوق وصل دے کیتا حال آوارہ
طرز ہزار کرے نت ظاہر لاکھاں شوق اُبھارے
جاں اوہ چشم مقابل کردی ایہ خود چشم نواوے
رو رو ہر دم کہے زلیخا حال کیہا دلبر دا۔
دنیا دین ہیرے دا پردہ مالک میرے گھر دا

واہ دہ وا ایہ دبدنہ ڈردا دیکھے ڈھیا مردا۔
ہی زلیخا شوق طلبدی آتش اندر جلبدی
رہے زلیخا اگے پچھے یوسف جان بچاوے
مرے زلیخا درد فراقوں یوسف ڈرے الاہول
شوق زلیخا بوس کناروں یوسف کرے کنارا
عشق زلیخا کانگاں چاہڑے تے وچہ ڈبدی جاوے
درد بھرے بھر آہ زلیخا رمزوں ڈکھ سناوے
بھر دم سرد زلیخا ہر دم ڈہک گاڑی آوے
بمقصود زلیخا رہندی کائی بھلا نہ بھاوے
یوسف اگے وقت نوفتی کردی کار گذاری
اسدی خدمت کرن کنیزاں ایہ یوسف دی باندی
زردی رنگ ہویا تن لاغر وچہ غماندیاں آہیں
سلے فن فریب زلیخا رمزاں نال چلائے
یوسف نوں لسن سوہن کارن ساریاں وہاں لایاں
تدبیراں دے تیر زلیخا دل ول نت وگائے
پر تاثیر بخار دلبدے اس تھیں وگن دہکائے
بے اندازہ سوز زلیخا درد بڑے غم سہتے۔
پُر خونوں کر اکھیں دونویں جھاک زلیخا دیکھے
طلب وصال زلیخا رو رو غم دے حال وہائے
حال زلیخا باہجہ وصالوں اگ لگے جیوں خانے
نظر خوشنال زلیخا کیتے وصل اشارے

اک نظارہ تارن ہارا نہ اس تھیں اج سردا
یار چنگا پر درد دل خالی زار کہے منہہ ملدی
مناں جناب لاہوں مینوں ایہ عاصی کر جاوے
طلب زلیخا وصل ایہا ئی یوسف خوف گناہوں
رہے زلیخا رلمل بہندی یوسف رہے نیارا۔
یوسف حال نہ ویکھے اسدا ہرگز نظر نہ آوے
یوسف سُن ان سُنیاں جانے جان انجان سداوے
یوسف پیر وپیر بچھاڑی ہر دم ہٹدا جاوے
اگوں یار پیارے والا عشق ہووے غم کھاوے
اپنا آپ گیا بھل سارا چاہڑی عشق خماری۔
بن یوسف دی خدمتگاری اسدی گھڑی نہ جاندی
بن دیدار نہ کائی لبھے ہور مراد کداہیں۔
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے حساب نہ آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے شمار نہ آیاں
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ گنتی آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ پے ٹکانے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے مکان نہ پہتے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ آیاں لیکھے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ درج آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ دہیانے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ ملے کنارے

تک تک وار زلیخا دل ول جال ولاندے پائے
اُس نے پیش گذاریاں آہیں نال نیاز آدابے
بھر گوہر جھلکائے اُس نے زلفاں دیوچہ تارے
حُسن ندیاں لہراں اُتے اسدے رُہڑے خزانے
اسدیاں ولدیاں پلکاں اُتے دلبر تے وگ گیاں
دن دن بمقصود زلیخا درد غماں وچہ ہاری۔
خون سُکا وچہ حال اوداسی ہجر مصیبت بھاری
بھاویں دلبر گھر وچہ آیا درد فراق ستایا
واہ وا دلبر گھر وچہ وسدا رکھدا اجے جدائی
اوہ نیڑے تے ایہ وچہ دوری اجے فراق جلائی
ہجر مصیبت وچہ زلیخا درد جھلے سر بھاے
اک دل تے دو نین روہاں تن تندیاں غلطاں چارے
ململ ہتھ افسوس کریندی وگدی نین فوارے
دائی ویکھ زلیخا تائیں عرض کرے کر زاری
دل دی آس پئی سبھ تیری پایاں کل مراداں
سین نہائی پیتا تیتوں دریا شربت والا۔
توں بیدل وچہ جنگل زخمی ناقہ لئی عماری
دو اکھیں تیں دردوں ملیاں ہُن اوہ اُگھڑ آیاں
تیر گھتیا تیں وچہ جگر دے طالع پُٹ کڈھایا
بحر غماں وچہ باہیں تردی ہتھ کشتی تدہ آئی
توں بیمار بہوں دے زخمی ملیا وید سیاناں

یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ تھاویں آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ حسابے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ شمارے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ شان گمانے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے حساب پیاں
وقت وہاندے جاندے اُسدے اندر گریہ زاری
پنجر کر دکھلایاں ہڈیں فرقت دی بیماری
ملیا یار نہ ملیا جیہا جاں مقصود نہ پایا۔
سوہنے دے گھر وسدی سدی واہ وا اجے پرائی
پاس ہوندا اجے ہتھ نہ آوے ایڈک درد نہ کائی
کرے کباب برہوندے شعلے تے وچہ غم دی نارے
پنج حواس سنے شش رووہ ہفت طبیعی کارے
کھُلے وال پئے گل رہندے زور رہن رخسارے
ملیا یار مراداں پایاں ہُن کیا حال خواری
ہُن ہو گیوں حال نتانے کہڑیاں وچہ فساداں
بیٹھ کنار کریں کیوں زاری آکھ سُنا کجھ حالا
ہُن کیا خوف دوراڈے راہوں ایہ کیا گریہ زاری
اجے نہ اوہ غم گیا دلے ہتھیں کی ملیاں ایذایاں
ملیا زخم وہائی مدت دردکویں ہُن پایا۔
ہُن کیوں غرق رہیوں وچہ زاری ایہہ کیہہ حال کمائی
جس دا رو گھر بھری شفائیں تدہ کیوں حال ونجاناں

توں بھکھی وچہ عشق اُجاڑے ملیا طاش طعاموں
تن ننگے نوں ملیاں تینوں ریشم بھتیں پوشاکاں
جلدی دُھپ ہجر دی وچوں وڑیوں وچہ محلاں
وِل منزل مقصود دے ٹُریوں تازی دی اسواری
توں وچہ قید غماں دی حجرے دتی بخت خلاصی۔
عشقے بندھ اکلّی ہیوں ملیا ساتھ چنگیرا۔
اگ غماں دی تیدی تیں ول نہر کھلی دریاؤں
گرگ فراقوں ملی خلاصی وڑیوں منزل گاہے
کہے زلیخا سُن نے بڈھی میری گریہ زاری
میں ترہائی بہامینوں دریا شربت والا۔
میں بیدل وچہ جنگل زخمی ناقہ ملی عماری
دو اکھیں میں دردوں ملیاں ہن اوہ اگھڑ آیاں
تیر گھُبّا میں وچہ جگر دے طالع پٹ کڈھایا
بحر غماں وچہ باہیں تردی میں کشتی ہتھ آئی
میں بیمار برہوں دی زخمی ملیا وید سیاناں
میں بھکھی وچہ عشق اُجاڑے ملیا طاش طعاموں
تن ننگے نوں ملیاں مینوں ریشم بھتیں پوشاکاں
جلدی دُھپ ہجر دی وچوں وڑیاں وچہ محلاں
وِل منزل مقصود دے ٹریاں تازی دی اسواری
میں وچہ قید غماں دے حجرے دتی بخت خلاصی
عشقے بندھ اکلّی پیاں ملیا ساتھ چنگیرا

ہُن بےصبری ہو کیوں روویں ظاہر دس کلاموں
ہُن کہہ کیوں فرواکھیں زاروں ہن دسیں تماکاں
ہُن فریاد کریں کیوں زاری اندر کٹھڑیاں سلاں
بے دل ہو کریں کیوں زاری ظاہر دس بیماری
کر خوشیاں کیوں غم وچہ ڈُبی ایہہ کیا حال اُودی
اجے تسلی صبر نہ کردا دس کویں دل تیرا۔
آہیں گرم گھیاں کیوں ناہیں ٹھنڈی آب ہواؤں
شکرانے دا ویلا تیرا کویں جلیں وچہ آہے
جو مشکل سر تیرے ورتی آکھ سناواں ساری۔
لاواں واہ نہ پاواں قطرہ ایہی درد کوشالا
نہ جھڑ سکاں تیش نہ جائے ایہا مشکل بھاری
پر بے نور نہ دسے کائی آساں توڑ گوایاں
ملیا زخم مکھی پُر زہر ولاہی وچ دُکھ پایا
گھمن گھیر دُکھاں دی پھاتھی ہُن داہ پیش نہ کائی
منت کراں دوا نہ دیوے کار گراں من بھاناں
لقمہ چاہنہ کھاون دیوے شارع حکم حراموں۔
جس وچہ خار دُنے پُر کرکے استاداں چلاکاں
لاٹاں اگ برہوں دیاں جنھ جھوک کھاون جھلاں
ہیں لگام میرے وچہ قابو تازی تُند طراری۔
بیڑیاں پیر او نویں ہتھ کڑیاں واٹ لمی بھاہی
دور گھروں سٹ واٹ ودراڈی ایہا پیا لویڑا

اگ غماں دل تیدی ہیں ول پہر کھلی دریاوں
گرگ فراقوں ملی خلاصی وٹیاں منزل گاہے
ایہا حال میرا وچہ درداں یوسف تکیں دستارا۔
میں ویکھاں جھک اُسدیاں اکھیں اوہ نہ نظر اوارے
میں ہو پاس کراں سو آہیں اوہ کنیں ریوں پاوے
لکھ لکھ وار کراں میں زاری اوہ نہ کدے بلاوے
جے گھر سے میں اندر جاواں اوہ ٹر باہر آوے
میں ہوئی ہاں ہوئی اُسنوں غرق نہ جاپے کوئی
بے پرواہ محبوب تتی دا آتش وانگ تپاوے
سچ پچھیں تے اپنی ہتھیں پکڑ النبہ لاوے
میں اُسدی نوں ٹھاٹھ بر ہوندی کدے نہ ہنجلاوے
آپ رہے دکھ درداں خالی میری جان جلاوے
ہیں عاجز دا حال ہتانا مع یکھ نہ ترس لیاوے
نہ ہیں اندر نظر سماندی کدے نہ میں ول ویکھے
سُن وائی بھر اکھیں پانی پٹیاں تے ہتھ مارے
میں قربان بچی لوں کہی عشق مصیبت پائی
وچہ تقصیاں عمر گوائی چھوڑ ولایت آئی
دل وساں میں کر کچھ حیلہ اجے جوانی ویلا
سُن ایہہ گل زلیخا رو رو آہ بھرے فرماوے
ای کہے جمال جو تیر اپنچھیاں موہ ڈگاوے
کہے زلیخا اوہ کداہیں نظر نہ کرے اوتاہاں

بچی اگوں اس نہر رڑہائی پھر پھر دیہر داؤں
ہُن دلبر دی بے پرواہی شہر جیا وچہ راہے
میں قربان اُس غمزہ کالی ہر دم ہے نیارا
میں ہر وقت طلب وچہ ہوندی اوہ بخبر گذرے
میں بیٹھاں کر چشم مقابل اوہ اوکھوں اُٹھ جاوے
جے ہس کراں اشارت کجی اُسنوں بھلی نہ بھاوے
آہیں گرم کڈھاں جو رو رو کجھ نہ اثر دساوے
رمزوں کراں سوال وصل دا ہرگز ملے نہ ڈھوئی
بلدیاں لاٹاں اکھیں ویکھے گھت نہ آب بجھاوے
جاں میں جلاں بلاں اوہ تھیں اپنا آپ بچاوے
دک گھتے وچہ ڈونگھ دے آپ چھپاں ہٹ جاوے
ایسی اگ لگاوے جوری نہ دھوآں دس آوے
اُسدی نظر اُچی میں ہوئیں نیرا اُس ترس نہ آوے
اُسدا سبقیں شان وچیرا میں عاجز بس لیکھے
ٹنگے کوندوں خالی دہر دے دال پوکائے
اجے مرادوں خالی رہیوں دولت ڈوب گوائی
ملیا یار رہی وچہ گھر دے اوہلے جدائی۔
کنڈل زلف پیا وچہ دل دے ناز کہیں گھت میلا۔
کنڈل نوں اوہ اگ نہ لاوے خاک اکھیں وچہ پاوے
اوہ جوان جوانی بھریا کیوں وچہ وس نہ آوے
اہل جمالاں تے بد شکلاں وہری بہ وچہ نگاہاں

دا وہ ویکھے سوہنیاں شکلاں بدشکلاں تائیں
باہجہ آوازہ پچھان نہ کردا ہیں تیں وچ کداہیں

دائی کہے فریب بتیرے عقلاں تھکیں نچ جائے
تیر سخن کجھ مارا چھا وچ طلب نشانے

مرداں دوں ہنیاؤں سو کھا مول نہ کر کوتاہی
دل دل کے وٹ چاہڑ دو زلفیں پا اُسدے گل پھاہی

کہے زلیخا کملی ہو نہ کو بات اگاہاں
اسدا حال عقل تھکیں باہر ہیں لاتھکی داناں

تے میں تیرے کہنے باجھوں لفظوں دل پائے
تیر سخن دے سدے کر کر اُس دل بہت وگائے

تیرے دل زلفاں والے دل چہ یار لیائے
تے اوہ تیر سخن دے پھیر تو ڑ ہوا اوڈالے

اُسدیاں بے پرواہیاں پائی سل دو ہیرے لائے
اُسدی نظر پہاڑوں اُچی کد پٹیا پا جائے

چاہ کویں کر منت زاری نال تیرے وچ آوے
میل تینوں میں مردی جاندی کویں پیر ڈگھ جاوے

میں پُرہڑدی توں آکھ کویں اوہ پکڑ لگاوے ہنے
جے ہُن تیری عرض نہ منے درد میرا دل بُجھے

دائی جوش غضب کر اُٹھی ہن سیکھاں نہ منّے
میل نیاں میں کلّے ماری مر جانہ رنّے

در ذکر تعریف دایہ و رفتن او از جانب زلیخا نزد یوسف و سفارش وصل بے کار آوردن و اعراض نمودن یوسف و برگشتن دایہ نومیدی و مطلع ساختن زلیخا را از ماجرائے و رفتن زلیخا بذات خود نزد یوسف و اظہار عشق خود نمودن و زدن یوسف بر افتراح او

تُوں ہیں چُڑیل پرانی آفت تن ہلکار گ بھاری
دوہرا قد اکاہرا چہرا سوہنک دیہی ساری

تن پیلا تے نیلیاں ناڑیں چھاٹے تے چھٹبائی
بھری فریبوں خالی نوروں طاقت بدن نہ رائی

عمر بڑی تے آس چھوٹیری قدم نکے دم لمے
وال سدہے تے ونگیاں ہڈیں ہوئیں جوڑ وکھے

اچے ہڈ تے نیویاں گہلاں تن منقوش جریدہ
پیروں وانگ ترکلے قامت پر وچ چکن کشیدہ

ثرب صفاق صراق تیہا نہ پٹ اگاڑی وہریا
نکروں وشیالوں لٹ کھا دل تے اجے بہت نہ بھریا

جھنیاں داواں نہ کوئی بھوں ہوایاں ہویاں
داغ سیاہوں ونوں اکھیں گُنب چڑھیاں ہویاں

چھلے دار دونوں لب سکے گھسر ٹوٹے دچہ پہاں
پیری ضعف چڑھایاں فوجاں وندگئے وچ پٹاں

گردن ٹوئے اگے پچھے کردو گائی ہوئی۔
جھل بڈھیپے نے وچ چہرے گرداوڈائی ہوئی

ماس پرانے کاغذ والی صورت بانی ہوئی۔
پنجر چھاتی منجر کانی مس گلے دا کھورا
دو پستان وڈیریاں مشکاں آب نچوڑی ہوئے
کن نبھو دیاں چھلاں ورگے نک شکا سک کالا
داہڑاں دا کجھ پتہ نشانی لبھدا ملدا تھ نہ آوے
ہُن رخسار لباں منہ جاپے چھپے ٹُٹکا ہویا
انگلیاں کُغدستاں اندر کلیاں ٹھوکیاں ہویاں
گوڈے گنڈھاں گٹے منکے کھوچا ڈونگھ کھوانی
کمر موٹیری ساق چھوٹیری موٹی ہون ہٹیری
سر ہلے تے پیروں ڈولے قدم نہ پوے ٹکانے
دو لوہیں وینیاں وچ ستیناں مچھیاں تلیاں ہویاں
ہُٹ دنداں وچ کالوں ڈوڈے رتیاں بلیاں ہویاں
پُر پُر بلغم نال بدن وچ ہڈیاں پلیاں ہویاں
روگ سبل بھیں پانی رس رس اکھیاں گلیاں ہویاں
جوش جوانی والیاں جمکاں گھٹ رلیاں ہویاں
ایہہ دنیا دی صورت پوری گھنڈ چڑھائی ہوئی
ظاہر ایہہ تے اندر واروں پُر مکراں دی تھیلی
ایہہ دائی جس صفت ایہائی اُٹھ تُری سر ملدے
بیٹھ زلیخا راضی بازی یوسف آن ملاواں
میں بھی ہاں کجھ تینوں معلم میرا پراہدن بھاری
یوسف پاس گئی جا بیٹھی میں واری فرزندا

پسلیاں دی دو ہیں طرفیں مسطر لائی ہوئی
ٹھوڈی بوڈی روڈی بھوڈی تے وچ عدرہ ہویا
اک رگ شکم ہیٹھاں ہسیا توبے توڑی ہوئے
تنگ ستھا منہ جدوں کھلا جھو وچ جیبھ نوالا۔
جیبھ ہلے جیوں وچ سوراخے چوہا پوچھ ہلاوے
یا عاصی تے وقت نزع دا گویا ڈھکا ہویا۔
ہٹھ بغلاں وچ نہ مولتے باہاں جھکیاں ہویاں
کبا لک نکوڑا چوڑا علتن رن شیطانی۔
سری ہیری نری لوٹیری مکروں جمع اندھیری
جاں بوے سولاں چھلا نداہڑ وگ پوے دمگاے
بیٹھی وے دو زانوں دسّن گرچھاں چلیاں ہویاں
ناڑاں بدن دی ساون ظاہر رسیاں ولیاں ہویاں
چاپے خلطاں سکے وانگوں ول ول کھلیاں ہویاں
پستاناں دی سریاں نوکاں بھیڈاں لیاں ہویاں
سردی گرمی جکھ زمانیوں مزاں چھلیاں ہویاں
ابریشم دے نال لباساں شکل چھپائی ہوئی۔
وچ جہان اوہا اس بہاوے جو مجنوں نوں لیلی۔
یار ملاواں پوریاں پاواں زخم گواواں ڈلے
سرکشیوں اج توبہ کرسی کرکے نرم وکھاواں
کھاگے ہاری کارے ہاری صحت ہاں بیماری
میں قربان بناون ہاریو تیں حسد ابیں بندا

طاقت عقل قیاسوں باہر تیرا حُسن بنایا
جنہیں قدر پچھانے رُتبہ کاراندے اندانے
جوش جوانی تیں وچ بھریا عیش اڈاون کارن
بھری فراست عالی تیں وچ ولدیاں لکیاں پاویں
سُننے نوں دکھ دردمنداں دے توں شنوائی پائی
نے اُس تیں پر لازم کیتا ہر شے دے شکرانہ
اوہ مشتاق زلیخا تیری جس سُننے دس آیوں
تیجی وار نشانیاں دیدے مصر کے سد بولائی
قیمت نال خریدیا تینوں مقصد پاون کارن
رات دنے وچ خدمت تیری آپ رہی ہو باندی
جاں اج حال ڈٹھا ایں اُسدا رحم تیرے دل آیا
قدر پچھان احساناں اُسدیاں جو تیں حال وہائے
اج جوانی تیرے اُتے اوہ بھی ہے شے کائی
وصل کریں توں فرحت پاویں اُسدا جی پرچاویں
توں صاحب اوہ بندی تیری وچ فرمانبرداری
ایہہ احسان تیرا جان جیہے کیسے نہ مول بھلاوے
آخر خون چڑھے سر تیرے پیر پچھوں پچھتاویں
نہ کر شرم کرم داویلا کرم کریں من بھاویں
تے صلاحت میری ایہا خوشی کرو دن کائی
وقت ایہا کجھ کرلے خوشیاں خوشیاں دے دن آئے
ہتھوں گئی جوانی یوسف نہیں کسے مڑ لبھدی
نے اُس حُسن موافق تیں وچ عقلوں گوہر پایا۔
رحم وتا توں جنہیں جیہیں درد اندے آوانے
اکھیں روشن تیں وچ جڑیاں رمزاں پاون کارن
تے اس تینوں طاقت بخشی دم وچ درد گواویں
تے سُن کے دُکھ درد بھرن نوں ملی تینوں دانائی
ہر نعمت دی حق ادائی واجب کہے زمانہ۔
دو واری کر گھائل اسنوں الٹوں رات سڑایوں
روندی نوں وچ درد وچھوڑے دتی آن دکھائی
دل تیں درد وچھوڑے والا داغ گواون کارن
وصل سوال شکر دی ظاہر اوہ تیں بخشیں باندی
توں بے خبر انیریاں نظراں اُسنوں مار گوایا
تے کرم کر اُسدے اُتے ویکھ متاں مر جائے
تیرے باجھ نہ ثانی اُسدی کسے پہچ نہ جائی
تے اوہ رہے کنیز بدامی توہیں راج کماویں
کر ہُن رحم رحم داویلا اُس تے مشکل بھاری
جے اج کجھ انکار لیاویں آہ بھرے مر جاوے
تے ایہہ تاز جو فرحت خوشیاں بھر کے کدہ پاویں
اوہ تیرے پرواری جاندی کجھ توں بھول شتابیں
ایہہ جوانی دوجی واری نہیں کسے تے آئی۔
جداں بڈھیپا سر پر آیا تاں کجھ پیش نہ جائے
کرلے خوشی عزے داویلا حسرت رہے نہ دل دی

اج جوانی ہتھ بضاعت کر لے سودا کائی
اس سودے وچ نفع وڈیرا اگے بھل نہ جائیں
اس حسنوں دل ویکھ نہ بھلیں فخر نہ کریں اجیہی
عمر جوانی ٹہر وگیندی حسن ندی دیاں لہراں
جاں ایہ بیت گیا سر دیا سوہنیوں چھپ جاوے
دن کائی ملک گول دا اسا دیکھیاں بھل جاناں
جے اس وقت نہ کرم کمائے تے نہ ذوق ہنڈائے
زلفاں وچ پیچاں کسے قید کوئی دل بھارا
واہ انکھیں دیاں جھڑاں غمزے نایہ بھی دن کائی
کر احسان اہیں حسن دیاں جاں وقت جوانی
عمر جوانی ہیں گئی ایہ دن چار زمانہ
تن ہتھوں میں رُخ نورانی تے انور پیشانی
الفت دا دم بھرے کائی جاں لگ رہی سمیانا
اج سوالی تیرے در تے عرض کرے ہو گولی
عمر ہانی بڑی سیانی میں بھی ہاں تیرے کائی
شاہزادی دیاں آہیں سُنکے کنب گیا دل میرا
بیتوں بھلا نہ بھاوے یوسف دور رہیں اُس پاسوں
منت میری لگ تا ہینہ بھلیں خوف نہ رکھیں کائی
جے اج رہی مرادوں خالی حیف ایہا لکھواری
دیکھو اوہدا دکھ میریاں انکھیں روندیاں زار و زاری
ایہ گل سُنکے بولیا یوسف چھوڑ دہی گل ساری

تے دل لیں ول اج پیارے سستا کہیے لوکائی -
اج بندی کر چھڈ کسے توں گھاٹا ہیں کداہیں
چلیا حسن ڈٹھا میں انکھیں جھل مڑ کرے نہ پھیری
گذری گھاٹھ گئی مڑ آئی کدی نہ چلیاں شہراں
جیوں قسم میرے فرزندا مڑ ایہ ہتھ نہ آوے
حسن جوانی توں وچ دنیا تھوڑے روز نکاناں
قسم کراں ایہ جھوٹھ نہ جانیں پھر ایہ داغ نہ جاوے
ایہ زلفاں مڑ ہتھ نہ آون اُلٹا پوے ستارا
ایہ گوشے کر سوہنیاں گلاں ہے دریغ نورانی
عیش لڈا وسن پیچا و خوشیاں تے زندگانی
ایہ قالب جاں گئی جوانی رہسی ماتم خانہ
جاں سر جھل پئی ویرانی رہسی ہتھ حیرانی -
تے ہن جاں ساں کچھ ویکھیں غفلت جنہاں جوانا
میں مسکین نتانی عاجز جیندی وچہ وچھلی -
سر دل ہو ہوں دکھ جھل ویکھے تے پاس تیرے میں آئی
حال اوہدے جاں دل تپیا تیں دل ہویا پھیرا
آس جنداں پر رحم کماویں توڑ نہ سٹیں آسوں
اوہ زلیخا تیرے کارن چھوڑ ولایت آئی -
کیوں کجھ خبر نہ لیوا اُسدی ایہ مر رہی بیچاری
دس ارادہ تیرا کیہو نکر فرزندا ہیں داری
ایہ گلاں بے وزن تمامی تے توں عقلوں ہاری

زخم پیٹ دے وچ گھت نہ انگل ہیں ہاں عاجز بندہ
اوسے تھیوں خوشیاں اندر کیتا ہے پہ دردہ
دائی کہے جداں اوہ آپے ایہ سوال گنداے
یوسف کہے عزیز نے مینوں کر فرزند رکھایا
گھر اُسے دے وچ کراں خیانت میرا ایڈک پایا
دائی کہے عزیز دیکھے توں جنہیں ہیں غم کھاویا
یوسف کہند الظالم بڈھی تینوں خبر نہ کائی
صاحب سچا عالم جیندا اُسدی دنیا ساری
اوہ ناراض اچیے عملوں قہر اوسے دا بھاری
وچ دماغ زلیخا سندے ایہ کیا وہم سمایا
کہہ اُسنوں اوہ ایس خیالوں دل اپنا سمجھاوے
تے ایہ کم نہ ہووں ہار ایتھوں ہو نہ آوے
ایہ غضب سرچاپا نہ سکاں ہیں عاجز درماندہ
باپ میرا یعقوب پیغمبر اُسدا ہاں ہیں دل ہتاں
دادا پاک اسحاق پیغمبر ابن خلیل الٰہی
ہیں امید رہی دل محکم دور رہاں شیطانوں
ہیں ایہ کار نہ کرساں کوئی پوے خیال نہ تیرے
ہا اصلاندی بدکرداری کوں اصلوں آوے
بس بڈھی ہن بول نہ کائی گل نہ کریں اگاہیں
ایہ گل سنکے دائی تائیں بھل گئیاں تدبیراں
اگے گل نہ آئی کاری روندی اُٹھ سدھائی

سر چیر پر وڈا ایہا لطف زلیخا سنوا۔
ایڈ دلیری کد کرسکاں اوہ صاحب ہیں بردہ
عملوں ہٹن دلیری ایہا صاحب دے دربارے
گھر دے وچ امین بنایا میرا قدر ودھایا۔
ایہ گل مینوں بھاوے ناہیں خوف تیرے دل آیا
خلوت حاضر ہے زلیخا کیوں نہ کرم کماویں
صاحب کولوں بے فرمانی کمنی روانہ آئی
نار عذاب مقدر کیتس نانیا نہ کر حق خواری
بے فرمانی اُسدی کرساں کویں ملے چھٹکاری
کیا خیال نکارا جیہا دل سدے وچ آیا
لطف کرے اوہ کارا جیہا نہ مینوں فرماوے
عرض کراں اس کار بری تھیں مینوں رب بچاوے
راز نہاند امیرے سینے ہیں فرزند جہاندا۔
قصد کراں خود اپنے تائیں کویں جہنم گھتاں
چھوڑ انہاں ہر حرص رہے جہاں نہ وچ تباہی
آس اوہی اعصمت سندی لوڑے ملے ایمانوں
دردنواں ہیں جھل نہ سکدا اگے درد بہتیرے
پھیر بڈھی ہٹ بولن لگی یوسف جھڑک ہٹاوے
اُٹھ چلی جاہ میرے کولوں سنی نہ میریاں آہیں
چھوڑ دلوچہ امیداں ہر یاں گم گئیاں تقریراں
پاس زلیخا آن سنائی چھٹنے وچہ آئی

ایہ گل سُنی زلیخا تائیں اگ بلی وچہ سینے
روندی آپ گئی ول یوسف ورو عرض سُنائی
زخم دلے وچہ عشق تیرے واکدے آرام نہ آوے
جان میری دی خبر نہ تینوں جان محبت تیری
سب کجھ عشق ایہائی تیرا ہیں وچہ کجھ نہ میرا
تو ہیں میرے لوں لوں اندر کیتا آن وسیرا
نہ کر دور وے گھر تیرا ہیں اجڑی دا ڈیرا
عشق تیرے نے حضرت یوسف میں دل زخم پُرائے
ایہ گل سُنکے نیویں عجزوں یوسف ویا زاری
دیکھ زلیخا آہیں بھریاں تے رو عرض گذاری
میں نے دکھ تیرے نوں روندی تکیوں ہوون لگا
میں روواں تیں ویکھ کے یوسف تیریاں سوہنہ بلائیں
رون نصیب جنہاندے ہندے خالی ہتھ مرادوں
میں قربان نہ کر توں زاری تے نہ روکداہیں
میں روواں جیں ہڑ قضیئے ڈہروں لکھی ہیں رونے
تیں بدلے ہیں آپے یوسف رولواں بہراتیں
دکھ میرے میں دکھانواں دیکھ دکھانوں رونا
بھار میرا سر میرے دہر پواے محبوب پیارے
شعلہ درد میرے دا ہیوں دل تھیں ظاہر آیا
دل میرے دی آتش سندی ایہ خاصیت بہاری
تے وچہ آب اکھیں دے تیری ایہی حکمت ڈاہڈی

ملن مراد نصیب میرے آوے وچہ یقینے
میں یوسف وچہ تیریاں روان ہٹ مصیبت پائی
آہ بھرے جو دلے ورودوں جان میری جلجاوے
ایہا جان میری وچہ تن دے عقل ایہائی میری
تیرے شوق محبت والے پایا گھمن گھیرا۔
تو ہیں اندر تو ہیں باہر دل میرا گھر تیرا۔
واہ حیرت میں بندی تیری توں اجے دور وہیرا
کون سُنے ہیں کسنوں دساں جو سر درد والے
چپ زبانوں تے شرمانده میں ہنجوں تھیں جاری
میں قربان میرے محبوبا جان تیری پرواری
منصب میرا توں کل بیٹھا ایہ کی ہوون لگا
جگ جگ جیویں روون والی روز قیامت تائیں
کر خوشیاں تیں عالی قسمت کٹ ویلا دلشادوں
اکھیں روندا ویکھ نہ سکاں ہرگز تیری تائیں
روون عمر وہاندی میری ایہ دکھ گھٹ نہ ہونے
تیرا روون میں زخمی دا جگر کھائے کاتیں
توں تے رو وچہ میریاں دکھاں ایہ دکھ جھل نہ ہونا
نین تیری وچہ میریاں دردان ہین نہ اشکوں بھارے
حیف ایہی جو چشم تیری نوں آب غرق کرایا
جتھوں دلدیاں لاٹاں وگیاں آب دکھایا جاری
جیوں جیوں نین تیرے دو وگدے جلدی جان اساڈی

ایہ اکھیں دا پانی تیرا ہیں دل لانبو لاوے
یا حضرت ایہ تیرا رونا مینوں بھلا نہ بھاوے
اک اک قطرہ اشک تیری دا جگر نوں چھنکیاوے
نہ روویں نہ بیدل ہوویں مینوں رہ وسٹر نہ جائیں
تیریاں آیاں ہیں سر آون میریاں بھی سر تیرے
فال وچار ڈٹھے دکھ خوشیاں سانجھی ہیں تیں والے
میں اس ونڈ عدالت ولوں راضی ہاں سوواری
میں رووان وی مر مر جاواں دل تے جان جلاواں
ویکھ تماشا بنے بیٹھا لے محبوب پیارے
سوہنیاں سوہنے نین رنگیلے تار نہ غمدے پانی
بحر غماندے رہڑنے ہاری کیوں نہ رہڑی اڑاہیں
میں پر زور بر ہوندیاں ندیاں تر تر کے ازمایاں
میں آزمودہ کار دکھاندی دکھیں روون ہاری
جے توں ویکھیں میرا دکھ روویں محبوبا ہٹ جائیں
ملیاں شاخاں درد میریاں تیں دل اکھوں جھک چلیاں
تے جے روویں اپنے دردوں میرا وی سر تیرے
سوہنیاں لگدیاں سمیاں رسدیاں تیریاں اکھیں دونویں
ہوئی ونڈ عدالت والی اجے نہ راضی ہوویں
توں نہ روا یہ تیرا روناں میری جان جلاوے
میں رووواں دل ڈردا میرا اس تن ہنریاں آہیں
جاں پھوپھی نے لطف محبت میں بیہودہ کرایا

ایہ پانی نہ اگ بجھاوے لائیں بالن پاوے
پونجھ اکھیں مت میرے دل نوں تیرا درد جلاوے
آتش بالے تن من جالے رکھے واس اوجاڑے
سر متھے پر میرے یوسف تیریاں درد بلائیں
توں دکھاں بھیں خالی چنگا مینوں دکھ بہتیرے
آئے دکھ بندی دے حصے خوشیاں تدھ حوالے
کیوں ایہ ونڈ پسند نہ تینوں کرناہ گریہ زاری
اشک وگاواں عقل صبر نوں ڈونگھے وہن روہڑاواں
مینوں تیرا نیر ڈباوے درداندے وچکارے
تردے نین تیرے اس پانی میں رہڑدی رہڑ جانی
نین میرے جاں تاریاں لاون ڈرداندے دریائیں
وچ کوہسار سیاہ شباندے نیناں جھڑیاں لایاں
رووں دیہ توں میرے تائیں توں نہ روویں واری
دکھ میرے جگ سدکے ہینے وسدی دنیا تائیں
روہڑ دیاں جاندیاں میریاں اکھیں درد تیرے وچ چلیاں
گرد نین بھجے دکھ میرے ناز بر ہو نوچہ میرے
میں کدوں ونڈ دے دکھ تینوں کہیں دردوں غم نہ دیویں
ونڈ میری وچ کریں تصرف نہ وچ عدل کھلوویں
سن یوسف ایہ اسدیاں گلاں رو رو کے فرماوے
میرے اپر عشق کسے دا خبر گزارے ناہیں
وچ کنعان نے چوراں اندر میرا نام لکھایا

تے جاں باپ پیارا کیتا مینوں بھاباں نالوں
ہُن کیہا ویکھ لواں سر میرے تیرا عشق لیاوے
کہے زلیخا میں ناتانی اتھے خوف نہ کائی
میں مردی کر رحم میرے تے وصلوں رکھ نہ خالی
کر اکوار کرم دیاں نظراں ویکھ میرا دُکھ بھارا
کھاوَن ہوون چھٹا میرا تیریاں وِچ قضیاں
نیند حرام اکھیں وِچ میری دردِ فراقوں تیرے
میں بے حال کنیز بیچاری رحم میرے پر کھاؤ
میں بیچاری کراں ماری مینوں روہڑ نجاؤ
میں بیچاری کردی زاری ٹور نہ دور ہٹاؤ
میں بیچاری عشق اُجاڑی نہ وِچ فرق جلاؤ
سوہنیاں اکھیں نازک نظراں ٹھگیاں دل میرا
بنھ سُٹی میں دوزخ دُکھیں زلفاں دی زنجیروں
میں مر چکی ہار نہ ہوویوں موڑ نہ وصل براتوں
میں موئی وِچ دردو چھوڑے تیر وِچے دل گھاتوں
میں یوسف وِچ غمدی تڑفاں رحم نہ کیوں دل تیرے
میں وِچ طاقت ہور نہ کائی جھلے دُکھ بہتیرے
کرم نکھٹی برہوں لٹی میں پردیسن آئی۔
آہ بھراں اُٹھ وگن لاٹاں گھر نوں لانبو لاوں
نار مجازی وِچ سڑ مرنا مینوں سہل دِس آوے
رہنا مرنے تھیں جے دُکھ جاندا خوش ہو میں سڑ مردی

بھاباں چا وگایا کھوہے لیں چُھٹا اس جالوں
جان میری تے ویکھاں کائی کیہا مصیبت پاوے
توں صاحب میں بندی تیری کہنا نہ خوف کیائی
عشق تیرے وِچ جلدی رہیاں تے نہ سُرت سنبھالی
ہجر تیرے نے سل وگائے وگدے نین فوارہ
میں وانگوں کس ماواں ظالم نج جنیندیاں دھیاں
عشق تیرے تھیں نیند رُسدی خار اکھیں وِچ میرے
میں بیچاری کر میں ہاری میں پر رحم کماؤ۔
میں بیچاری وِچ بیماری میری مرض گواؤ
میں بیچاری رووں ہاری حال میرا کجھ پاؤ
میں بیچاری درداں ساڑی تے ہُن ہور نہ پاؤ
اَج قراروں میں چک چلی کیتا صبر بہتیرا
وائے دریغ نہ تیں دل گھلیا آہاں دی تاثیروں
مرگ بھلی سو وار فراقوں دردِ غماں دی راتوں
ویلا اے جو بخش کدائیں قطرہ آبِ حیاتوں۔
دیہ مراد کدائیں وصلوں نہ جا پری پریرے
بحرِ عمیق غماں وِچ ڈبے واہ وا طالع میرے
بے مقصود فراقاں ماری تیرے ہجر ستائی
صبر کراں ہُن ہو نہ آوے کویں وِچے جل جاواں
پہو وپہ لاٹ برہوں دی بلدی مشکل نظری آوے
جیون مرن دوہیں دُکھ کیتے دلبر دی بیدردی

اے محبوب گر توں اتنا ایں پر ناز بہوڑا۔
اُس جامع اضداد برہوں نے ڈیڈی نوں اگ لائی
گذر یا حال بیانوں میرا اجے کرم کر دیلا۔
ہم بندی دی عرض کداہیں یوسف نہ کراڑیاں
میں ہوئی مرگھائل ہوئی برہوں قفضیے پھڑیاں
غارتگر ہیں طالع ظالم جبدیاں فوجاں چڑھیاں
تیر نگاہاں تیغاں ہو کے جان جگر وچہ وڑیاں
سر چا ویکھہ اکھیں ول میرے اے بے ترس لٹیرے
مچھیاں وانگ ونین تتی دے لہر شکیں تردے
بے پرواہاں دے سنگ یاری لاون مشکل بھاری
سُن کے اُسدی گریہ زاری تا یوسف فرماوے
میں بردہ بہہ ہلار ہناں ہر واہیں ہیں تائیں
کھا نمک گھر وچہ عزیزے کراں خیانت ناہیں
روز لیخا ایہ گل سُنکے دردوں کری پکاراں
جے اک کار توے آئینوں کرنے ہار ہتیرے
میرے حق اکھیں دی دھیری توں محبوب پیارا
یوسف کہے جو کار کنندے جیونکر ہو رہزاراں
خاص کرو اک کار میرے سر کرساں داغلامی
نین میرے دو پانی بھردے عشق تیرے دے بردے
غم دکھہ دو فراش بندی دے بستر سولاں دہردے
رُخ دی زردی تے پردی خازن میرے زردے

مر گذری ہیں جل بُجھہ چلی طاقت ہی نہ بہورا
علموں عین ہو یا جان حاصل وہی دہیر جدائی
تن میرے دی رگ رگ اندر برہوں لایا میلا۔
نین میرے رت رنگے دو نویں وسدے ساون جھڑیاں
عشق تیرے نے بے پرواہا سینے میخاں جڑیاں
میرے ورگیاں دُکھیں بھریاں رخت لٹاون کھڑیاں
آتش شوق تیرے اندر تڑف تڑف میں پڑیاں
ٹھاٹھ سمندر دی وچہ تردے نین پیاسے میرے
سوزاں لاٹ فراقوں سڑدے اجے نہیں ڈب مردے
تے اج لاج اے توں ساری ہیں جتے بلہاری
دس میں کار کراں کُجھ جسوچہ میرا دقت وہاوے
کار غلاماں حکم کردیں جتے جان جداہیں
کرساں کار غلاماں والی میں وچہ جان جداہیں
میری کار گذاری اندر خدمتگار ہزاراں
اک اک کار اُتے ہے دو سو کار کنندہ میرے
چھوڑا نہاں میں کیونکر تینوں کار دساں کجھہ بھارا
میں بھی اک انہاں تھیں آخر کیوں کار گذاراں
کہے زلیخا وند جگی میں گھر دے کار تمامی
کھڑے دو نویں ہتھ پکیا جھلد اندر قت اُسر دے
شوق طلب دو پہرے دائے را کھے میرے گھر دے
میرے کُل قوائے طبیعی بریاں ساز جگر دے

من پر جاون گیت سناون آہیں وقت سحر دے
درد میرا دل پاڑن سیون درزی میر گھر دے

دین میرے شاگرد سداون دل دے آہنگر دے
سینے دے صندوق میرے وچہ کھڑ تلواراں دے ہر دے

آ وتھلیندیاں جیہہ میریاں دند جو ہمیاں کھر دے
تے پیراہن رنگین میرا ہن لہو وچہ تر دے

ویکھ دماغ پکاون میرے سوز فراق جدایاں
سینے دا تنور تپاون دلدیاں تیز ہوایاں

شب اندوہ میری نوں ہیند احسن تیرا روشنایاں
ندیوندی نہلاون مینوں تیریاں بے پرواہیاں

روندی نوں وچہ ماتم خانے درجن دایاں بایاں
توڑن جوڑن آس دے دی ہمی وڑ گودایاں

شل انہاندی باہجہ شمارے خدمتگار ہتیرے
ہر دم میری خدمت اندر بخشے ہوئے تیرے

توں مینوں ایہ خادم وتے ہر ہر خدمت والے
ہن کو منصب ہیا نہ خالی ہرگز باہجہ وصالے

سوا ایہہ منصب ہوراں تائیں خاص حرام مدامی
ایہو کار گذاری تیں حق کرنے ادا غلامی۔

جے توں خدمت میری چاہیں ایہو خدمت میری
جاں توں ایہو خدمت کرسیں ہساں باندی تیری

ایہ گل سن فرماوے یوسف جی ہیں بہت پیارا
تا کیوں میرے کہے موافق نہ ورتیں ورتارا۔

ہیں راضی وچہ کار دوراڈی کرساں کار گذاری
میرا کہیا ہن زلیخا جے ہیں سچی یاری۔

گھر وچہ بیٹھ بیٹھیں ہیں ناخوش کیوں ناراض کراویں
گھروں کنارے رہاں ہیں راضی کیوں نہ رحم کماویں

سن کے پھیر زلیخا تائیں ہور دلیل نہ آئی
تے یوسف دی مرضی باہجوں ہور علاج نہ کائی

چپ ہی ہن دلدے اندر ڈہائی سوچ وچارے
ڈھونڈ وچار کرے وچہ دلدے لاواں کہڑیں کارے

آہا باغ زلیخا والا سیر کرے وچہ جس دے
اٹھ کھلاں کرالی اسنوں ایہ گذری دل اس دے

در تعریف بستان سرائی زلیخا و ذکر فرستادن او یوسف را بہ گلشن آرائی و حیلہ انگیختن برائے وصل و تعین فرمودن خواصان خود در خدمت بابرکت یوسفؑ

باغ عجب وڈا ثانی جسدا ہوگ نہ کسے کوٹے
ہرے بھرے وچہ جوش جوانی اسو چہ نازک بوٹے

ریحاں عطر کھلار چڑہایا پہکیہاں وچہ دماغے
نازے کھول اگھاڑ وکھائے چنبیلی وچہ باغے۔

صبح ہوندی نوں نازک غنچے ہس ہس گلاں کردے
نرگس چشم اوگھاڑ نہ ویکھے فتنہ نظری آوے
سوسن ہوسن باد بہاروں ڈنگ رہیا چپ کیتا
گلناراں وہاں خونی شکلاں گل لالہ پُرداغوں
کلفیدار رہیا رت کلغہ لاٹ چھوڑیندا باغوں
گل عباسی سب گل سوری کرن نثار بہاراں
وچہ خوش رنگ گلاں کد لائق رکھے تاب نظارا
گل کچنار کچا وچہ رنگت کھولے راز ہزاراں
میوہ دار درختاں باغے خوان دہرے یغمائی
نارنجوں دے رساجوانی ٹھنڈ پے وچہ سینے
کھاوندیاں وی جاندیاں وچہ ضعف قواؤں سارے
گوچھے داکھ لٹکدے اچے جیوں کرسی پر پیناں
ماہ جبیناں دے دل تائیں قوت فرحت آئی
شہتوتاں وچہ تلیر ڈاراں راکھے رہن مدامی
راگ اٹھاندا گولہاں پکیاں رہن جو وگیا جاندا
ہوندی وچہ بیریاں نازک خار نہ نظری آوے
جا وچہ ہر پتاں بے معلم چپ چپا نا کھاوے
بلبل چھوڑ گلاں دی یاری لیکھے دقتیں آوے
سدھے قد کھجوراں گیاں وہ ودھ کے اُپراہاں
پکیاں لعل کھجوراں سیاں پر اوہ نظر نہ آون
راکھیاں حاجت انہاں نہ کائی ایسے واہ نہ چوراں
لالے لاسٹاون بلبل شوق طلب دے دردے
شب دے باں خاک آلودہ اکھیں نظر پون شرماوے
زلف کھلار سنبل نے رسمس جام وصالوں پیتا
سورج مکھی سیاہی راتیں لبھی نور چراغوں
مرزنجوش نجوش مرندا چھوڑے کیسے دماغوں
ٹل پنجے کھول چناراں کرن مصافحہ یارے
سو صد برگ ہزار ہزارہ لکھ لبلاب بے چارا
رس سدا تے رس ہن وسدا وانگ پریت گواراں
باد بہار بکھیراں بھکھیاں ایہہ خوشخبر سنائی
چکھ انجیر ہے وچہ لب دے لذت چار مہینے
ورم طحال ہزاں الکیہ سینے دے دکھ بھارے
تے وچہ دماغ قرنفل بوٹے لئے ماہ جبیناں
وحشت تے وسواس اُڈائے ذہن دماغ صفائی
بال سیاہ پیدی سینے خوش آواز تمامی
صبح کھولیندیاں شیریں شربت بعد دوپہر جوشاندہ
بیر پکائے طوطا چوری پکڑ سٹے اُڈ جاوے
کچہ کھاوے کچہ کٹ گواوے تداں بخیل سداوے
چھوڑ کے چک پکے کھاوے رج رج دنب ہلاوے
سر چا دور ویکھیندیاں راہے جاندیاں گم نگاہاں
وا دوگے جھڑ پون زمیں تے پوندیاں ضایع جاون
طوطے تے چمگدڑ باجھوں ہتھ نہ پہونچے ہوراں

دِن طوطے چمگدڑ راتیں تھکے بھکے ماندے
اَب پکن تے ظالم طوطے پھرن ڈالی ڈالی
کتے ترنج کنھائیں نبو سرد دوائے سو کھالی
فنق لوردو وچ چوزاں کشمش پڑے کنارے
میوہ دار درخت ہزاراں کھلیاں گل گلزارے
غنچگیاں وچ گلشن زاداں خون جگر دا پیتا۔
گلبن دے نوزاد مراقب لب بستہ گلزاریں
دامن چاک نورت روندے گل خوشرنگ چمندے
میو روندے تے گل ہسدے وچہ اس باغ ہزارے
گلزاراں وچ بلبل بولے گل نوں بولیاں کردی
تے گل حال زبانوں کہندا واہ تیری نامردی
اوہ کہندی خوشرنگی تیری تے نکہت دم بھردی
ہر ہر برگ تیرا آئینہ صنعت صیقل گردی
اوہ کہندا اتوں وصلوں ودیں قید فراقوں روی
وچہ گلاں دے بلبل رجھی تے سرواں وچہ قمری
وچہ عراقاں چکین کبوتر مور پھرن دیوارے
رلمل کانوں کرن فریاداں کوئل دغا کمایا
زیرک مرغ اٹک اشاخوں حق حق بھرے گواہی
ققنس نار برہوندا جلیا دیندا خبر فراقوں
بو سلیک صفاہاں کوچک ہور بزرگ عراقوں
ارحم ارحم مرغ سنہری پڑھدا صدق یقینوں

دہن وعائیں شکر گذارن آون کھا کھا جاندے
سیب انار بہیاں وباں شاناں وہم گمانوں خالی
گلگل کتے لٹکدی شاخیں پچھ گوون والی
خشک وباغاں نوں ہر شاخیں جھکا جھکا کرن اشارے
غنچیوں قبض گلیاں ندیاں بسطاں کھون ہزارے
باد صبا دم مرشد والے غنچے تھیں گل کیتا
نکہت پیلے تجلّے برقے گل ہو گئے بازاریں
رنگ مجازی زود فنائے قہقہہ ویکھ سمن دے
رنگا رنگ جناورا سو وچہ سو ڈارا ندیاں ڈاراں
ہر رو واں توں کھل کھل ہسیں واہ تیری بیدردی
جیں صدمات فنا متعاقب شوق اُہدا سر دردی
توں منظور نظر دلبر دا دلوں جہدی ہیں بردی
جلوہ دیکھ سجن دا جتنہیں ہیں دل تاب نہ دہردی
ہو آزاد مقید نقشوں ٹٹے بند صور دی۔
شمشاداں پر کوئل کوکے ناروناں پر خمری
منگے مینہ بپیہا بولے ہدہد لین ہولا رب
بیٹھ عدالت کہے حپوناں عملاں دا پھل پایا۔
موسیقار اندر موسیقی پڑھدا احمد آہی۔
وقت نوائے حجاز رہاوے لٹدا صبر عشاقوں
رنگلیوں کر راست جو نغمہ پڑھے حسینی طاقوں
لی نوید قبول دعا دم اُسنوں مرغ امینوں

چیلاں چھوڑ گیاں گھر وسدے ڈردیاں کال کلینوں
تے باخہ وچہ آپ چوفیرے حق حق کرے سویرے
گھگی وچہ وظیفے رجھی لٹ کھادا گھر کاواں
تے شارک دے پیر رنگیلے کرم نکھٹی سوئی۔
خوش آواز جناور کوکن وچہ گلستان زارے
واہ وا باغ جہدے وچہ دسدے کئی بہشت کنارے
تازہ رویوں وچہ بہشتاں اِہ گلشن وڑ بہندا
مرمر سنگوں حوض دوزیبا پُر خوش لذت آبوں
دو نہہ حوضاں دے تخت وچالے کر زینت رکھوایا
اک سوہو کنیزک زیبا خدمت گار پہنچائی۔
جے ہیں آپ حلال نہ تیں پر ہساں اندر دوری
اٹھ یوسف ول باغ سدھایا چا نوراں گھر شادی
کہے زلیخا پاس کنیزاں سو سو کر تاکیداں
زہر دیوے لے کھا یو تیتھوں عذر نہ ہوں لیاؤ
یوسف جسنوں رغبت کر کے خلوت طرف بلاوے
ہیں او سنوں آزاد کریساں خوشیوں عمر وہاوے
آپ گئی وچہ باغ زلیخا یوسف تخت بہایا
آپ مڑی ول گھر دے او نوں ہیں شاد دلے وچہ آئی
جن باندی نوں راتیں یوسف خلوت طرف بلاوے
رات ہو آئی جاں وچہ باغے باندیاں شوق سوائے
اک ویکھیا چم دیاں نہ لفاں دو طرفیں رخسارے

بوم کلوخ انداز فسادی بھلا دنیا دہنوں۔
نہراں وچہ مرغابی بوٹے کھایاں وچہ بٹیرے
باز عقاب ڈُگے جھٹ جھولٹ نہ سانبھے مانواں
تے گل گلدے رنگاں اُتے بلبل بھی بہہ روئی
تے محرم اسرار دلانوں ملدے راز اشارے
تے وچہ وگدیاں جاری نہراں طرف مجدول چارے
تے شاعر اس باغے وڑیا نکل نوں اڑ بہندا۔
دُودھوں چٹا شہدوں مٹھا خوشبودار گلابوں
اُس گلشن دا مالی کر کے اوہ گل رخ پہنچایا
یوسف نوں اُس جاندی واری گل ایہا فرمائی
ایہ کنیزاں بخشیاں تینوں جا کر لذت پوری
تا نظراں وچہ آون لگی جنت دی آبادی
یوسف دی وچہ تابع ہو کے بنیاں رہو مریداں
ہیں انعام دیاں زر زیور تے تسیں پر از چھپاؤ
او ہا اول ہیرے تائیں آن پتہ دس جاوے
ایس نصیحت میری اتے جیہڑی عمل کماوے
باندیاں تائیں حاضر کر کے سر سجدے رکھوایا
ایہ فریب بنایا خفیہ آس وصال لگائی
دل چاہیا اندھیرے اندر ہتاں اُسدی خود جاوے
ویکھ لواں اج کسنوں یوسف لطف کرے گل لائے
عرض کرے ہیں سب ہتھیں منّی کرے وصل پیارے

اک بھرے وچہ اکھیں سرمہ نازوں کرے اشارا
اک کہے دیکھ جوانی میں پر آئی ہوئی
اک کہے میں پری نہیں پر پریوں پر پر بیرے
اک کہے میں سب تھیں چنگی مینے جوانی آئی
اک کہے میں نال کرشمے تارے توڑ لیاواں
اک کہے میں ویدالاراں کھولاں زخم ہزاراں
اک کہے میں دنداں گھاڑاں داغ پوے وچہ گلیاں
اک کہے میں نازاں والی میری چال نرالی
اک کہے میں گل رخ دلبر لطف نزاکت والی
اک کہے جے میں دل ویکھیں ہر دم رہیں سوالی
اک کہے میں سب تھیں غالب وچہ حسن دیاں شاناں
اک کہے میں اس تھیں وڈی عمروں کجھ چھوٹیری
اک کہے اس حسن میرے دل مہر تکے جل جاوے
اک کہے میں رنگ جوانیوں رسمس رنگی ہوئی
اک کہے وگ میریاں نظراں لٹن رخت پرائے
اک کہے وچہ سارے عالم کون جمی ہے ثانی
اک کہے آستین میری وچہ ماہی سیم نہانی
اک کہے وچہ میریاں رمزاں شہد رسے سوواری
اک کہے شمشاد قداں دی نام میرے سلطانی
اینویں ہر اک خوبی اپنی ظاہر آکھ سناوے
اک توحید خدا دا رستہ چاہے انہاں سکھاوے

میں اہیں وچہ خدمت حاضر غمزیوں لوہی پوکارا
ذوق طلب نے مستی خوابوں تب جگائی ہوئی
مینوں کرن سلام ہزاراں پریاں اٹھ سویرے
مرد کسے اجے انگل کرکے میں دل نہ دیکھائی
نظر گذاراں ناز اڈاواں چھیک بتھر وچہ پاواں
نظر گذاراں ناز کھلاراں جھڑن جناور ڈاراں
پریاں ہن میری وچہ مجلس رہن گھٹے وچہ لیاں
گل لالے گیا اسا تھیں منگ دولبدی لالی
کردی وصل اشارے تیں دل رہن زلفدی کالی
تے نوں میں تھیں مقصد پاویں کدھی نہ جاویں خالی
میں دل تکیں کدرہ سکیں ہے خوش رنگ جواناں
خاطر تیرے دہراں کدہوراں پر لائق ہاں تیری
مثل میری آئینے باجھوں کتے نہ نظری آوے
مینوں چھوڑ لبھیں لکھ دلبر پاویں مثل نہ کوئی
ابرو قوس دو پیکر جیہوں غمزیوں تیر چلائے
واہ وا میری شیر اندامی واہ سورج پیشانی
طالب مشتریوں اک ماہی رمزوں سمجھ معانی
گفتاریں شیرینیاں بھریاں پر ہی چشم کٹاری
میں انگوں وچہ دیس مصر دے کس تے بھری جوانی
پر یوسف دل انہاں کلاماں ذرا دھیان نہ پاوے
ایہ بت پوجن ترک کرین سدھا راہ دیکھاواں

ملہ تیر نام ستارہ عطارد است و خانہ عطارد دو دیگر است دو بال در قوس ۱۲ ملہ خانہ آفتاب برج اسد است و اسد شیر را گویند و شیر حسن ترکیب است ۱۲ ملہ خانہ مشتری برج حوت است و حوت ماہی را گویند و لطف رمز فافہم ۱۲

یوسف نے فرمایا اہناں نکتہ راز ایمانوں
اٹھ گیا کر وچہ دلاں دے رہیاں ونگ ایمانوں

توڑے بُت ایمان لیایاں واحد رب پچھاتا
راہ شرع دا روشن نوروں صدق یقینوں جاتا

اوہ مقبول ہویاں درگاہے کر دیاں لکھ دعائیں
گم گیاں نوں راہ وکھایا دیوی رب جزائیں

شاموں لا صبح تک یوسف حال کہے اسراروں
اٹھ زلیخا وڈی فجری سیر کرے گلزاروں

جاڈٹھا سو یوسف گرد پوے پکار شہادت
اگی رات دہرے سر پہناں ڈٹھی تاج سعادت

نور حکم عرفان اُنہاندیاں جرم سیاہیاں دھویاں
ہو متعجب کہے زلیخا کی کجھ ایتھیں کی ہویاں

ایہ انگشتریاں دے حلقے لعل ہویاں وچہ دم دے
شیخ کبیر فتوح دہرے اج دیکھہ نصوص حکم دے

حال پچھے سو کس بھیں راتیں یوسف رات گذاری
جیوں جیوں وعظ نصیحت ہوئی سُنی حقیقت ساری

روندی مڑی کراں لکھ حیلے اوہ وچہ ہیچ نہ آوے
عقل اُہدی کی کہاں کو ہیں دل معلوم کر جاوے

واہ وا باندیاں مقصد پائے مزے چکھے ایمانوں
عشق جنہاں ایمان پچھاتا اوہ محروم جہانوں

کہے زلیخا دائی اگے کیا کراں دس مائی
یوسف وصلوں نسیا جاندا رہیا علاج نہ کائی

واہاں لاباں کم نہ آیاں ڈٹھیاں بے پرواہیاں
میں جیہا سو کھ دایاں دایاں جگمگ جیون بایاں

میں بیدرد بہن بھیں لایاں اوس نے روہڑ گوایاں
تو بھی کرلے دوڑ کودایاں ہیریاں وہٹر جدایاں

کر کجھ لطف کویں کر کاری وصل ملے میں جیواں
جے تیرے بھی وس نہ کائی زہر پیالا پیواں

یار میرا وچہ گھر دے رہندا اجے میرا دکھ اونویں
ملیا دیکھ وہندیاں درداں اونویں اکھیاں دونویں

میرا رات دنے ورتارا نال اسے دے سارا
میں بھی اوہ تے اوہ بھی اوہو پر اوہ اجے نیارا

میرا باہجہ اوہدی دیداروں ساعت نہیں گذارا
اجے فراق جدائی اونویں ویکھہ تعجب بھارا

اوہ ظاہر وچہ ہر ہر مظہر گھر اُسدا چمکارا
اجے اندھیر میری وچہ اکھیں ویکھہ برہوں دا کارا

ہم خانہ ہم خواب مدامی میرا یار پیارا
اجے میرا وچہ درد وچھوڑے دم دم حال آوارا

میں اُس تھیں اوہ مینتھیں نیڑے دوری اجے بہتیری
دکھ سکھہ تھیں ہیں گذر سداری جاوہدے دکھ گھیری

دیسوں کڈھ اوجاڑیا مینوں حال سفنے وچہ لایاں
میں اُجڑی دے جاں گھر وسیا اوہو اجے جدایاں

اول آخر ظاہر باطن آپے سب کجھ جانے
دل وچ جان جگر وچ اوہو تن من وچ سارے
بے مائی اوہ لے بندی تھیں وسدا بہت دوراڈا
خانہ عکس سجن دا نبیاں دل رنگین آئینہ
باہجہ تیرے ہیں ورداں لٹی ہاس کدی دکھ پھولاں
نت محبوب رہے گھر میرے نہیں نصیب وصالوں
عرض کراں ہتھ بنھ ہزاراں دل تے نہ بیاوے
اینڈک میں تھیں نسیا جاوے کد میرے ہتھ آوے
جیہدی چن چڑھاں بن ہاویں تا بھی دیکھے ناہیں
جے سرمہ ہو داں اُس دل آواں وچ چشم سماواں
اُستے پھرے کیا ہی مشکل ہیں قسمت نے ماری
دل میرے نے آفت چائی میری جان کھپائی
جے ہیں ڈر دی حوروں پریوں خاکوں یار نوائی
لاواں اگ جلاواں خانہ جلاں وچے جی چاہے
خاک ہواں ہر پاداں اتیں رواں وچ جدائی
اینڈ دکھاں تھیں مرگ سو کھالی پر جے ہوت قبولاں
درد میرے تے بدل روندے ندیاں نیر وگائے
خونی چشمے چشم میری دے شفق بھی رت روئی
پر اُس بے پرواہ سجن نوں اثر نہ میرے درد دل
کیا کراں کجھ پیش نہ جاوے ہیں کر تھکی زاری
کر حیلہ اک وار ہی یوسف بیں دل کرے نظارا

جان بنے انجان اساتھیں کار کری من بھانے
دہیر باندی وچہ تردا پھر داویندا الٹک ہولارے
تے بیدردہن کیوں ناہیں سُن سُن دردا ساڈا
تے ہُن کھلڑی ہڈیں بھر یا بیدرداں دا سینہ
دل تھیں سُن ہیں تیری اگے دردے دا کھولاں
کیا کراں بیچاری ہویاں وچ فراق دبالوں
اُچی نظر نہ کرے کداہیں میں دل چاہت نہ پاوے
چڑھ آسمان ہو واں ہیں سورج دہپوں نظر ہٹاوے
وچہ کناں دہ انگل گھتے گجاں برق جدا ہیں
بلک ہو واں بینائی ہا ویں اکھیں دخل نہ پاواں
یاری بھاری جالن ہاری یار کرے بیزاری
تے دلبر نے وچ جدائی میرے گرداوڈائی
جے ہیں شمع جمع وچہ جلی سر تا پیر جلائی
پر ہرگز ایہ داغ نہ جاوے بری برہوندی پھاہی
عشق اسانوں کنڈیاں پایاں وانگ مچھی تڑفائی
قبر میری ہٹی وچوں جن غم دیاں سولاں
سنگستان مصر دے وچوں نالے ظاہر آئے
تے آتش سُن میریاں آہیں جلبل کولا ہوئی
ناتاثیر میری آہ گریوں ترس نہیں آ مہر دول
نوں غمخوار بنائی میری واہ لگے کر کاری
نین کرے دل میریاں اکھیں شوق لگے چمکارا

سن دائی بھر ٹھنڈیاں آہیں سوچ وچاریں ہائی
ساعت بعد چلے سر کہندی اک صلاحت آئی

یار ملے ہن اس تدبیروں حکمت دی زنجیروں
دکھ نہ رہے وچھوڑے والا خبر نہیں تقدیروں

زر چاہیے پر کئی خزانے دولت دے انباروں
ہیں اک کراں تیار عمارت زینت وِدھ شماروں

یوسف دی تے تیری ہر جا صورت وچہ لکھاواں
ذوق خوشی دی حالت ظاہر اسو چہ نقش کراواں

تیرا اُسدے نال خوشی تھیں وصل کرایا ہویا
وچہ کنار پیاروں تینوں پکڑ دبایا ہویا۔

جیونکر طرفے حوت دو پیکر تیر چلایا ہویا۔
جیوں ایام سلخ وچہ سورج چند سمایا ہویا

اوس کوٹھے وچہ یوسف تائیں پھڑ باہوں لیجائیں
عشق پرستاں دا بت خانہ اُسنوں جا دکھلائیں

جے ہن تینوں نظر نہ کردا اُس ول کری نگاہاں
ویکھ وہدیوں جوش اُٹھیسی وصل لئے دلخواہاں

سن کے شاد زلیخا ہوئی ایہ لگی دل ساری
واہ تدبیر بڈھی دی عمدہ بڈھی کارے ہاری

کہے زلیخا من مراداں دولت مال اُڈاواں
دولت مال ہیری کس کاری جاں لگ وصل نہ پاواں

پکڑ پیر زلیخا اُسدے کہندی شاباش مائی
ایہ تدبیر جو کھوج نکالی خوب ٹکانے لائی۔

دل میرے امیداں پیاں وصل لئے اس حیلے
زر دولت ہیں خاک برابر بن محبوب رنگیلے

لے ہن کراں عمارت خانہ روہڑاں دولت ساری
چاہیں جیویں تویں کر ظاہر ایتھے تیری مختاری

عمارت کنانیدن زلیخا خانہ نگارین و بردن یوسف را دران و التماس وصل کردن و ابا نمودن یوسف ازان و گریختن از پیش وے و رسیدن زلیخا از عقب و دریدن دامن پیراہن یوسف و پیش آمدن عزیز و تظلم بر آوردن زلیخا و انکشاف احوال نمودن عزیز و شہادت دادن طفل چہل روزہ بر عفت یوسف علیہ السلام

آ وڑدا اوگ پر دیاں وچوں پا وچہ دیس وٹایاں
ان سنیاں نوں چا سناوے سوز فراق جدایاں

گوشے تھیں کدہ لاٹ ہوندی دیس الفنی لاوے۔
بے خبراں نوں خبر پہنچاوے آ در روگ ونڈاوے

ے رسوائی دا سٹ شیشہ مجلس دے وچکارے
دیہہ خوشخبر رقیباں تائیں آن رنج چہ ڈارے

جاں ایسی جوش کھلارے ورلے رہن کنارے
تے ایہ تلخی ہووں نہ جاوے ویچ رہن جگ سارے

کہے زلیخا پاس عزیزے اک دن لطف پیاروں
اذن کریں بنواواں خانہ زینت ودھ شماروں

کہے عزیز حوالے تیرے دولت مال خزانے
تے معمار عزیز پہنچائے فن جنہاں فرہاد دی۔
حکمے نال زلیخا سندے دہریاں آن بنائیں
مرمر سنگ صفائی اندر وانگ صبح دس آیا
وانگ بہشت اُنہاں نوں وچہ زینت چمکن وانگ ستارے
ہر خانہ زیبایش اندر سوہنا نظری آیا۔
زریں سرو سونیوں کنڈا پستیبان مرصع
ستواں کوٹھا سب ہتیں سوہنا بہت کشادہ بنایا
جالی وچہ ستون سُنہری موتیاں جڑت جڑائے
لعل اکھیں دُم پر یاقوتوں قطع عجیب زیبائی
پورا ایلم سوہنری شاخاں برگ زمرد لائے
شاخاں اُتے مور بہائے لعلوں پیر بنائے
نہ اوہ اُڈن نہ اوہ بولن بیٹھے رہن چپ کیتے
اُس کوٹھے دی چھت سُنہری لعل جڑے دیواریں
زریں تخت وچھایا سو وچہ گوہر جڑے چوفیرے
چھت کندہیں وچہ فرش لگایاں تصویراں ٹُر کر کے
کئے خوشی بھیں سُتا ہویا زانوں تے سر دھر کے
باندیاں جنہاں ڈٹھا سو جھڑیاں خون ندی تر کے
دلوچہ آب قلم دے ہندا وانگ نمک کھر کھوئے
یوسف دی ہر صورت اُتے قامت ہیکلے قمر دا۔
اک ہتھ گردان دوجا چھاتی ہس ہس خوشیاں کردا

یتھیں افن ایہائی تینوں جیوں چاہیں کر خانے
مینا کار فلک دی طاقی نقش ہینن اُستادی
برفوں وَدھ سفید رخاموں دیواراں ہر جائیں
کوٹھے ست اگے تے پچھے اک بھیں اک سوایا۔
اُستاداں بھیں وارے جاون اُسدے ویکھن ہارے
آبنوسوں صندل ہاز وتے وچہ عاج جڑایا۔
دروازے وچہ لُطف سوہا کے صنعت نال مقطع
چار ستون عقیق زمرد مرمر سنگ لگایا۔
زریں اسپ شکم پُرنافہ گول ستون ٹکائے
ہور درخت صحن وچہ اُسدے زینت حد نکائی
دُربائی گوچھے جڑ جڑ میویاں تھاؤں لگائے
بال زمرد اکھیں موتی چونجہ عقیق سوہلے
تے اوہ ست حُسن دے نشیوں جام جمالوں پیتے
رنگیں فرش زبرجد والا بہاو نقش نگاریں
مینا کار مقاماں گوشے ہوون دور اندھیرے
نال زلیخا یوسف بیٹھا شوق کلاوے بھر کے
ہور کہتے کی کہاں کو بیا شعر بھلے ڈر ڈر کے
ہر صورت دی رمز اداؤں پچیاں پر مرمر کے
چاہنہ ہتھوں دل چھڈے آخر آہ چھٹے جڑ جڑ کے
نال زلیخا وانگ دو پیکر الفت دا دم بھردا
میل وصل وچہ کتے بہائے سچ کہاں جی ڈردا

کھول دیاں دل زخم نہانی ایہہ شکلاں بے پردہ۔
ایہ عجائب بہت عمارت ظاہر کر دکھلائی
جاں بن خانہ پورا ہویا جہات زلیخا پائی
پہاہی نگر صیاد کہلائے بازپھسے اک واری
بلدی اگ لگایاں بھوکاں تپ دل کھلی کسیدا
ہوری نوں اس مارن کارن تیغ فریب چلائی
ہوری نوں اس لٹن کارن بکروں دھاڑ چڑھائی
دلبر دے اس موہن کارن سوہنی شکل بنائی
تھوڑا بہت اگے دل قبضے صبر صبوری جہلدا۔
اس کوٹھے دل ویکھ زلیخا شوقوں جوش کھلارے
جیوں جیوں کرے وہیان زلیخا ہووے شوق سوایا
اس کوٹھے وچ وڑن نہ دیوے ہرگز ہوراں تائیں
آپ زلیخا جس بت تائیں سجدہ نت گذارے
اوہ بھی ایسے کوٹھے اندر پوجن نوں رکھوایا
کر کے ہار سنگار زلیخا اس کوٹھے وچ آئی۔
اج امید جدائیں یوسف میں ول کرے نظارا
اس اندر وچ میں تے یوسف ناز کراںگے رل کے
بت اگے جا سیس نوایا اج مدد دا ویلا۔
کر ایہ عرض چھپایا بت نوں ویکھے تاں خواری
جاں سامان تیاری ہوئی دائی سد بلائی
انگلیاں پر مہندیاں تنہیں بنھے رنگ حنائی

تے نقاش قلم دی کاروں ٹھاٹھ غضب دی تردا
وچ زمین نہ اسدے وانگوں جا اچنبہ کائی۔
ویکھ دوہاں تصویراں وصلی تڑف جھڑی غش آئی
بازپھسے یا پھسے نہ ہووے خود پھسیں سر شکاری
اجے کسے کجھ اثر نہ پہتا جلیا رخت اسیدا
ہورس نوں کجھ اثر نہ پہتا اسدی جند گوائی
ہوری دا اجے گیا نہ کائی اسدا رہیا نہ کائی
دلبر نوں اجے خبر نہ کائی خود من مار سدہائی
ہن صبروں ہنہ ہوڑ کھلویا تے کجھ زور نہ چلدا
نظر مراد لوے جاں ویکھے دینوں ہلن ہو تارے
رہی ایسے وچ مڑ مڑ ویکھے صبر قرار سدہایا۔
راکھیاں ہن کنیزاں درتے دن تے رات اٹھائیں
اس تنہیں طلب مراداں کردی اسنوں ب پکارے
اس تھئیں نت منگے رو مقصد تے کجھ اجے نہ پایا
آرسیوں رخ ویکھ پکارے کیا ہی حسن صفائی
ہوگ فرشتہ جے لکھ واری عاشق ہے بیچارا
بدخواہاں سر خاک حسوداں مٹھ مرسن جل بل کے
نظر کرم دل ہبے رکھیں یار کرے اج میلا
تے ایہ سنے نہ یوسف اگے میری گریہ زاری
ہن مائی اک یوسف باہجوں ہر شے اگے آئی
پوشاکاں تن زیور زیبا حسن کھلی روشنائی

شوق وگے طوفان دُلی ہتھیں ہیری جان ہڑائی
جو چاہیئے سو سب کجھ حاضر اک محبوب جدائی۔
لبھ لیا جا دلبر میرا اج قسمت ازماواں
تے جے پچھے کم کیا ہے رکھیں راز چھپایا
آئی دائی لبھ لیائی آن وڑی دربارے
منتظراں دیاں اکھیں یوسف ویکھدیاں وِل راہیں
آ اج دور کرو دکھ میرے توں صاحب ہیں بڑی
تدتوں دیکھیں جلوہ نوری چمکیا یوسف سندا
میں سوگند کیا توں جنگا وچ فرماں برداری
آ احسان تیرے دا بدلہ اک دم موڑ وکھاواں
حق گذاری کراں اوہی رہے جگت وچ قصہ
کر دلدار کلام اوہی اندر واڑ لیائی۔
میں یوسف اوہ خواہیں لُٹی پردیساں وچ سُٹی
تو ہیں ابر بہار کرم دا میں ہاں خاک پیاسی
دہن نظر گھت روہ تیندی ویکھ میں اُو کھ ہاہیں
سرنیویں فرمائے یوسف وقت سنبھال زلیخا
ہتھوں پکڑ لیا وُ اندر پاون توں بدراہیں
یوسف ڈریا دل دے اندر ہون لگا کجھ کارا
یارب وقت میرے سر آیا فضل کریں بچ جاواں
یوسف خوف الاہوں ڈردا کنبے صبر نہ آوے
ہتھ اوہدا اُس پکڑیا ہویا گئی ڈوہنگے خانے

نقش منور وچ محلاں چمک کڈھن زیبائی
تے اُس باہجوں ہیچ جو کجھیں حاضر اجے نہ کائی
کجھ وکھیاں ہیں اسدیاں چمکاں تے کجھ آپ وکھاواں
کہیں زلیخا باندی تیری تینوں سد بلایا۔
اگے درو وچ کھڑی زلیخا دلو چہ کرے اشارے
کریں نگاہیں ویکھیں آہیں ترس تیرے دل ناہیں
ہیں قربان کمان ہواندی زخمی تیر نظر دی۔
پکڑ ہتھوں تس کہیو زلیخا توں کیا نیکو بندہ
لکھ احسان میرے سر کیتا خدمت خوب گذاری
تیرے حق میرے سر بھارے عذر قصور سناواں
آخر تیک جہان جتا رے ملے لقاؤں حصہ
در پھاٹے وڑ جندر اجڑیا رو رو عرض سُنائی
جہلے ہتھ قفلیے ہجروں اجے نہ غم ہتھیں چھٹی۔
قطرہ آب وسا جھب بیلا باد غبار اوڈا ہی
ایہ جمال نہ ضایع کریو اگ نہ بھاوے لگیں۔
دیدے رکھول سدا ہاواں باہر نہ کر خوار زلیخا
چھوڑ میرا ہتھ ہیں توں گھلد جنگے لگدے ناہیں
عرض کرے ہیں عاجز بندہ رکھ نگاہ غفارا
شیطان نفس دو ویری ظالم کداں برابر آواں
تے اوہ حال زلیخا والا شوقوں مردی جاوے
جڑ جندر اوہ سیس قدم تے کھولے در وچ خزانے

لہ لطف [illegible] بالفعل [illegible] گوندا ۱۲

ٹل بیا ہیں تینوں یوسف پاون نوں اُمیداں
غم کھاواں دُکھ ہیواں یوسف تینوں ترس نہ آوے
یوسف کہے خدا تہیں ڈردا ہیں دم مارنہ سکاں
لے جاوڑی تہ تیجے خانے محکم قفل لگایا
عشق تیرے وچہ آفت جھلّی ہیں یار اں واہ مراداں
یوسف کہے خدا تہیں ہینوں رحم امیدا ایہا ئی
چوتھے حجرے داخل ہوئی قفل حجرے خود روے
ویکہہ ہیر ول سر چا شوقوں کیڈک چمک جمالوں
یوسف کہے اکھیں جل جاون تیر ول کراں نظارہ
ہو مجبور وچہ درد دے داخل اوتھے قفل لگایا۔
آہیں نال گذارہ ہیرا وچہ دکھاندے واسا۔
ویکہہ کرم کر صاحب ہیرے میں باندی درماندی
میں طفلی تھیں ہن تک یوسف دون نال وہایا
خلوت حاضر ہو یوسف ہور نہ ایتھے کوئی۔
یوسف کہے بندے مالک دفتر یاں بھلایا۔
تے اوہ آپ سبہاندے نیڑے اسنوں حال دسیاون
چھیویں خانے نال لیائی در پر جندرا لایا
یوسف وقت وہاندا جاندا میرا جوش جوانی
تو ہیں ہیر دل دا مقصد اکھیں دی روشنائی
بکر کتا مار دا اسا ڈلوں رو در تیرے آئی۔
یوسف کہے سہال زلیخا دلنوں رکھ ہٹانے

یا تے وچہ زندان ہجر دے جہلن نوں سر قیداں
اگ بجھا دا نہ جاہ پر پرے غم نسے دکھ جاوے
آوے نظر جہنم واسا نظر پھیراں جی تکاں
میں یوسف وچہ تیریاں دردان عمر رووقت وہایا
کر کجہہ رحم ہیرے سر شاہا سن کے فریاداں
جے اج قہر گناہ دی قیدوں ہینوں ملی رہائی
تیرا اک نظارہ یوسف داغ پُرانا ں دہوئے
دکھ ہیرے غم درد لیندے ہوون خواب خیالوں
چھوڑ ہینوں میں باہر جاواں نہ کر حال آوارہ
یوسف تیرے درد وچھوڑے ہینوں مار گوایا
ساڈا اتر ف مرن وچہ آتش ایہ دلبر دا ماسا
تیرے قہر قضیاں گھر تھیں بہہ مصر وچہ آندی
عشق تیرے نے کی آکھاں جوبن نال گمایا
نے سوگند ہزاراں تینوں ہن نہ رکھ جدائی
نال گواہاں جھوٹیاں تائیں حشر بلے سرمایہ
تیریاں ہیریاں سبہ کمایاں اسنوں نظری آون
بال النبا آہیں کر کے دل دا درد سنایا
بے پرواہی ویکہہ تسادی ہیں اندر حیرانی
پر اک تیرا ظلم کنیر اسا تھیں بے پرواہی
تیرے باجہ نہ یوسف میرا مطلب مقصد کائی
اوٹھے سوہنے دلبر رو رو ہمر دے دیت سراں بر جانے

ویکھ جنہاں وچ دنیا وافر خوشیاں عیش ہنڈائے
چھوڑ تنہاں نوں بن ہاہر جانواں حال دوزخ بھا ہے
آن وڑی وچ ستویں کوٹھے جس وچ کاری بہارے
بند کیتے دروازے ستے عرض کیتی روحالوں
آتش بھریاں آہیں کر کر ایتھے عرض سنائی
چھ خانے بے مقصد آئے تے ایہ آخر ویلا
یوسف نوں اس خانے اندر خوف پیا دل بہارا
دے آزار بند ست گنڈھیں منگ پناہ الاہول
آہی اگے یوسف جانی دل وچ نال آگاہی
پر اوہ باپ پیر یدے بیٹے کھوہے جنہاں سٹایا
ایہ دکھلا و اللہ صاحب یوسف نوں دکھلایا
جاں یوسف وچ خانے وڑیا شیطاں حاضر آیا
تیز کرے اوہ دوہاں رغبت وچوی نظر نہ آوے
تے اس وقت چلیہاں مرداں شہوت یوسف پائی
تے شیطاں وچ دشمن بہار اس وسواس اٹھائے
باجھ قرار دل رہی زلیخا یوسف والڑ بھڑیا
کہے زلیخا یوسف تیری واہ صورت نورانی
کہے زلیخا چہرہ تیرا سورج روشن جیونکر
کہے زلیخا یوسف تیرے وال عجب ایہ کالے
کہے زلیخا تیریاں اکھیں ویکھدیاں دل جاوے
کہے زلیخا یوسف تیں تھیں روشن نور چمکدا ار

اوہ بھی وقت گذار سدہا تے اوڑک پھر پچھتائے
قہر خدا دا جھل نہ سکاں دل ایہ درد نہ چاہے
دہریا قدم جداں وچ خانے محکم قفل گذارے
کر جیہنی ہن حضرت یوسف نہ کر دیر وصالوں
میں قربان لوکانہ اکھیں ہن کر عذر نہ کائی
ملے مراد رہے جند جیواں ہجر غضب دا سیلا
اج میرے سر وقت ایہائی مشکل ہے چھٹکارا
تھر تھر کنبیا دل دے اندر یوسف خوف گناہوں
میں عصمت وچ رہیا ہمیشہ ایہ ہے فضل الٰہی۔
بے امید نبوت ولوں اوہناں گناہ کمایا۔
یاد کرے دم بارے ناہیں ہووس درد سوایا۔
اک ہتھ زلیخا اوپر دہریں وچ جا اتول چپایا
یوسف بچتہ خام زلیخا اوسنوں مکر سکھاوے
زناں بنجاہاں جیڈ زلیخا تسنوں صبر نہ رائی
ایسے ویلے باجھ نبیاں کون کوئی بچ جائے
تیرے حسن اساڈا یوسف صبر سبھی لٹ کھڑیا
یوسف کہے جیویں رب بہائی اکدن ہوسی فانی
یوسف کہے قیامت دے دن بیجہاں ہوسی کیونکر
یوسف کہے انہانوں اوڑک خاک قبر دی گالے
یوسف کہے انہانوں قبری کرم بھکھا رج کھاوے
یوسف کہے بنادن ہارا سر جنہا رفلک دا۔

کہے زلیخا یوسف تیری صورت دل لیچاندی
کہے زلیخا شکل تیری نے عقل لٹی سب میری
کہے زلیخا رخ تیرے تھیں نور رچھڈے لشکارے
کہے زلیخا دوویں تیرے گل نازک رخسارے
کہے زلیخا تیرے جیہا ہوگ نہیں جگ سارے
کہے زلیخا توں لاثانی قدر تیرے نے بھارے
کہے زلیخا نین تیرے دو لگدے بہت پیارے
کہے زلیخا نین تیرے تھیں نرگس برگ سوارے
کہے زلیخا دند تیرے نے ہار پروتے تارے
کہے زلیخا ابرو تیرے گذروگے پرکارے
کہے زلیخا طاق تیرے دو سازکسے سمارے
کہے زلیخا فضل کرم ہتھیں ہیں وال اگھت نظارے
کہے زلیخا میرے رخ تے دو ہتھ پھیر پیارے
کہے زلیخا وصل میرے تھیں کون تینوں ہٹکیارے
کہے زلیخا کرے خوشیاں خوشیاں دے دن چارے
کہے زلیخا وصل ہجر ین تے کی گھاٹا اس کارے
کہے زلیخا نفع اتھائیں اوتھے کیا خسارے
کہے زلیخا دیکھ ٹرفدی میں تیرے در آئی۔
کہے زلیخا چمکاں والی تیری حسن صفائی
کہے زلیخا یوسف تیرا قد صنوبر پورا۔
کہے زلیخا زلفاں تیریاں گرد بدر جیوں ہالا

یوسف کہے بنائی جس نے رہو اسیدی باندی
یوسف کہے ہوش اوتویں عقل گوائی تیری
یوسف کہے اجیہے کتنے دیکھ چمکدے تارے
یوسف کہے اجیہے کتنے صاحب دی دربارے
یوسف کہے اجیہے کتنے تے ہیں کس شمارے
یوسف کہے اجیہے کتنے تے ہیں کس مقدارے
یوسف کہے اجیہے کتنے اوڑک گذر سدھارے
یوسف کہے اجیہے کتنے جہاڑے غزراں کھلارے
یوسف کہے ایہاں ٹریاں انت رہن ن چارے
یوسف کہے قبر وامر کر گھڑے سمیٹ دوبارے
یوسف کہے فلک دا خالق جس ایہ طاق اسارے
یوسف کہے تکن جے اکھیں گذر وگن تلوارے
یوسف کہے ڈراں ہتھ میرے جلن بیتا نوچہ نارے
یوسف کہے خدا دی ہیبت جوش دلیو چہ تارے
یوسف کہے کیہاں کی آخر اسد دے دربارے
یوسف کہے دکے سرمایہ عملاں دے بازارے
یوسف کہے جگت وچہ سارے عملاں دے بنجارے
یوسف کہے کیا شے میری جس نے تیں ترفائی
یوسف کہے نہیں وس میرے اکدن ہے نکائی
یوسف کہے کداں تک رہسی انت جڑی ہو کھورا
یوسف کہے نہ زلفاں رہسن نہ ایہ زلفاں والا

کہے زلیخا تیرے اتے جوش جوانی آندا
کہے زلیخا یوسف تیری باجھ صدوں نہ بھائی
کہے زلیخا شان تیری ہیں ہور نہ شان ہوائی
کہے زلیخا میں ہاں بندی توں سلطان ہمارا
کہے زلیخاں تیریاں لٹاں والاں کے دل پھسیاں
کہے زلیخا دلبر تیرے پُر پُر لالیاں چڑھیاں
کہے زلیخا تیرا یوسف سب کجھ میں دل بھاوے
کہے زلیخا یوسف تیں تکیں وگدی رمز نگاری
کہے زلیخا یوسف مینوں ہیں بن صبر نہ آوے
کہے زلیخا وقت اساتھیں کویں گذاریا جاوے
کہے زلیخا جیوں کیوں ہیں تھیں کہج وصل چاہے
کہے زلیخا اج یوسف رحم کریں ہیں جیواں
کہے زلیخا حسن آہیں اج نہ ہو تیں نیواں
کہے زلیخا ہماں اج یوسف وصل کراں یا مرساں
کہے زلیخا لوا مرلواں جان تلی پر دھرساں
کہے زلیخا نہ کر ایہاں جان میری لب آئی
کہے زلیخا کویں سنبھالاں میرے وس کیائی
کہے زلیخا سجھو بانہوں گھت گلاوے
کہے زلیخا لا لے سینے اج میرا دکھ جاوے
کہے زلیخا حسن ہے یوسف میریاں روز دہایاں
کہے زلیخا صدوں گھاں تیریاں بے پرواہیاں

یوسف کہے امید نہ اکدم وقت وہاندا جاندا
یوسف کہے طفیل اُسیدی سٹ گئی کھوہ بھائی
یوسف کہے جہدا میں بندہ اُسدے جیڈ نگائی
یوسف کہے خدا دے بندے توں ہیں تے جگ سارا
یوسف کہے ولوں دل جاون جان قہر وچ دھیاں
یوسف کہے نہاندی لالی رہی پلک با گھڑیاں
یوسف کہے دسے تیں ظاہر باطن نظر نہ آوے
یوسف کہے نہ تیں دل کھلے وگدی رمز نیاری
یوسف کہے گذارو ساعت جیوں کیوں وقت وہاوے
یوسف کہے کرم داوالی ہے تیں کرم کماوے
یوسف کہے خدا ہے حاضر خوف اُسے دا مارے
یوسف کہے ہتھوں چھڈ مینوں میں عاصی سٹ کھوال
یوسف کہے کویں کہ تیتھیں زہر پیالہ پیواں
یوسف کہے پناہ خدا دی ہیں ایہ کار نہ کرساں
یوسف کہے پناہ خدا دی ہیں بدعملوں ڈرساں
یوسف کہے سنبھال زلیخا ویلا ہے دم کائی
یوسف کہے خدا تھیں ہو دستگیں لے رہائی
یوسف کہے رہیے وچ دوزخ جو ایہ عمل کماوے
یوسف کہے سہے اگ آخر جو ایہ دکھ گواوے
یوسف کہے سُنے او صاحب پتریاں عرض دہایاں
یوسف کہے صدوں تا جاواں جے کرساں بُریایاں

کہے زلیخا سب تھیں مشکل عشق تیرے دیاں واٹاں
کہے زلیخا سٹے مینوں عشق تیرے دا سیلا
کہے زلیخا میں سر بھارا درد فراق کوشالا
کہے زلیخا ایہ دم اوکھا دل دے زخم کھلن دا۔
نوجواں ہو بنے جالی ترے کری زلیخا
اوپر تخت لیائی اینوں حضرت یوسف تائیں
ویکھ بہار جمال فروزاں عشق تنور تپایا۔
کرکے بڑا پکار دلعوں کہے کرم کر یارا
بھری جوانی والیا مردا میں ول گھت نظارا
قسم تینوں ہن نہ کراڑیاں یوسف اوڑک ہوئی
ساری عمر تیرے پچھ درداں میں یوسف جہ روئی
ویکھ میرا اج ویلا یوسف کھول اکھیں اکواری
چک اکھیں کر نظر سیکول ویکھ جمال شہردا
درد پرانا میرے دل دا آکھڑا اج ایہا
یا مرساں یا مقصد پاواں اج غموں چھٹ جاواں
میریاں ہو مراداں یوسف لدیاں نال رضائیں
کی ہویا اوہ مرداں والی چونپ نہیں من تیرے
تے ایہ جوش جوانی تیرا کویں نہ اچھل دے گے
کرے زلیخا زاری اینویں یوسف نظر نیہاں ہال
پھیرے نظر گذرے لانبھے نال ایہا دیوارے
کرے نگاہ اوتاں ہاں یوسف چھٹ نظر وچ آئی

یوسف کہے جو اتھیں مشکل ہکن جہنم لاٹاں
یوسف کہے جو اتھیں ڈاہڈا جان کندن دا ویلا
یوسف کہے جو اتھیں بھارا ہول قیامت والا
یوسف کہے جو اتھیں اوکھا دن اعمال تلن دا
خود نوں ویہاکے یوسف رد کرے زلیخا۔
اٹھی آپ اٹھایا اتھوں تھے وچ وقت سناہیں
لاٹاں پھوڑ گیا جھڑ وا بالا صبر قرار جلایا
قدرت دی ہیں نشاناں کوری ایڈک ہو نہ بھارا
اک نظارے دیوں ہیں بے وال اک جا پار اوتارا
کرنے شوق نہ جاوے پہے ایڈک سرد کوئی
وصل تیرا اک وار دمے اللہ اج سوئی۔
ایہ ویلا مڑ ہتھ نہ آوے عمر لنگھے جے ساری
ایہ جوانی پھیر نہ لبسی تھوڑ لبیں جی مردا۔
جاں مقصود لیاں میں پاتے سر میرا اتھ رہیا
اے یوسف ہیں اوہ زلیخا جو تیں ٹھکراواں
ایہا امید نہ توڑ گوائیں جتے تاہ مار اڑائیں
ایڈک رحم تیرا اوال یوسف کویں چھٹا دکھ میرے
تے ایہ شعلہ درد میرے دا کویں ٹھنڈا دل لگے
دو تصویراں چھ ماہد کریاں فرش نگاہاں
چار چپھیر ایہا بہر اینویں نقش ڈٹھے ایہ سارے
اوہا حال وصل وچ دونویں بانہہ گلاں وچ پائی

فتنہ جھل زلیخا دے ول نظر ہوئی اک واری
ساری عمر کداہیں اگے نظر نصیب نہ ہوئی
گزاری ہتھ تگڑا پاسیں کر یوسف کجھ کاری
تینوں خوف کہدا کہو یوسف عرض منی کیوں ناہیں
اک عزیز ولوں شرماواں تے اسدے احساناں
وڈا خوف خدا دا مینوں جو ویکھے ہر ویلے
کہے زلیخا یوسف پیارے خوف عزیز نہ کائی
او سنوں وچ طعام شتابی زہر دیاں وچ پڑ دے
تے توں آکھیں اللہ میرا رحم کرم اس بھارا
گھر میرے وچ بہت خزانے باہجھ حساب شمارے
راضی ہو رب تیرا یوسف بخشے تیرے تائیں
یوسف کہے عزیزا ساتھیں بہت احسان کمایا
ایڈا احسان میرے سر اسدا کیوں اسنوں مرواواں
جے اج ماریں پڑے اندر حشر کھلن جاں نامے
تے میرا رب خالق خلقاں بے پرواہ قدیمی
بندے نوں وچ فعل اعمالاں کر مختار اعتباری
بندے دے اعمال بندے نے ایہ سب خلق الٰہی
غرض کراں ہن پاک جنابوں تے ہدایت منگاں
توں آکھیں ہن بدل گناہاں دیواں مال خزانے
تے اوہ رشوت لوے نہ ہووے حاجت اس نکائی
قلب سلیم گیا لے جیہڑا واہ اسدے دربارے
منہ شرمندے حشر دہاڑے ہوسن بدیاں والے

تاوچ ذوق زلیخا تائیں عشقوں چڑھی خماری
ہن ڈھاتے جاتس وصلوں فرق نہ رہیا کوئی
میں مردی توں نہ کرسختی میں دروں وچ ہاری
یوسف نے فرمایا اسنوں کر کر عذراں آہیں
اسدا خوف میرے سر بھارا ست بارے سن جانوں
بس عذاب نہ میں وچ طاقت جگر و کاناہ سیلے
نہ ڈراس تھیں اسدا چارہ میں سر فرض ہو بائی
اسدی خبر نہ پاوے کوئی ماردتاں وچ گھر دے
بندیاں خطا قصور گناہاں فضلوں بخشنہارا
تیرے اک گناہ دے بدلے کراں تصدق سارے
دیہہ مراد نہ جاہ پریرے من سوال کداہیں
کر ناں میں پرورده مینوں چنگے بھاگ نو بہایا
جے میں ایڈ کراں غداری کیڈک بُرا اسدا واں
راز دلاندے ہون ہویدا دوزخ ملن مقامے
سچ کہیں اوہ رحمت والا اسدی صفت رحیمی
دے تمیز بد ول تے نیکوں بخشے عزت بھاری
فضل غضب سب اسدے طرفوں نیکی تے گمراہی
اس دنیا دی لاٹ غضب دی ست جل ہرن تینکاں
دولت مال سبھی شے اسدا ہر شے وچ زوالے
حال دلاندا اسدا علم اسنوں بُریاں بھلیائی
اس نے فضل کرم دیاں نظراں ملن مراتب بھارے
روز قیامت ہوسن بی بی زانیاندے منہ کالے

زانی وچہ جہنم رہسن کرے گریہ زاری۔
اس ویلے کس طاقت بی بی ڈراسند دم مارے
پیغمبر دااں ہیں بیٹا جنہاندی وڈیائی۔
چھوڑ مینوں میں باہر جاواں اپنا آپ بچاواں
دوزخ دیوچ سٹ نہ مینوں جے توں بہت پیاری
نہ کر دور خدا تھیں مینوں ہاں جیہا میں تائیں
چھوڑ ہیر ایتھے نہ کر زور اجے نہ طلب دہیری
کہے زلیخا صبر نہ مینوں زور تھکی لا بھارے
میں بیجان کرم کر یوسف آب حیات وصالوں
جاندا وقت وہاندا یوسف نہ کر عذر بہانے
نہ کر دیر وصل وچہ یوسف مینوں صبر نہ آوے
یوسف کہندا انشاءاللہ سبہ مراداں پاویں
دل نوں موڑ صبر کر بی بی مطلب ملے تمامی
کہے زلیخا میں ترسائی جان لباں پر آئی۔
لب تھیں لا کہیں پی بھلکے میں ایہہ طاقت ناہیں
آہی تیز کٹار زلیخا اٹھ رکھی سی اگے
کہے زلیخا ہور بہانے جے توں پیش لیاویں
یوسف کہندا ایہہ بے صبری عقلمنداں کم ناہیں
ہتھ وگا چلائے گلوچہ یوسف روک ہٹائی
پکڑ زلیخا یوسف تائیں ملیچ کہے اے یارا۔
یوسف کرن خوشامد لگا تاں مری ہو گھائل

میرے نام لکھائی جاسی اینہاندی سرداری
مشکل وقت اوہا میں سر تے جان حق ظلم نتاری
تے میں ہوواں سب تھیں نیواں کراں جدان بُرائی
توں آتش میں بلدی لاتے جان کویں کھوہ پاواں
میں دل خوف جو زانیاں تائیں ہوسی سخت خواری
وچہ پیراہن عصمت والے میرے داغ نہ لائیں
کر کجھ صبر مراداں پاویں نہ کر ایڈ دلیری
میرے وس نہیں ہن کائی عشق گھتے وس سارے
دیکھ اہی ہیں کیونکر جاندی غم دی حال ملالوں
میں زخمی توں بے پروا ہوواں مرہم تیر لگانے
میں پچھتا مراں وچہ غم دے جی وہا اچھل جاوے
اس ویلے پر جے توں چھوڑیں دلنوں موڑ ہٹاویں
ہن دی ساعت کٹ صبر تھیں نا کر بے آرامی۔
شربت وصل تیرے ہتھ یوسف ہن کجھ صبر کیائی
نہ کر عذر بہانے یوسف ملیاں چھوڑ صلاحیں
یوسف اگے مار مریساں جے اج داہ نہ لگے
مار کٹار ہوواں میں گھائل پھر توں پکڑیا جاویں
سکے پکڑ کٹار زلیخا لگی مرن اُٹھائیں۔
پکڑ لئی وچہ اوہے راہے دہرت کٹار سٹائی
کر ہن وصل مران دے پاتے میں ہاں وانگ جھٹکارا
عذراں وچہ بہانیاں ٹالے دلوں نہ ہووے مائل

آ شیطان وہگاناں کیتا دہریا ہتھ ازارے
قصد زلیخا یوسف دے بول تن اُسدے تن لاواں
اتھے ہدایت جے نہ ہوندی اسدے دو دو باروں۔
جو برہان دکھائی اللہ یوسف نوں دس آئی
حکم کرے رب جبرائیلا خالص بندہ میرا
حکم میرا ہے روک شتابی مت لغزش کھا جاوے
آ جبریل ڈٹھی وچہ کوٹھے جو گل ظاہر آہی
پے در پے اک لکھی نصیحت جبرائیل دکھاوے
خود جبریل نہ نظری آیا تے کف دست دکھائی
یوسف اجے اٹھایا اونہیں تے پھیر تلی دس آئی
اجے تاں ظاہر ناں ڈٹھس رقم تداہاں۔
اوہا حال اجے پھر ڈٹھا لکھیا تلی اوہا
یوسف اجے نہ نیا اتھوں پھر لکھیا دس آیا
کیا کہاں اوہ وقت کویہا اجے نہ اثر وہایا
بھی تاثیر اجے کجھ تھوڑی غیبوں پیا پوکارا
کرسیں براں نبیاں وچوں نام کٹھایا جاسی
یوسف کنب گیا سن ڈریا کیتس قدم پچھاہاں
بعضے کہن جبریل ہو صورت آیا شکل یعقوبوں
حسرت نال انگشت دنداں وچ ہو حیران پوکارے
کر کجھ شرم میرے فرزندا شرف نبوت بھاری
اے یوسف جو عمل پلیتاں ننگ ہوون بدچالی

وقت قہاری وہاں دلاں تھیں آیا قصد ہولا رے
تے یوسف دا قصد ایہا ای جیوں کیوں روک ہٹاواں
کیا کہاں ہو جاندا کائی قہر غضب دی کاروں
لیکھے جس تھیں بچیا یوسف راویاں قول ایہائی
ویلا اج اوہدے تے آیا پاس آفت گھیرا۔
نور نبوت دی روشنائی مت گھٹ بدی بچیاوے
یوسف لئے تو فقت اندر تے وچہ خوف الٰہی
تا یوسف دا اوڑن لئے قصدی ہو وہ جاوے
رب دلاں دیاں گلاں جانے اتھے رقم ایہائی
لتن تے لکھیا وجھ کتھے تیرا رب ایہائی
اے یوسف فرزان نبوت بخشی نال گناہاں
کھُل نہ یوسف اسدے تھے حاضر ناظر ایہا
شاہد اسیں گناہوں یوسف مت رہسی پچھتایا۔
توں پیغمبر زادہ یوسف پھر لکھیا دس آیا
اے صدیق پیارے میرے صدق چلی اٹھ سارا
تے کر یاد قیامت دیہا مشکل لگے خلاصی۔
وقت سہارا ولا مت جائیں ہرگز طرف گناہاں
یوسف تائیں نظری آیا ہو صورت محبوبوں
تینوں ورجن وردوں آیا میں ای یوسف بارے
ایہہ کیا وقت تیرے سر آیا منگ پناہ لکھواری
کہ اوہ عمل نبیاں لائق شان جنہاں دی عالی۔

بعض کہن اک یوسف تائیں نظر جناور آیا
بعض کہن اُس کہیا زلیخا انت غیرت ہتھ آوے
بعض کہن جبریل مقرب جو کوٹھے وچ وڑیا۔
بعض کہن اک حوری آئی حضرت یوسف تائیں
کیوں کوئی توں کسے دی عورت نے آیوں کس تھاؤں
ہے اک ہور روایت غالب آکھ سناواں ساری
طلب زلیخا وصل شتابی یوسف طلب بہانے
یوسف پچھے دس زلیخا پردیوں پار کیتا ای
پردیوں پا روایی رب میرا ایہہ جاں جس تائیں
آہ بھری سُن رویا یوسف سنگوں سنگ کیتا ایں
ایہہ گل آکھ سنا پھر یوسف دروازے ول آیا۔
نسی اٹھ زلیخا مگر تے جالتر کتول جاوے
آ یوسف جاں درتیں پہنچی قصد تنہیں دل پھڑیا
کھل پیا دروازہ آپے یوسف باہر آیا۔
پھر دروازے کرے اشارت ایویں ملی خلاصی
آن ملی دروازے سیتی کرتا پکڑ لیا سو
پاٹ پیا پیراہن نالوں ہتھ اس دے وچ رہیا
گیا یار اکلا گوشے وتی ہار رقیباں
بہتے کہی کڈھ سنگھوں لقمہ کرے حال شتابی
میں کر خرچ خزانے سارے ہر یاں شوق ہتائیں
ہے اوہ اپڑ دلیر بہادر پل وچ دہا کیتائی

لے یوسف جھٹ چلی شہوت اُسنے آکھ سنایا
پر کر صبر اجے دن کائی داغ نشاں لگاوے
یوسف دے ہتھ لسے لاہیں شہوت نطفہ جھڑیا
یوسف اُس ول مائل ہویا پچھے حال نداہیں
حور کہے میں اُسدی باندی جو اج پچھے ناؤں
جاں یوسف دی طرف زلیخا نظر پئی اکواری
بت چھپایا نظری آیا اک گوشے وچ خانے
کہے زلیخا گلیں باتیں توں کیوں دیر لگائی
پردہ پایا ت اوہ ویکھے میرا عمل اکھائیں
دانا بینا تکھیں ہیں غافل شرم کرے وچ ناہیں
دروازے پر کنڈہ محکم آہا قفل لگایا۔
قفل جڑے دا انگ کھلوتی پھیر ہتھ آوے
کرے اشارے انگل سیتی قفل کنڈا لہہ جھڑیا۔
مگرے گئی زلیخا نسی ہتھوں یار گوایا۔
حیرانی ول مگر زلیخا اندر حال اُداسی۔
پکڑ پلا ول اندر کھچے یوسف دوڑ گیا سو۔
جھڑی تڑاک زمین پر روندی میرا حال کویہا
اے طالع کی ایہہ لڑایاں نال میرا غریباں
وقت کیہے ظالم نائی کس قفیے نوں جائی
اینڈک عشق محل اُسارے ہو رہے گئے کداہیں
اگ لگی جل بجھن تمامی ہُن بس طلب نہ کائی

ملیا یار وچھوڑ ویکھیا قسمت دے بھوندان
مدت تھکی ساز کریندی توڑ گیا وچہ دم دے
ایہ پچھتاوا دل تون کھاوے تے آرام نہ آوے
ہیں تدبیراں کر کر تھکی کائی پیش نہ گیاں
جے جاناں ایہہ نہ آنے کیوں کردی ایہ حیلے
تے جیں وائی کارے کیتے کال نال دلیلے
چھٹ زلیخا نٹھیں جاں یوسف دروازے ول آیا
تداں عزیز دوہانوں ملیا ڈٹھی سرگردانی
کیہا سرا عزیزا اُسدی تیں گھر جو بد چاہے
سمجھ عزیز غضب وچہ آیا یوسف نوں فرمایا
ہیں دتی مختاری تینوں دولت مال خزانے
چنگا حق پلے نوں پایا خوب وفا دکھلایا
قدر بلند تیرا وچہ گھر دے جی جی خدمت کردے
تے توں ایہ کی عمل کمایا حق احسان بھلایا
سُنہہ ہُن جان دلوں ہنجھ دھکے توں ایہ قہر کمایا
آپ زلیخا میرے اتے کردی زور دھنگاناں
اگے پچھے پھیریاں پاوے پیراہن تپیاوے
سُن کے نام محبت والا زار زلیخا روئی
کہے زلیخا جاں اس میرے ظلموں ہنجھ چلایا
یوسف کہے دھگانے کر کے دتا چیر پیراہن
کڈھ موجیب گواہ پکارے کس نے ظلم کمایا

ہتھ نئی اج کرڑی کرکے غم دیاں وچہ کمنداں
بھاوا ایہا ہیں جاں تے جتی گھاہ فراق الم دے
تے ایہ داغ نہ دلتھیں جاوے خاک لبی سر پاوے
روہڑ خزانے سارے خانے دو نیاں سختیاں پیاں
ہُن میرے کس کارے آون نقش محل رنگیلے
اوہ بھی کیتیا نوں ہُن روو ے منہ کالے ہتھ نیلے
دردوچہ ہی زلیخا روندی حسرت جگر تپایا
وچہ غضب دے جوش زلیخا کردی شور زبانی
یا ہجوں قید یا عذابوں نہ کجھ بھلا اصلاحے
ایہی یوسف توں احساناں بدلہ کر دکھلایا
امیدوار رکھایا تینوں وچہ حکومت خانے
تیں پر ہیں احسان کمایا تینوں خوف نہ آیا
زن مرداں سبھ ہیں تھیں ڈردے رہے تیری ہو بردے
جے میں تینوں اچا کیتا تو میرے سر آیا
ڈٹھا غضب دا جوش عزیزوں یوسف نے فرمایا
وچہ محبت میری ہر دم کار کیتے سن بھانال
تے ایہ آپ گناہ کماوے عیب میرے سر لاوے
ویکھ عزیز یوسف اتے وده قہاری ہوئی
ہیں پیراہن پاڑیا اسدا دیکھ نشان لگایا
جھلا قہر عزیز دے دلوں لال ہویا تپ آہن
کہے زلیخا ظالم با ہجوں اچھے ہور نہ آیا

ایتھے کون گواہی دیوے خفیہ نامعلوموں
یوسف بول عزیز پکارے توہیں ڈھو گواہاں
اک عورت اٹھ خویش زلیخا کھڑی قرابت والی
یوسف کرے اشارت اتھیں پچھو آپ گواہی
سُن ہو رہیا عزیز تعجب کی یوسف فرمایا
ویکھ لواں ازماواں تیری ایڈ کرامت بھاری
اجا چیت پوکار بالڑکے ناہیں حیلی کردا ۔
پرول دساں ویکھ دچار دن ظلم کہداول لوٹا
کڑتیوں پکڑیا ہوگ زلیخا جاں اس سختی چالی
جے پیراہن پچھوں پھٹیا جھوٹی ہوگ زلیخا
یوسف نس گیا جے ہوسی اتھیں پکڑ کنارہ
ڈھونڈ کیتی پیراہن ڈٹھس پچھوں پھٹیا ہویا
ایہ ہے تیرا مکر زلیخا مکر نساڈے بھارے
پر کجھ ایڈ سزا نہ کیتی لایق قدر گناہے
یوسف تائیں کہیا عزیز نے ای فرزند پیارے
کہے زلیخا نوں کر توبہ لتوں ایہ بدی کمائی
شرمندہ ہو رہی زلیخا عاجز حال نتانی ۔
وادروا ہیں یاروں ٹٹی روسہناں کرسی
وچہ افسوس زلیخا تائیں رووَن وقت وہاوے
یوسف تہیں شرماندی ہردم جس نہیں دغا کمایا
عشق اہیائی کار اینویں زخم ملے یا مرہم ۔

اس جاگہہ تجا کوئی بن ظالم مظلوموں ۔
یا وچہ آبے تیغ دہواواں دفتر بھری گناہاں
گود اہدے اک بال ایانا عمر جہدی دن چالی
ایہا لڑکا سچ نتارے ہوس حکم الٰہی ۔
ایہ طفلک کی بھرے شہادت بولن ول نہ آیا
لے لڑکے کہہ حال حقیقت جو تیں علم ساری
شرک حیل نہ بخشے جاوان میں حیلی کتھیں ڈردا
جے پیراہن اگوں پھٹیا تاہے یوسف جھوٹا
سچی ہوگ زلیخا جس نے پکڑ نشانی لائی ۔
یوسف سچا تے ایہ فتنہ بھارا روگ زلیخا
مکر پئی پھر پچھوں جامہ کیتا ہووس پارہ
ویکھ عزیز زلیخا دے ول کرکے قہر کھلویا ۔
کار بہار یاندے ایرادوں مشکل تُن چھٹکارے
اُسدی ایہیں خوشامد وڈی سخت ایذا نہ چاہیے
جاندہو اس بدی چھپاؤ عیب ڈھکو اس سیاتے
اپنا آپ نگاہ رکھ لگے نہ ہووے بُریائی ۔
حسرت وچہ دے غمناکی چشم وسائے پانی
میری عقل بُری کنھ دوان ڈھاہاں فلان تھیں تنی
ہر ویلے رو دل نوں تاوے شرموں چشم نواوے
پراوہ عشق نہ جاوے حل تہیں ہوے نت سوایا
قدم اگیرہ دے ہر ویلے جوش اٹھاوے ہر دم

یوسف دی وچ خدمتگاری دن تے رات گذارے
دن فکریں تے راتیں رووناں اُٹھدا ورتارا
مگر کسے پر ہتھ نہ آیا ملی مراد نہ کائی۔
توں فرزند پیاری میری اوہ لگے دُکھ ونڈاں
جہل مصیبت سر تے آئی اوڑک مقصد پاویں
پر کر صبر نہ تھوڑا سیداں ناہیں عشق سوکھالا
ہی زلیخا مدت انہویں غم دیاں وچ عذاباں

پر اوہ وصل دوراڈے دِستے نہ دردی دم مارے
عشق اوہدا مشہور ہویا سی تیک گیا جگ سارا
جاں پیرے کوں درد بہوں تہیں کری تسلی دائی
بہارا بہارا دکھیریاں وانگ عشق چکایاں ہنڈاں
جو گذرے تیں دردقضیئے بے مقصود نہ جاویں
مرن بھلا سوداری اُس تیں تے پُر زہر لوالا
عشق دے نوں ایڈ جلایا کیتس وانگ کباباں

طعنہ کردن زنان مصر زلیخا را در عشق یوسفؑ و برآشفتن زلیخا و خواندن طاعنان را بضیافت خانہ خود و جلوہ فروز ساختن جمال یوسفی را در چشم ایشان و بیخود افتادن ایشان بمجرد مشاہدہ و بریدن دستہائے خود

ساقی بھر دو جام وصالوں بخش غلام رسولے
چھری وگے تن پرزے ہووے مستی چڑھی سوائی
جان کندن وچ آخر دم دے دیویں یار وکھائی
ہن جیہیں حال نہ شرم کائی دہر دی عیب لوکائی
ڈونگھے راز نہ کھلن والے جسدم ہون ہویدا۔
پردہ چا او گھاڑ پلک بھر چشم کرشمیاں والی
جاں اوہ حال زلیخا والا راز کھلا وچ لوکاں
کہن زلیخا عقل حیاؤں لاون عشق نہ جانے
شرم نہ کردی نال غلاماں عشق کریندی بازی

جاوے جان مقابل اکھیں خبر نہ پاواں مولے
خون آلود رہے تن گھائل جاپے حال نہ رائی
تا اوہ نزع نہ جاپے دلنوں شوق لقاؤں کائی
بخش امید کھلے اوہ جلوہ پاواں ذوق صفائی
نویاں رمزاں تازے غمزے ویکھ ہوے دل شیدا!
پُر پُر لالی بے سوالی نین زلف دے کالی
کرن زناں گھر بیٹھیاں زخمی لا طعنے دیاں نوکاں
عشق غلام جھجھڈی کر گھائل ہوش نہ رہی ٹکانے
خدمتگاراں توں گل لاوے کرکے عجز نیازی

وچہ گمراہی چال تباہی ڈُب ہنیں کیوں مردی
ننگ ہنوسوں لسن کھلوتی ظیموسے دی پیاری
بروے نوں چا سر پر دہر یا ورجدیاں نہیں لڑدی
سُنیاں اساں رہی نت مگرے اندر لے وڑدی
کدے اگے آمنت کردی سو سو عرض گذارے
ہنھیں پا پوشاکاں وسنوں اکھیں وچہ بہاوے
آپ کھلاوے آپ پلاوے لپنے پاس سلاوے
نِنھے ہنتھ گذارے عرضاں وصل منگے اک واری
تے اوسنوں وچہ نازاں رکھدی وانگوں جان پیارا
کوٹھڑیاں وچہ لےئے اُسنوں قفل درا نوچہ جڑدی
تے ایہہ بہت تعجب بھارا کرے غلام کنارہ
مُنہ نہ لاوے جہات نہ پاوے خاطر تلے نہ لیاوے
جاں اوہ چشم اولارے ناہیں اکھیں نیوں ویکھے
خبر نہیں جے اوہ اُسنوں کتے کدی مُنہ لاوے
ایہہ بوے سو رمزاں کھولے تے اوہ دلوں نہ ڈولے
اسدیاں آہیں سنج صباحیں تے اوہ سُندا ناہیں
ایہہ جلدی ر وایسے ساہیں ہوندی وچہ بہاہیں
بن باندی رُوحال سُناندی غرق نہیں کیوں جاندی
ویکھو نی ایہہ جنی جنہاں نے تہاندی لاج گواندی
مہرے سر دہر غلاماں پاوے نت پواڑے
ویکھو نی اوس ہور نہ سوہنا کدہرکے نظری آیا۔

قدر غلاماں انت کیہائی اوہ پر شرم نہ کردی
نال غلاماں یاری کردی شرم گوائی ساری
تے اُسدا من موہن کارن مکر زنجیریاں گھڑدی
جے اوہ ساعت نظر نہ آوے سکدی قرار نہ پھڑدی
کدے پچھے ہو دامن پکڑے جان فداتی وارے
پکھا جھلے گرمی ہووے شوقوں مردی جاوے
تن اُسدی ہر گھڑی پیراہن کلہا اک پاوے
مردی جاوے صبر نہ آوے گل تے وہری کٹاری
تے دیدار بغیر اوسدے ساعت نہیں گذارا
دل وال کے رل خدمت کردی درو دامن پھڑدی
عرض کرے ایہ کرزاری اوہ چُپ ہی بیچارہ
جھڑک ہٹاوے نسدا جاوے اسدے متھ نہ آوے
بھاویں بن بن بہے زلیخا اُسدے کنے نہ لیکھے
ہُن ایہہ حل اجیہے حالوں بیہر کیہا بن جاوے
واہ زلیخا عغرب زادی جہاڑ بہاون گوئے
کدے کدا ہیں نال نگاہیں اُسدی چلے نہ راہیں
تے اوہ ہُن سُن اسدیاں آہیں بنداوڑ اگاہیں
گھر دا بردا اوادنہ بھر دا اجے نہیں شرماندی
ڈبی ایہہ جنہاں ہیڑی جگر تہاند اکھاندی
تے اوہ ایڈ غلام دلاور قدماں ہیٹھ لتاڑے
کر فرزند غلام دا جیا اوہا یار بنایا۔

ذرہ حیا نہ کرے زلیخا ویکھہ مزاج اوچھیری
بھاویں سوہنی حوراں پریوں غنج بنے نوں بھاوے
اسیں نہ حسن جمالوں بھاویں مثل زلیخا کائی
بے شرماندا نام نہ لیناں شرم زلیخا ہاری
ایہ خبراں وچ کن زلیخا جاں پیاں دل جلیا
سُن لگن نت دلنوں تانے رڑکن طعنیاں نوکاں
جھل نہ سکے دل اچھلایا غالب جوش اٹھایا
عشق ہتیرا آتش بھاری جان جلاون کارن
اک یوسف دے عشق ستائی اُسدی بے پرواہی
طعنے مارن والیو ظالم ویکھدیو رُخ نوری
تے ایہ جو وچ دلاں تساڈے وڈیائی مغروری
ویکھہ لیندی ہن گنڈیو کیونکر اندر صبر صبوری
تے اوہ ساقی نین بندی دے کر چھڈی مخموری
خود نامحرم جو اس حالوں طعنے کرن کویہے
اوہ کی جانن سار دکھاندی جنہاں ڈٹھے دکھ ناہیں
کی معلم بیدرداں تائیں دردمنداں آہیں
گذرن حال زبانی سو کہا پر جے وارد ہووے
ویکھہ لواں اوہ کون دلاور بڑیاں شرماں والی
شرم جہڑی بے شرماں نالوں قدم چلے ودھ چالی
شرم چلے نے جرم گلے تے چلے چال نرالی
کون جہی اوہ اڈ بہادر وڈیاں صبراں والی

اسدا نام نہ لیو پیارے ایہ گمراہی گھیری
نہ اوہ خاطر تلے لیاوے بری لگی ہٹ جاوے
قدر اساں وچ جچ کا ویکھے ویکھہ رہے سودائی
یاریاں لاون نوں اوہ روندی لاں نہ جاتے ماری
صبر رہی کر اندر جردی لاٹ چھٹی دل بلیا
پر اوہ غرق رہی ہو بیخود وچہ برہوں دیاں جھوکاں
برہوں جالی ہیں بے حالی ویریاں کہوں دل تایا
طعنے ہور وہے ایہہ غم دا بالن پاون کارن
جان رہی کجھہ ہو کیاں اُتے رہندی نال جلائی
کھلدا راز ہوندی اس کارن اس عشقوں معذوری
ویکھدیوں کتھہ جاندی نظروں گھٹ تساں تہیں دوری
جندکویں لے جاندیو ثابت اس میدانوں پوری
ویکھدیو دکھ کیڈ برہوں ناتے فرقت مہجوری
کدے نہ ڈٹھے عمراں اندر قضیئے جنہاں اویہے
تے وچہ سینے زخم نہ کھاوے برہوندی جنگاہیں
منزل عشق دوراڈے جانن جاں ترفن بے راہیں
ویکھہ لواں اوہ مائی جائی جو سر جھل کھلووے
جو محبوب میرے نوں ویکھے رہے نہ شرموں خالی
شرم رہے یا درہے یا حال کہے بے حالی
شرم سُنے بن کرم نکھٹے شوق گھتے گل جالی
جو یوسف دل ویکھہ نہ ہووے غم عشقوں متوالی

کون کوئی بھر کرے نظارہ رکھے سُرت سنبھالی
نال میرے رل بھر بھر آہیں رین کٹے بہہ کالی
جو اک وار مقابل ویکھے ابرو قوس ہلالی
تیر برہوں بخنیں ہو دو پیکر مژگاں بھر لالی
نظر بھرے اک واری یوسف ہر دم رہن سوالی
یار میرا اوہ دولت میری میرا نور خزانہ
دکھلاواں اکبار انہاں نوں ویکھ لوان زناواں
تڑف مرن میں ڈانگوں ہجروں گوراں جا پریرے
نینداں نین چڑھاون سولی درد ونڈاون میرے
کھاون تیغ برہوندی سینے چاون قدم اگیرے
بیڑیاں ڈوب مرن وچ ڈونگھے پے وچ گھمن گھیرے
چھاتی نوک نظر دیاں رڑکاں لاون گھاہ گھنیرے
میں سن تھکی ظالم زاداں کردیاں طعن بتھیرے
تے اوہ کیڈ تاثر والے نین جنہاں دل گھیرے
اوہ جمال جلال سجن دا جاں نظراں وچ آوے
ہستی سوز برہوند اشعلہ سینیوں چمکاں مارے
جاں سوہنے دیاں شاناں ویکھے ویکھدیاں ہی وارے
جنہاں شان جمال سجن دے ناہ سفنے وچ ڈٹھے
لو پیاریاں کہانیوں نی سن سو بیٹھ نصیباں
جو تجلی سر میرے دردی رات دنے لکھ واری
ایہ گل سوچ کنیزاں گھلے طرف گھراں امراواں

اک دیدار پیارے والا نین بھرے رت لالی
نے محبوب میرے عشقوں ہر دم رہے خیالی
عمر گذارے وچ قضیاں ورو مرے رزالی
تا اوہ جانے خوش اقبالی میری بدافعالی
پھیر نظر وچ ادا دسے ہر پتر ہر ڈالی
جسدی شمع رخوں جلجاوے خلق جویں پروانہ
عشقوں رہن تڑفدیاں ظالم پھیر نہ دید کراواں
میں جلدی اوہ بلدیاں رہسن تن پر زری دل میرے
رین کٹن وچ وین فراقاں بہہ بہہ دن سویرے
بھیدیاں بھرن قراروں خالی ہار تروڑ اندھیرے
رخت لٹے محبوب اساڈا جسدے نین لٹیرے
جوں جوں کرن دوائیں دوہوں ہوون زخم ودھیرے
خبر نہ جانن چیز کیا ایہ جسدا شور چوفیرے
میں اک واری سناں انہاندے خود تہیں شور اچیرے
جلوہ گاہ نظر دا جل بل خاک سیاہ ہو جاوے
آپ جلے گھر اپنا جالے وچہ اس بلدی نارے
اپنا آپ تے سکے پیارے جنن سہیڑن ہارے
میں ول کاہنوں طعنیاں والے ٹور وگانے چھٹے
ویکھ تجلے برق حسن دا میریاں نوں رقیباں
نیویں کر وسر انہوں اک دم ضرب جھلو اکواری
ساریاں ہویاں سد بلایاں نوں ہاں دھیاں سن ماواں

سبھناں نوں پیغام گھلّے میں عجزوں عرض سناواں
زناں مصر دیاں من ضیافت سبھے حاضر آیاں
خبر خیریت سب بھیں پچھی تے ظاہر خوش ہووے
بڈھی دائی کاسے ہاری کہے زلیخا تائیں
توں کیوں سد بلایاں ایتھے خدمت کرن کویہی
جھڑک پئے ایہ جاہن گھرانوں ٹبر دا سر کھاون
جاں مڑ کے گھر اپنے جاون طعنے کرن ہزاراں
کہے زلیخا چپ کر بڈھی توں ایہ بھید نہ پایا
جے ایہ دشمن ہین کہ دوست سچ پچھیں جے مائی
ساڑ اہناں ہیں بالن کیتی طعنیاں نال جلائی
ہٹر کے میں دل اپنے دی چاہاں لاٹ بجھائی
بار ہیر اج نور اکھیں دا لگا دین دیکھائی
تے اج مصر ماتم خانے ہون لگے دن کائی
تے اج طعنیاں والیاں ظالم ہو چلیاں سودائی
جے میں ویکھ جمال فروزاں جان دکھانوچہ پائی
آیاں زناں مصر دیاں سبھے حرمت نال بٹھایاں
شربت بھرے سنھالو چہ کوزے بھرن انہانوچکائے
سینے موج چھڈن وچہ خوشیاں وچہ وچہ وگن اشارے
ویکھو نی ایہ حور پری ہے ہین ویکھن لوں او جالی -
ویکھو نی ایہ حسن رنگیلا مرغ عقل دی جالی -
ویکھو نی ایہ سوہنی صورت دانش بھیں ہنوا آئی -

اج ضیافت ہیں گھر آئیو میں بلہاری جاواں
بلیاں آن زلیخا تائیں آوندیاں گل لایاں
تے باطن وچہ سبھناں کولوں سنھ محبت دھووے
ایہ دشمن تیں دین اولانبھے بھلی نہ کہن کدائیں
ایہ دشمن تیں دوست بن بن جھک جھکاں ہیں اوہی
تے ساعت گھر تیرے بیٹھیں عیب تیرے لے جاون
بس وہیا ایہ تیریاں دشمن بریاراں مرداراں
جو اج راز میرے وچہ دل دی تیری سمجھ نہ آیا
دشمنیاں دے بدلے لینے ہور نہیں گل کائی -
میں دل بلدی لاٹ برہوندی پا بالن چمکائی
وار چلائی اہناں ہیں پر میں ہن واری آئی -
اج کجھ کارا ہوون لگا کرسی یاد لوکائی
تے اج دیس روڑھاون لگی دلبر دی وشنائی
میں انگوں وچہ ہر ہر خانے لگی بھرن صفائی
ایہ اج وچہ جلال حسن دے جلبل رہن نہ کائی
باندیاں خدمتگار زلیخا خدمت وچہ جھوکایاں
تے ایہ بیٹھیاں ہنہ قطاراں پچھے لین ہولائے
کرانگل دل کہن زلیخا ڈب موئی دم ہارے
بلیا حسن اجیہا سنوں پر ایہ قدروں خالی -
بے قدری ہو خاک رُلایا داہ اسدی ایہ جالی
کس قضیئے وچہ پھس سر گذری تے نہ سُرت سمہالی

ویکھونی ایہ مغرب زادی بانکیاں نیناں والی
دیکھونی ایہ لاٹاں چھڈی لب گلرخ دی لالی
اینویں اندر صفاں زناں دے شکوہیوں وگ اشارا
پئے طعام تیار ہزاراں باہجہ حساب شماراں
خوشبوئیوں پر مغز زناندے جیوں وچہ باد بہارا
چائے طاس کنیزاں اکدھر بنھے کمر طراراں
کھڑی زلیخا دل وچ اپنے ہس ہس کرے وچارا
دہو بیٹھی نی ہنجہ آراہوں رخصت کرو قراراں
کونجاں وانگ کڈھن ہن سرویکھن ایہ ڈاراندیاں ڈارا
چوری چوری اک وجی لوں لگھیاں سرزاں نالے
کتھے ہے بے صبر کھڑی دے دل دا موہن ہارا
کھلتے در چھڈو بھر نکلے چارچو فیر نظارا۔
آہا یوسف اندر بیٹھا کردا ذکر الٰہی۔
رمزاں سمجھ زلیخا اوتویں یوسف بول آئی
یوسف عرض میری دے تیری عذر نہ دہریں اگیرے
یوسف کہے خدا دے حکموں جو اوہ میری ناہیں
کہے زلیخا سنیاں ہوسن تیں ساماں اداہاں
خدمت کارن جداں بلاواں اوتویں نکل شتابی
تے ہیں تیرے لائق ہتھیں خدمت لواں ضروری
یوسف کہنداہیں ہاں بندہ اسوچہ کی برپائی
ہو دل شاد زلیخا آئی زناں طعام کھلائے

بر نے ہتھیں اس دہر یاں اکھیں ہندی نت سوالی
پر ایہ لالی خوبیوں خالی طالع دی بدفالی
تے ساماں ضیافت والا حاضر کیتس سارا
خوشبوناک ختن صحرایوں صحن چمن گلزاراں
اجے نہ کھادا کھادیوں اول نشی چڑھے میخواراں
چر مچیاں ہر ہتھ دہولائے اول خدمتگاراں
دہووتی ہتھ زندگیاں ہتھیں کر دی مرگ پکاراں
رج رج بیٹھو ہوئیں جیہاں بے صبراں ناداراں
جے اوہ شامی باز دس آوے جیدیاں مصروارا
ویکھونی کئے جہات گھتیوں نی گوشیاندیوں سارے
اسنوں لٹ کتھے لک بیٹھا اسدا رہزن بھارا
ویکھ لیئے اوہ کیہا کو سوہنا اسدا یار پیارا
طاعن تے مطعون وہاں بخشیں رکھدا بے پرواہی
تن حلے بھر زیور زیبا ہتھ بنہ عرض سنائی
ن سوال میرا اک یوسف ویلا ہے سر بیرے
من سوال لواں ہیں تیرا عذر نہ کراں کداہیں۔
اج اشراف زناں گھر میرے مہمانی پر آیاں
برقعہ لاہ ننگے کر ظاہر نشیوں نین شرابی
او گنہاری دے واہ طالع جے کرسیں منظوری
جدوں بلاویں باہر آواں میرا عذر نہ کائی
ایہ بھی شاد دلا نوچہ تھے مزے طعاموں پائے

زناں طعاموں فارغ ہویاں خوشی کرن لکھ واری
ہر ہتھ دہرے ترنج زلیخا تے اک تیز کٹاری

کہاون کٹ اجازت دتی بھی اک عرض سنائی
حکم ہووے کنعانی بندہ دیوے آن دکھائی

ملن بہیت سر جسدے عشقوں جی آکھو دکھلاوے
ماہ کنعانی دلبر شامی پردیوں کڈھ لیاواں

جسدیاں رمزاں ہیر دل وگیاں ٹل لیا میں تکھیں
جی چاہوا وہ جلوہ نوری ویکھ لیو خود اکھیں

اک زبان پوکارن سبھے ای خاتون پیاری
پچھیں سچ اجابت دعوت طلب اساں ایہ ساری

ایہ ترنج مٹھا نوچہ ساڈے اجے حرام تمامی
جاں لگ کر اک جہات نہ ویکھاں تیرا دلبر شامی

جاں او وہ نظر پوے آساں نوں کرداں نذروں وگایئے
بالقار محبوب تیرے واکٹ ترنجاں لکھایئے

گئی زلیخا کرے پوکار ایوسف دے دربارے
اے محبوب پیارے ہیرے کھول رخوں جھمکارے

پھیر اگھت قدم چاباہر تیل نبیڑ ٹلاں دے
لاہ برقہ وگ مجلس وچدی جاون روگ دلاندے

چڑھ چنداکر روشن خانہ ہوون دور اندھیرے
وچہ او ڈیکاں راہی تکن شوق جنہانوں تیرے

جاہن بخار پرانیاں مرض انہیں لگن دکھ بھارے
ہیرے نال برابر کر یو تول ترازو سارے

حصہ ونڈ اسا تھیں منگن پکڑ ترنجاں کرداں
ونڈ ونڈ اکر ترنج پوے تک عدل دہری وچہ درادل

ہیروں ویکھ گھتن دل ستھے کھول دیو دل سارے
اے محبوب کرین جھب پھیر اگھر وچہ کرن اشارے

سُن یوسف کرنیویاں اکھیں او تہیں اُٹھ کھلویا
جاں باہر چا قدم ٹکایا صحن ہنور رہو یا

زناں ہمسر دیاں نظری آیا جلوہ یوسف سندا
مجلس وچ بوچہ پیا پوکار ایہہ کنعانی بندا

بجلیاں جھاڑ اکھیں وچ پایاں ایہ دہشت چہ آیاں
ویکھ گیاں وچہ غشدے غوطے بیخود ہوش لٹایاں

بیخودیاں وچہ کرن پکارے جان جنہاں کجھ باقی
قسم اساں ایہہ خاکی ناہیں ملک کریم افلاکی

پاک اللہ جس ایہ اُپایا جسنوں نقصوں پاکی
ہھری زناں ڈٹھا جد یوسف عقل دہری چہ طاقی

حیض چلے دیہ بہر بدن تھیں نورت دس آئی
ہوش اوڈائی عقل گوائی تے انہاں سرت نہ کائی

وچہ حیرانی تے بیہوشی یاد ترنجاں آیاں
انگلیاں تے تلیاں اندر چھریاں چا وگایاں

ہنھوں فرق ترنج نہ جاپے درد نہ معلم کائی
وڈھ ہتھاں او وہ ٹنڈیاں ہویاں تے اجے ہوش نہ آئی

خونوں حیض رکھے رب پردے تھاں خون دس آیا
کہے زلیخا گم گیاں دے سر تے کھڑی پوکارا
ویکھہ لیو حیرانی چھڈو کرو نگاہ اک واری
دیہو جواب گیو ہو فانی ویکھہ لیا یا ناہیں
کون وڈیری صبراں والی بولے سخن الاوے
ایہ محبوب میرے یاں چمکاں جھل لیاں کس بولو
صبر بڑے تساں وکھیاں کیونکر بولدیو کیوں ناہیں
کون تساں وچہ بڑی دلاور صبر سنبھالن والی
اٹھ بیٹھو نی طعنے کردیو بہہ بہہ کرو نتارا
موڑیو نی اٹھ نسیا جاندا صبر دلاں دا سارا
عقلاں والیو صاحب شرہوں شرم کرو کجھہ عقلاں
ویکھو عقل بکھیر و ہوکے صبر شرم لے چلی
رہن دیہو تسیں دلبر دے در ہینوں مردی پھردی
ویکھو نی ہیں وردِ تساڑی دردا جے سر دہر دی
تہانوں میری پے ذبح نہ ہویو طاقت تساں نہ جردی
ویکھو سوہنے دا چمکارا تیغ قضا و قدر دی
سوہنی وانگرہ ویکھن والی خون ندی وچہ تردی
اس صورت وچہ ہینے چمکن توڑن حد صورت دی
ویکھن ہار فدا ہو مرے تک صورت دلبر دی
تینوں طعن چلاون دا ہیو ویلا ہے اٹھ ویکھو
ایہ اوہو ہیں جسدے دردوں ذاہن لیراں کیتے

حیضوں خون اہی یا ہنھوں غیراں فرق نہ پایا
جسدے تساں الاہمے ہیں سر ایہ اوہا چمکارا
ایہ کنعانی عبد حقانی جسدی دید کٹاری
مائی جائی کون ایہائی اج وچہ قوم تساہیں
یار میرا ایہ حاضر ویکھو کویں نظر جل جاوے
کہو کیا ئی بردہ میرا عقلوں بیرنہ ڈولو
تڑف ہویاں یا بیخود ہویاں جلیا نوچہ بھاہیں
سیس اٹھاوے صبر دکھیاوے رکھے سرت سنبھالی
صبر تساں کیوں نس وگیا دیکھہ اکو چمکارا
شرماں جاندیاں غول اٹھ گھیرو ویکھو کیوں نظارا
کیونکر وسدیاں وچہ دلاں دے محبوباندیاں شکلاں
پکڑو نی اٹھ جالیاں تانوں ہیں دمراں کلی
نسیں پیایاں نوبیاں آیاں تے میں بردی گھردی
تے اج ذبح بندی نوں کردی دلبر دی بیدردی
کھون کوئی اج کھول وکھاوے رن وچہ تاب نظر دی
اچی شرم جہدیو چہ قدماں ڈگدڈگ کے رومر دی
صبر قراروں نسی جاندی شرم حیاؤں ڈردی
زلفاندیو چہ کنڈلاں پھسدی مچھلی ڈونگھے سر دی
لب دی لالی وچ نگاہوں گل لوے رخ نور دی
ایہ دیدار سجن دا ایدن وچہ سیلاب اٹھ ویکھو
محبوب دے ہجر عشق دیاں زہر پیالے پیتے

گم گیوا اٹھ بیٹھو ساعت کیوں ہیو حیرانی
کوڑ نگاہ وچ ہے حاضر میرا دلبر جانی
عمر گذاری رو رو ساری وچہ فراق مدامی
سر جا پہے تساں تیرن کوئی ہیں کیا ظلم کمایا
ہے شہنشاہ یا ہے بندہ بولو سچ نتارو
جے معذور تسیں اس امروں تاں وچہ دلاں وچارو
عملاں بندستاں جتنے پائے باکجہ رہگیا باقی
اٹھو کجہ ہوش سمہالو بولو سخن زبانوں
بانجہ حواس پیاں وہ سبھے بجھو جان جہانوں
دے جھکارا اندر وڑیا یوسف پاک پیارا
چارسیاں ہر گیاں جانوں خاکوں اٹھ نہ سکیاں
دیوانی زن ہوئی تن سو جانے کیتے لیراں
کجہ جنگل وچہ واسا کر کے عمر گیاں کر پوری
کے کجہ ہوش اندر مڑ آیاں وانگ زلیخا رہیاں
یوسف ویکہ عشق مدامی رہیاں کدیاں زاری
انگلیاں ایہاں کٹو نہ باقی رہی دانش ہوشیاری
کہو زلیخا [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
زلیخا پاس زناں [illegible] عشق [illegible] زاری

خبر لیو جب جیو وچہ جاناں ہتھ گئے قربانی
دیکھ لیو ہے کسدی عشقوں سر میرے بدنامی
میرے وقت وہاندی جاندے جہدی وچہ غلامی
میرا یار جہدی میں بندی کیا کجہ نظری آیا
جے میں برے توں ہر دہر یا تسیں نے سر دل اتارو
میں معذور نہیں کیوں ایتھے ہمدردو بیمارو
کدہر گئی تساڈے دل تہیں بیبا کی چالاکی
اگ بہمانے دلوں زلیخا چھڈے تیر کمانوں
تے اوہ کائی خبر نہ رکھن دنیا دیں ایمانوں
بعضیاں ہوش پئی مڑ او ٹرک داغ رہیا دل پہلا
جان گئی قربان انہاندی ایہ عشقے وچہ پکیاں
گھر دی خبر نہ یاد ہنیانے پہردیاں حال فقیراں
کجہ گلیاں وچہ بھوندیاں پہردیاں ٹٹی صبر صبوری
جان رہی تن جاں لگ تہاں عشقوں مہر بلاں کہیا
کہن زلیخا نوں توں پائیں غالب ہیں سوداری
تے توں ثابت ہیں تک جو ہیا یکدک عمر گذاری
ال وارہی ایہ بات گذری یوسف [illegible] شاہی
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

دل وِل ٹھگی ہیں دلی اُسدا پر ایہہ ہتھ نہ آیا۔
خدمت عقیں ایہہ اُچا ہو یا نواں کر دکھلاواں
جنہاں زناں نے نال زبانے طعنے بولیاں لایاں
کہن سبھے تیں سختی جھلی مشکل عمر گذاری۔
کرن گلاں ایہہ نال زلیخا پر خود عشق لٹایاں۔
کرن محبت نال زلیخا پر یوسف ول آون
شہر مصر وچہ واراں پیاں گھر اجڑے سرداراں
اگے اک پربال توڑائے ہُن ڈرانداں ڈاراں
اگے اک چلے وچہ غم دے ہن لگی اگ جہلیں۔
اگے اک گھر بے آرامی شہر رنڈا ہن سارا۔
اکناں گھر ویران ہمولوں جنداں گیاں ہو فانی
اکناں ننگ ناموس نہ باقی جنہاں نہ تاں بازاریں
اکناں دس گھڑی پل ساعت پر اعتبار نہ کائی
اُجڑ یا ہُن مصر دس آئے وسدی کوئی کوئی
چنگے بدلے زلیخا وسدیاں پٹ گوایاں
گھر آباد زلیخا والا جتھے سب سمایاں۔
تے جو وچہ ضیافت آیاں تنہاں سزایاں پایا
پاس زلیخا آون جاون کرن خوشامد بھاری
رل مل کہن زلیخا تائیں یوسف نوں سمجھایئے
کرے اجازت انہاں زلیخا کھو کویں جو منّے
یوسف پاس گیاں کر عادت جھل گیاں دیدار دل

جے ہُن میرا کہیا نہ منّے چاہاں قید کرایا
دیوے وصل رہی یا قیدی کھپ دکھیں مر جاوے
اُنہیں نہ بانی اُسدیاں بہہ بہہ پاس کرن ڈھایاں
ترس نہ کرے کداہیں تیں پر ایہہ بے رحمی بھاری
آون جاون پھیریاں پاون پھردیاں پچھوتایاں
راتیں روون کرن دن ترلے روندیاں مر مر جاون
اگے اک زلیخا عاشق ہُن ڈوتن ہزاراں
اگے اک گھر گریہ زاری ہُن وچہ مصر پکاراں
اگے اک ویرانی لوکاں ہُن ہوشوں مسلیں۔
یوسف لُٹ لیاں گھر کیاں ہر جا پوی پکارا
اکناں دے دل حسرت ڈاہی جنہاں نہ تاں ہیا بانی
صبر ترٹیاں عقل وگتیاں غرق ہویاں وچہ زاریں
ہُن گیاں ہا گھڑی پاک نہ ان جا تے دیکھ لوکائی
مغرب زادی قہر گذارے گھر گھر شہرت ہوئی
شہر اوجاڑ ویکھا یا پلو چہ بلیاں دیس ڈہایاں
یا آباد اُنہاندے خاتے جو نہ سد بلایاں
اُنہوں ہسدیاں گھر وچہ وسدیاں پھیر نظر آیا
ظاہر اُسدی وچہ غمخواری دل وچہ رمز نیاری
جیوں کیوں تیری آس پچا ہے کریئے نرم ٹٹیئے
میں ویہڑی وچہ ہجر جدائی پکڑ لگا دیتے
تے یوسف ہزار انہاں تیں پنج انہاندی کار دل

ابھ آکھن یا حضرت یوسف اسیں سوالی آیاں
اسیں سفارش کرنے آیاں ہوڑ نہ دیک چھپاہاں
سر کشیاں لنگھ حدوں گیاں نیویاں کرونگاہاں ۔
توں یوسف کھول دلوں وساری راہ گھنو گمراہاں
ہونیواں جھک ویکھ کداہیں تے کر نین ادتاہاں
گھمن گھیر پھسی اج اسدی کشتی باہجھ ملاحاں
اوہ احسان بھلاوے ناہیں گھت بلیں گل باہاں
مردی ویکھ تیرے دل ساڈے تے اسیں بُرا نہ چاہاں
عشق تیرے وچ جلی زلیخا شوق بلیندیاں بھاہاں
اُسدی کرن سفارش آیاں تیری طرف نداہاں
تدھ زلیخا بھاوے ناہیں تے اسیں حاضر سبھے
ساریاں اسیں جان پرایاں کر خوشیاں سکھ پاویں
دتی اساں اجازت تینوں جیوں چاہیں کر یارا
سانھیں تکھ نہ ہوڑ کداہیں بھاویں کہے زلیخا
سانوں سکھ کنیزاں کرکے تے دکھ سہے زلیخا
اوہ بڈھی ڈھل گئی جوانی تے ہن نظر نہ پوری
ہبر کشیاں وچ وڈھیا جاندوں مدم قدم اگاہاں
پر جے ویکھ اساں کو وچھڑے مڑ ملنے لوں جھورے
ایہ نت کردیاں رہیاں اینویں سخن بیہودہ سارے
تنگ ہویا دل یوسف سندا ویکھ بنانیاں گلاں
یوسف دا گرفتے ہویاں اکدن ایہ مرداں ل

باندیاں ہاں سب خدمتگاراں اشرف اندیاں جایاں
وچ فراق زلیخا مردی آئی نظر اساہاں ۔
شعلے جھڑن دہاں تھیں اسدی دوزخ بھکھدیاں آہاں
تارگدایاں نال نگاہاں ورنہیں ایہ شاہاں
لف تھوڑا ہتھ پہنچن تائیں نہ جھڑ دجاہ ابراہاں
من سوال تیری اوہ باندی ساڈیاں نیک صلاحاں
کدانگ نظر کرم کر ویکھیں کھڑی تکے وچ راہاں
عشق تیرے اوہ لٹی یوسف جھڑیاں ہجر سپاہاں
مارگھتی اوہ تیریاں درداں برہوں دی جنگاہاں
تے اسیں آپ صلدیاں خواہاں جی سچ طلب تساہاں
خوشی کرو نہ ڈرو پیارے مڑ ایہ عمر نہ لبھے
آپ نروکجہ سانوں تارو ورہڑے زلیخا بھاویں
مرے زلیخا جیوی بھاویں نہ کر بھول نظارا
آپ ہسو کجھ اساں ہساؤ روندی رہے زلیخا ۔
جاں توں نال اساں دل بیٹھیں بگروں لہی زلیخا ۔
سبھے اسیں اوائل عمراں رخ بے عیب قصوری
ویکھ کدے دکھ بھریاں آہاں جان کندن یاں ساہاں
تے جتھ وگن اساڈیاں نظراں دل گھن جان تنورے
سن یوسف چپ غم وچ رہندا کدے نہ نظر اولارے
اک تھیں ہور ہزاراں ہویاں زہر بھریاں ایہ سلاں
جلیاں بلیاں آس تڑیار طعنے کرن ہزاراں

انے یوسف نسر نیویں بیٹھا کرے نہ ہول نظارا — وار وار زناں نہیں پوندا رنگ برنگ پکارا۔

اک کہے اس تائیں ہرگز مزیوں خبر نہ کائی — ایہہ زناں دی لذت اسنے کدے نہ ہوسی پائی

ایہہ بے خبر کیا اس معلم مزہ نصیبے ناہیں۔ — ہووے ذوق اسانوں ویکھے صبر نہ کرے کداہیں

اک کہے ہیں معلم کیتا ایہہ فریبی بھارا — کن دہرے سن گلاں بھلے مزہ ایہی اس سارا

چاہے دلوں نہ جاون ایتھوں تا ایہہ بولے ناہیں — اسنوں فوق جو ہر دم بیٹھیں کر ان گلاں بھراہیں

اک کہے اج وس زلیخا سنے اساڈا کہیا — نامنے تے قید پواوے چارہ اسدا ایہا۔

سن یوسف نے عرض گذاری اللہ دی دربارے — قید چنگی اس کاروں جتول کردیاں زناں پکارے

جے نہ پھیریں مکر اینہاں دا ہیں بیٹھیں پاک الاہا — دل میرا جھک انول جاسی جھل گھتے گل بھاہا

اللہ صاحب عرض قبولی دور فریب کرائے — سننے ہار دلاں دا محرم طلب نہ ہور ہٹائے

تا اوہ زناں زلیخا اگے توڑ امیداں آیاں — کہن علاج نہ اسدا کائی باجھوں قید ایذایاں

لوہا نرم کٹیں لکھ واری اثر نہ ظاہر آوے — گرم کریں تے نرم بنے اوہ سٹ وچ لف جاوے

جے اس طرح ہزاراں وریاں اسنوں ناز کراویں — سرکش ہووے نت ودھیرا کدے نہ مقصد پاویں

تیریاں نازاں کرڑا کیتس عادت نہیں ٹکانے — سختی جھلے نعمت سندا تا ہیں قدر پچھانے

ہن خوشیاں دا ورنہ جانے پئی مصیبت ناہیں — وچ مصیبت نعمت جاپے ہووے نرم تداہیں

جاں پیراں وچ بیڑیاں پیاں وچ ہتھاں ہتھکڑیاں — تاں ایہہ تیرا تابع ہوسی توڑ گواسی اڑیاں

ایہہ تدبیر زلیخا تائیں دل لگی سن ساری — یوسف دی ہن کرنے لگی زنداں طرف تیاری

درزندان فرستادن زلیخا یوسف را بامید حصول وصل وبخدمت پیش آمدن آنحضرت را داروغۂ زندان و ذکر احسان یوسفؑ برحال اہل زندان

چل وچ قید دلا کٹ ویکھاں چھٹن مکر جہاناں — تے امید دے وچ ہر دم وصلوں بندیواناں

کثرت چھوڑ قدم دھر وحدت اپنا آپ نہ جاپے — تے اوہ وصل دلے دا مقصد ملدے ذاتی آپے

وچ ریاضت بند زلیخا نے قید نہ پویں جداہیں — ایہہ کدورت دل تہیں تیرے ہرگز جاوے ناہیں

ساعت دُکھ عمر دیاں خوشیاں طلب کریں منھ آوے
بلے مراد اُتھّوں دُکھ سارے پوی تسلی پوری
تاڑی واگ الا رہیا رے چل مطلب گھر نیڑے
مڑ چل یار دور راڈا وگیوں بھید نہ سمجھے جاون
بے امید ہوئی جاں وصلوں یوسف تہیں شہزادی
یوسف تائیں قید کرن دا دل وچہ متا پکایا
کہے زلیخا پاس عزیزے اک دینہ کر کر زاری
بدنامی ہر ہیرے آئی طعنے کرن لسائیں
خواری پائی شرم گوائی عشقوں باز نہ آئی
نام گواوے شرم نہ آوے مڑ مڑ لیک لواوے
اوہ ہٹاوے ایہ نہ جاوے رو رو عرض سناوے
جاں اوہ تاہئیں چشم نہ لاوے ایہ روو پچھتاوے
ہو بردی بردی مردی خبر نہ رکھے گھر دی
نشر ہوئی لاہ بیٹھی لوئی عشق کُٹی بے روئی
پردہ بھی ہٹ گیا چھپا ہاں ویکھہ بلیندیاں بہاہاں
ایہہ روندی ہتھ بنھ کھلوندی پردہ نظر نہ کردا
اڈا لاہے کیونکر جھلاں خطا ہوئی اک واری
باجھوں قید علاج نہ دسے حکموں قیدی کرلے
تا ایہہ تہمت سر تھیں جاوے لوکاں شک سدھاوے
کہے عزیز سیرے دل اینویں گذری کتنی زاری
ہیں ہن گھم دنا ہتھ تیرے جیوں چاہیں کر یاری

اِتہ سوالی حاضر آیا خالی کدی نہ جاوے
دُوری دور حضوری نیڑے عرض کھلی منظوری
یا دنہ رہن بھلن وچہ دندے دُکھ دردندی جھیڑے
محبوباں نوں بند بچانے یار تہیں جا پاون
زناں بھکھائی مار ہلائی سر پائی بربادی
باجھ ایذا ایوں نرم نہ ہوسی دل اُسدا بوجہ آیا
اس عبرانی بندے ولوں میں ہر سخت خواری
کنعانی دے عشقوں وندی کہندیاں ہیر تیاں میں
مردی جاندی طعنے کھاندی ننگ نموس نہ کائی
یوسف دے اوہ اگے پچھے ہردم پھیریاں پاوے
جاں اوہ اُسنوں جھاڑ ہٹاوے ایہ نہ بُرا مناوے
جاں بردے تھیں ننگ لہاوے شرم ہووے مر جاوے
سب لوکائی طعنے کردی ایہ جردی دم بھردی
ہُن اُسول نہ کرے نہ کوئی کدھرے ٹلے نہ ڈھوئی
تے اجے اُسد ایہر اگاہاں پردوں دم آہاں
ایہہ طعنے میں سُنے عزیزا وگیا خون جگر دا
میں بیچاری طعنیاں ماری جھل نہ سکاں خواری
جُرم گناہ جو میں تھیں ہویا چا اُسدے سر دھر سارا
ایہہ گھر رہندا ہساں بھاوے سانوں ننگ لگاوے
پر ہُن اُسنوں قید نہ کیتا تیری خاطر داری
مُہر لگا لکھ دتس کاغذ یوسف دی مختاری

گیا عزیز زلیخا خوش ہو یوسف پاس سدھائی
ایہہ اُنہوں تحریر وکھائی تے رو عرض سنائی
اے یوسف توں قیدی ہوناں ہیں تیرا دُکھ روناں
ہن تیتھیں توں ہیں بخشیں دکھیا دوہاں ہنجھوں رُخ دھوناں
میرا ہاں دکھاں نے ہُن ہنجھوں رد دکھانوں دھوناں
میری داغ دکھانوچہ توں بھی پکڑ قرار کھلوناں
میرے ہُن تیری وچہ دُکھاں ویکھہ سیاپے کردے
چھوڑ خلاف صلح کر ہُن بھی ہو دلوں وچہ گھر دے
جے فرمان میرے وچہ یوسف باقی عمر گذاریں
تے احسان میرے کول ویکھیں دل تھیں نہ وساریں
وصل منگاں تے عذر نہ کریں خوش ورتیں ورتارا
تا تینوں میں قید نہ کرساں ہن ملے چھٹکارا
قید بُری اوہ مرگوں مندی یوسف جھل نہ سکیں
اوتھے نام خوشی دا ناہیں نت ہر ہوویں اگ بھکیں
حکم میرے وچہ تابع ہو کے رہ توں خوشیاں کردا
یوسف کہندا خوشیاں کولوں ہُن میرا دل ڈردا
باوچہ قید جویں جی جاہیں کراں نہیں بریائی
ایہہ دُنیا دن کائی نہیں جاندی نظری آئی
گذر جاون دم دُنیا والے غم خوشیاں دے جالے
اس دُنیا دن کائی بدلے پواں وچہ وبالے
غم خوشیاں سب گذر رہائے انت نہیں دُکھ جائے
تے جو کھوٹ دلے دا بی اُسدا داغ نہ جائے
قید چنگی لکھہ واری ہنجھوں تے ایہہ دردمند میرا
کر ہیں اوچہ زنداں ڈیرا مڑ گھر کراں نہ پھیرا
جے زنداں وچہ درد تیرا تاں بھی بہت چنگیرا
ہُن تیرے گھر ظاہر وسدا میرا نہیں بسیرا
کہے زلیخا بھل نہ یوسف قید ہوویں پچھتاویں
جو دُکھ تیں وچہ خواب نہ ڈٹھے سو زنداں وچہ پاویں
درد جہان دی چھوڑ دلیری من تمنا میری
قید رہن دی درد سہن دی ناہیں طاقت تیری
وقت سنبھال ہنے تے ویلا جے تاں دل آوا
پھیر پچھوں کت کا سے آوے حسرت تے پچھتاوا
اس دوروں ہن قید چنگیری یوسف نے فرمایا
جھگڑیاں وچہ تسیاں دنیاں آخر ہُن میں عاجز آیا
دُکھ سنبھال لئے میں ایہہ سب بار اُٹھایا
کہہ دکھوں کرنی ہیں اصلاح جواب سنایا
ہن بے وفی اللہ دنیا ہن کوہ ہا تیرا
ہر دو وقت جیدی تانے کر دکھاوا اوڈیرا
یوسف نے جی جاوندی ہے با جھو ہل نہ جیانہ
وسوا سے دیاں گلیاں انا نہ کر ان دوانا
نال ہاں دی کہے دنیا وا دکھو بندی تاں ہیں
ملنا نہیں بے ادبی کیتی گلیاں ملن سزائیں

خلقت ویکھ رہی متعجب جھوٹھ نہ بول ہناوی
ایہ صورت ہر عیبوں خالی اسو چہ نہ بُریائی
سُن سُن شور پیا وچہ گلیاں مصری کرن پکاراں
ویکھ کسے دل ہتھوں چھٹا تے مڑ ہتھ نہ آیا
نیویاں اکھیں چُپ چپاتا یوسف دلبر شامی
جے تیرے دروازے ڈِگیاں بُرا بُرا جگ بولے
صاحب زنداں سونپیا یوسف پایا بندیخانے
جے ایہ صورت قید مُہ لائق قید ایہا آزادی
قید پیاں جے ملے پیارا واہ وا بندی خانہ
بندیخانے وڑیا یوسف شہر وڑی ویرانی
بندیواناں صورت ڈٹھی گیاں دُور بلائیں
بند پئی نہ ملے خلاصی یارب کرن دعائیں
بیڑیاں وچہ اساڈیاں ہیراں ہو گیاں ہانزیاں
بندیوان رہے ہو بردے حضرت یوسف اگے
یوسف تائیں اللہ صاحب علم دتا تعبیر دا
حضرت یوسف قیدیاں تائیں کہندا اسنو بہراؤ
کھول کہاں تعبیر تساں نوں مشکل رہے نہ کائی
بندیواناں خواباں سُفنے کر کر عرض سُنائے
تے ایہ خبر مصر وچہ سارے سُنی تمام لوکائی
سُن تعبیراں جاوے خلقت سچ ہووے آشکارا
یوسف دی وچہ بندیخانے خدمت کرے لوکائی

بُریا یوں ایہ پاک فرشتہ نہ ایہ چور فسادی
ایہ کسے ظالم ظلم کمایا ظلموں تہمت لائی
بس ہناوی بول نہ ظالم جھوٹھیاں کرو نہ واراں
آپ گوایا نہ مڑ پایا جا اس دے سر لایا
تیں دل آیا ندے میں سُنیاں گھسوئی بدنامی
رکھ سنبھال بندے نوں شاہا قدموں دموں نہ ڈولے
قیدیاں دے دل خوشیاں ہویاں صبر کھلے پروانے
جے آباد زنداں اس تقریروں آزادی بربادی
بندی واناں تہیں چا وار وا جے بے قید زمانہ
اکناں دے دل گئے پچھاڑی نال رہے زندانی
اج خلاصی اساں اوداسی بند پسند اسائیں
ایہ دیدار نہ اکھیں کولوں دُور پسند کداہیں
طالع توڑ فلک تہیں آندا سورج نال فریباں
تے شہری آ کرن زیارت ہن زنداں ول وگے
مشکل حل کرے سُن خواباں تعبیریں غم تقریروں
ہُن دے سال ڈِٹھا جس سُفنہ مینوں آکھ سُناؤ
مالک میرے میرے تائیں ایہ تاویل سکھائی
تعبیراں سب ظاہر کر کے یوسف حال وسائے
خواباں دی تعبیراں تکھن خلق زنداں وچہ آئی
جھکیا شہر زنداں ول سارا علم ڈٹھا ایہ بھارا
آن محبت دلیں سمائی بھاوے نہ جُدائی

طاش طعام لباس ہزاراں شہروں لوک لیاون
یوسف اگے سیس نواون عجز کرن دی جاون

ایہہ طعام پوشاکاں یوسف دیوے قیدیاں تائیں
اُن قیدی سرداراں نالوں خوشیاں کرن اتھائیں

قیداں وچ پھردا رہندا یوسف پاک نیارا
شفقت کرے دلاسا دیوے ہر دل کرے نظارا

تہاہاں نوں پانی دیوے تے بھکھیاں نوں کھانا
ننگیاں نوں پوشاکاں بخشی رخت دیوے من بھانا

بیماراں وچ پایاں کرے علاج چلے سواری
سبھناں اوپر کرم کماوے کر شفقت بھاری

جیکو سُفنہ آکھ سُناوے کھول کہے تعبیراں
راتاں تے دن خوشیاں اندر گذرن نال اسیراں

صاحب زنداں عرض کریندا اک دن یوسف اگے
یا حضرت دل میرا ہر گز تیں بن کتے نہ لگے

دل میرے وچ بہت محبت تیری آن سمائی
دل میرے تھیں ہول نہ جاوے تیری پاک جدائی

سبب پناہ دیوے ہمت تائیں یوسف نے فرمایا
تیری ایس محبت کولوں خوف میرے دل آیا

اوہ اُس عرض کرے یا حضرت تیں ول لکھ ہزاری
دوستیں تھیں بہت میرے کولوں پُچھ کیا خواری

یوسف کہندا عشق کسے اہیاں ہو کھا جراناہیں
تہ گذارن ہاری یاری نال شناساں کداہیں

ہر ہر وے میں عشقوں بار اچھلے دُکھ بہتیرے
میں ڈٹھا اُن عشق اوہاں آن لگھول تیرے

قتل رہی اک باقی میں سر گئی دکھاندی ناری
کی جاناں اُن تیرے عشقوں وہ بھی آونہاری

اینویں بندیخانے اندر یوسف وقت گذارے
شہری قیدی حاکم زنداں کرن محبت سارے

آکھ سُنا کجھ حال پچھے دا عاشق وال ہوئے
یار سوال گذارن ایہا آن غلام رسولے

اثر سفارش ظاہر ہوسی جوش پچھے دل داں
قلم جھکی سر سعدن لگی شوق نگاہاں کرداں

باز آمدیم بر سر قصہ زلیخا در ذکر نداست خوردن او برکردہ خود و آمدن او بوقت شب در زندان تا مدت حبس حضرت یوسف علیہ السلام۔

دے ساقی اک جام دکھاں دا گھٹ بھراں کم ہارا
یہ خود ہوراں دم کائی آخر مقصد پاواں

بندی خانے بار زلیخا ہتھیں ٹور دگایا۔
عرش کھلہری زمیں سماں وچ من گھر نظر نہ آیا

خالی صحن پذار برکت خانیاں وچ اندھیرا۔
کرسیاں تخت پئے سب خالی نگر دسے ہنیرا۔

بلدے نہ وے صبر نہ آوے گھر بھریا سو دردوں
مدت عیش ملی دیدار وصل ہُن سختی سر آئی
جے اک وصل نہ ملدا مینوں خوش رہندی دیدار وں
یار ہتھوں چھڈ آپ وگتی میں ناشکری بھُلی
کیا کراں ہُن وس نہ رہیا بے درداں ہتھ آیا
قسمت ڈبی عقل ڈبائی بھلا نہ کیتا کائی
گھر خالی لالا نبو بھوکاں لاواں اگ محلیں
بعد وصال فراق نہ معلم کیڈک آفت بھاری
یوسف باجھ نہ بھاوے مینوں گھر دی زینت ساری
میں بے عقل مراں کس تھاویں تھاؤں نہ جھلے کائی
جاں نے جمتی میں وچ دنیا سکھ نہ ڈٹھیاں گھڑیاں
کراں علاج جے بیماری اک تھیں دو ہو جاون -
شربت درد گواون والا جاں ہیں ہتھ آوے
گذرے سال چہار زلیخا رو رو کے پچھتاوے
کھا غصہ گل رسا گھتے چاہے جان گواواں
بر امید وصال اچانک پکڑ لوے ہتھ مورے
رو رو کے ہو رہی نتانی غمدی ٹھاٹھ رڑھائے
پیراہن پوشاکاں اسدیاں کڈھ کھیس دھر روے
ہے بے وصل فراق بیائی جھلی بے آرامی
پیراہن کھلے تنبیاں جیسے ایہ سینے پر آیاں
تاج جوہر سر تے رکھے پھر لاہے فرلاوے

رُخ زردوں پر خون دو چشماں لاٹ بلے دم سردوں
دشمن طعنہ جہلوں ونڈیاں میں جنہاں رہیلائی
ہُن دیدار نہ نظری آوے گذریاں صبر قراروں
بے عقلی دی قہر اندھیری سر میرے پر جھُلّی -
زخم اُتے ایہ دوجا کاری طالع زخم لگایا
رنڈیاں ظلم کمایا میں پر ایہ جنہاں عقل سکھائی
کسنوں طعن ایہا آپے راہیں پئی کو لیں
ملنوں اگے جو دکھ جھلے اینہ ہور دشواری
اعزاز زینت سولاں جتھوں کھیل جوئے وچپاری
اس دنیا وچ میں پیاری غم کھاون نوں آئی
ورد مکھاں پر پھر ہٹ آئے غماں دیاں جھڑیاں
دو ہتھیں جا رج ہاں کھیں دسو پھیر گنتی آون
گھٹ بھراں ہو زہر ہلاہل سینوں مار گواوے
تے ایہ دل بھیں داغ نہ جاوے رووں صبر رکھے
کدے حلال اُچھیاں اُتوں جا ہی ڈگ مرجاواں
آخر ملے مراد دلیدی بعد فراق وچھوڑے
یوسف پوچھ تھاواں جاوے رو رو کیس نواوے
ہے پیراہن تیں ہن انگوں دکھیا ہور نہ ہووے
وصلوں چھوڑ گیا ئی مینوں انور دلبر شاہی
نعلیناں جا سر تے رکھیا اس تے ہیش چڑھایاں
میں خود لایق اسدے ناہیں یہ یوسف نقش بہاوے

کمر بنڈوں کر عرضاں پچھے سچ کہہ حلقہ والیا
مینوں تیں پچھوں دکھائیں کے زلیخا زاری
طرفے جا کر بندیاں والے کر طعام ہنیلائے
فرش گھتلے ابریشم جامے ہیٹھ وچھاون کارن
طاش طعام گھتلے پر کرکے ہتھ کرن حوالے
کر گھلیا اس تھانو علیحدہ صاف کریں خوش رکھیں
مشک گھلے تے عنبر خوشبو فرش گھلا وچھاویں
تے خود گھر وچہ ہر دم رہندی صبر گیا اُٹھ سدا
دائی نے جا بہت سکھائی نہ کر ایڈ کوشائے
عاشق نوں ہو ورو زلیخا گذرے نال صبوری
بے صبرا نوں وصل نہ حاصل صبروں مقصد حاصل
جوش نہ کھلے آہ نہ چھٹے اٹھ قدم نہ جائے
ڈول نہیں رکھ قدم ٹکائے جل زلیخا پیاری
صبر بنا دکھ جاوے ناہیں صبر دکھاں دا دارو
سُن کر صبر زلیخا بیٹھی پر کجھ ساعت ادھی
عشق جنہاں دا وتہ صبر کو بیا جھوٹھ گئی کہہ دائی
جو سر آپ نہیں جل گذری اُسنوں خبر نہ کائی
عاشق دے دل صبر او بیا جیوں پانی وچ جالی
عشق صبر وچہ چیہ پڑا تا ڈھول بجھن لڑائی
عشق ستمگر تیغ فولادی صبر سمن دی ڈالی
دائی گئی نصیحت کر کے اٹھ گیا اُٹھ سارا

چھڈ کوئی کڈھ باہر آیوں میرا یار پیارا
سے ورہیاں سے درد فراقوں اک اک گھڑی گذاری
میرا بندیوان پیارا ست کوئی وحشت کھلائے
نرم سرہانے نال پوچائے تکیہ لاون کارن
نال گلاب بلا پوچائے شیشے شربت والے
سخت زبانوں کدی نہ بولیں بیر دے کہ سرحچے آکھیں
تے ایہ بہت پیارا میرا اس دی خبر رکھاویں
غشی پویں تے ہوش کدا ہیں دم دم حال آوارہ
عشق پوے سر سختی جھلے چاہیے صبر سنبھالے
صبر کرے سو مطلب پاوے آس رہے دل پوری
میں ہتھیاں کر صبر ہزاراں عاشق ہو وصل
عاشق تے اندھیری جھلے ذرہ نہ جنبش کھائے
ایہو ہی ویکھ نہ سہسی آخر دکھ نہ درد خواری
صبر بناو چہ مشکل ویلے ہور نہ کوئی ولہرو
عاشق صبر دے وچ ایہا پنڈ ہواؤں بدھی
سچ کہیا پر اس دے سر تے ایہ سختی کد آئی
اوہ دل جانے جیں پر گذرے اندر عشق مہلی
ہا تہیر اڈھلا جاسی نظر پوسی خالی
عشق جنہاں دے اوتھے صبر بیچارا دخل نہ رکھدا کلی
انت کداں تک نہاں لڑائی قہر قضیاں والی
اوتوں ہی زلیخا کردی دردوں شور پکارا

رات پئی غم دونا ہویا زخم جگر رس وگے
پڑھدی بی وچ درس ہجر ہوندا ایہا سبق پڑھاون
زخم جگر دے نقطے اُسدے آنسوں نیراں نیراں
راتیں ویکھ چمکدے تارے سولدی حال وسائے
اوہ دلبر دیاں نشاناں اگوں کالی رات ہنیریوں
گھر ہنیرا اج تیرے باجھوں سدا ماتم خانہ
رات ہیڈوں اک پہر وہائی طاقت رہی نہ کائی
ہے مائی میں عقل گئی کی کر بیٹھی کارا
ویکھ محلاں سُنجیاں اندر سوگ بیاں سہیلیاں آہیں
میں بے قید سفید دلبر اج کی اُٹھیاں پیاں
دائی ہندی جدھ بنہ گھر وچ تول اوہ سد بویاں
کڈھ انہانوں گھر تھیں باہر ست بن ہیچ تھیاں
پہ توں میری کیہی نہ لگی اوہ تیرے گھر وڑیاں
سڑیاں گند جہانوں گیاں سندیاں ہیچ پیاں
جے توں چاہے انہاں تھیں اوہ بھی خام پیال
ویریاں دی توں من نصیحت پیر کوہاڑا لایا
توں بھی طعنے کر کر مائی کاہنوں ساڑن لگی
جھب کھلا پیارا یوسف چل دل بندی خانے
اے افسوس حال میں جھڑی دیکھن لوک پرائے
اوہ گل بول غشی وچ آئی پاس نہ کوئی دائی
بیٹھی اُٹھ فراق غالب کیتی جھب تیاری

دفتر غیب لکھے نصیباں آن وہرے سر آگے
ایہ لفظاں وچ نازک معنی مشکل سمجھے جاون
آہاں نال لغر مرشداں تھیں قبلن وچ قبراں
اتھیں گھاہ شے وچہ سیرے درد فراقت پائے
اے محبوب ہوئی میں گھائل تیری بے پرواہیوں
شمع رخوں اج روشن ہوئے طالع بندیواناں
اولوں دائی سد بلائی رو رو عرض سنائی
چھوڑ چُھڈ گیا گھر رہڑ یا جاندا بندیوان پیارا
اندر باہر لاتھو لبے دسدے ہن بلا ناہیں
نال سہیلیاں ہر دم کریاں میں بہل دیاں سیاں
تے تُھو پرائی تیری میں ہوری دوہائیاں
آخر تیراں دُشمناں ہو سن تیرا نو اتنگ نصیباں
ویکھ ہندی لاٹ اجانک جن بچیاں کجھ سڑیاں
رُہڑ یاں آپ وڑیا تھیں نال تیرے بہہ رہیاں
میں تھیں جلد لیا انہاں نے تینوں بھی پٹ گیاں
کہے زلیخا دو دو چھوڑے مینوں مار گوایا
گذرے حال چار دمیدے غم اُکھاڑن لگی
ہم سخنیں اج دور تڑفدی وچہ کمن بکلے
وا دردا ایہو دواجیا جیا سمبھیا نہ جاوے
دائی دے نال گھر دی مالکیاں جھب جگائی
بہی کر تیاری کر دی دائی بھی جھڑہ ماری

پڑ کر تھال زمرد والی اُسدیاں سدہائی
زر دتاں تے کر تاکیلاں کیہا راز چھپایو
جدوں رقیباں جانیاں ظاہر ایہ شاہ بانو آئی
تے یوسف دا تھاں ویکھیا یاد دوویں اندر آیاں
بلی شمع اوہ وچہ نمازے کرد اشکر گذاری
کدے کھڑ اکدے لمدا جاندا خاک کدی ہر وا
دوروں بیٹھ زلیخا ویکھے نیڑے محل آئے
بُرا کیتا ہیں گھر دی برکت دی بندیوا ناں
کر کر زاری رات گذاری ویکھدیاں بہہ اوہلے
اٹھ گھر منہ ہنیری آئی دلوچہ سوز جدائی
آن وڑی گھر روندی روندی گھر وچہ درد و دہیرا
دل نوں رد سوائے دوونے صبر اُڈائے گرداں
کھیلن ہار نہ واقف بیدل چھلیا نال کھلارو
گھر وچہ زلیخا تائیں صبر قرار نہ آوے
اک محل اچیرا اُسدا ماڑیاں وچہ بلنداں
ویکھے بیٹھ زلیخا ایتھوں تے اوہ دین الاوے
ایہ لوہ سنداں یوسف سندیوں جتھے چمکارے
یوسف اوتھے پہر دا ہوسی خبر کیا کت حالے
بکھا کون جھلیندا ہوسی تے کس فرش وچھایا
کس منہ وال سوارے ہوسن کس پیراہن بھائے
کون نصیباں والیاں اکھیں اج گنتی وچہ آیاں

زنداں دے دروازے اُتے پاس رقیباں آئی
اوہ محبوب تُتی دے دل دا بندیوان ویکھیو
ہتھ بنھ کر آداب سبہاں نے گردن آن نوائی
یوسف تائیں ہیکہ زلیخا بلدیاں جا بھڑ کایاں
وچہ رکوع سجود قیامے کرے عبادت ساری
بیٹاں تے ہتھ رکھ کدائیں بیٹھ شہادت بھردا
ٹھر سول کھیدی کیتیوں تیہدی دروریز دیاں و
قسمت گئی نکھٹ لقاؤں بدلیا ہور زمانہ
صبح ہوندی پر چھیندی مرغان باغیں بلبل بولے
تکرے دائی ڈگدی ڈھیندی ہو بیتاب سدہائی
بے آرام دلوں بے طاقت غم دا گھمن گھیرا
ایہ شطرنج بر ہوندا اُلٹا الٹیاں اسدیاں نرداں
ہارے ہن بازی جاندی بخت بنایاں ہارو
کویں گھڑی بھر جی دل پرچے سو تدبیر بناوے
نظر کریندیاں دِسن اُتھیں قید خانے دیاں کنداں
یوسف دا گھر دیکھاں دوروں جا اوہ نظری آوے
در دیوار اوہ جتھ کیتا ڈیرا یار پیارے
مقبول ہون کھلے اُتو ہلے نین دونازاں والے
خبر نہیں اج ہندی اکھیں کس نے سرمہ پایا
کسدی نین نظر کراُسول ہو خوشی وچہ آئے
وچہ حسندی لہر جنہاں فیر رج رج تاریاں لایاں

ساعت بعد محلوں لہندی بھردی طاش طعاموں

دے طعام جو یوسف تائیں مڑ باندی گھر آوے

قدم مبارک ایہ ول یوسف گئے زیارت پائی

پھیر انہیں پچھے کہہ کیونکر ڈٹھو حال کویں دس آیا

اکھیں نال ڈٹھا یا ناہیں اس نے تیرے تائیں

تے پچھیا یا ناہیں تینوں کس گھلیوں ای باندی

ایہ طعام جو لے کے گیوں خود کھاوس یا ناہیں

کجھ پچھیا یا ناہیں تیں تھیں میرا حال احوالوں

راضی ہے یا نہیں زلیخا فرمایا یا ناہیں

تے اوہ کھانا موافق آیا یا ناہیں اس تائیں

تے اوہ چہرہ انور اسدا ہے یا نہ اس تابے

زلفاں دی شب ہے یا ناہیں اوتھیں کالی کالی

مشکین جعد معنبر کاکل کیونکر حال پریشاں

اوہ دو اکھیں روشن تینوں کیونکر نظری آیاں

تے اوہ گوجھی رمز وگیندی کتول نظری آئی

مژگاں تیر کماناں ابرو کس تھیں کرن لڑائی

اوہ سوہے رخسار سوہاندے سرخ اجے یا پیلے

کارے ہاری تیغ دو دھاری رسدی چشم خماری

اوہ محبوب میرا زندانی تے میری زندگانی

اینویں رہی قضیے کردی تڑف فراقوں مردی

دن سارا انت اینویں گذرے دردوں وچہ ولاوے

تے باندی ول زنداں گھلدی تے پیغام سلاموں

اسدے پیر چمے سوواری رو رو کے فرماوے

چشماں چم کہے جو انہاں ہوسی نظر و گائی

توں کی سنہہ سنہہ عرض گذاری اسنے کی فرمایا

تے کس حال فٹھا توں اسنوں بیٹھا کھڑا اکتھا ہیں

وادروا ایہ گھلن والی جدوں جمی مرجاندی

تے کجھ مہر ہوئی یا ناہیں سن سن حال اساہیں

نین بھریا یا ناہیں اسنے میرے سخت زوالوں

مڑ کہیا یا نہیں انہاں بن کیونکر اسدیاں آہیں

تے اوسدا دل راضی اوتھے یا ہے وچہ ایذائیں

تے اوہ مکھ وچہ خوشیاں رہندا یا ہے وچہ عذابے

تازہ ہے یا ناہیں اوتھیں وہ لب لالی والی

کارن زخم لیا یا ناہیں لبوں نمک دل ریشاں

دندیاں ہن یا ہسدیاں رہندیاں کتول ٹور وگایا

پیشانی دیاں نوری لہراں کیونکر ٹھاٹھ چڑھائی

کس تھیں لباں تبسم بھریاں رکھدیاں صلح صفائی

کر محراب رکھے کس زاہد ابرو طاق رنگیلے

کتول گردی کس دل لگدی جھلدی کون کوائی

دس بیماری میں بلہاری اسدی کجھ نشانی

خبر نہ گھر دی اگ ہجر دی رہے جگر وچہ جر دی

اینویں راتیں بندی جانے قصد کرے ونت جاوے

جاں لگ یوسف قیدی رہیا اُسدا حال ایہا ئی
طفلی تھیں لا سب جوانی اندر عمراں وہائی
لے اوہ لاٹ بہوندی سعداں ہندی گئی ہوائی
دل مشتاق اجیہا ہو یا جد داں عشق پکائی۔
جاں اوہ کرے تلاش ڈھونڈن دا وہ کتھے آوے
دن دن پیر ضعیفی اندر قدم عشق وا اگے
عشق اجیہا غالب ہو یا توڑ ویکھ بیہوندا ال
اپنا حال زلیخا تائیں بھل گیا سو سارا
جداں عزیز زلیخا طرفے ویکھے زرد وس آوے
پر اوہ نال علاج کدا ہیں کائی نفع نہ پاوے
جاں نشتر فصاد وگاوے قطرہ خون جو آوے
یوسف تھیں پر ایڈک ہوئی اوہو اوہ دساوے
جیکوئیں بلایا چاہے سو سو سدا لاوے
پکڑ بلاہے کجھ کوئی تا اُس گل سُناوے
اکھیں وچ یوسف باہجوں کجھ نہ نظری آوے
جتناں ہو جو باہر آوے او ہا شان وکھاوے
کل حواس اندر اوہ رہیا باہر حارج چمکاوے
بلکہ نظر بھی اوہو جاپے خود ویکھے دکھلاوے
سورج چند فلک دے تارے راتیں دین ہولارے
تے سب باہر لے خدمتگاراں یوسف نظری آیاں
یوسف نال ہوئی پہلوں خم دُھمل گئی تمامی

گئی جوانی پیری آئی شوق نہ گھٹیا رائی
نے اجے عشق چھوڑیندا ناہا دم دم مرض سوائی
عہد بہاراں زخم بہوندا پکڑ گیا پکیائی
ہو خود دور سمایا دردیں پھیر نہ رہی جُدائی
او ہا درد وہدا دل بنیاں تے ایہ فرق نہ پاوے
جیوں جیوں قوت تن گھٹیں جاندی اگ ودھیری لگے
برہوں سخت عذاب گھنیرا در ورچے وچ ہنداں
رگاں پیاں وچ تن دے رچیا یوسف یار پیارا
اس بیماری دل وچ جاپے نت علاج کراوے
ہور علاجوں چھڈ امیداں آخر فصد کھلاوے
جو زمیں تے یوسف یوسف ہر جا لکھیا جاوے
تے غرقاب خیال اُسی وچ دن تے رات وہاوے
تے ایہ غرق خیالیں ہندی کجھ نہ سنیاں جاوے
باہجھ بلایاں سُنے نہ اوہنوں جو لکھوار بلاوے
اوہو اندر اوہو باہر ہر شے اوہو پاوے
ہر شے اندر دید نکلے یوسف ظاہر آوے
خود دل ویکھے اوہو دسے ویکھ نظر شرماوے
بے صبر قرار تسلی آپے غم دکھ ہاوے
آتش آب طہور بنیا غم یوسف دے بن سارے
کیتا وصل ڈھونڈن برہوں کھلے نور صفایاں
ہُن آرام نہ جاپے اُہنوں اندر بے آرامی

جان ولوں ہن خبر نہ کائی تن دل نظر نہ پائی
نیند اُنہاں دی نے ایہ جاگن حال اُنہاں دا سارا
آ وہ پیر تے بلدیاں لاٹاں ہوہوں باہر آون
ایدوں پرے کیہا کی لے دل درد مندیاں واہاں
مرنا ہم ایہ عشق نہ نا مُدے تے فانی دی یاری
جاں جاں اتہ مقام نہ پہنچے طلبوں صبر نہ آوے
جلوہ یار کرے ہر ویلے وات ہووے جاں پوری
اکھیں میٹ رکھے یا کھولے وسّے یار مدامی
پہلا سیر تمام ہویا ہے جس وچ سختیاں جایاں
ہن اتہ طالب رہے ناہیں نہ منزل سر آوے
مڑ دگ اجے قلم کجھ رہندا او وتہ وتہ جا نہ ہووے

کھاون پیون آون جاون اُسنوں خبر نہ کائی
یار وسّے ہر جائیں وسّے جیوں وگے نظارا
جاں رووے تے سڑدا پانی اکھیں نہر وگاون
حیف اُنہاں دل غیراں جاون گدیاں اجے نگاہاں
جاں صورت وچ اک جلوہ معنیاں کیڈ خماری
تے اتہ جو کجھ حال گذرے ایہ نہ لکھیا جاوے
ہن وچ وصل دے دُکھ جاوے دور رہے ہو دوری
تے خود اُس بت خانے وچوں نکل گئے تمامی
تے ایہ منزل مقصد والی گیاں دور جدایاں
چھوڑ کے زبان سکاناں ویکھے جو دس آوے
دعوے اوہ ویلے دم کھوتے کہ صراف قبولے

رجوع بقصۂ زندان و گفتن یوسف تعبیر خواب مقربان ملک و ذکر توحید حق باطل زندان و خلاصی یافتن زندانیاں بتاثیر دعائے یوسف و رسیدن جبریل نزد وے در زندان و باز گفتن از احوال یعقوب علیہ السلام در ہجر وے

یوسف بندیخانے اندر شکر کرے سو واری
راتیں دنے عبادت اندر فارغ وقت وہاوے
قیدیاں تائیں لطف پیاروں رکھے وچہ حمایتاں
یوسف نال جوان دو قیدی خاص مقرب شاہی
دشمن شاہ مصر دے اُنہاں سی پیغام پہنچایا
تسیں کھلاندے تسیں پلاندے کار تسیں تسیں میرا
ہا سائی وچ گھت پیالے دے ہووے مر جاوے

مکر زناں تھیں ملی خلاصی فضل ہویا غفاری
بندیواناں تے ہر ویلے شفقت لطف کماوے
یوسف نے اوہ عاشق سارے ویکھ مراتب شاناں
اک خباز آہا اک ساقی تھے غضب دی پھاہی
دیوے زہر عزیز نے اوہ جیسناں عالی پایہ
باہج تساں نہ محرم کوئی واقف خاصہ گھر دا
یا خباز زہر ملے کھانے کھاوے شاہ سدا ہی

اتنا کار کرے جو میرا پاوے فرحت بھاری
ساقی کر انکار کھلویا میں ایہ کار نہ کرساں
میں انعام دیاں کر دتیاں دشمن نے تحریراں
خبر کہی کسے پاس عزیزے ساقی تے خبازوں
پکڑ لیا سلطان دوہاں نوں اندر قید سٹائے
پورا بھیت نہ اجے سنجہا تا شاہ تلاش کراوے
ایہ دونویں وچہ بندیخانے اندر رنج خواری
اک دن یوسف وقت صبحدی ویکھے حال اسیراں
اک جا بیٹھے نظری آئے ایہ دونویں بیچارے
یوسف پچھے کہو جوانوں حال ملال کیائی
اک کہے میں سفنہ ڈٹھا انگوروں ہتھ خوشہ
دوجا کہندا میں ایہ ڈٹھا روٹیاں سر تے چایاں
جھپٹے مار سروں لیجاون گردے شور مچایا
کہہ یوسف تعبیر اساں نوں عمدی بند چھڑاویں
بیماراں غمخواری کردوں دیویں گھول دوائیں
سن کے عرض انہاندی یوسف دلوچہ سوچ گذارے
اول انہاں ایمان سکھاواں پھیر کہاں تعبیروں
اول انہاں تسلی کارن یوسف نے فرمایا
ایہ مینوں رب علم سکھایا خاص شرف درگاہوں
چھوڑ دتا میں مذہب غیراں رب نہ جنہاں پچھاتا
تے میں مذہب سچا پکا حق کر جاتا سارا

بہت خزانہ دولت حشمت دیواں گا سرداری
تے خباز ہویا اقراری کرساں عذر نہ دہ سالی
جے ایہ کار سری تدھ ہتھوں ملک دیواں جاگیراں
زہر دیواون لگا دشمن خبر لویں جھب رازوں
سخت سزائیں انہاں دوہانوں نافذ حکم چلائے
انہاں دوہاں تہیں کہڑا ہیں پر چاہے وار چلائے
سخت عذاباں وچہ قضیاں کرے گریہ زاری
شفقت کرے تسلی سبھناں خواب کہے تعبیراں
حال اوداس نرالے رووں بند بدن پر سارے
جاں یوسف تہیں شفقت ڈٹھی انہاں عرض سنائی
آپ نچوڑ پلاوے شاہے خمر خوشی دا توشہ
وچوں چک جناور کھاندی چلیاں کاؤں بالاں
اساں دوہاں نوں سفنے اندر ایہ کجھ نظری آیا
تو محسن احسان کنندہ سانوں نظری آویں
بھکھیاں خورش پیاسیاں پانی جامے ننگیاں تائیں
رب بخشیں غافل حق نہ جانن ایہ قیدی بیچارے
مطلب کارن سنن نصیحت حق سخن تقریروں
کہاں بیان طعاموں اگے جو تساں سفنہ آیا
سرہیرے احسان وڈیرا پاک جناب الاہوں
آخر تہیں اوہ منکر ہوئے حق نہ جنہاں سنجہاتا
ایہا دین خلیل اسحاقی اسراہیل پیارا

اہیں شریک کرے مولے نال خدا شے کائی
ایہہ ہے فضل اساں پر اُسدا سچا دین سکھایا
پر ناشکرے لوک بہتیرے شکر گزارن ناہیں
اے دو یار اسیر ہمارے ویکھو سچ کیائی۔
گھڑ بُت پتھر لکڑ وٹوں خالق کہن انہاں نوں
جے تے وٹے دیہن مراداں کاہنوں خاک رُلیندے
کرو پرستش تسیں جنہاں دی ایہہ نہیں شے کائی
تسیں تساڈیاں بڑیاں اینویں اسدی سند بنائی
حکم خدا دا سبھ تے جاری اُس بن حاکم ناہیں
بھا دیں کیڈ بڑا کوئی قدروں جن ملک انساں نوں
دانا بینا واحد خالق سُندا عرض سُنائی
نام دھرے معبود جنہاں دے تساں سُنے بیہودے
پاک خدا نے سند نہ گھلی ناہ کجھ حکم پہنچایا
ہر شے تے متصرف اللہ سب کجھ کرنے ہارا
پر بے خبرے لوک نہ جانن مالک نوں اک کر کے
ایہہ سُن ساقی کلمہ پڑھیا ساریاں ہور اسیراں
پر خباز ایمان نہ آندا غرق رہیا گمراہی
تے ہُن یوسف نے فرمایا دوہاں جوان اسیراں
جس سُفنے وچہ نظری آیا خمر دتی سلطانے
جام صاحب نوں خمر پلاوسیں مراداں وچہ رلکے
مراد [illegible] نوں ایمان جہناں [illegible]

واحد خالق پاک شریکوں اُسدی سچ خدائی۔
احسانوں نال خلق اساں نوں ہی پیغام پوچایا
اللہ نوں کرو واحد خالق حق چتارن ناہیں
بُت چنگے رب پائے اگوں جیہدی سچ خدائی
ہتھیں کرن تیار جنہاں نوں خالق کہن تنہاں نوں
ایہہ بیجان انہاں نہیں ناقص جو انہاں ہن کہندے
ہے ایہہ نام جو دھرے تساں یا بڑیاں رسم ٹہرائی
جس مذہب تے عمل تساڈا کی اسدی بچیائی
سو فرمایش ہیں بن ہوراں پوچو نہیں کداہیں
معبودیت والا رتبہ اعلیٰ اُسدی مول نہ شانوں
اُسدے باہجہ مدد کر کیہڑا انگنے غموں رہائی
تسیں بھلے تے بڑے تساڈے جو دھرگئی تکادے
دسّو غیر پرستش لائق حکم کتھایوں آیا
ایہا دین سچا تے پکا اس بن باطل سارا
ظلم کماون اپنے سر تے جانہہ جہنم مرکے
نبی سچا تا یوسف تائیں سُن سُن کے تقریرا
ہور تمام ایمان لیائے پایا فضل الٰہی
اے دو یار وبندیاں نوں خواب سنو تعبیراں
پرسوں روز خلاصی پاوے تے خوشیوں پروانے
تے خباز چڑہسی سولی دن جھڑدی نوں جھلکے
جہلاں کاں [illegible]

سُن خباز کریندا زاری کر کر شور پکارا۔
یوسف نے فرمایا ہُن اوہ حکم کیا ہو جاری
ساقی نوں فرماوے یوسف جیں حق ظن رہائی
جاں توں خمر پلاون لگیں پیش عزیز کداہیں
اک جوان غریب نتاناں قیدی باجھ گناہوں
کرو نظر بے جرم نہ رکھو قید اساں نوں وچہ غم دے
ایہہ تعبیر جویں سی یوسف دوہاں نوں فرمائی
ملی خلاصی ساقی تائیں اُس نے مقصد پائے
ایہہ شیطان فریب لگایا رب دا نام بھلایا۔
آئے یوسف قیدیاں تائیں رحم کرے فرماوے
ہُن تُسیں سب ایمان لیائے لگو اساں پیارے
جاو وچہ گھراں عبادت کریو نال فراغت سارے
کہیا انہاں اساں بیڑیاں پیریں کیہڑا توڑ اُتارے
جے بالفرض ایتھاہوں چھٹے پکڑن راکھے زنداں
یوسف کہندا جس بلایوں اللہ آپ چھڑاوے
چار نشیاں سو عرض گذاری جو توں بند بچائے
ساڈے حق دعا نہ کرنی اساں نہ طلب رہائی
اک ہزار گذارن عرضاں اہل عیالاں والے
ہتھ اُٹھا جناب الٰہی یوسف عرض گذارے
رنگ سفید سیاہ ہویا ئی سُرخ رنگوں سب ہلے
زنداں والیاں خبر نہ پائی حال نہ جاناں کائی

ہیں ایہہ خواب سُنائی جھوٹی سچ نہیں اے یارا
جس بھیں حال پچھاون کارن ہیں بھیں عرض گذاری
اک پیغام میرا لے ساقی یاد رکھیں توں بھائی
ذکر کریں اُس پاس اساڈا تے ایہہ عرض سنائیں
برساں پنج گیاں وچہ زنداں ویندیاں حال اتاہوں
دیو خلاصی ہٹے اوداسی جاون داغ الم دے
ساقی تے خباز اوتے حالت سچ وہائی
بُھل گیا سو یوسف دل ہیں کتنے سال وہائے
پاس عزیز ساقی تائیں یوسف یاد نہ آیا
کہو پھر او قید چنگی یا تساں خلاصی بھاوے
کراں دعا جناب الٰہی ملن تساں چھٹکارے
دین ایماں نوں پھر یوناہیں ناجلسو وچہ نارے
ہتھاں نوں وچہ ہتھکڑیاں پیاں گل وچہ سنگل بھارے
ملن سزایاں دون سوایاں پکڑ گھتن وچہ بنداں
کون کوئی جو پکڑ اٹھائیں دوجی وار لیاوے
قید بھلی اساں پنج خلاصی ہساں ایت مکانے
قدم تیرے وچہ رہنی باجھوں ساہنوں شوق نہ کائی۔
قیدوں چھٹ عبادت کریئے جا وچہ گھراں سوکھا
ٹٹ زنجیر ہزاراں تن تھیں ہسن جھڑ دیچارے
شکلاں بدل گیاں سو نکلے سب قیدی نت جیلے
اوہ قیدی آ کرن وطن وچہ یوسف دی وڈیائی

آہے یوسف نوں اندر بندی رہیاں ست وہایاں
اکدن یوسف پاس جنابوں جبرائیل جو آیا
کہہ یوسف کس بلدی اگوں ابراہیم بچایا
اللہ باہجہ چھوڑاوے کہڑا یوسف عرض سنائی
میں ہوندے توں کیوں ہوراں ول دی آس لگائی
میرے باہجہ چھوڑاوے تینوں عاجز کون لوکائی
ویکھ بیٹھا ہاں یوسف پیارے یوسف چشم لوائی
ستویں دہر توں ہیٹھاں آیا نظری پتھر بھارا
کیڑا اس رخ نکل اک سنگوں باہر ظاہر آیا
رب کہی وچ پتھر کیڑا مینوں بھلا ناہیں
تیں تینوں وچ بندیخانے کیونکر دس بھلیندا
مینوں بھل گیوں کہہ یوسف میں کہہ کیوں بھلاواں
توں جس کولوں مدد چاہی اوہ محتاج بیچارا
شاہ عزیز نکارا بندہ تینوں کویں چھوڑاوے
ایہ طعنہ سن یوسف رویا صبر قرار دل خالی
میں بندہ توں مالک میرا توں ہیں بخشنہارا
مینوں ہور نہیں دروازہ باہجہ تیرے دربارے
ستہ برساں قید رہاں یا عمر بندی وچ ساری
تیرا قہر جھلن دی یارب میں وچ طاقت ناہیں
روندے روندے یوسف تائیں صبر گیا اٹھ سارا
جبرائیل کہے اے یوسف ملسی فضل اسیراں

قید رہیا وچ دردغماں دے کنے نہ خبراں پایاں
بعد سلاہوں یوسف تائیں ایہ پیغام سنایا
تینوں زندہ کڈھ کھوہیں کس نے مصر پوچایا
رب کہی پھر کیوں تیں غیروں کیتی طلب رہائی
تے توں جس تھیں مدد چاہی اس دا زور کیا ای
وچ زمین آسماناں میں بن کس دی حکم روائی
فرش زمیناں ستاں سندا ڈٹھا پھاٹ گیا ای
مار پروں جبرائیل فرشتہ سنگ کری دو پارا
ہر اک منہ اندر اس دے یوسف نوں دس آیا
روزی تازہ نت پوچاواں خطا نہ کراں کداہیں
میرے باہجہ کہیا ای جہڑا تیری بند چھوڑیندا
رحم کراں ہن خالق تیرا تیری قید چھوڑاواں
میں ہن اوہ خود اپنے دکھوں کد پاوے چھٹکارا
میں قادر جو چاہاں کرساں ہوراں پیش نہ جاوے
میں بھلا توں بخش الٰہی توں عالی توں والی
فضلوں بخش نہ پکڑیں عدلے یا خالق غفارا
کتنوں جاواں تھاں نہ کائی بخش رہا چھٹکارے
اس دا دکھ نہیں ہے کائی غضبوں خوف قہاری
ہو راضی رکھ بندیخانے ہور نہ طلب اسائیں
بیخود ہر دم پیا پوکارے فضل کریں غفارا
اللہ ارحم بخشنہارا بخشیں تقصیراں

تھوڑی دیر رہیں وچہ قیدے ملسی جھب خلاصی
ختم الرسل نبی فرمایا قید ہوندی پنج سالی
جاں جبریلوں سنیاں یوسف عفو کرم دا حالا
یوسف پچھے جبرائیلا باپ احوال کیائی
اک ساعت اوہ میرے باہجوں صبر نہ کردا کائی
ہن دنیا وچہ ہے یا ناہیں میرا باپ پیارا
جبرائیل کہے اے یوسف پیغمبر کنعانی
وچہ وچھوڑے تیرے یوسف اسدیاں اکھیں گیاں
طاقت گئی بدن تھیں ساری رات دنے غم تیرا
سن یوسف احوال پدر دا رویا زارو زاری
واہ دردا میں ہوندا ناہیں باپ نہ کردا زاری
میں پردیسی باپ پچھاناں اوہ فرزند وچھناں
جبرائیل گیا ہو رخصت اس معصوم اسیر ولوں
اوس تھیں پچھے جاں لگ یوسف رہیا قید اتھائیں
استغفار کرے نت رو رو اللہ دے دربارے
دل میرے امید کرم دی توں مالک میں بندہ

رحمت دے دروازے کھلن سب مشکل کٹ جاہی
جے نہ ہوندا ساقی کولوں یوسف پاک سوالی
حال ہویا سو دل نے غالب رحم الٰہی والا
کہہ کیا سر اسدے گذری میری وچہ جدائی
وچھڑیاں ہن سال ہوائے کیڈک سختی پائی
جے ہیگا کہہ حال سنائیں میں بن کویں گذارا
زندہ ہے پر تیرے باہجوں مزہ نہیں زندگانی
نور نہ رہیا چشماں اندر تیریاں وچہ قضیاں
یاد توہیں تے تیریاں درداں پائیں گھن گھیرا
پیغمبر وچہ میریاں درداں بہت جھلی دشواری
ناحق اسدا درد میریاں دہر دا تیز کٹاری
میں روندا وچہ اسدے درداں اوہ میرے دکھ روتاں
ڈوہنہ درداں وچہ یوسف رہندا ہجرو تے تقصیروں
اوہ تقصیر کلیجے رڑکے نہ آرام کداہیں
میں بھلا توں بخش خدایا فضل تیری نے بھارے
تقصیریں سے دفتر دہووے قطرہ رحمت سندا

ملاقی شدن شتر سوارے سپردن نام بہ یوسف علیہ السلام وشنیدن یوسف علیہ السلام احوال و باز گردانیدن یوسف علیہ السلام او را بہ پیغام و سلام نزد پدر خود

اک دن یوسف بند خانے غماں ستایا ہویا
کردا آہاں داڈیرا اتوں شاہ دیار دل آیا
ویکھہ وطن دیاں لوکاں تائیں نین روونے وچہ پردے

باہر نظر جہر کے بیٹھا ہر قعرہ پایا ہویا
وطنی لوگ نظر وچہ آئے یوسف دل اچھلایا
تڑفن تڑف دل گھائل ہویا وچہ فراق پدر دے

نام سپردل وچہ انہاں دے اک بندہ کنعانوں

ڈاچی نے جاں یوسف ڈٹھا دوڑ زنداں آئی

کر آداب زمیں تے بیٹھی رو رو عرض سنائی

میں یعقوب نبی دا یوسف کجھ حال سناواں

اسدا حال تیرے وچہ درداں حدوں گذر گیا ئی

قد کمان ہو یا الف ہجروں لگس تیر جدائی

رات دنے وچہ تیریاں درداں خون جگر دا جاری

مرگ ڈھکی دربار اوہدے تے گھڑی اڈیکے واری

وچہ فراق تیرے دے یوسف حال کٹے دشواری

دل اسدے ہتیں گذر سدھاری دنیا گذرہناری

اج مصیبت اسدی بھاری زمیں فلک نہیں بھاری

سن یوسف نے ڈکھ پدر دا کیتی گریہ زاری

ناقہ روندی وہندیاں اکھیں رو رو حال سنائے

ویکھ سپردل ڈاچی تائیں چاہے مار اوٹھایا

ایہ ناقہ نوں مار اوٹھاوے تے اوہ اوٹھے ناہیں

زانوں ٹیک گیا دس دہرتی حیرت دیوچہ آیا

کر توبہ اس لاٹھی سٹی دہرتوں باہر آیا

یوسف پچھے دس جواناں کس دہرتی ہتیں آیوں

نام سپردل کام تجارت کیہس گھر کنعانے

جے ڈٹھا تے دس سپردل یوسف نے فرمایا

جرڈھ ڈونگھی تے ہریا بھریا بہت بلند اوچالا

اسدے پاس آہی اک ڈاچی تیز قدم پر شانوں

یوسف اگے حاضر ہو کے گردن آن نوائی

میں یوسف کنعانوں آئی پچھ سنیہا کائی

اسدا غم میں آکھ نہ سکدی آہ چھٹے مر جاواں

پتھر ویکھ ہووے گھل پانی رب دی بے پرواہی

گوشت خون گیا سک تن تھیں اکھیں نہیں بینائی

وچھڑیوں جس دن دا یوسف باپ مصیبت بھاری

اوہ سرور محبوب الٰہی دم دم وچہ تیاری

اسنوں خبر نہ کتوں وسدی نیا خلقت ساری

توں شاید ملیوں مڑ اک واری آس رہی دل دہاری

اسدے غموں سمندریاں جوش چھڈن سو واری

روندے روندے دیوچہ اکھیں خون رہیا سو جاری

تے یوسف وچہ برقعے روندا انہیں تین چھپائے

کیوں ناقہ اٹھ بیٹھی آہی اس نے راز نہ پایا

لے لاٹھی تس مارن لگا کر کے جوش تداہیں

اسنوں ہول نہ مار پیارے یوسف نے فرمایا

یوسف دیول نیڑے ہو کے ادبوں سیس نوایا

کام کیا تے نام کیا ئی کتوں پیش سدھایوں

قصد مصر کر گھر تھیں ٹریا آیا ایت مکانے

وچہ کنعان اڈا رکھ بہار ابر میوہ پر سایہ

شاخاں لمیاں تے وگ جہلا جھولا غنچے والا

نازک شاخ نرم اک تازہ نور بھری اس جھولے
ہن ایہ گل سپردل تائیں جھٹ گیاں سو آہیں
وچ کنعان اوہ اہل شہر تے سایہ جگسارے
نازک شاخ گئی جھڑ اس تھیں جھاڑ ستائی جھولے
رات دنے کملا یار ہنداہر یا نظر نہ آوے
اک دن ہو پرانا جھڑسی وچ غماں بس واسا
کیتو قصد سپردل وڈا پھر یوسف فرماوے
کہے سپردل اگے واروں آس ہزار دینارول
آہا سل کنگن زر بازو یوسف دے ذات حالے
ایہ وی دھ تیرے ہتھ آیا نفع تجارت نالوں
جا اگے یعقوب پیغمبر میرا کہیں سنیہا
شہر مصر وچ بندی خانے سفر بیاں دا بردہ
وچ وچھوڑے تیرے حضرت کردا گریہ زاری
وچ فراق تیرے دُکھیں جاندی عمر سدہاری
چشم دوویں دو خونی چشمے رخسارے گلزاری
تے اس نے سو درد کٹاری وجدی جگر سہاری
دل پر درد تیری وچ ذکراں جوش کرے سواری
عرض سلام غلاماں والا بندی واناں والا
عرض سلام دکھاندا بھریا جیون خادم تینہں سرپا
ایہ پیغام سپردل یارا کہہ پیغمبر تائیں
لکھی ہن سپردل مڑ کے ناؤں کیہا کی تیرا

ہن اوہ رکھ بناں اس شاخوں کھڑا رہے یا ڈووے
ایہ رکھ باہجہ نبی یعقوب وچ کنعانے ناہیں
ابراہیم خلیل اللہ دے ایڈ رکھ وچ گلزارے
سک گیا رکھ جڑہوں نہ ڈولے میوہ برگ نہ کھوے
وچ وچھوڑے شاخ پیاری دن دن لغدا جاوے
آب ملے جے کرم الاہوں تاکیوں رہے نراسا
اتنی واٹ تجارت آیوں نفع کیا ہتھ آوے
فرق مصر کنعانے اندر ایڈک نفع بپاروں
کیتا لاہ سپردل تائیں چا اسوقت حوالے
مڑ کنعان سُناجاہ یارا میری حال ملالوں
تینوں رب بہشت پہنچاوے عرض کریں جے ایہا
شوق تیرے دا زخم جگر تے تڑف ہجر وچ مردا
تیری خاک قدم دا خواہاں آس دلے وچ بھاری
نے دیدار تیرے دی شوقوں نین دوویں نت جاری
دید تیرے دل پھپے فراقیں ملے نہ تیز اوڈاری
توں بھی جیوں وچ دلے سہاری تیغ دکھاندی دھاری
بدّھے ہتھ سلام پوچائیں عجزوں عرض گذاری
دید وچھنیاں جاناں والا بے ساماناں والا
قلم فراقوں لدی ہے نہ لکھہ قاصد ہتھ دہریا
بندیوان دے دوا حالاکر عرض سنائیں
یوسف کہندا نام نہ بابت ایہ پیغام ہنیرا

اوہ کہندا ب برقعہ لاہیں ویکھاں تیر بتایئں
ایہا کہیں سنیہا اتنا جو ہیں آکھ سنایا
وچھڑیاں نوں میل خدا یا روندیاں جگ وہائے
یارو وچھنے نین جنہاندے کردے گریہ زاری
میل اللہ توں میلن ہارا ہوئے زخم پرانے
دل نے اج او داسیاں چایاں وگن جگر بھتیں آہیں
شوق ملندیاں تاہنگاں دلنوں دیندیاں جوش ہولارے
یا اللہ توں ارحم اکرم توڑ زنجیر غماں دے
بدخواہاں دا چھوڑ نہ قیدی چا بخشیں چھٹکارا
ہیں پردیس وکاندا در در تے اج مہنگا خاکوں
وچہ کنعان سپردل وڑیاے پیغام فراقوں
یا نبی اللہ کرے پکارا آن سپردل دے تے
نال کسے کجھ نہی خدا دا نہ رکھدا ور تارا
اوہ کہندا ہیں قاصد آیا چل اسیراں ولوں
وچھڑیاں پیغام پچائے غم دے راز چھپائے
بندیوان مصر دا کوئی مغربیاں دا چیرا
آہیں سوز پکار اکیتس کھلے درد سونہے
سن یعقوب اٹھے پھڑ عاصا دل کری پکارا
کیا کہیں کہہ کتھوں آیوں کس کر بیک پچاؤں
کیتی عرض سپردل رورو سن حضرت امیداں
سینے زخم دتا ڈے شوقوں بے آرام فراقوں

یوسف کہندا امڑ جا بھائی ہور نہ گل چلائیں
سن ایہ گل سپردل مڑیا ول کنعان سدہایا
دور گیاندے وچہ گمنامے سکھہ سنیہے آئے
مدت گذری وچہ وچھوڑے بہت کٹی دشواری
ایہ دو نین لہو بھر وہندے تے ہو رہے نتانے
دل دے محرم جنہاں وچھنے اوہ روون کیوں ناہیں
ہجوراں دیاں جگراں اتے درد دے ہڑ انگیارے
در تیرے بن تکیہ ناہیں اسیں ہندے درماندے
بندیوان غماں دا حالا ویکھیں گھت نظارہ
چا خریدکرم دے دیہں کڈھ فتور رہا کوں
تے اوہ درداں بھرے سنیہے ہجوروں مشتاقوں
خبر سنی وچہ غمدیاں آہیں سر تے سختی ورتے
جاں نے اسنوں چھوڑ گیا ئی یوسف پت پیارا
ہیں پیغام ہجر دے آندے تیر برہوندے سلوں
راز کھلے دل جھل نہ سکے رو روکے مرجائے
شوق تیرے دے نال فراقاں سینے درد گھنیرا
ہیں وچہ لال ڈٹھے ہوراں غم دے زخم اویہے
یوسف کھل پیغام کتہایوں جھلے درد ہزاراں
کن گھلیوں کہہ کسدی طرفے کی پیغام لیا یوں
مغربیاں دا بردا کوئی وچہ مصر دیاں قیداں
بدھے ہتھ سلام پچا ئیں ہجوردلوں مشتاقوں

رات دنے وچہ ہجر تساڈے اکھیں ساون جھڑیاں
یار بیل پکاراں کردا ایہہ ملک دسم گھڑیاں

سُن یعقوب جگر سہ ضرباں کہندا وچہ داری
نوں اُسنوں خود اکھیں ڈٹھا یا وچہ پردہ داری

کہے سپردل پڑدے اندر دل دے درد سُنائے
ہینوں نین وگیندے خولوں ظاہر نظری آئے

پھر یعقوب نبی فرمایا کہہ کی نام دسایا
کہے سپردل میں کچھ تھکا پر جہہ پتا نہ پایا

پردے اندر رمزیں رمزیں تیری حال پچھائے
نعلے جھاڑ جگر پر درد وں ایہہ پیغام سُنائے

نافہ نال کلاماں ہویاں جاں میں خبر نہ کائی
رو رو کہے سپردل ساری حالت جویں وہائی

اٹھ بڑا وچہ غم دیاں آہیں ہینوں نظری آیا
دے پیغام جگر تڑفایا اپنا راز چھپایا

غم دا نام سنیہا دہریا ہینوں موڑ پہچایا
اپنا درد جھروکے وچدی جہاڑ سپردیسر پایا

کی جاناں اوہ کون پیارا کیڈک سختیاں چایاں
مصر دل سپریاں تیں دِرتائیں اکھیں وگدیاں آیاں

نبی کہے جو الفت والی وچہ پیغام سمائی۔
ایہہ محبوب پیارے والا ہوگ سنیہا کائی

محبوباں دیاں گجھیاں رمزاں ظاہر نظر نہ آون
زخم دلیوچہ رسیاں جاوِن گھائیل کر دکھلاون

سنگ سپردل دُنیا دولت دیواں تیری تائیں
اوہ کہندا ایغاماں والے دتا بہت اساہیں

دولت دنیاوی ہُن ہینوں حاجت رہی نکائی۔
جنت دی حق سپر اُسنے بھی اک عرض الائی

نبی کہے رب تیرے اُتے نزع آسان گذارے
واہ واہ قاصد درد مند اندی جاہن دو عالم تارے

سُن پیغام نبی دے دلنوں ہویا درد سوایا
کرکے وداع سپردل تائیں مڑ حجرے وچہ آیا

رجوع بہ قصّہ زندان۔

موڑ دلا ہُن واگ پچھاڑی چلو ل بندیواناں
پھری بہار خزاں رُت بدلی ہُن خوش دیسے خانہ

ست گئے جاں یوسف تائیں سال بندیوچہ سارے
رحمت دا دریا جنابوں لگا دین ہولارے

تا جبریل فلک تھیں ٹُہتا حکمے نال خدا دے
یوسف پاس گیا وچہ بندی جیونکر وچہ ارادے

تے یوسف تقصیروں روندا اگے نظری آیا
بیانگکارے عرض گذارے کر توں فضل خدایا

بہہ کے پاس جبریلے کہیا مجہہ جا تو یا ناہیں
یوسف کہے پچھان نہ آیوں یار اموں اساہیں

میں جبریل کیہا سو ظاہر تے یوسف سُن رویا
خاص مقرب تیں درگاہوں کیونکر آون ہویا
میں تقصیری عاجز بندہ کویں ہویا نی پھیرا
میں جیہاں تھیں جبرائیلا کم کیا نی تیرا
جبرائیل کہے میں تیں ول لے خوشخبری آیا
اللہ نے اج نام تساڈا چا پاکاں وچہ لایا
اوہ تقصیر جو ہوئی تیں تھیں بخشی کر غفاری
ہور سلام پوچایا تینوں لطف تیری پر بھاری
کوئی روز رہیا دکھ تیرا اج کل ملے خلاصی
سر تیرے تھیں درد مصیبت سب سختی اُٹھ جاسی
یوسف کہندا جبرائیلا باپ میرے دا حالا
آکھ سُنا تے حال گذارے تاج نبوت والا
کیونکر وچ جدائی میری حال ہویا وچ غم دے
کیونکر ہجروں سینے اُسدے چمکن داغ الم دے
جبرائیل کہے اے یوسف تیری وچہ دھوڑے
چشم وہدی دو نہراں وانگوں لہو نوں خون نچوڑے
وچ جدائی تیری یوسف کھا گیا غم سینے
روندیاں وچ فراق تیرے دے ہوئے نین نابینے
رو رو کے فرماوے یوسف میری خبر پہنچاؤ
غم دردوں چا دیہو خلاصی دل دی زخم گواؤ
باپ میرے نوں جبرائیلا میرا حال سُناؤ
یوسف تیرا زندہ حضرت نہ رو رو دکھ پاؤ
جبرائیل کہے ایہ ناہیں ہرگز حکم الٰہی
اے پہچاون خبر تساڈی نہ ارادہ آہی
وچ تیرے غم اوسنوں پھڑیا تے تینوں وچ بندی
صبر ملے دوہاں نوں رُتبہ پاسو قدر بلندی
مڑ جبریل گیا ہور رخصت یوسف صبر گذارے
وچ فراق پدر دے روندا دلوں نہ ہول وسارے

خواب دیدن سلطان مصر و خواستن تعبیر آن از دانایان بارگاہ و درماندن ایشان از جواب او دوا کردن یوسف گرہ از کار سربستہ او و رہائی یافتن از زندان و رسیدن بتقرب سلطان و امین شدن در ملک مصر و نشاندن شاہ مصر یوسف را بر تخت سلطنت

شاہ مصر اک راتیں سُتا نیندر جوش کھلارے
سفنے دے وچہ ڈٹھس خودنوں بیٹھا نیل کنارے
بھانت ندی دو طرف کھلوتی کنڈھاں جو نکالیا
گاواں ست جتے تھیں بھریاں وچوں ظاہر آیاں
جاں اوہ نکل سبتے آیاں ہور نکھوں دستے آیاں
گاواں ست جتے تھیں لاغر اُنہاں اُٹھ دہایاں

لاغر گایاں نے ست فربہ ثابت نگل لنگھایاں
کردیاں شور اڑاندیاں ستے لہندی طرف سدھایاں
گھر گھر شور پکاراں پیاں ڈریاں جویں بلایاں
دوڑدیاں وچ گلیاں پھریاں گھر گھر آن اڑایاں
تن گیاں نس مغرب طرفے مشرق تن ہٹایاں
ہور ڈٹھے ست خوشے تازے دانیاں نہیں پرسارے
ایہ سکے مل ہریاں پچھے اوہ بھی انہاں سوکائے
بعد انہاں اک مرد ڈٹھا سو صورت نوری سایہ
شاہ عزیز ڈٹھا ایہ سفنہ رہیا قرار دل خالی
تن کنبے آرام نہ دلنوں غالب ہیبت دہالی۔
سد معبر کاہن سارے ہور امیر وزیراں
خواب سنی سب پئے وچارین سمجھ نہ آئی کائی
وہم خیال ولے دا کائی ہے تعبیروں خالی۔
انہاں کیہا ایہ خواب پریشاں کیا کہاں تعبیروں
خاصے ستر مرد عزیزے پکڑے قتل کرائے
مشکل ویلے کاری کرسو دل اہیدا ایہا ئی۔
دولت میری ورت گوائی تے تساں عقل نہ کائی
باقی وے سب قتل کریساں جے نہ کرسو کاری۔
عقلمنداں توں پکڑ عزیزے دتیاں سخت سزائیں
چپ چپاتے عذر نہ کردے چھٹا ہیوں کھاون
داناواں دانائی بھلی گم گیاں تدبیراں۔

تے اوہ اجے رہیاں سب لاغر تازہ نظر نہ آیاں
چاکو داڑ اوڈایاں گرداں باہاں مصر دوہایاں
ہیبت ناک وہناندیاں شکلاں عالم نظری آیاں
مڑ شہروں ول باہر وگیاں نہ قرار لیایاں
اک گئی ول اڈ آسمانے کردی شور دوہایاں
بعد انہاں ست سکے خوشے نظر پئے پچھلے
تازہ خشک رلے ہن سارے سکے نظری آئے
بیٹھا تخت مصر دے اتے بھی اس پاس بٹھایا
خوابوں اٹھ کھلویا کنبہ اعقل رہی متوالی
دم دم ودھے دلیوچہ دہشت چشم وسائے پانی
شاہ سنائی خواب تمامی طلب کری تعبیراں
کیہا ہو لاچار انہاں نے وہمی خواب ایہا ئی
سن کے شاہ غضب نہیں کہندا ایہ نہ بات خیالی
اسدا علم نہ ساڈے تائیں کیا کراں تقریروں
وند خزانے مال تساں تے میں سب عمر گوائے
اکا مشکل سر تے آئی تساں نہ کھوا دکھائی
عقل تساڈی مشکل ویلے میرے کم نہ آئی
ظالم تساں گوائی نعمت بیکاری وچ ساری
جان چلی دل ایہ امیداں کل امیراں تائیں
تے وچ قہر عزیزے تائیں لانبو لگدے جائن
عقل لٹی لٹ قہر عزیزے کون کہے تعبیراں

تاں اس بُھلے ساقی تائیں یوسف یاد پیا سو
دل وچ شرم کریندا ساقی میں بھُلّا بیٹھا ہوں
عقل نہ مشکل ہر اک اُسدی تقوی حد نہ کائی
وڈی شان کمال وڈیرا کیہا کہاں میں شاہا
حال خباز تے اپنا سارا پاس عزیز سُنایا
تے پیغام جو دتا تائیں دل میتوں یاد نہ آیا
حکم کرو تے یوسف تائیں جا اوہ خواب سُناواں
حکم ہویا جا حال سُناوچ مشکل کھل جاوے
منہ پر پلّا پا لکایا ناں یوسف ول آیا
اے ساقی تقدیر الٰہی تیرے وس نہ کائی
ساقی نے لا پردہ مُہوں ہیر ریسیں جھکایا
لاغر گائیاں ست توباں کھا گئیاں کر زورا
کہہ صدیق جہان انہاں دا ہور نہ مطلب میرا
کال نشانی لاغر گائیاں یوسف نے فرمایا
ہرے ستے تعبیر انہاں دی سالاں بدی ارزانی
آون گے ست سال اجیہے اول حکم الٰہوں
جو کجھ جمع انہاں وچ برساں رکھیں روک لکائی
اول ست مُہے ارزانی کثرت پیدا اوہی
پھر ست وی ہے نہ بارش ہووے دھرت نہ کجھ اگاوے
اس تھیں بعد وی ہے مینہ ہر جا ہوگ زراعت سارے
سن ہو شاد گیا مڑ ساقی پاس عزیز دے آیا

اوہ پیغام زندانوں اُسدا اُسنوں بھُل گیا سو
پاس عزیز کہے وچ بندی ہے اک یوسف ناموں
صفت کراں جے لکھ لکھ واری لکھاں اک نہ کائی
تعبیراں دا علم تمامی اوسنوں علم آہا
ہور خصائل یوسف اندر وڈا حسن چلایا
ہاں شرمندہ اُسدے کولوں میں شیطان بھلایا
جو کجھ اوہ تعبیر سُناوے پوری خبر لیاواں
ساقی گیا زنداں ول پر مُن یوسف نہیں شرماوے
ساقی نوں کر لطف محبت یوسف نے فرمایا
لاہ پردہ میں رنج نہ تیں تھیں شرم نہ کر کجھ بھائی
عذر قصور کہے تے خوابوں سارا حال سُنایا
تاں گیوں ست ہری ستے تھیں خشکوں رہیا نہ پورا
وکاں پاس کہاں جا ظاہر قدر پچھان تیرا
فربہ تھیں تعبیر ارزانی عددوں سال بتایا
ست انہاں تھیں بعد جو انیویں خشکوں قحط نشانی
ڈنگر فربہ ہری زراعت کثرت غلہ کھا ہوں
کال زمانے سب کھا جاسن اجے قرار نہ کائی
کجھ کھاون کجھ اُن ستے سن پھر جمعیت بھاری
ارزانی دا سب ذخیرہ اُس وچ کیا دا جاوے
تیل تلوں انگوروں شیرہ رسا کما دنتاں سے
جو کجھ سُنیاں یوسف کولوں ظاہر آکھ سُنایا

سُنیاں شاہ بیان جداہیں جانس سچ یقینوں
یوسف دے وچہ شوق محبت دل اُنہیں شوق کھلارے
ایڈک مرد شرف دا پورا نہ وچہ عالم سارے
فہم بلند بڑی دانائی ہوش کمال صفائی
کہے امیر وزیراں تائیں یوسف نوں لے آؤ
گئے امیر کرن تعظیماں ہر اک سیس نواوے
بندیخانے وچوں جاں لگ قیدی سبھ جاون
شاہ کہے سُن سبھناں تائیں بخشی اساں رہائی
قاصد تہیں تک ایہ گل یوسف کہندا او وچواری
جنہاں نیں ناں ہتھ وکیہ وڈہائے پچھ انہاں نہیں جا
پُچھو کس خیانت کیتی کس نہیں ہے بُرائی
سد منگایاں شاہ مصر نے زناں مصر تہیں سبھے
شاہ کہے اے زنوں سُنّا وحال جو نظری آیا
انہاں کہیا وچہ یوسف کائی ہول نہیں برائی
تے اس حیلے کہے زلیخا سچ ہویدا آیا۔
اوہ سچا میں جھوٹی شاہا وچہ میرے بُرائی
اُسدے حسن میرا دل کھڑیا تے میں صبروں ہاری
میریاں مدد ہوئیاں کراں ایہہ سبھ خاک ابھاری
قاصد جا پیغام سُنایا حضرت یوسف تائیں
تائیں ظاہر حق کرایا یوسف نے فرمایا
نظروں ور خیانت اُسدی میں کجھ کیتی ناہیں

ایہ کلام مؤثر ہوئی یوسف پاک امینوں۔
یوسف نوں پا بندیخانے میں سر قہر گذارے
قید ستم دے لایق ناہا قدر اُہدے نہ بہارے
شاہ عزیز مصر دے والی اج دلے وچ آئی۔
بندوں کڈھ لیاؤ جھبدی میرے پاس پہچاؤ
عرض کرن اُٹھ چلو حضرت سُن یوسف فرماوے
جا کے کہو عزیزے تائیں مشکل میرا آون۔
تے خود یوسف باہر آوے دیر نہ لاوے کائی
مرجاطر دے صاحب اپنے آکھ حقیقت ساری
معلوم پاک خدا نوں سارے مکر نساواں والے
جس تہیں میں وچہ بندیخانے ایڈ مصیبت پائی
تا یوسف دا عمل کو بیہا حال حقیقت لبھے
کوئی ڈٹھا انساں یوسف تائیں خود دل جدوں بلایا
کل صفائی نظری آئی تے سب نیک کمائی
ایہ وچہ رہیا امانت پورا میں اس جدوں بلایا
اوہ خود پاک فرشتہ نوری اُسوچہ عیب نہ کائی
سلطاناں میں وگنہاری اُسدی عصمت بھاری
مدت باجہ گناہ وچہ قیدی اُسنے عمر گذاری
حق ہویا اج ظاہر یوسف چل ہن خوف نکاہیں
جانے شاہ جو اُسدے گھر وچہ میں نہ بُرا کمایا
مکر مکاراں نوں رب صاحب کرے نہ پاک کداہیں

جے میں کجھ خیانت کردا اج ہوندی رسوائی۔
جبرائیلے یوسف تائیں صورت آن وکھائی
سن یوسف کر خوف پکارے خود حق کہاں پاکی
ہر جستے۔ رب رحم کماوے اوہ بدیوں بچ جاوے
سنکے حال اسیراں تائیں کہے مصر دا سائیں
آہا سی دربا مصر بقیں پندرہ زنداں کوہ باراں
فوج سنگار چلو ول زنداں جاون سب سپاہی
دیبا فرش کھلائے راہیں تے سنگار بنائے
ہور ہزار غلام پوچائے زریں کمراں والے
زیور خلعت یوسف تائیں زنداں وچہ پہچائے
رکھنے دے دن جو کجھ زینت اوہا اسدن ساری
جسدم بندیخانے وچوں یوسف باہر آیا
ہیں اندھیرا خانہ یوسف توں سیں نور ہمارا
یوسف کہے برا توں خانہ رہن تیرا برا بھائی
جاندیوار گیا لکھ یوسف بیچ گلاں دیوارے
جیوندیاں دی قبر ایہائی جس تھیں تنگ زمانہ
جنہاں بھرے دم یاری بچے انہاندا اوہ تاوا
خدمت گار زلیخا گھلے دے نافہ تے عنبر
شاہ عزیز امیر وزیراں سبھناں جشن منائے
تن دہاں وچہ پینڈا اسار اقطع کیتا وچہ شادی
یوسف دی تعظیم گذارن جاں دربارے آیا

بھلا ہویا جو ہیرے کولوں نہ ہوئی برائی
یوسف قصد دوے دا اپنا کیوں اج بھل گیائی
نفس مرا اسکھلاوے بدیاں سرکشیاں بے باکی۔
ہے میرا رب بخشنہارا اوہا فضل کماوے
یوسف نوں لے آؤ میتھے پاس رکھاں اس تائیں
شوق عزیز زیارت یوسف حکم کیتے اسوار
استقبال چلے ول یوسف خاصے شاہنشاہی
دربار ول لا زنداں تائیں لشکر کھڑے کرائے
یوسف دی سب خدمتگاری کیتی انہاں حوالے
کر تعظیم تجمل شوکت سب اسنوں پہنائے۔
کل لباس مرصع زیبا جامے زریں کاریا
اک آوازہ زنداں وچوں اس نے ظاہر پایا
جا نجاست وحشت ساں میں تیتھیں ستھرا سارا
میں وچ چھاتوں اسیدا آخر جیدا تھا توں نہ کائی
ایہہ زنداں بلائیں خانہ دکھ جدہی وچہ بھار
دشمن دلاں خوشی دا جاگاہ یاراں دا غم خانہ
بندی خانہ دنیا اندر دوزخ دا دکھلاوا
قداں ہیٹھ کھلا رو راہیں یوسف جیہا پیغمبر
شد لیئے در نوبت خانے سرداراں بجوائے
اک دوجے نوں لوک خوشی تھیں کہن مبارکبادی
لے تختوں شاہ سر منہ چمے چھاتی نال لگایا

تخت اُتے لے یوسف تائیں اپنے نال بہایا
شاہ عزیز زباناں ستر بولے یاد تمامی
ملے جواب جو یوسف وَلوں ہر ہر وچہ زبانی
ستر تُغنت کلاماں کرکے یوسف نوں ازمایا
وچہ بولی عبرانی یوسف کجھ کلام سُنائی
عرض کرے ایہہ کی فرمایا یوسف راز دسایا
یوسف دی دانائی ڈٹھی شاہ عزیز پکارے
کرمیوں وچہ زمیں خلیفہ یوسف نے فرمایا
یوسف دے دِل طلب ایہائی رہسا نوں چہ شغولے
شاہ خلیفہ کیتس خلقیں ہوش ڈٹھی آگاہی
توں فرزند اسیرے تائیں لائق نظری آیا
میں اللہ دی وچہ عبادت باقی عمر گذاراں
ہتھیں تاج دھرے سر یوسف اوپر تخت بہایا
یوسف تائیں ملک مصر دا جان قبضے وچہ آیا
کم چھڈو سب باہجہ کفایت کرو زراعت سارے
ملک مصر وچہ انگل جاگہہ وہلی نظر نہ آئی
پنجواں حصہ گھر وچہ لوکاں رکھن حکم کرایا
وچہ خوشے ہر غلہ اونہیں دی قیمت منگوایا
غلے بھیں ست شہر بہرائے کیتے خرچ خزانے
غلہ گھاہ جو ڈٹھا لوکاں کردے وچہ پکاراں
برساں ست رہی ارزانی بہت زراعت ہوئی
یوسف نال کرے کجھ گلاں دانا بوں ازمایا
ہر ہر وچہ زلیخے ہوندا یوسف نال کلامی
دنگ رہی سُن شاہ مصر دا اندر صاف بیانی
ہر بولی وچہ پکا ڈٹھس کامل عالم پایا۔
شاہ رہیا سن اندر حیرت اسدی سمجھ نہ آئی
بہت پسند پیارا یوسف دل اُسدے نوں آیا
اج بکیں امیں اساڈا توں ای یوسف پیارے
خلق نگاہ رکھاں جو میتوں علم لغا توں آیا
یاد رہے رب ہر دم دل تے خدمت تداں قبولے
سال پچھے تس شاہ بنایا چھوڑ گیا خود شاہی
کرہن راج رعیت رکھیں تینوں تخت بہایا
میرا وقت قریب ہے یائی کردی مرگ پکاراں
سرداراں امرا وزیراں تینوں نیوں سیس جھکایا
بیل دتے ہل گھر ہتھیں لوکاں جاری حکم کرایا
جنگل کوہ گھر الو چہ خلقت غلہ تخم کھلارے
باہجہ زراعت کھیتی ہرگز خالی تھا نوں نہ کائی
حصے چار لئے خود یوسف ہر جا مُل پوچایا
گھاہ چوپایاں قیمت دے دے ہنجو دڈھیر لگایا
مصری گرد بنائے ہر جا بہت ضیافت خانے
جے اُسنوں جگ کھاون لگے کھاون لوگ ہزاراں
جو یوسف دے قبضے غلہ انت شمار نہ کوئی

گیاں گذر خوشی دیاں سماں کوک پئی جگ کالوں
روک لیا مینہ دہرتی انوں بدل گئے چھپائے
نعمت کھادی شکر نہ کیتا دنیا دے وچہ لوکاں
جبرائیل پوکار اکیتا ادھی رات آسمانوں
بھکھ تساں پر غالب کیتی کھا سو رجو ناہیں
بھکھو بھکھے سبھے کرلاندے صبر آرام نہ آوے
سن آواز کلیجے دہلی بھکھوں برچھی کاری
خادم جھب طعام لیائے جتنے لوں سو کھاوے
جھبد سدّو یوسف تائیں در وپیا پوکارے
وانگ ریّاں سب لوکاں حالا دلوں قرار سدھائے
شاہ کہے فرزند امیر یا جھب کرو کجھ چارہ
پڑھ بسم اللہ حضرت یوسف چھاتی تے ہتھ دھریا
کال رہیا ست برساں اینویں پے دراز کوتائے
مکا غلہ سارے ملکوں دانہ نظر نہ آوے
تے یوسف کدی رج نہ کھادا برساں ست کداہیں
کہیا امیراں یوسف تائیں مال غلہ سب تیرا
فرمایا جے رج کھویساں بھکھے یاد نہ آون
یوسف حکم کرے وچہ ملکاں کرو زراعت ناہیں
ست غلہ وچہ خاک گوا سو بارش حکم نہ آیا
ایڈک قحط پیا اوہ بھارا کیا بیان کرائیں
ترٹھے خلق بھکھی کر نعری پیش نہ جاوے کائی

جبرائیلے پوزا کیتا دتی خبر زوالوں
ست دیہاں چڑھ گئی سورج بھکھے جگر تپائے
رب کہے کر جبرائیلا مہر میرے تھیں ہوکاں
قحط بلا قساں پہ پائی جھلو قہر جہانوں
کوک پئی وچہ مصر تمامی لوگ اٹھے کر آہیں
ڈنگر وچھا کل چوپائے گئے بھکھاڑا دے
اٹھ ریاں بھکھ بھکھ پکارے طلب طعام گذاری
اک ریاں کھا گیا اکلا اجے قرار نہ آوے
بھکھوں اگ بلی اٹھ ہیٹوں جان چلی کھلیاڑے
شاہی خادم یوسف تائیں اونوں سدلیائے
بھکھ پئی ہے صبر نہ آوے میرا حال آوارہ
بھکھ گئی شاہ راضی ہویا شکم قرار دل بھریا
لوکاں خورش گھر آندی کھادی لیلے اول والے
یوسف والیاں باہجہ انباراں کتھے نہ رزق وسن آوے
قدر کفایت تھوڑا کھاوے جان بچاون تائیں
رج نہیں کیوں کھاندا یوسف جھلیں در وگھیرا
کیا جواب کہاں میں رب دے جس دن پکڑ لیجاون
در ہیاں ست زمینوں کائی جمے نہیں کداہیں
ست دے رہے بیٹھ ہول نہ در ہیا جیوں یوسف فرمایا
سنبیاں کٹے نہ ڈٹھا ہرگز اول آخر تائیں
سب نقدی لے یوسف اگے آئی سب لوکائی

آیاں تائیں حضرت یوسف ہوں نہ ہوڑ خالی
مسکیناں نوں مفت کھوائے دیوے کُل غنیاں۔
جاری رہن ضیافت خانے کارگذار ہزاراں
جو نقدی ہتھ پلے لوکاں لے یوسف نہیں آ دن
وچ خزانے یوسف آئی نقدی ملکوں ساری
یوسف لگے حاضر ہوکے زیور کل لیائے
گھر وچہ نا کسے زیور رہیا نہ کجھ درم دیناروں
گھوڑے اوٹھ مویشی سارے یوسف دے ہتھ آئے
یوسف ہتھ غلام کنیزاں چوتھے سال وکائے
گھراں زمین گیاں وک ملکاں پنجویں سال تمامی
چھیویں سال وکائے لوکاں دھیاں پُت پیارے
تے خود غلہ قیمت لوکاں لے اک سال لنگھایا
تے ہُن چیز نہ کائی پلے واہ نہ چلدی کوئی
ہو لاچار گئے دربارے ملکوں لوک بیچارے
دیہہ طعام خریدا سائیں عمر رہاں گے بردے
کیتا رحم سبھناں پر یوسف مصرے خلق آزادی
عورت مرد بچے تے وڈے سنے ذلیل عزیزاں
یوسف دی ایہ خوبی کرکے وصف لئے وڈیائی
یوسف دے ایہ سر مخفی اسد لونی سب اوتاری
ہُن سارے اقراری ہوئے یوسف دے سیں بردے
کال گیا جیہڑا آیا آہا ست سال ڈھائے

لوک رہن ہر شام صباحیں دِتے گھر سوالی
ساری خلق مصر دل ڈِگی اندر قحط قضیاں
کھا کھا جان غنی تے بے زر باجہ حساب شماراں
پہلے سال درم دیناروں گُل غلے کھاون
دوجے سال زیادہ ایدوں ہتھلی قہر تہاری
تعل جواہر تے یاقوتاں خلق غلے جائے
تیجے سال جو ڈنگر وچھا کھادے وچ بہاروں
تُوڑی گھاہ جمع جو آہا یوسف اُنہاں کھوائے
آپ غلے لوکاں کھا دا یوسف اُنہاں کھلائے
وسدے رہن دلیوے پر یوسف کر کر لطف مدامی۔
یوسف دے وچ نعمت خانے زرج نکھ ہندے سارے
ستواں سال غضب اچھیڑا لوکاں صبر نہ آیا
یوسف باجہ طعام نہ لبھے کئے نہ ملدی ڈھوئی
اسیں غلام دماں بن سارے رو رو خلق پکارے
رکھ غلاماں نوں جیوں چاہیں روز و سنت کر دے
خاص ضیافت خانے اندر رکھا کے خلقت ساری
یوسف دے وچ قبضے آئے بنے غلام کنیزاں
جیڈک صاحب والی ساڈا ایڈک ہوگ نہ کائی
یوسف بندہ رضی سند اکہندا خلقت ساری
عمراں شکر کراں احساناں حق ادا کر دے۔
سب آنا کیتے ہیں برسے یوسف حکم سنائے

مال اسباب مویشی ملکاں موڑ دتے سب تائیں
میں بھی بندہ خالق سندا جسدی خلقت ساری
جاؤ خوشی کرو گھر بارین رب دی کرو عبادت
شاد ہوئی گھر بارین آئی سن کے خلقت ساری
آپو اپنے شغلاں اندر ہو مشغول لوکائی۔
آکھ دلاوچہ کال زمانے کی کی حال وہائے
اسرائیل نبی دے بیٹے کویں مصر وچہ آئے
کویں قبائیل سد منگائے ڈیرے مصر لگائے
کروز راعت آکھ سنایا وسو گھریں خود جائیں
عبدیت دی خدمت سبھے سر تیں اساں اتاری
اس آزادی بدلے بینوں دیوی رب سعادت
یوسف دے حق کرن دعائیں کردے شکر گذاری
یوسف دے وچہ عالی سائے کردی شکر خدائی
کویں زلیخا درد اٹھائے کونیکہ مطلب پائے
یوسف کیونکر کرم کمائے کیڈک عیش کرائے
تے یعقوب نبی دے کونکر دل دے مقصد پائے

در بیان ضعف حال زلیخا در مصایب فراق ورسیدن و بعد از ناتوانی به نوائی و در آمدن در نکاح حضرت یوسف ورسیدن او به عشق حقیقی

چھوڑ غلام رسول پلک بھر جوش قلم دیاں لہراں
توڑ تعلق چھوڑ تملق روہٹ تکلف سارے
گیا عزیز جہانوں جسدن یوسف ہتھیں چھڈ شاہی
عدل انصاف طریق تمامی خلقت دی آبادی
شان کمال اجیہا ہویا حضرت یوسف سندا
حق رسالت یوسف سندی لوک بجا لیائے
قحط زمانے شاہ عزیزے مرگوں عمر نکھٹی
مال خزانے دولت زردی اسنوں کمی نہ کائی
لوکاں تہیں ایہ خبراں تھیں یوسف دے کجھ جالے
سال گئے کچھ عمروں زلفوں گئی سیاہی
دیکھ کویں مطلوب ڈھونڈھیندے نیں چھڈن تے نہراں
بت کر گرد بلیندی ڈہوئی دلبر دے دربارے
سب مقصود میسر ہوئے جو ین ارادت آہی۔
شہر وسائے کرم کمائے گھر گھر فرحت شادی
گردن کش شاہ ہر ہر ملکوں آن ہویا بس بندا
باجھ شمار بیانوں یوسف خلقیں کرم کمائے
بے سر رہی زلیخا عاجز درد وچھوڑے لٹی۔
یوسف دا دیدار نہ لبھے جائے سوز جدائی۔
جو یوسف دی خبر سنادے کردی مال حوالے
نور اکھیں تھیں قوت بدنوں حال جمال تباہی

ماس بدن سب ہڈوں چھٹا لفیا قد کمانول
طاقت تنوں گئی چک نہ ورا قدموں تیز ادائی
بیٹھا یوسف تخت جدا ہیں ایہ نت خبر پچھاوے
کوئی کہ بیٹھا کی کجھ کردا کیا کجھ عدل کماوے
مظلوماں دیاں سن سن آہیں تکدا ہے یا ناہیں
تے اوہ جدوں عدالت بہندا کی ورتے ورتارا
اوگنہاریاں ہیر جیہیاں جاں اسدی در آون
اے لوگو سچ آکھ سناؤ یوسف عالی سایہ
یوسف یار پیارے والی جو اک گل سناوے
مسکیناندیاں زناں بصر اتھیں راتیں دنے ہزاراں
جھوٹھیاں سچیاں گلاں کر کے لٹ کھڑیا زر لوکاں
اینویں رخت لٹائے سارے قبضے رہیا نہ کائی
دن دن رجھدا گیا ہڈ انوچہ نشہ برہوں داکاری
رہیا لباس پرانی کمبل جامہ ہور نہ کائی
جس بت نوں ایہ سجدے کردی ہور عبادت ساری
ایہہ بھی وصل سوال کرن نوں یوسف نہیں اکواری
پے سجدے وچہ ہر دم بت تھیں کردی عرض دعائیں
کر مقصود میسر میرے کٹے درد ہتیرے
میں رونندی نوں رہیاں گذرے غم دکھ ودھ ودھیرے
وٹا ظالم سنے نہ کائی ایہہ نت کرے دوہائی
اج یقین نہ اس تھیں جاوے عرض کری کرلاوے

دند گئے منہ لقیموں خالی تے بیزار زبانوں
جنہاں شیاں پچھ ماں ہزاراں ہن اوہ پاس نہ کائی
کس نے ڈٹھا یوسف تائیں ال لوی دس جاوے
داد میری کیوں دیندا ناہیں تے کیوں ترس نہ آوے
محروماں ول ویکھہ کداہیں کرے یا نہ نگاہیں
کن دھری باہٹے پری جاں فردوں سنے پکارا
کر فریاد رسی دکھ کٹے رونیاں یا مڑ جاون
کوئی کہ اُس نے عدل کمایا کیا کہ جگت وسایا
گھر ہیرے وچہ بھرے خزانے جو منگے سو پاوے
آ یوسف دیاں سن خبراں تے ہویاں زرداراں
ہتھوں خالی رہی زلیخا وچہ برہوندیاں جھوکاں
تے اوہ آتش برہوں والی ہو وقت سوائی
ہن ایہ خود بیوں وگی پر پرے عقلوں گذر سداری
رسن کمر ایہ پٹکا غم دا محکم بند جدائی
اوہا اک رہیا ہتھ اسدے اسدی بہت پیاری
جینوں یار رلاوے ایہو آسدے لے وچہ بہاری
میں میرا محبوب کداہیں جبر ہوی میں تائیں
یوسف نال ملا اک واری جگر ہویا پھیرے
اج کدے محبوب نہ ملیا میل توہیں وس تیرے
عرضاں کردی عمر گوائی کدے مراد نہ پائی
جانے ایہ معبود نکارا مینوں یار ملاوے

تاں تن زور نہ رکھیں وسے انت زلیخا ہاری
کڈھ گھروں سٹ باہر چھڈی عشق سچے دیاں سلاں
چھوڑ گئی گھر چھیکڑ واری عشقوں چڑھی خماری
گئی اجاڑ گھر اُسنوں وندی خود اجڑی گھر باروں
واہ عشقا کر پردہ رکھیں جیں ول نظر اولاریں
جا بے دکھ سکھاں تھیں افضل صحت بخشیں بیماری
گھر تھیں گئی زلیخا باہر روندی زارو زاری
وادردا ایں عشق اوجاڑی گلیوں گلی رلائی
محرومی وچ مار گوائی جندی بے پرواہی
خبر کرو محبوب میرے نوں ویکھ لوے دکھ میرا
نے جے لایق رحم نہیں میں کیتوا او گنہاری
مینوں چھوڑ گئی نوں دردیں میرا درد سناؤ
جے ناراض میرے اوہ ظلموں میں کیتی بھر پائی
کیتیاں دا ایں بدلہ پایا سوز فراق جدائی
بے پرواہ شاہنشاہ توں ملکاں دا والی
جے عشق میرا بھلیائی جنت ہی گل تھوڑا
سند بو دخل رکھیندیوں اُس دراں پھڑ وتھ میرا
گھر تھیں باہر نکل زلیخا روندی پھرے نتانی
اوہ اگے ایہ پچھے پچھے رو رو کردی زاری
درد تیرے پر زور زلیخا مینوں کھچ لیایا
توں دردا ندی فرش بنائے ہر دم نویں ہنڈائے

نکل گھروں لبایت نکلے باہر گئی بیچاری
الوداع گئی کر روندی وچہ بلند محلاں
پردیوں قدم نہ چایا عمری ہن ہر سختی بھاری
نہ رُلگا ہن گھر وچہ اُسنوں خبر نہ ملدی یار دل
گلزاروں کرواویں توبہ آتش فرش سواریں
تیں وچہ ایہ خاصیت بھاری جیں وچہ خوبی ساری
رُخ پر مار دونویں ہتھ دردول ٹپدی وارو واری
در جہدے نے خاک رولائی اُسدی اج دوہائی
در اُسدے اج ہو سودائی میں فریادن آئی
لایق رحم ہوواں جے عدلوں کرے کرم دا بہیرا
تا بھی اُسدے فضل کرم دی آس میرے دل بھاری
جے اوہ یار گیا رُس میں تھیں میں ول ہوڑ لیاؤ
جے میں رو رو دامن پھڑیا اُسنے منہ نہ لائی
اِہدوں پرے رہیا جے کائی واہ وا بے پرواہی
در تیرے سب جگت سوالی تے میں سب تھیں خالی
جے ہی برا نہ حاجت دوزخ کافی اجر وچھوڑا
در اُسدے لے چلو مینوں دکھ سیہا بہتیرا
نگرے نکل ٹری اُٹھ دائی اوہ غمخوار پرانی
میں واری فرزند پیاری تیں سر مشکل بھاری
ایہ لباس تیرے دکھ سیتے جا میرے گل پائے
توں اوہ مڑ مڑ جوڑ دکھائے جے میں پاڑ گوائے

پر آسیں دکھاں بھیں کر کے ہُن مینوں بھلیائی
ماپیاں نوں دتی ساں دہیاں نال تیری کر بندی
تے ہن روہیں نال ولیساں ٹھنڈے دین کریساں
دائی ویکھ رووے دکھ اُسدا اُسنوں خبر نہ کائی
تے اوہ حال زلیخا والا مُن وچ لکھن نہ آوے
جان جہانوں خبر نہ کائی یوسف دلوں نہ جاوے
میں غمخوار پرانی تیری مینوں چھوڑ نہ جائیں
میں گھر باروں اجڑی آئی تیری عشق اوجاڑی
بھریا نور چمکدا چہرہ آن ویکھا اکواری
وسندی ٹھاٹھ حسن دی ویکھی رخسارے نورانی
کالی رین وچھوڑیاں والی گیسو دے زندانی
لٹکدیاں اوہ زلفاں ویکھیاں تے اوہ خط ریحانی
اے دلبر کتے ٹریا جاندا اٹھ جاویں میں واری
دن کائی توں میں گھر ستوں تے میں تکیاں بلیاں
جے وچ درد تیرے دی میریاں اکھیں جلیاں بلیاں
آ دلبر وس ور نہ بیٹھیں تے نہ پچھی پریرے
ہُن اکوار ملن دیاں تانہگاں دل نوں ڈنگدیاں میرے
ایہ دل دیدنی وچ تڑ داپے گیا گھن تھیرے
جے توں چھوڑ گیوں ودوا دالا نہ خم اسانوں
اے سلطان مصر دے والی داگ اولا رگدا ہیں
کوک کراں فریاداں تیں در داد بہر سلطاناں

چل ہُن جوں چلیں چلیساں جتھے قسمت لیجائی
واہ وا ایہہ تیرے طالع سندی تے اوہ حیرت مندی
بھر آہیں تھیں دردوں بھریاں میں داد بھریساں
دائی پُر تاثیر دکھاں تھیں رو رو کرے دوہائی
نہ دیوانی نہ اوہ عاقل عقلوں دور سدھاوے
مینوں چھوڑ گیا کت یوسف رو رو کے فرماوے
احساناں دے بدلے دیا حق پلے کجھ پائیں
نہ رہی ہر بھی دکھ تیرے بر ہوں لیسے ساڑی
ربا مینوں ہن خادم تیری کرساں خدمتگاری
شیریں لباں تبسم بھریاں تے انور پیشانی
زلفاں دے زنجیراں دی وچ قیدی ہی حیرانی
اوہ رخ بدر منور ویکھاں تے ہوواں قربانی
رحم کما کجھ حال میرے تے ویکھ میری ناداری
توں اج حکم روا جگ سارے میں رلدی وچ گلیاں
درد تیرے نے کیتیاں دلیاں بیٹھیں بھلیاں بھلیاں
میں ہر ساں دل آس چہرو کی ڈگ قدماں نوں چہ تیرے
میں دُنیا تھیں چھوڑ بندی نوں دل دردیں بہر تیرے
جا تے توڑ وچھوڑ بندی نوں گھر سٹ گیوں انہیرے
جہل نہ جھل ڈکاں در تیری چلاں نہ چھوڑ نسانوں
بھل بھلاوے پھیر عراقی آ دیدار کرائیں
توں اوہ بردہ میرے گھر دا تے اج شاہ زماناں

توں اوہ دل وہاجیا ہویا وچہوں بازرگاناں
توں او ہو جیں کر پرورده میں خوشیاں کروایاں
ویہیں واری توں اوہ سوہنا ہر سوہنے نہیں سوہنا
جس دل تے منجلے ہوکے چاہو دردیں ڈھوناں
اینویں روندی شہروں باہر کردی زاری چراہے
نڑیاں وی اُس گلی بدھی یوسف دے وچہ راہے
راہ سجن دے عشق ستمگر بیٹھا مار نقارہ
لاغر ضعیف برہوں دا ہڈیہ بیٹھا گھت پواڑہ
آہی بعد مہینے ہوندی یوسف دی اسواری
لاکھاں چار سوار تمامی سیر چڑہن ہمراہی
یوسف دا اک گھوڑا کوتل اُسدی صفت نیاری
پاون زین جڈائیں اُستے کرے آوازا وچاری
حال رعیت دا جا یوسف ویکھے اکھیں سارا
نے جھتے وچہ راہ زلیخا کیتا آن اوتارا -
جھگی بنھ زلیخا بیٹھی یوسف دا راہ پھڑکے
ایڈ زلیخا دے وچہ دلدے برہوں اثر رچایا
جاں جاں دوروں فوج آوائی دائی نوں فرماوے
جیوں جیوں فوج ڈھکے آنیڑے ہوندا شوق سوایا
عالی پایا جس دا سایا دیس مصر وچہ چھایا
اوہ بازار وکیندا آیا خواب لٹیندا آیا
میں جسدی وچہ دکھاں رُنی اسدیا فوجاں آیا

تے اج دیس مصر وچہ تیریاں سب ہتیں عالی شاناں
نے اج ملدیاں نام تیریدیاں ہمارے دیس وہایاں
لاہ برقعہ وچہ مجلس وگیوں دیس گیا پٹ ونا -
اُس دل نوں سر سہناں بنیا ہونے ہتیں اہوناں
سچے عشق سکھایاں ہتیں حیرت دیوچہ کاہے
کدے ہووے جو یار اسانوں ویکھے نال نگاہے
کدے ہووے جو یار پیار افضلوں کرے نظارہ
کدے ہووے صیاد دسیر دا نظروں وگے دوگاڑہ
لکھ لکھ گرد سوار چوطرفے رکھدا زینت ساری
کئی ہزار نقیب اگاڑی زینت حدنہ آہی -
جاں یوسف چڑھ سیر سدھاوے اُتے کرے سواری
فوجیں سُنے آوازہ اُسدا سب سُن کرن تیاری
ناداراں مظلوماں اُتے رحم کرے اوہ بہارا -
ایہو راہ جھتوں دی گذرے یوسف پاک نیارا
جاں یوسف اُس راہوں گذرے زخم اُہدی دل رڑکے
جاں یوسف دی چڑھے سواری جانے یوسف آیا
اُتول منہ کر وجھب سیر ابو یوسف دی آوے
کرکے جوش بلند پکارے دلبر شامی آیا
جوش رتوں بھرتن اچھلایا مہ کنعانی آیا
دلیسوں مار اوجاڑن والا مصر ٹیندا آیا
مالک دا اوہ بندہ آیا پایاں مصر دوہایاں

اوہ آیا میں حسد یاں لایاں سر تے توڑ نبھایاں
خاک رلیندیاں بے پروائیوں وچ فراق جلایاں
روہڑ دگاندی وچ جھنگی دے لاٹاں بلدیاں آیاں
سُفنیاں دیو چہ پہرا اپہرا شہر مصر آوڑیا
شاہوں آیا مصر وڑیا اُسدے لشکر آئے
میں حسدے دُکھ گھروں اجاڑی اُسدی چڑھی سواری
جاں لشکر آجاوے نیڑے بیخود اُٹھ کھلوندی
لشکر دے ول دوڑی جاندی یوسف نام پکارے۔
شور کرے ملجائیں یوسف ملیاں جگ وہائے
ویکھ نہ سکدیاں ہیریاں اکھیں جے ظاہر رُخ تیرا
تے اکواری بول پیارے تیرا بول پچھاناں
سُن جائیں فریاد بندی دی درد وراڈ انائیں
میں سُنیا ناداراں دی توں کرداہیں غمخواری
ویکھ دیدار رہے دم میرا دیس مصر دیا شاہا۔
اوہ دن یاد نہیں جے تینوں آیتھیں سُن جائیں
میں پہنچی کر قصد انتھائیں لبھدی تیر پنائیں
گرپڑ رہے ایہ تن دُکھیارا چا وچہ خاک رُلائیں
انت دُکھا نو چہ میں کھپ مرنا تے درداں وچہ رو کے
اے یوسف توں کتوں جاندوں ویکھ میرا دُکھ جائیں
عالی قدراں والیا شاہا ویکھ نتانیاں تائیں
ناداراں دی ویکھ نا داری پاویں لکھ جزائیں
اوہو آیا میرے ورگیاں جسنے خاک رُلایاں
جلدیاں بلدیاں بھی وچہ فرقت روہڑیاں رہڑگوایاں
آون دیہو نہ ورجیولو کو سارن دیہو جدایاں۔
لشکر جا پہر بر ہوندے خانے مصروں کتوں چڑھیا
ویکھ کدے مشتاق کھڑی لوں کہیں سونہا آئے
نے جس دہری جگر وچہ میرے تیز کنڈے دی دہاری
تے یوسف دی طرف سواری لنگھدی وندی وندی
جا بہندی کر گریہ زاری راہے دوچکائے
موڑ لگام چلاک سواری ویکھ بندی وہڑ جائے
میں ول آویں دلوں نہ اہی لواں پچھان لوٹیرا
اے سلطاناں عالی شاناں کریں نہ دور دہگاناں
والیا ملک مصر دیا حضرت سُن جا میریاں آہیں
آ ویکھ میری ناداری ہو منصف بیواری
اکدن ساں میں سرور تیری تے توں بردہ آہا۔
ہو نیڑے میں درد سناواں تے نہ مار ازاہیں
چاہڑ میرے سر ظالم کو تل تن کر گرد اُڈائیں
درد تیر بدیاں لاٹاں دل نہیں ہودن سر دندائیں
دُہو تازی میں اسوچہ راضی کر جا چور کھلو کے
میں دیدار تیرے دی خواہاں آ دیدار کرائیں
بے قدراں دیاں حالاں اتے کریں نگاہ کدائیں
تے دیدار وچھنیاں اکھیں کٹیاں دور بلائیں

نین ڈٹھیاں نشے دیاں ندیاں عمراں وگدیاں رہیاں
دہیں ہائے سر ضرباں ہیاں غرق ندی وچ گیاں
جاں توں نور اکھیں دا میرا اکھیں وچ نہ آیا
اج احوال میرے تے شاہا ویر آئے دل گلدے
واہ تعجب جے اجے تینوں ہن بھی ترس نہ آوے
حال جدے ہے پر ویری لے وون تے غم کہاں پرائے
آج ویکھہ میری ویرانی حیرت تے حیرانی
ہیں فانی گھر میرا فانی واہ واہ سرگردانی
میریاں اوہ سرکشیاں یوسف تکہہ کدہر اوگیاں
نہ اج میریاں ہیاں ہیاں اج خویش قبیلے
نہ اوہ رہے سوہون ہارے مست دو نین رسیلے
لٹک چڑہاکدی پر چڑہیوں جاندا سوہنیا راہیا
ہن کفن ہیں کھڑی اوڈیکاں قاتل دی وچ راہاں
ایہ اینویں وچ لشکر بیٹھی رو رو حال پوکارے
گھوڑے فوج لنگھن وچ راہے اسنوں کوئی نہ جانے
اندر شور آواز نہ سندے لنگھدا لشکر سارا
اینویں مر جاں یوسف آوے کیسے تویں سرزاری
دور و دور نقیب پکارن ایہ سن کرنی والی
دور ہوئی ہن جیونے کولوں حال ہویا وچہ دوری
ہیں دل ہیں تینہیں تیری سوہنا جھکیا نور و نوری
شوق جمال جمیل سجن دا اول دل پاس کریندا

صاعق برق ڈنداں ہاں چمکاں ہیریاں سر سہیاں
تے ہیں وب خوشی دیاں ہیاں درد تیرے بوچ پیال
ہووے نور اکھیں تینیں ہیں ہن سکھ چھڈیا دکھ پایا
آہ میری تکیں پھر ولدی ہنکھیاں نے پر جلدے
اڈ رحیم کریم تیرا دل کوئیں کہاں ہل جاوے
تیں چہیا خود سر داوائی پھر کیوں رحم نہ کھاوے
ہیں وچ درد تیرے دیوانی ہتھوں گئی جوانی
انفس تے آفاق تمامی سب تیں تھیں نورانی
رنگ محل گئے چھٹ ہیں تیں گلیاں پھر بنایا
نہ اوہ میریاں تند اوائیں نہ اوہ مکر نہ حیلے
نہ اوہ وچ محل حسن دے ابرو طاق رنگیلے
ہیں دل آکھڑ خونی تیغاں میریا شوخ سپاہیا
ہیں میدان تیرے وچ حاضر ہن نہ ٹھیر پچھاہاں
ویکھہ سوار شاہی تائیں ہٹ ہو جان کنارے
تے ایہ کرے دو میری زاری رو رو دکھ جتائے
ہر گلی وچ داخل ہوندی روندی حال آوارہ
وچہ اوڈیکاں تیریاں یوسف میرا یہ عمر گذاری
دور رہی ہیں عمر تمامی اہدوں دور کیائی
نیڑے ہوں دیا کوئی ویکھہ لواں رخ نوری
دور ہوو تیں دور کریندے کیونکہ دور دی وری
آپ نقیب جلال اوہدا دے ہکدے وی ٹہیندا

گرد اُڈے سُم اسپ سپاہیاں اُتوں جھکے وددھیرے
فوجاں دے وچہ راہاں ڈگدی وچہ آہیں دل ساڑے
جے اوہ آپ نہ نیڑے آوے لاں سُنباں وچہ فوجیں
چھاتی نے چا اسپ چڑھاوے کہے سپاہیاں تائیں
جاں اوہ گھوڑا یوسف والا دھرتی سُنب وچاوے
ایہہ جانے جتھے یوسف جاندا اُتوں وٹی جاوے
اک دیدار کرن نوں ترسے اکھیں نظر نہ آوے
الفوں اگ ہوندی چمکے تے بریاں کر سُٹی
حے حرام ہوئے سکھ مینوں خواری وچہ پائی
رے روندی تے زاری کردی سِین سکیندی ہیندی
صاد وصل بھگی دلبر ہوں طوئے طاقت نہیں ہندی
عین غماں نے گھر دل اُجاڑی فے فرقت نے لُٹی
لام لُٹی میں میم مروڑی نون نکھاری یارا
لام لگایاں غمزیاں تیغاں الفوں آس تُٹی
اینویں کردی گریہ زاری ہر ہوں ہو لاوے
جاں یوسف دا لشکر لنگھے آس ترٹی جاوے
اے معبود رہی میں تینوں ساری عمر پوجیندی
دیہ مقصود میرے معبود یار ملے اک واری
یار ملے دکھ جاوے میرا پوریاں ہون مراداں
اے معبود ہوئی میں گھائل میریاں سُن فریاداں
ایہا حال رہیا جگ بیتی بہتا عشق ستائے

فوج تیری دیاں یوسف گرداں ٹھنڈ گھتن دل میرے
بھلا ہوئے وچہ گھوڑا سُندا سُنباں ہیٹھ لتاڑے
ایہہ مراتب عشق سچے دا قدم دھرکے چاو جیں
یوسف دی وچہ فرقت ہوئی کھسن لوک کداہیں
چھاتی وچہ زلیخا اپنی سٹ وجیندی پاوے
وچہ سواراں راہ نہ ملدا ڈگ کدے اُٹھ دھاوے
الفوں بے تک غم دے جھیڑے کر کر زار سُناوے
تے ترفاں ثے ثابت ناہیں جیم جلاں غم لُٹی
دال دکھاں نے توڑ گوائی ذالوں ذبح کرائی
شین شکار ہوئی میں تیری صاد صبر وچھیندی
طوئے ظہور غماں دا ہویا عینوں عقل وساری
قاف قرار گیا ہی مینتھیں کافوں کرم نکھٹی
واؤ وساری دل تھیں یوسف ہے ہاری دل سارا
تے یارو میں وچہ جدائی ہجر جہنم سُٹی
تے پچھے کجھ پیش نہ جاوے نہ بُت یار ملاوے
بُت اگے جا سیس نواوے رو رو عرض الاوے
ترہ دکھی میں وچہ وچھوڑے رہیاں زار کریندی
میں مفلس دے شاہ زمانہ قدر جدائی بھاری
جے اک واری جالع مینوں کیہہ مبارکباداں
جاں ہوں لُٹی گھر باروں گھت ندی آزاداں
خاص مقام فناؤ دا ہویا ایہہ زلیخا بھائے

بالمحبوب بقا وچ آئی تے اوہ خودیوں فانی
سیر الی المحبوب تداں نوں ختم گیا ہو سارا
سیر عن المحبوب پکارے جاں گلی دل آوے
دل دھڑکے جاں لبر آوے سنب جگر وچ سینے
جدوں سواری یوسف سندی اس راہ ول آوے
ہور لنگھن جے لکھ ہزاراں اُسنوں خبر نہ کائی
لوک کہن تُدھ کیونکر جاپے یوسف دی اسواری
نیننوں اکھیں نظر نہ آوے یوسف کویں پچھانے
بچ دماغ پچے بو ہندی کردی مات خیالاں
یوسف دا اُس گھوڑے والا سنب جگر وچ چھاتی
اینویں جاری رہی زلیخا ہوندے وچ سوزاں
دُدھ سفید گیاں ہو زلفاں شیر ول نے کافوروں
نور ولوں ہوئی اوہ تن من لدی نور ظہوروں
خود نہیں موڈ دا اٹک نے لبر ہل نہیں اس راہوں
چشماں سُک گیاں ہو چہرہ دور گئی بینائی
دنداں تھیں نہ خالی رہیا موتی جھڑے صدف تھیں
ماس ہڈوں چھٹ لگا وانگوں پت پرانے
اس نیلا دی گردش اندر نوں پرانے ہوئے
جھکیا قد گئی ہو جیوں عشق ہوا وچھائی
بندو بند گئے پیوندوں کل کل کے وچ دردوں
اکدن رو رو زاری کردی یار شمیاں تا ہنگاں

ہُن غیراں خود عشق جلائی لاٹاں بھکن ہوائی
فی المحبوب سیار ہویائی ہُن دل داور تارا
بالمحبوب اجے بھی اوہنوں خود نوں کدی نہ پاوے
زخم لگے وچ دل دی جس تھیں آخر تیک سہینے
دل اُسدا خود کرے پکاراں اکھیں دس آوے
ایہ اپنے وچ درد قضیاں کردی رہی دوہائی
ہوراں ول دھیان نہ ہیرا اوتول رغبت بھاری
کہے زلیخا یوسف تائیں خود میرا دل جانے
دل دھڑکے تن پھڑکے میرا جگر پچے وچ جالاں
تن میرا کجھ رہیا نمونہ اُس دا عشق سمائی -
نے ہن فرق نہ جاپے اُسنوں اتاں وچ روزاں
ایہ پوری وچ عشق مراتب شوق ہلائی نوردوں
دلبر دا رخ جلوہ کردا اندرکوں تے دوروں
حال شرطاں تم تکن نوں ہے جزا نہ راہوں
اس منزل وچ انہاں اکھیں دی حاجت ناہیں کائی
اس منزل جس پہنچن بھاویں اوہ ہے دُشمن تھیں
گئی بہار خزاں رت آئی پت سُکے جھڑ جانے
ونڈ گئے ہُن ہنجے دو طرفی رخسارانوں وچ ٹُٹے
چھٹ پیا دل ہتھوں ہرنی ایہ جیہدی اتھ آئی
عشق رہیا باعمری زاری گرم آہاں یا سوزاں
اشک اکھیں دی کافے دوہڑ لگی وچ گانگاں

اے بُت تینوں رکھ اگے رہی یار دِن جیوں اُدائی
وہ مراد لگے وا وہ تیری ہُن میں ڈِٹھیں ہاری
کر کر عرض مراداں منگیاں میں در در تیرے
بدلا کجھ عبادت سندا دیہہ مینوں اج ویلا
جے اوہ یار پیارا میرا وصلوں ہٹے پرے
دُکھ میرے تینوں اوہ سُن کے وی رحم کرے اکواری
میں دوواں وِچ اُسدیاں درداں اوہ رووے دُکھ میرے
ایہہ زاری کر بُت دے اگے باہر وار سدھائی
اگے وانگ زلیخا اوویں کردی رہی دوہائی
تے اوہ اسدی گریہ زاری کجھ نہ اثر لیائی
فوجاں دی لوچہ ڈِگ ڈُگ روئی کدھرے ملی نہ ڈھوئی
مُڑ کلی دل روندی آئی دل وِچ غصہ آیا
توں وٹا جڑ دے بُتا ظالم بہہ گھڑیا بدکاراں
عمل میرے دا وٹا ملیوں میرے عمل کوتے
پتھر بیڑیاں ڈوبن والا توں میرے منہہ آیوں
میں بُھلی کیوں پوجیا تینوں عمر گئی سڑ سڑ کے
ٹوٹی وٹا وِچ چھپائی تکوں زخم تیرا دل رڑکے
ننگ نہیں وِچ تیرے کائی توں ہیں سنگ نکارا
میں کیوں متھا رگڑ گوایا دھر دھر تیرے اگے
ملیا یار وچھوڑن ہارا رہیں جہنم سڑیا
توں دوزخ دا بالن گلا سڑن تیرے پوجارے

اے معبود حقیقی میں ہُن کر مقصود روائی
تے میں وِچ عبادت تیری ساری عمر گذاری
پر میں کدی مراد نہ پائی پائے درد وِدھیرے
دُکھ میرا سب علم تینوں عشق جگر وِچ سیلا
کر مدد دو کر کے کلا ماں آن مقابل میرے
تے میں اپنا حال سناواں کر کر گریہ زاری
کر میرا مقصود میسر جے اتنا وس تیرے
تدوں حضرت یوسف والی پاس سواری آئی
دیکھ کھلاری ڈِگ راہے ملی مراد نہ کائی
کون اہی توں کی کجھ کردی کہو نہ آن چھپائی
ہُن ناں اُس رہیا آس نہ کوئی دردوں بے دل ہوئی
اے بُت ظالم تیرے کولوں میں کجھ نفع نہ پایا
کس پیار دل چُک لیاندوں بُت سازاں مکاراں
آن ہوویں گل میرے ظالم ڈوب گیوں لے تھلے
میں ناتانی نے سرتیوں کس آفت چالا پیوے
توں سڑدی نوں ناہر بہوں وِچ ساڑیا خود بھڑ بھڑکے
تیں سینے وِچ اگ البتہ سو میرے دل بھڑکے
ہوندا اکم گواون ہارا یار دوڑاون ہارا
خاک اُڈی توں جل بجھ جاویں اگ اجیہی لگے
بدھا نال رہے گل تیرے جس ظالم توں گھڑیا
تیں نال بھندے رہن ہمیشہ دوزخ دی وچکارے

تے مقصود جو منگن تینتھیں رون سدا اجڑے بارے
بے مقصود رہیوں نا ٹھاواں تیری وسّ نہ کائی
مقصود ں تُوں آپے خالی سب تھیں آپ نکارا
آپ وٹاتوں جنڈوں خالی ڈگیا اٹھ نہ سکیں
تیرے اگے کر فریاداں میں سب عمر گوائی ۔
جو اج حال تیرا ہیں جاتا اگے سمجھ نہ آئی
تینتھے نال چہلے تدھ پاسے سیتھے نک بنایا
کہہ سواہ چنگیری تیں تھیں جس وچہ کائی نرمی
تیرے جیہا ہار تیر یوچہ تینوں توڑ گواواں
سجدہ کرے جو تیرے تائیں یا تے توڑ گواوے
ویکھن سنن کلام جیاتوں توں محروم بیچارا
نے جاں صفت نہ تیں وچہ کوئی اے دشمن مردارا
تینوں رب ہی میں کہندی عقل قیاسوں ہاری
میں تینوں کیوں رب بنایا میں شیطان بھلائی
حرص ہوا ہوس دے بت دی کیتی عمر غلامی
یوسف دا رب قدرت والا سچ یقینوں پایا
یوسف دا رب سب تھیں چنگا خلق او پاونہارا
یوسف دا رب دے لدیاں جانے جان چھپاونہارا
یوسف دا رب حاضر ناظر آس پچاونہارا
یوسف دا رب سب دا مالک رحم کماون ہارا
یوسف دا رب سن فریاداں درد اٹھاونہارا

چوڑ چپٹ چلن ہتھ خالی جھاڑ پلے سب چارے
ہو راندی کر سکیں کیونکر توں مقصود روائی
ڈب مرے جو تینوں جانے مقصود دیون ہارا ۔
طالع میرے جاں گھر آون ونج بکے جا دھکیں
توں نہ سنیاں داد نہ دتی نفع نہ لیا رائی
جے جاناں توں سندا ناہیں کردی شور نہ کائی
کناں وچہ سننے کارن کیوں نہ چھیک رکھایا
توں بے زرتاناں عاجز سخت تیری بے شرمی
کن مروڑ سٹاں وچہ دہرتی بھنی خاک رلاواں
غصہ خوشی نہ تیں وچہ آہے عرق نہ تدھ دسّ کڈھے
قدرت علم نہ تیں وچہ کائی توں ناپاک نکارا ۔
کداں عبادت لائق ہوسیں کیا بناون ہارا
میں وچہ جان تے تیں وچہ ناہیں ایہ ناسمجھ وچاری
بہار تیرا میں جھکی پھردی میں وچہ عقل نہ کائی
کھدا رازوے وچہ جاتا ایہ دکھ درد تمامی
جس بردے نوں تخت بہایا سر تے تاج رکھایا
نوں میرا رب سب تھیں سندا کم گواونہارا ۔
توں میرا رب کجھ نہ جانے مفت ستاونہارا
توں میرا رب چکے باہجوں کتے نہ جاونہارا
توں میرا رب تن آپنے دی خبر نہ پاونہارا
توں میرا رب گونگا بولا مغز کھپاون ہارا

یوسف دا رب پاک شریکوں اک سدا ونہارا
یوسف دا رب دردمنداں دے درد ہٹاونہارا
یوسف دا رب سچا خالق خلق بناون ہارا
یوسف دا رب توبہ کردیاں پار لنگھاونہارا
یوسف دا رب روہڑے بیڑی بنے لاونہارا
یوسف دا رب باجھ دوائیں گھاہ ملاونہارا
یوسف دا رب بندیواناں بند چھوڑاونہارا
یوسف دا رب بردیاں دے سر تاج رکھاونہارا
یوسف دا رب جو کجھ چاہے کر دکھلاونہارا
یوسف دا رب زمیں فلک دے نقش لگاونہارا
یوسف دا رب عالی والی روگ گواون ہارا
یوسف دا رب وچھڑیاں نوں موڑ ملاونہارا
یوسف دا رب سبحانہ اس بن رب نہ کائی
یوسف دا رب ساڈا اوہدی خلقت ساری
تیرا نام نہیں رب موئے اگا رب اوہائی
یوسف جیہے بندے جیہدے واہ اسدی وڈیائی
ایہ پتھر خود بندے جیہدے تیں نہیں بہت چنگیرے
انسانیت دا ہیں گوہر نور پارس سنگ ہیرے
اگا رب سبحانہ مالک خالق تیرا میرا
اس دے ہور مقابل ناہیں اوہا سب دا والی
توں پتھر وچ راہے اڑیوں ہیرے کم گوائے

توں ہیرا رب وچ پہاڑاں رلمل جاونہارا
توں ہیرا رب دو من بھارا مرض وداونہارا
توں ہیرا رب باجھ بنائے کم نہ آون ہارا
توں ہیرا رب پوجا کردیاں دوزخ پاونہارا
توں ہیرا رب بندیاں تائیں غرق کراونہارا
توں ہیرا رب زخماں اتے لون لگاون ہارا
توں ہیرا رب تکہیں وسدیاں دکھیں پاونہارا
توں ہیرا رب تاجوراں نوں خاک رلاونہارا
توں ہیرا رب آپ نتاناں دتکے کھاون ہارا
توں ہیرا رب ترکھاناں دی گھڑیں گھڑاون ہارا
توں ہیرا رب آپے روگی لیکاں لاون ہارا
توں ہیرا رب لعل بہندیاں جدا کراون ہارا
توں ہیرا رب نہیں ہیں رب کیہا پچھتائی
توں ہیرا رب ہرگز ناہیں قسم کراں سوواری
یوسف جیہدی پوجا کردا اوہدے جیڈ نہ کائی
جس یوسف دی شکل بنائی اس بن ہور کیہائی
ہیں اس چھوڑ تیرے ول جھکیاں واہ وا طالع میرے
ہیں بد قسمت توں جانائی جن ست گئی اندھیرے
ہیں سب اسدیاں صفتاں سنہیاں نور علاقہ تیرا
اوہ اک رب سبھ جگ بندے اوہدیاں صفتاں عالی
جے ہیں سچا رب پوجیندی کیوں وٹہڑ دی دہیائے

ہیں تیری بھل پوجا کیتی ملکوں اُجڑ آئی
قدر نہ مول رہیا زر کائی چنگی خاک اڑائی
تے توں کم نہ آون والا کیا کراں ہیں تینوں
مِر جاں لون نہ ہیں لائق تیرے بند کوئے
جے ظالم اوہ میرا ہوندوں ہوندوں گھٹ ہتھیرا
توں لُن دیو جہ کستا ہوندوں گھاٹھ دیو جہ پورا
گُلی روک چھڈی کیوں میری اگے تنگ ہتیری
کھا غصہ کڈھ گلی وچوں باہر سٹ وگایا
تے اک پتھر اوسے جتنا سر اوسدے وچہ لایا
کس نوں طعن تینوں کیتے اوہ ہیں شے کائی
وڈ گلی وچہ اللہ اگے رو رو سیس نوایا
تیرا ہور شریک نہ کائی تیری سچ خدائی
توہیں سورج چند بنائے دن تے رات اوپائے
رنگا رنگ بنائی دنیا مدت عمر ٹھہرائی
توہیں جمال میرے دلبر دا سر جیا نور قمر دا
تے توہیں دلبرے نوں ہیں دل نہ جھکایا
توں ہیں مقصد دیون ہارا حکم تیرا سب جاری
اک پتا بن تیرے حکموں ہرگز ہلے ناہیں
ہر جا ویکھیں سُنیں دعائیں حکم تیرا سب جائیں
گم گئی ہیں راہوں یارب خطا کمائی بھاری
توں قادر توں حاضر ناظر رحم اکرم والی

پھیر رہی ہیں سجدہ کر دی لیک متھے نوں لائی
ہُن گلی وچہ کراں دوہائی تینوں خبر نہ کائی
کراں ہر ناں سر وچہ رکھیں بھلا نہ بھاویں مینوں
سیر خمیری بادہ سیر اکھڑ دیاں پوے نہ پلے
شتر باندے دل نوں کھاندا ہر جا گھاٹا تیرا
تے توں پورا کدے نہ ہوندوں بج زور امیداں
کانے بہن گوائے لاثوں توں ں دکھاندی ڈھیری
جاہ ظالم رُل پیراں ہیٹھاں توں ں کہیا سر کھپایا
توڑ گوایا خاک رُلایا صبر دلے نوں آیا۔
ایہہ سب قہر قضیئے دلدے رو رو اگ بجھائی
اے اللہ توں واحد خالق توہیں جگت اوپایا
جو چاہیں سو توں ہیں کرداتیں بن ہور نہ کائی
سب ستارے تن آساناں وچہ فرمان دوڑائے
دائم قائم توں اک والی تیں مدہ انت نہ کائی
توہیں میرا دل غم چھوڑ وہ کیتا اُسدا برباد۔
جاں ہیں آپ جھکی ول غیراں تاہیں ہیں دکھ پایا
واگ دلاں دی تیرے قبضے تیری خلقت ساری
اوّل آخر خبراں تینوں غفلت نہ کدا ہیں
ہر نقصوں توں پاک ہمیشہ ہر خوبی تیں تائیں
چھوڑ تینوں رب بت بنایا ہویاں او گنہاری
جو چھوڑ تینوں بے راہے چلی رہی مراداں خالی

کھل گئی ہن مُن اوہ لیکھا راز کھلایں سارا
کر اقرار گناہ زلیخا توبہ دے در آئی
پاک الٰہ شاہنشاہا فضل نبی دے بھارے
کر منظور بندی دیاں عرضاں بخش عفوں چھٹکارے
عرض قبول ہوئی درگاہے رہیاں رحمت باراں
جاں یوسف مُڑ سیروں آیا اُٹھ زلیخا روئی
نعرہ مار پکاریا جاں اُس ڈٹھی عظمت شاہی
سلطاناں نوں تختوں سٹے پائے سرگردانی
موتیاں بھرے خزانیاں والے ردگواں جاتاں
دیس جہانے حکمے اندر رُلن پئے وچ راہاں
واہ اللہ بے پرواہی واہ واہ پاک الٰہی
بے پیغام ہویا اسمانے حکم کرے رب عالی
جاں یوسف دا ایہ آوازہ گوش پیا اکواری
حاضر کرو پکاراں والی یوسف نے فرمایا۔
ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف گل میری جا سُنکے
پیریں سُن فریاداں جائیں مینوں نظر اکاریں
اٹک کھڑا ہو چلا نہ جائیں ہیں فریادی آئی
یوسف جداں ہٹی ول ڈٹھا وچ پچھان نہ آئی
یوسف جانا ایہ نا تانی حاجت مند بچاری
جبرائیل خدا دے حکموں اسماناں تھیں آیا۔
ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف اسدے نے فرمایا۔

بخش ربا میں اوگنہاری تو ہیں بخشنہارا
استغفار کرے سو واری در در عرض سُنائی۔
تیں تھیں در رہی میں عمراں اج ڈِٹھی دربارے
یارب سیل ملاں اک واری جان میری دکھ سہارے
چھوڑ صنم در تیرے ڈِٹھیوں خوشیاں ملن ہزاراں
اگے وانگ اُجھکی تھیں نکل رستہ ول کھلوئی
سُبحان اللہ پاک خدا دی واہ وا بے پرواہی
بردیاں دے سر تاج رکھاوے تخت دیوے سلطانی
تاج ملے تے دولت حشمت رتبہ بندیواناں
پردیسی وچ دیس پرائے حکم کرن دلخواہاں
واہ قدرت تے واہ وا رحمت واہ وا شاہنشاہی
یوسف دیکھ کمن ہیاپے گھلک زلیخا والی
کیڈک کہاں تاثیر ہویا گذری حالت بھاری
آن زلیخا نیڑے ڈھکی کر کر سوز سوایا۔
دیکھ انصاف تساڈیں دوہوں خالص ہانی نکھے
جاندی تیز سواری ویلیا واگ ذرا کھلیاریں
راہ تیرا میں مل کھڑی دی دکھیں عمر وہائی
نے اوہ گھوڑا اچھڑے لگا مول ورو کر دوہائی
ٹر چلیا کہہ خادم تائیں اسدی کرو پکاری
اللہ ولوں یوسف تائیں آن سلام سُنایا
فریادی دا اپنی کنّیں سُن کے دکھ جو پایا۔

سُن یوسف لہہ گھوڑیوں آیا ڈر دا خوف الاہوں
کون کوئی توں کتھوں آئی حاجت تدھ کیاہی
گل سُنی بیہوشی آئی نداں زلیخا تائیں
نیناں والیا ڈُکھیں پا لیا میریا بے پرواہا
اج پچھان نہ سکدوں مینوں ہوئی نظر اوچیری
توں بے خبرا خبر نہ کائی میں سر کیا وہائی
درد تیرے بنے پُرزے کر کر میری خاک اوڈائی
میں اُوہ میں اس شوق تیرے نے ہنجھ دتی رائی
کون ہوواں میں کون سدواں کون نہیں میں کائی
کی آکھاں میں کتھوں آئی آئی تے کرلائی
کون کوئی توں پچھیں مینوں میں بلہاری جاوں
کون کوئی میں وساں تینوں سُن میری بجھالی
ہتھیں پکھا جھلن والی ناز کراون والی
شربت شہد عقیق پیالے گھول پلاون والی
ہار پرو گلے وچہ تازہ نت پواون والی۔
خواباں دیو چہ طفلی اندر عقل گواون والی
چھوڑ وطن وچہ تیریاں تاہنگاں بھکر آون والی
کرنا زیں پرورده تینوں عرض سناون والی
میں اوہ خدمتگار پرانی جان جلاون والی
وچہ مرصع زریں خانے نقش لکھاون والی۔
جان وندی توں چھوڑ سدھایوں مگر سدھاون والی

طرف زلیخا ہو متوجہ سخن پچھے دھر آہوں
کہہ بڈھی کی دُکھ تیرے سر توں کیا سختی چا پائی
ہوش پئی بھر آہ پکارے یوسف بُہل نہ جائیں
اکھیں کھول نظر کریں ول دیس مصر دیا شاہا
والئے دریغ رہیوں بے خبرا جان گئی کھپ میری
عشق تیرے نے حضرت یوسف میری جان جلائی
شوق تیرے وچہ عمر وہائی تے توں خبر نہ پائی
میں ور دیں رے عمر گوائی اجے پچھان نہ آئی
میں خود کون نہیں کی ساں خود تھیں اج پرائی
آپ مقام جمع تھیں تو ہیں ول تفریق وگائی
کون کوئی میں ہے کے تینوں اپنا حال سناواں
نوریں لباس تیرے تن یوسف میں نت پاون والی
سوتیاں چڑیا گل ہیرا ہن تدھ پہناون والی
کنگھی مار تیرے وچہ زلفاں لعل جڑاون والی
میں اوہ باندی حضرت یوسف پور پاون والی
گُھنڈے دے اوہ قول نساڈے پار بنہاون والی
بازاروں نیر وکدی تائیں مُل لیاون والی
تے تا بھی دروازے تیرے دخل نہ پاون والی
تے ہتھیں وچہ تیریاں اکھیں سرمہ پاون والی
پھڑ باہوں تیر سنگیں کو ٹھے نال لیجاون والی
میں اوہ تیریاں وچہ قفیاں طعنے کھاون والی

مصری زناں ضیافت کر کے سد منگاونوالی
سختی نرمی عشق تیرے دی سر تے چاون والی
ست ورہیاں وچ بندیخانے راتیں آونوالی
طفلی نہیں لا پیری تائیں صدق نبھاون والی
مال خزانے نام تیرے تہیں چا لوٹاون والی
فوج تیری دیاں قدماں ہیٹھاں جان رلاونوالی
اج اوہا ہیں حضرت یوسف حال سناونوالی
تن من دی ہن گرد اوڈائی شوق تیرے دی راہیں
ہو تیری میں خود تہیں گذری درد اُبھے ساہیں
کمروں کھول ستمگر تیغا دیہ یوسف ہتھ میرے
ویکھ پچھان لویں توں شاید دل وردا نوچ جلیا
لے بریاں کر دل میرے جے ویکھیں دل میرا
ایہ تن کویں پچھانیاں جاوے گذریاں حسن سہیاں
اک دن سی ایہ تن میرے تے رنگ عقیق یمن دا
سن یوسف بھر اکھیں رویا ایہ اوہ مغرب زادی
ایہ اوہ بیوی مصر سندی جسدیاں عالیشاناں
ایہ اوہا جیں لگے بنویں کر آداب زمانہ
ایہ اوہ زریں تختاں والی جسدا سایہ عالی
یوسف رو رو زارو زاری ویکھ غماں دا حالا
اج کیہا ئی حال زلیخا یوسف نے فرمایا
یوسف پچھے کویں زلیخا تیرا وقت وہایا۔

وسدیاں دی گھر گھت اوجاڑا قہر کماون والی
کیا کہاں منہ زیب نہ دیندا قید کراون والی
جسدن یوسف قیدوں چھٹوں جشن کراونوالی
قول قرار بر ہوندے تیرے پال ویکھاون والی
وچ جدائی تیری یوسف رہڑ دی جاون والی
ہوا ہی وچ راہ تیرے دے گلی پاون والی
دل تیری تھیں واگے دریا بھلدی جاون والی
کیتا سینہ ساڑ سواہیں وردتیریاں آہیں
اے افسوس میرے محبوبا اجے پچھانیوں ناہیں
سینہ چیر کڈھاں دل باہر دسراں اگاڑی تیرے
دردیں جلیا دکھیں پلیا تیل فراقیں تلیا
تداں پچھان تیری وچ گذرے شبہ وچوں اُٹھ تیرا
سے رنگیں تن رنگ رنگائے ولدیاں اوہو رہیاں
حسرت دیوچ رہڑیا جاندا گل خوش رنگ چمن دا
جیں جیہا وچ مصر نہ کائی اندر قدر آبادی
سلطاناں پر حکم چلاندی جمی گھر سلطاناں
تے عالم وچ جسدا سبہ تہیں عالی دولت خانہ
بڑی بلند عمارت والی جیں گھر ملک سوالی
جم بیا دل رو رو ونجے حالا درداں والا
کہے زلیخا جو کجھ تینوں ظاہر نظری آیا
کہے زلیخا جیوں جیوں یوسف تینوں آکھ سنایا

یوسف پچھے دس زلیخا کدہر گئی جوانی
کہے زلیخا عشق تیرے تیں کر چھڈی قربانی

یوسف پچھے دس زلیخا حسن کتھے اج تیرا
کہے زلیخا ہجر رُڑھایا ہتھ نہ پہنتا میرا

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے چمک جمالوں
کہے زلیخا غماں بجھائی تیریوں درد وصالوں

یوسف پچھے دس زلیخا زلفاں کدھر گیاں
کہے زلیخا تیرے دردیں گھسن زمیں جھڑ پیاں

یوسف پچھے دس زلیخا دنداں سلک کتھائیں
کہے زلیخا گھس گھس ٹٹی کردیاں وصل دعائیں

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے لب دی لالی
کہے زلیخا جالی سدہائی لاٹ فراقاں والی

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے کالی دھیری
کہے زلیخا منگ سیاہی طالع لئی فقیری

یوسف پچھے دس زلیخا اکھیں کدھر گیاں
کہے زلیخا فرق تیرے نے واہ چھریاں کڈھلیاں

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے اوہ وڈیایاں
کہے زلیخا وچھڑیوں نوں مینوں یاد نہ آیاں

یوسف پچھے دس زلیخا لغیا قد کیائی
کہے زلیخا ٹُنج لگی بینگھ مولا رے چائی

یوسف پچھے دس زلیخا ہوئیاں ہال کت جھکیں
کہے زلیخا پُرزے ہویاں چیرہ نیزے دی نوکیں

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز نظارہ
کہے زلیخا دردتیرے نے کیتا پارہ پارہ

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے گئی بینائی
کہے زلیخا دوہری ہو ہو لبھدی پھراں گوائی

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں چالاں
کہے زلیخا گم گیاں اوہ تیریاں وچ خیالاں

یوسف پچھے دس زلیخا اوہ کتھے رُخ نوری
کہے زلیخا صبر صبوری جالی گئی وچ دوری

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے طعن تنوڑا
کہے زلیخا گیا ہکماں جاں تے پیا وچھوڑا

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں شاناں
کہے زلیخا اوہ دن گذرے بدلیا ہور زمانہ

یوسف پچھے دس زلیخا اج کتھے اوہ شاہی
کہے زلیخا میں ہتھ آئی رہندی بے پرواہی

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے قدر بلندی
کہے زلیخا نام اُسید ہے اج حیرت سدی

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے حشمت بھاری
کہے زلیخا چار دہاڑے اوہ بھی گذر سدھاری

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز ادائیں
کہے زلیخا ہجروں ہاری گیاں دور ادائیں

یوسف پچھے دس زلیخا شوخیاں اج کتھا ئیں کہے زلیخا تیرے بچھوڑ ڈٹھیاں نہ کدا ہیں
یوسف پچھے دس زلیخا ہوش وگی کت جائیں کہے زلیخا اُس دے سرتے پیاں آن بلائیں
یوسف پچھے دس زلیخا عقل کتھے اوہ تیری کہے زلیخا عشق تیرے نے کوٹ غضب وچہ گھیری
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں ہلدا سر تیرا کہے زلیخا جنبش دیندا تیرا عشق لوٹیرا۔
یوسف پچھے دس زلیخا قدم تیرا کیوں ڈولے کہے زلیخا میں ناتانی وگن فراقوں جھولے
یوسف پچھے دس زلیخا نور متھے کیوں ناہیں کہے زلیخا چند نہ چمکے اندر زلف صباحیں
یوسف پچھے دس زلیخا نین تیرے کیوں روندے کہے زلیخا میرے رخ تھیں گرد دکھاندی دہوندے
یوسف پچھے دس زلیخا نیر نہ کویں کھلوندے کہے زلیخا موتی غم دے تار وتار پروندے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے مال خزانے کہے زلیخا نام تیرا لے کھاوے لٹ جہلانے
یوسف پچھے دس زلیخا رنگ محل کتھائیں کہے زلیخا قدم نہ پایا جبر گئے تدا ہیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھ عمارت عالی کہے زلیخا خاک رلیندی اج عمارت والی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے کاخ اُجالی کہے زلیخا اج تھاویں ستے لکاں دی والی
یوسف پچھے دس زلیخا دولت کنول ڈالی کہے زلیخا بیدولت دے ویکھہ دونویں ہتھ خالی
یوسف پچھے دس زلیخا صحن کتھے والاناں کہے زلیخا اُلو بولن میریاں وچہ مکاناں۔
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے محل منارے کہے زلیخا ڈگدے جاندے گھا کھادر دہولارے
یوسف پچھے دس زلیخا حجرے کتھ نیارے کہے زلیخا تیرے باہجوں بھرے دکھاں تھیں سارے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے فرش حریری کہے زلیخا پلہنگ وچھوڑا فرش میری دلگیرے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے نرم سرہانے کہے زلیخا ہجر تیرے نے لئی زور دہگانے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے زیور تیرے کہے زلیخا نام اُنہاندا پاس نہ آکھیں میرے
یوسف پچھے دس زلیخا اج کتھے بازیاں کہے زلیخا بند پواناں لیاں نال فریاداں
یوسف پچھے دس زلیخا گئے لباس کتھائیں کہے زلیخا جھل اوڈاں غم تیرے باں دائیں

یوسف تینوں دس زلیخا کتھ متاع جہانگیرے
یوسف تینوں دس زلیخا کیوں تن زیب سیاہی
یوسف تینوں دس زلیخا کتھے زیور سارے
یوسف تینوں دس زلیخا کتھے تخت سنہری
یوسف تینوں دس زلیخا کدھر گئی عماری
یوسف تینوں دس زلیخا باغ کتھے گلزاراں
یوسف تینوں دس زلیخا کتھے خدمتگاراں
یوسف تینوں دس زلیخا گئے غلام کتھائیں
یوسف تینوں دس زلیخا کتھے تیریاں سیاں
یوسف تینوں دس زلیخا اج کتھے اوہ دائی
یوسف تینوں دس زلیخا اج کتھے سرداری
یوسف تینوں دس زلیخا کیوں ایہ سختیاں جھالیں
یوسف تینوں دس زلیخا کیوں ایہ درد اٹھائے
یوسف تینوں دس زلیخا ایہ کیا گریہ زاری
یوسف تینوں دس زلیخا کی مشکل سر آئی
یوسف تینوں دس زلیخا کیونکر حال گدائے
یوسف تینوں دس زلیخا کویں تیری دم دیئے
یوسف تینوں دس زلیخا کویں سکھیں دم سیئے
یوسف تینوں دس زلیخا کیونکر عمر وہائی
فرمایا دس کار تیری دی کس تے ذمہ واری
فرمایا دس کون کریندا اج تیری غمخواری

کہے زلیخا اوہی گذرے سر صدقے وچ تیرے
کہے زلیخا عشق تیرے تھیں کمبل ملی پرانی
کہے زلیخا نام تیرے تے وار دواری وارے
کہے زلیخا تیرے ناموں لٹ گئے لے شہری
کہے زلیخا عشق تیرے نے ساڑ بجھائی ساری
کہے زلیخا خزاں فراقت جھاڑ گئی گلزاراں
کہے زلیخا چھوڑ سدھایاں اندر درد ہزاراں
کہے زلیخا نظر نہ آئے جاندے میرے تائیں
کہے زلیخا جان غم لٹی چھوڑ گھر اتھوں گیاں
کہے زلیخا درد میرے تھیں کردی پھر دوہائی
کہے زلیخا درد تیرے نے لٹ کھڑی اوہ ساری
کہے زلیخا تینڈیں سختیاں پیش تیرے ہن آیاں
کہے زلیخا ظلم کمائے انت میرے سر آئے
کہے زلیخا عشق تیرے دی ایہ خاصیت بھاری
کہے زلیخا عشق تیرے نے جا آتش وچ پائی
کہے زلیخا وچہ وچھوڑے دوزخ دے وچ کارے
کہے زلیخا دم دم یوسف زہر پیالے پیتے
کہے زلیخا دکھ تیرے تھیں سکھ تصدق کیتے
کہے زلیخا رووں باجھوں گھڑی نہ گذری کائی
عرض کرے سب عشق تیرے تے میری گریہ زاری
عرض کرینے غم درد وچھوڑے تے ہور گریہ زاری

فریاد ہس کون بیماری تیرا اور ونڈاوے
فریاد ہس گلاں کر کر کون تینوں پرچاوے
فریاد ہس تکیہ تیرا کی کجھ ہے ہر ویلے
فریاد ہس قسمت تینوں کیا طعام کھلاوے
فریاد ہس شربت شیریں تینوں کون پلاوے
فریاد ہس دردی ہو کے کون سنے دکھ تیرا
فریاد ہس وقت مصیبت کون سنے فریادا
فریاد ہس اج زلیخا کتول لدی ڈھوئی
فریاد ہس اج زلیخا کسنوں کریں ندائیں
فریاد ہس اج زلیخا کس تھیں ہے دل کھٹا-
فریاد ہس درد تیرے دا کون طبیب سداوے
فریاد ہس دن تے راتیں تیرا فرش کیہائی
فریاد ہس کون زلیخا تیرا فرش وچھاوے
فریاد ہس تیرے تائیں کیڈک ہے بیماری
فریاد ہس اج زلیخا نال کدہے ورتارا
فریاد ہس سوون ویلے تیرا کیہا سرہانا
فریاد ہس دھووے تیریاں کون کوہی پوشاکاں
فریاد ہس کیونکر گذرن تیریاں دن تے راتاں
فریاد ہس کوہیں زلیخا تیرا وقت وہاوے
فریاد ہس اج زلیخا نال کدہے پیوندی
فریاد ہس دکھ تیرے دا اج علاج کیہائی

عرض کرے دکھ ونڈن والی کوئی نظر نہ آوے
عرض کرے پچھتاوا ہمارا ہور جھور لوہیں ہاوے
عرض کرے وچ فرقت تیرے آہ کھاندی سیلے
عرض کرے اگ برہوں والی جسدا مزہ نہ آوے
عرض کرے دل جگر غماں تھیں خونی جام لیاوے
عرض کرے دکھ سندا میرا تیرا عشق لٹیرا-
عرض کرے سن ہجر بگاڑے تیریاں ور مراداں
عرض کرے در تیرے باجھوں ہور نہیں در کوئی
عرض کرے دربار خداوے میریاں سوز دعائیں
عرض کرے بت بیوس کولوں جو غلانداوتا
عرض کرے اوہ وصل تیرا اک جو میں ہتھ نہ آوے
عرض کرے پر کنڈے سولاں جسدا نام جدائی
عرض کرے اوہ وہم پرانا جو اج عشق سداوے
عرض کرے بیماری میری دو عالم تھیں بھاری
عرض کرے ورتارا میرا شوق تیری تھیں سارا
عرض کرے میں سوداں تاہیں جاگدیاں مر جاناں
عرض کرے بہہ غمدے پٹن دو اکھیں نمناکاں
عرض کرے جل بلدی رہنا کر درداندیاں باتاں
عرض کرے غم آوے تاوے پانی ہنجھ رڑھاوے
عرض کرے دکھ لگے تینوں ہن دکھاندی بندی
عرض کرے اوہ معلم تینوں تھیں کجھ نہ کائی

میں یوسف بیماریاں والی میریاں کرو دوائیں
باہوں پکڑ دلاسا دیویں جھڑک نہ دور ہٹائیں
جے اج میریاں زاریاں سنیاں حضرت رحم کمائیں
مان ٹٹی دیاں سن بے کوکاں درد بھریاں چیکاں
تازی نوں کھلیار کھلوتیا سندیا میریاں آہیں
تے متعجب ہوویں ناہیں ویکھ میرے دکھ بھارے
جے ہیں جل بل گئی جہانوں تے ہن رہی نکائی
لگدی گئی دلوں دن کالی تیغ برہوندی خونی
بلدے گئے دمادم لانبو لدیاں صبراں تائیں
رجدے گئے ہڈاں وچ میرے درد قضیے تیرے
ہر دم آتش برہوں والی گئی ہڈانوں کھاندی
زور و زور شہود تیریدیاں میں ول چمکاں پیاں
جھکدیاں آہاں تیریاں تاہنگاں بیر و بیر اگاہاں
خونوں خون ہویاں رت بھنیاں اکھیں دکھیں سڑیاں
نورو نور ہویا دل میرا دردوں صیقل چڑھائی
اڈدے گئے سبھے رنگ میرے وانگوں تند ہوائی
ٹٹدے گئے تعلق میرے خود تھیں ہئی پرائی
سے رنگاں دیاں ندیاں وگیاں نور سیاہ نہلائی
چھٹدے گئے لوازم میرے دم دم وچ جدائی
عالم سوز تیری چمکاریوں میں یک رنگی پائی۔
توہیں اندر توہیں باہر چمکیوں عالم سارے
ویکھ میرے دکھ اچے لمے روندی چھوڑ نہ جائیں
بحر کرم دا جاری تیرا جام وصال پلائیں۔
مردی ویکھ نہ چھوڑ سدھائیں دا میری دی جائیں
یوسف ویکھ کرم دی اکھیں عشق لگایاں لیکاں
عمر گئی وچ تیری راہیں تے ہن طاقت ناہیں
تے دکھ ویکھ نہ عیب لگاویں روندی بڈھی وارے
اوہا تیرا عشق قدیمی اجے نہ گھٹیا رائی۔
جیوں جیوں گئی اساڈے کولوں قامت دی موزونی
جیوں جیوں گیاں میرے تن تھیں شوخیاں تیز ادائیں
جیوں جیوں زور تواں بدن دے گئے ہتھوں چھٹ میرے
جیوں جیوں تیری وچ وچھوڑے مدت گئی وہاندی
جیوں جیوں تھیں صفتاں تیریاں فانی ہوندیاں گیاں
جیوں جیوں میں اس میں کہنی تھیں ہٹدی گئی پچھاہاں
جیوں جیوں حسن عقیق تیریدیاں میں ول لاٹاں چڑھیاں
جیوں جیوں میں متلون ہو وچ تلوین سمائی۔
جیوں جیوں میں وچ بحر تلوّن نیں ول رڑدی آئی
جیوں جیوں تیریاں وچ فراقاں میرا رہیا نہ کائی
جیوں جیوں بھڑدی گئی ہندی دے زلفاں تے چھپائی
جیوں جیوں ڈہک تیری لول آئی تیوں تیوں شوق جلائی
جیوں جیوں وچ آئینے دل دی بہہ بہہ نظر وگائی
جیوں جیوں ٹٹ اضافت تھیں ہٹ گئے سبھ پسارے

مست الست جنہاندیاں اکھیں عہدہ جنہاں بہلائے
میں یوسف اوہ ملکاں والی مغرب دی شاہزادی
سُن یوسف بھرہنجوں اکھیں رو رو کے فرماوے
کہے زلیخا عرض کراں ہیں جے ہووے منظور نی
چُپ رہاں جے کرین نہ کاری دُکھ جھلاں رنجوری
جے توں عرض قبولیں ناہیں کراں نہ عرض ضروری
یوسف نے فرمایا رو رو چھوڑ اندیشے سارے
جو منگیں سو دیون ہارا پوریاں کرسی آساں
عرض کرے دو اکھیں اول من مینوں تیں ویکھاں
سُن یوسف دربار الٰہی عجزوں عرض گذاری
عرض ہوئی مقبول جنابے اکھیں اگھڑ آیاں
یوسف تائیں اکھیں ڈٹھس جاں کھُلی بینائی
پائی ہوش اُٹھی پھر کہندا یوسف دو جیواری
عرض کرے اوہ جوش جوانی جو تیں نظری آیا
ایہہ بھی یوسف عرض گذاری ہوئی قبول شتابی
لعل بدخشاں وانگوں دمکے سر انگشت عنابی
زلفاں لول رُخدے گردے جُھل پیاں دن راتیں
در رحمانی دند چنبیلی یا تارے آسمانی
موزونی نہ پہ لباں سوہایاں جاں لعلی وچ پایاں
لہر حُسن دی ٹھاٹھاں مارے پیشانی پر سارے
مژگاں نوک کرشموں قاتل قوس بھواں بھنیں لڑیاں

جے اکوار تکن دُکھ میرا رہن سرشک نہلائے
ویکھہ اکھیں اج عشق تیرے نے کیڈ گھتی بربادی
منگ زلیخا جو اج حاجت اللہ کرم کماوے
جے توں پکا قول نہ کرسیں رکھاں صبر صبوری
عمر گئی جیوں دھیں روندی ہاڑی کرساں کوری
دور ہوئی میں وچہ مہجوری سڑ مرساں وچہ دوری
کمی خزانیاں رحمت ناہیں اللہ دے دربارے
تدوں زلیخا دل وچہ جاتا گیاں ملن خلاصاں
منگ خدا تھیں لے دے یوسف جی میریا توجہ لیکھیاں
یارب بخش زلیخا تائیں پھیر اکھیں اک واری
کھُل پیا سو نور حجابوں چمک پیاں روشنایاں
رُخ پُر نور نظر وچہ آیا بیہوشی وچہ آئی
ہور مراد کہیائی دل دی آکھ سُنائے ساری
کہہ ہُن اوہو حُسن جوانی بخش جمال خدایا
ویکھدیاں قد سدھا ہویا چڑھیا رنگ گلابی
چہرہ چندروں دون سوایا جیوں روشن مہتابی
گیسو تار کناریوں لٹکے ناگ تکن وچہ گھائیں
سیب زنخ وچہ غبغب ڈونگھا گھمن گھیر نہاتی
سورج وانگوں دو رخسارے جھڑیاں نور لگایاں
کالی رین ستارے وارے زلف سیاہ دے تارے
وچہ دو چشمہ وچالے دل دے کالیاں راتیں جڑیاں

چوداں برس عمر دی بالی ظاہر نظری آئی
شعلہ حسن جوانی والا لاٹ بلی دس آوے
متاں دلے نوں مورت اُسدی کشش کرے لیجاوے
تیجی واری کہے زلیخا عرض رہی اک بھاری
کرے عقد نکاح اساں تھیں ہن نہ تاب جدائی
تدنوں جبرائیل جنابوں آن سلام سناوے
اوپر عرش تیرا تے اسدا عقد کیتا میں یارا
رہی مراد بتوں اینگدی تے کجھ ہتھ نہ آیا۔
اس دروازے جو کوئی آوے خالی ہتھ نہ جاوے
اُٹھ زلیخا دے تن بلیا جبرائیل فرشتے
جاں یوسف نے صورت ڈٹھی جوش محبت چایا
وچ محلاں داخل کیتس زینت تے زیبایوں
یوسف نے وچ خدمت اسدی باندیاں بہت گھلایاں
یوسف اُتے جویں زلیخا سی احسان کمائے
زریں تخت جواہر جڑیا بیٹھن نوں اس تائیں
وصلوں مقصد حاصل کیتے دل دی مرض گوائی
صحی سلامت پالیں یوسف راز پچھے دس آیا
تے فرمایا ویکھ زلیخا جو تدہ طلب حرامول
کہے زلیخا نہ کجھ یوسف میرے وس نہ کائی
آہا یوسف جاں گھر اُسدے اول وقت جوانی
جاں ہن تینوں حاصل ہویا ویکھے سو سو واری

زہرہ وانگ فلک دے سر تے دیوی حسن دکھائی
یوسف ویکھ جمال جوانی مڑ دے چشم لوکاوے
شکل زلیخا پریوں سوہنی نہ دل تاب لیاوے
نونہہ لوکاں نہیں ہُن یوسف اوہ بھی حسن بجھ ساری
یوسف چپ پیغام اوڈیکے کہے جواب نہ کائی
سن جویں تیں کہے زلیخا پاک اللہ فرماوے
دردوں غموں زلیخا تائیں بخش دتا چھٹکارا
اج سوال اساتھیں کیتا جو سنگیا سو پایا۔
ارحم اکرم میں رب صاحب جو منگے سو پاوے
حسن اگے تھیں دوناں ہویا وانگوں حور بہشتے
جلکے نال خدا دے اوتھوں اُس تھیں عقد کرایا
جو کجھ لائق حاضر کیتس شان شرف وڈیایوں
جو اُسدے گھر خوشیاں پایاں اتھنیں وہ کرایاں
یوسف نے دوچنداں اتھیں خوشیاں عیش کرائے
رنگ برنگ محل سنہری خاص مُعلیٰ جائیں۔
بعد زلیخا دوجی عورت ہور نہ کیتی کائی۔
کامل عشق زلیخا والا تا یوسف نے پایا۔
اوہ چنگا یا ہُن اے چنگا ظاہر وس گلاہوں
راہوں دو ہتھی ساں بیدل عشق خواری چائی
اکھیں کدی نہ ڈٹھی اسدی اے صورت نورانی
تے ہن صورت وہ اسدی جاوے جان جگر وچ ساری

دم دم شوق محبت اُسدا دل تے غالب ہویا
صبر گھڑی بھر مشکل دسے ہُن اُسدے دیدار ول
صدق کماویں تے کجھ پاویں ایہ دل سمجھ کدایہا
آہے جدوں زلیخا وصلوں لدے مقصد پائے
ولول عہد الست ازل دی ہی قوی نہایالوڑے
وحدت دلوچہ آن سمائی چشم دے تہیں کھلی۔
شوق وصال گیا اک راتیں تھیں یوسف پیارا
یوسف پکڑی اوہ اوہ دوڑی یوسف نگر بیاسو
اجے زلیخا نسی جاوے تے یوسف فرماوے
کہے زلیخا تیں تھیں چنگا لبھ گیا میں تائیں
تے من کہیں وفاؤں خالی اوہو ہاں میں بردی
تدنوں حضرت یوسف تائیں اللہ دے دربار ول
آسانی تھیں سختی ہووے سختی تھیں آسانی۔
آہا اکدن داہن تیرا اس نے پاڑ وکھایا
تسیں برابر اج وچہ عشقے پر کجھ فرق ایہائی
کر رخصت جبریلے تائیں یوسف شکر گذارے
شکرانے وچہ عمر گذاری دوہاں شکر گذاراں
ایہ باراں پیغمبر ہوئے اپنے وچہ زمانے
ملیا رب کفایت ہوئی مقصد دوہاں جہاناں

اُسدے وانگ بر ہوندی منزل آخر آن کھلویا
بدل زمانہ ظاہر ہویاں دلبریاں دلداروں۔
مبدا لوں جو لنگھ کھلویوں تہانوں نہیں تد تائیں
صورت چھوڑ جھکی ول معنے راز عجب دس گئے
علموں عین اکو حق پایا غیر تعلق توڑے
عشق حقانی غلبہ کیتس ہور محبت کھُلی
یوسف طلب وصال کرے تے اوہ پھر کری کنارا
پکڑ پلو تس کھچن لگا جامہ پاٹ گیا سو۔
اوہ تیرا ہن عشق زلیخا ہیٹوں نظر نہ آوے
اُسدے اُٹھ حضور ول یوسف جاوان پس کھائیں
پر وچہ صبح شعاع شمع دی ایہ ظہور نہ کردی۔
جبرائیل سلام لیایا تے پیغام اسرار دوں
عشق زلیخا نیں ول آیا حکم الہی رحمانی۔
اوہا حال ایہی اج تیرا حُسن نظری آیا۔
توں ول حق نے ایہا اُسو ہلے سی طرفے بُرہانی
واہ واہ بخت زلیخا سندے ملے مراتب بھارے
تے فرزند زلیخا جائے چھ حملاں تھیں باراں
واہ واہ عشقا کیوں نہ خالی بُھتیوں انت مکانے
پکڑ دلا راہ جانہ بھلا کانی روز زمانہ

شنیدن اہل کنعان احسان یوسف بر اہل جہان و رسیدن برادران یوسف

اطلاب غلہ در مصر و شفقت نمودن یوسف برحال ایشان و طلبیدن بنیامین را

لے دل کھول پرانے دفتر بھری فراقاں والے
دردمنداں دے دل دیاں آہیں پڑھ غمدی جالے۔

حال یوسف زلیخا نے دردیں حال وہاون
جبرائیل سنیہا دتس ویر تیرے اتھ آون

توں ہوسیں سلطان مصر دا خلق جھکیسی ویرے
غلہ ہوگ تیرے وچہ قبضے پوسی قحط چوفیرے

آون لگے وچہ حال نتانے ویر تیرے ستر برے
سٹ گئے جو اکدن تینوں اندر کھوہ اندھیرے

جاں ہن شاہ مصر دا ہویا یوسف اوت زمانے
غالب قحط پیا جگ سارے اٹھے صبر جہانے

خود غلہ ورتاوے یوسف ہتھیں نال اندازے
مسکیناں نوں خورش کھلاوے کر کر آپ آوازے

دن تے رات ضیافت خانے کھلے رہن مدامی
پردیسی تے مفلس بھکھے کھاون لوک تمامی

پیا آوازہ ملکاں اندر یوسف دے احساناں
آن ڈھکے ول مصر دی خلقت ہر ہر ملک مکاناں

اتھن بھائیاں نوں سن تا وڈکے یوسف نبی پیارا
تے بھایاں دے ملنے خاطر قصد اٹھایس بھارا

چوکیاں گردے مصر بٹھایاں اک اکدی سرداری
ہر اسوار رکھائے پنج سے وچہ فرمانبرداری

حکم کیتا سو گردے گردے خبر رکھن ہر جائے
وچہ مصر بے خبر نہ آون لوک قوافل والے

انہاں پاس ضیافت خانے رختوں ہور خزانے
پردیسی کرواناں تائیں روکن ایت مکانے

دیہن طعام ضیافت انہاں کر کر خدمتگاری
مالک تھیں تے مسکن ناموں حال حقیقت ساری

کون ایہی ایہ کیہڑے تھاؤں کیوں اسطرفے آیا
کس اولاد کیہائی مذہب پچھ لکھ لیایا

ایہ حالا لکھ جو چوکی والا اول عرض پچاوے
حکم ہووے کرواں مسافرنداں مصر وچہ آوے

ایہہ بھایاں دے ملنے کارن یوسف عقل دوڑائی
مت اوہ آن مصر تھیں جاون سنجیہی مڑ بھائی

جو کرواں چلے پردیسوں ملے اول بھائی۔
آن مصر وچہ داخل ہووے بعد حکم سلطانی

جو قیمت کو منشر آتے خالی ہول نہ جاوے
تے یوسف سرمایہ تھوڑی موڑ نمول ہٹاوے

شتر دیوے اک بھر کر غلہ جو کوئی مل بناوے۔
دہڑیاں ست احسان زیادہ باجھوں مل دیواوے

خاطر خدمت کرے اوہی جو کوئی روندا آوے
اکا نرخ میانہ کیتس اول آخر تائیں۔
ملکاں وچہ جو فیری گیاں یوسف ہتھیں ڈیایاں
تخت مصر دے والی تائیں کہے عزیز لوکائی۔
ایڈک کال جگت وچہ دہاناں ہتھ نہ آوے دانہ
بھکھی خلق سنیندی واراں کرن پکاراں سارے
خلقاں اٹ پیاں ول مصرے آون لین مراداں
شامی لوک جو آون جاون پاون فرحت بھاری
کرواناں جنتھ ڈیری لہندی آن اندر کنعانے
پاس نبی دے مصروں آیاں صفت کہی کرواناں
نوری شکل بہشتی صورت شیریں بات پیاری
خیر کرے خیراتاں ہتھیں آپ طعام کھلاوے
دوروں گیاں ضیافت خانے کتنے روز رکھاوے
ہوراں نوں وہ آپ کھلاوے کھاندا نظر نہ آوے
سکھیں ملک وسایا سارا ظلموں رسم ہٹائی
رہزن چور نہ ٹھگ مکاری ملک اہن وچہ سارا
چھوٹے بڑے عبادت اندر سانوں نظری آئے
تقوے وچہ امانت پورا ہر ہر نظری آیا
خلقاں وچہ سیاست اُسدی تے الفت وچہ جاناں
بنویاں اکھیں خوف الاہوں دلبر رحم کرم ہتھیں
خُلق حلیم کریم طبع دا عقل فراست بھاری

ہُسدا جاوے صفت سنا کے جاں وچہ دیس سدھاوے
آون کہاون لوک دوراڈے ہر دم کرن دعائیں
کہن عزیز مصر دے والی خلقاں تار وکھایاں
یوسف نام عزیز سداوے خلق کرے وڈیائی
طبق زمین وچہ لبھے ناہیں ہا جیوں مصر ٹکانال
غلہ جمع ترازو قائم اج وچہ مصر دیارے
کرن دعائیں راضی جاون خوشی کرن دل شادال
شام ولایت شاہ عزیزوں جاجا صفت کہاری
سی یعقوب نبی دا حجرہ تنہا ایت مکانے
وانگ عزیز مصر دے والی ہوگ نہ وچہ جہانال
مسکیناں پہ رحمت کردا بیماراں غمخواری
شور جہان ہی تس گرد مٹھے وٹ نہ پاوے
تھوڑی بہت بضاعت والیاں دل شوہر شادے
کہے عدالت دن تے راتیں نیند نہ ہنسوں آوے
اساں سُنیاں دیس مصر دے ظلم کُندہ کائی
دلیس سبھی مہمان اسیدا صدقیوں کرن گذارا
اللہ اللہ ورد زبانی لوک سبھی دس آئے
شاہ عزیز کیائی جنگا جس دا عالی سایا
اُس وچہ نقص نہ ڈٹھا کوئی کہے پکار زمانہ
جیکو کرے زیارت اُسدی جیچہ ورد الکھے
جے مسکین لوے تس نظری نجھے نمانت ساری

الیاس دے عمر وچہ سانوں ہرگز نظر نہ آیا۔
سُن سُن کے یعقوب پیغمبر دنگ رہے تعریفوں
ایہہ خصائل با ہجہ پیغمبر مشکل نظری آون
کی جاناں اوہ کسدا بیٹا جسدی شان ایہائی
وائے دریغ ہوندا تاں زوراہیں وچہ مصر دے جاندا
یوسف میرا سب تھیں سوہنا اوہ بھی سوہناں سُنیاں
اوہ مسکیناں حال پچھیندا ہیں سُجھدا اُس تائیں
اوہ بھکھیاں نوں روٹی دیندا کرکر لطف سوایا
بیوطناں پر شفقت کردا ہیں لبندا اس سارا
اوہ ننگیاں پوشاکاں بخشے کرکرم تھیں سایہ
میرے یوسف ننگے تائیں ہووس کجھ پہنایا
پیغمبر ایہہ حال چتارے یوسف دے دکھ سارے
تے یعقوب نبی نوں اُتوں دلوں محبت دہانی
جاں کردا ان اتارا کردے حجرے پاس مدامی۔
سُن سُن کے وڈیائی اُسدی رہے محبت بھاری
قحط پیا کنعان ولایت بھکھی مرے لوکائی۔
گوسفنداں مرگیاں سبھے ہوئے حال نتانے
ہو کے جمع پدر دے اگے حاضر آن کھلوئے
جالی سال ہوئے تیں حجرے یوسف وچہ درد ال
سانتھیں گل نہ کریں کداہیں سال گئے ہو جالی
کال غضب گیا اسانتھیں کہانا ہتھ نہ آوے

جویں عزیز مصر دے والی عالی پایہ پایا
شاہ عزیز بلی ہے نعمت کسدے قرب شریفوں
والی مصر پیغمبر ہوسی صفتاں ایہہ فرماون
اسنوں کون اجیہا ملیا جو کر پار گیا ئی
کر کے آپ زیارت اسدی دلدی درد گواندا
کردیدار تسلی ہوندی جگر وچھوڑے پنیاں
اک مسکین میرا پت یوسف ڈٹھا دس کداہیں
ہیں پچھدا جے یوسف میرا اُبھکیا نظری آیا
وطن وچھنیاں یوسف ڈٹھس جے کتے وچہ ہزاراں
ہیں پچھدا کدی یوسف میرا جے اُسدی در آیا
صورت سوہنی ویکھہ کداہیں ہووس رحم کمایا
مصر عزیز عزیز مصر دا مرضر نام پوکارے
کرواناں تھیں صفت عزیزوں سُندا رہے کہانی
نبی خدادا شاہ مصر دی سُندا صفت تمامی
شاہ مصر پیغمبر ہوسی اسوچہ خوبی بھاری۔
پیغمبر دے پُتّاں قبضے پڑ رہیا نہ کائی۔
تے کجھ ہتھ نہ پلے رہیا درد دلا نوچہ دہانے
یا حضرت اج سُن لے عرضاں نین ہنجوں بھر روئے
نکل ویکھہ احوال اساڈا کال اُڈایاں گرداں
حالت ساڈی ویکھیں ناہیں روصیبت والی
اہل عیال دسن ترفیندے کجھ پیش نہ جاوے۔

کر دو عائیں عرض گذارو اللہ دے دربارے
سن پیغمبر نے فرمایا تا فرزنداں تائیں
تے ہن سندیاں صفتاں سنیاں لوکاں حال سنایا
مسکیناں تے رحمت کریندا بھکھیاں دی دلداری
ہتھوں سخی زبانوں مٹھا پورا وچ احساناں
ٹر جاؤ فرزند وچھبدے ناقیاں دی اسواری
فرزنداں نے عرض گذاری اساں بضاعت ناہیں
شرم اساں جا اُسدے اگے کھوٹا مال لیجاناں
نبی کہے کم قدر بضاعت اوہ موڑیندا ناہیں
دوجی واری عرض گذاری فرزنداں رل اگے
نبی کہے اوہ خود مسکیناں بہت پیار کریندا۔
پھر فرزنداں عرض گذاری تے جے موڑ ہٹاوے
فرمایا کہہ نسب سنایو ہاں اولاد خلیلوں
مڑ کہندے جے نسب نہ منے پھیر کیا ئی چارہ
کریو عرض وطن تہیں آئے پونجی فقر لیائے
آیاں نے کر رحم عزیزا دیسی رب جزائیں
سن ہو شاد کہیا فرزنداں ہوئے صبح روانہ
انہاں کہیا اساں خبر نہ کائی کدے نہ حال وہائے
اول جاں لگ اذن نہ ہووے وچ حضور نہ جایو
وچ دربار کھڑے ہو ادبوں چپ ہو ہوسارے
لاٹھے کتے دھیان نہ کر یو ہے نظر ولّ شاہے

رزق ملے دکھ جان اساڈے نے دل دے غم سارے
سنیاں بہت اناج رکھیندا ملک مصر دا سائیں
طبق زمیں پر ہور اجیہا سننے وچ نہ آیا
دوروں گیاں دیوے مل غلہ کر دا دور خواری
اہل اللہ دا بہت پیارا حال دسے کرواناں
میرا جا سلام پوچایو آکھ ایہا ہیں بھاری
سو چوداں نے درہم کھوٹے سارے پاس اساہیں
رد کرے دھک کڈھے سانوں پھر دس کتھ ٹکاناں
اُس تھیں خالی مڑ کوئی آیا سنیاں نہیں کداہیں
بدن اساڈے نہ پوشاکاں ننگ اسانوں لگے
مفلس لوں اوہ دھک نہ کڈھے قدر بیاسوں دیندا
پھیر علاج کیائی حضرت مقصد حاصل آوے
اسرائیل نبی دے بیٹے صدق صفا دلیلوں
فرمایا پھر عجز سنایو تے جیوں حال آوارہ
دِھک نصیباں اتھے پہنچائے آئے نال قضائے
سنیاں صفتاں کٹ مسافت پہتے تیرے تائیں
نبی کہے آداب کیائی کہو اگے سلطاناں -
دس حضرت آداب کیائی تا یعقوب سنائے
اذن ملے تے حاضر ہویو پر کجھ نہ الایو
آپس اندر گل نہ کریو جاں ہو سو دربارے
مکدی گل سنایو تھوڑی جاں اوہ پرسن چاہے

جداں اجازت ملے مُڑن دی پھیر نہ عرض الایو ۔ ول سلطان نہ پشتاں کریو پچھلی پیریں آیو
بے ادباں مقصود نہ حاصل تے درگاہ نہ ڈھوئی ۔ نے منزل مقصود نہ پہتا باجھ ادب نہ کیں کوئی
سُن فرزند تیاری کردے ناقیاں ندی اسواری ۔ کرکے گئے سلام پدر نوں سارے جاں ند بواری
ایہہ سارے دس وچہ شمارے جو ول مصر سدھارے ۔ بنیامین رہیا اک ہیو تھیں خدمت نت گذارے
جاں تے یوسف باپ وچھناں تے کنعان زمینوں ۔ تسدن ہیں ہو کرے تسلی حضرت بنیامینوں
ایہہ حجرے وچہ نال پدر دے اندر خدمتگاری ۔ وِیر وِچھناں وانگ پدر دے کردا گریہ زاری
جیوں یعقوب فراقوں روندا یوسف دے وچہ غم دے ۔ اینویں بنیامین دلے وچہ کھاندا زخم الم دے
بنیامین پیارے تائیں باپ نہ کدے وسارے ۔ بہت محبت کردا اُس تے چُمدا نال پیارے
اُسنوں باپ وچھوڑے ناہیں ساعت گھڑی کداہیں ۔ ٹوردتا ول مصر نبی نے دس فرزنداں تائیں
کٹ بنی اسرائیل مسافت مصر نواحی آئے ۔ حاکم چوکیداراں تائیں ایہ دوروں دس آئے
ہتھ مہاراں ناقیاں اتے چندوں روشن شکلاں ۔ صاحب شان جوان بہادر ویکھ گیاں اُڈ عقلاں
اکو جیہے جوان بہادر عمرے نظر نہ آئے ۔ ایہ جوانی رُخ نورانی چند مدہم کر جائے
لوں لوں ذکر الٰہی بولے تسبیحاں تکبیراں ۔ پر پوشاکاں تن ہوندی جیونکر حال فقیراں
ایہہ کوئی ولی خدا دے ہوسن جاتا چوکیداراں ۔ نورانہاں پیشانی چمکے ورہے رحمت باراں
حاکم چوکیداراں والا دیکھ انہاں ول آیا ۔ شوکت شان انہاں ڈٹھا نیوں نیوں سیس نوایا
صاحبزادیو کتھوں آئے کت جا دولتخانے ۔ کی مذہب تے نام کیا ئی چلے کس مکانے
انہاں کہیا کیوں پچھیں یارا کم کیا ای تیرا ۔ اُس کہیا ایہہ حکم عزیزوں کم ایہا ئی میرا
وچہ ضیافت خانے شاہی اول ہوگ اوتارا ۔ بعد ازاں ول مصرے جاسو حال کہو جاں سارا
کہن اسیں کنعانوں آئے ہاں فرزند نبی دے ۔ دادا پاک اسحاق اساڈا ساڈے پاک عقیدے
ہاں اولاد خلیل اللہ دی ہیو یعقوب پیغمبر ۔ باپ بہائے مصرے آئے طرف عزیز تونگر
اُس کہیا کی کم تساہیں مطلب انہاں سُنایا ۔ پھیر نکھے کی قیمت غلے ہتھ تساں سر مایا

ایہہ گل سُن سرنیویں کر کے سبھناں نیر وہائے
حاکم کرے تسلی اُنہاں ویکھ اہناندیاں آہیں
وچ دلاں کجھ فکر نہ دھریو رہو ضیافت خانے
تے تسیں سچے نظری آؤ پیغمبر دے پیارے
حاکم سن سب چوکیداراں کردا خدمتگاری
تے بنی اسرائیل تمامی شکر کرن لکھ واری
پھر حاکم لکھ عرضی گھلی یوسف دے دربارے
وچ کنعان وطن فرماون ایہہ پیغمبر زادے
سچ زباںوں مٹھی بولی حلم کلام صفائی
قصد حضور ہوئے آحاضر بڑیاں شاناں والے
سوہنیاں شکلاں کامل عقلاں بہوں کمانانوالے
عدد وی دہ اہناں زیبایاں خوبیاں وچ سوہاندے
حکم ہووے دربار پوچاواں بلے اینتھے کھیاراں
تے یوسف جدوں عرضی تائیں حرف پڑھے دو چارے
معلم کیتا بھائی آئے نعرہ چھٹ گیا سو
تڑفے پیا زمیں تے یوسف لاٹ بلے وچ سینے
چالی برساں بعد بھراواں ہن ول پھیرا پایا
بھوڑگیاں دا پھیرا ہویا آئے پُت پدر دے
ویکھ اہیر وزیر کچہری یوسف دے احوالوں
قاصد کی پیغام لیایا چھولا درد الم دا
کی کجھ حرف دکھاندا بھریا لکھیا لکھنے والے

اسیں ایتھاں نہیں خالی آئے پونجی فقر لیائے
اے پیغمبر زادیو حضرت ہر گز رووو ناہیں
اس درگاہے خالی آیا کھڑ دا مال خزانے
چہرہ مبارک وچ تساڈے رحمت جلوہ مارے
رکھے وچ ضیافت خانے خدمت خوب گذاری
اوہ عزیز مصر دا والی جس دی بخشش بھاری
اک کروان آئے اج شاموں دس گنتی وچ سارے
وانگ فرشتیاں نوری شکلاں تے سب ولی خدا دے
عقل بڑی تے ادب گھنیرا ذکر فکر دانائی
نبیاں اکھیں شرماں والے تے ایماناں والے
پیغمبر دے پُت پیارے صاف زباناں والے
تے ایہن غلہ ہن آئے گھیر قضانے آندے
عرضی پیش گذارے قاصد کر کے ادب ہزاراں
اوہ شامی کنعانوں آئے پیغمبر دے پیارے
ہی غشی چھڑ تختوں یوسف دھرتی آن پیا سو
مینوں نت اُڈیک جنہاندی آئے ایت زمینے
نقش پدر دا اکھیں اگے غم دے جوش لیایا
عمراں پچھے ملنے آئے وچھڑیاندے گھڑے
حیرانی وچ میتھ ملیندے روندے حال ملالوں
ایہہ کی حرف نبیری وچ نامے بجلی بان قلم دا
شعلے درد وکھیاوں قاصد کیتے آن حوالے

ہوش ہئی جاں یوسف تائیں حکم کرے دربارے
سُنیاں حکم گئی سب خلقت باہجہ وزیر تمامی
عرضی پکڑ پڑہی چا ہنجھیں رووے زار وزاری
تے اوہ بڑا ایں شاناں والے سوہنیاں شکلاں والے
پھر قاصد نوں پاس بلایا پچھے حال زبانی
کیا بضاعت پاس لیائے تے انہاں حال کہائی
قاصد کہندا پر سوں آئے پیغمبر دے پیارے
تن پوشاکاں پر زی برزے تہ برتہ پیوندال
یوسف سُنے ودھیرا رویا نیر وگن پرنالے
کردا عرض وزیر ادب تہیں یا حضرت فرماؤ
کروانان دے ڈیرے آون دن تے رات ہزاراں
ایڈک اگے نظر نہ آئے دردمندی دے حالے
یوسف نے فرمایا روروویر میرے اج آئے
چونکیاں گرد جنہاندی خاطر کر سامان بٹھایا
اج فرزند پدر دے آئے یعقوبی تصویراں
خانہ زاد نبوت سندے حق پرستی والے
عالی نسب پیغمبر زادے میرے ویر پیارے
میں رولناں دو گلاں ولوں اک افلاس ستائے
جے پکڑے رب روز قیامت پلے عذر نہ کائی
کہے وزیر تسانوں اُنہاں دتا دیس نکالا۔
فرمایا جیوں نال بھرانواں بہایاں دا اوترا

مرد کچہری والیو جاؤ اُٹھ گھر انوں سارے
تے یوسف پر جگر غماں تہیں لنوں بے آرامی
پیغمبر دے بیٹے آئے ناقیاں دی اسواری
پڑھ پڑھ عرضی روندا یوسف یاد کری مڑ حالے
دس پیارے کدونکہ آئے کنعانی کروانی۔
پوشاکاں تن حال کویہا دس حقیقت بھائی
کیا کہاں میں حال نہیا وانگ فرشتیاں سارے
شاید حال پسند ایہا ئی نیکاں دے فرزنداں
باپ پیر دے بیٹے آئے پھٹیاں جامیاں والے
کون آئے ایہہ حال کہائی اسدا راز سُناؤ
اینویں عرضاں نت پہنچایاں لکھہ لکھہ چوکیداراں
ایہ کروان کتھوں اج آئے ولدیاں رمزاں والے
نت جنہاندیاں وچہ اوڈیکاں میرے وقت وہائے
اج قدم دل میرے آندا دور دل میرے بھایاں
ابراہیمی نقشیاں والے اسحاقی تحریراں
شیر شکار بہادر شامی چابکدستی والے
بیٹھیں وڈے بہائی میرے ماہ سنور سارے
دو چار جرم گناہوں کہاواں میں پر ظلم کمائے
تے ایہ مینوں بھلی نہ بھاوے بہاہاندی رسوائی
آپ غمے اج ہتھ تساڈے کیا کر سوچا لا۔
ورتاں نال اونہاندی اونویں ادب رکھیسا سارا

رہیا وزیر تعجب سُنکے صفت کہے سوواری
حاجب نوں لکھ گھلیا یوسف مہر لگا پروانہ
پیغمبر دے بیٹے ہرگز نہ پاون تکلیفاں
شیریں آب پلاؤ شربت چنگی خورش کھلاوَ۔
خوب لباس انہاں پہناوُ تھلے فرش وچھاوَ
ہر دن رات انہاں دی خدمت خوب کرو مہمانی
حاجب نوں پروانہ پہنچا حکم بجا لیایا۔
آپ سنے اسواراں پنج سے کردا خدمت گاری
اُسدن ہتھیں پھر حضرت یوسف چونکیاں سبھ اٹھایاں
نے حاجب دن چوتھے آیا لے یوسف دے بھایاں
ناقیاں تے جیوں چند چمکدی بدر منور آئے
دس مرداں دی فوجاں نالوں وسدی شان سوائی
سوہنے قد عجائب شکلاں لاٹ چھڈن رخسارے
اج وچ مصر فرشتے آئے مصری گلاں کردے
خبر گئیا اج شاہ مصر دا کی ورنے ورتارا۔
یوسف وچ جھروکے بیٹھا لے برقہ منہ پردا
اکھیں ڈٹھے ویکھ پچھاتے او ہو یار پیارے
یوسف ویکھ اُنہاں نوں رووے تے انہاں خبر نکائی
چہریاں حال او داسی والے وانگ غریباں سارے
پر اوہ نور رخاں پر چمکن یوسف نظر وگاوے
قبطیاں دے وچ مصری بولی نہ سمجھن کنعانی

واہ گردہ ایہہ کیہ صفائی فضل الٰہی غفاری
جھک ادبوں سب خدمت کریو کنعانی کرواناں
رہن نہیں دل تنگ کداہیں وانگ غریب ضعیفاں
بادشاہاں دی لائق کھانے حاضر پیش رکھاؤ
چنگی بھانو اوتارا کریو خوشیاں عیش کراؤ
ایہہ فرزند نبی دے پیارے انہاں ہور نہ ثانی
قیمت دار لباس بدن تے سبھناں نوں پہنایا
شاد ہوئے پیغمبر زادے حمد پڑہن سوواری
ویہلے اوہ جنہاں کارن سے تدبیراں چایاں
شتر سوار وڑے وچ مصرے خلقاں ویکھن آیاں
او ٹھنیاں خوش قدم قداور ڈول سوار نہ کھائے
شہر وڑے پیغمبر زادے زمین جنبش وچ آئی۔
نور چمک پیشانیوں دِکے نین بھکھن انگیارے
نے ایہ حال غریبی اندر جی کنبدی دل ڈرے
بے وطناں ناداراں تائیں کنول ملے اوتارا
ناقیاں والے ظاہر ہوئے نظر انہاں نوں کردا۔
نال جنہاں دی طفلی ویلے وچ کنعان گذارے
ایہ پردیسی حال نتاتے مان ترٹے بھائی۔
عاجز حال دسن ناتے ڈاواں ڈول بچارے
نیڑے ڈٹھے یوسف تائیں دلوں صبر نہ آوے
تے لوکاں نوں سمجھ نہ آوے ایہہ بولی عبرانی۔

کرن گلاں ایہ آپس اندر ہوراں سمجھ نہ آئے
یوسف انہاں پچھانے پر ہُن یاد نکھیڑ نہ کائی
آ جبریل خدا دے حکموں انگل نال وکھاوے
تداں پچھان لئی سب یوسف لکھے حال تماماں
ہیریاں خاص محلاں اندر کر یوا انہاں اُتارا
حکم کرے باورچی تائیں کر طعام تیاری
فراشاں نوں حکم کریندا زریں اطلس جائے
دیواریں لٹکایو اطلس چاننیاں چھت تائوں
عنبر عطر کھلار و نافہ خوشبو کر ومکاناں
اک خادم نے عرض گذاری حضرت یوسف اگے
موتی لعل بضاعت والے مال نفیس جنہاں دے
فرمایا نہ دِہ طلب کیائی پچھن حاجت ہوئی۔
تاں جیہوں سی فرمایا یوسف کیتی خدمتگاراں
خوب کباب عجائب حلوے چاول نال مٹھائیاں
آن دھرے ایہہ خانے اندر دیکھن اعلیٰ جائیں
تے ایہ ویکھ مکاناں تائیں حیرت دے وچ آئے
عزت نال بٹھائے سارے پیش طعام رکھائے
اسرائیل نبی دے بیٹے ویکھ تجمل بھائے
اڈک شان کیائی زینت زیب مکانات کیائی
جام عقیق بھرے پر شربت عرق گلاب رلائے
تے یوسف وچ قبطی بولی مڑ مڑ ایہ فرماوے
تے ہوواندی گل انہاں تھیں مول نہ سمجھی جاوے
کون رو بیل یہودا کیہڑا پر جانے سب بھائی۔
لے یوسف ایہہ ویر فلاناں ساریاں نام سناوے
لے جاؤ کنعانیاں تائیں کردا حکم غلاماں۔
خدمت دے وچ حاضر ہو کے ادب گذاریو سارا۔
لائق قدر جنہیں سلطاناں ہر ہر قسم نیاری
قدراں ہیٹھ وچھایو اُنہاں کر یو زیب مقامے
شان اُنہاندے سب تھیں وڈے جے نہیں قدر پچھانو
عود بھکھاؤ کرو تجمل تے شوکت شاہانہ۔
تے کروان ہزاراں ملکوں سہن اٹھائیں وگے
اساں نہ ڈٹھی اڈک حرمت تے ایہ قدر تہاندے
کارگذاری کرد تمامی حال نہ پچھو کوئی۔
خوان دھرے خوش مزہ تمامی میویاں قسم ہزاراں
اندر وار کھڑن تعظیموں لے یوسفدیاں بہایاں
یوسف آپ جھروکے وچدی ویکھے بہایاں تائیں
خوشبویاں تھیں مغز معطر خوشی دے غم جائے
ہتھ دھوائے کھاون لگے مزے بلے سکھ پائے
بول نہ سکن ڈب ڈب جاون حیرانی وچ سارے
خورش لذیذ اجیہی ہمرے ویکھن وچ نہ آئی
جاں ہیون مغمبر زادے پاون مزے سوائے
خدمتگاراں کولوں ہر شے حاضر پاس رکھاوے

خدمتگار رچو فیر انہاندی خدمت کرن سوائی
وچ مسافر خانے انہاں نظر پیاسی حالا
روٹی خشک سبھاں نوں آئی سی شاہی دربار وں
تے انہاں اپنے اگے ڈٹھے رنگ برنگی کھانے
جا نظر ول شاہ نہ ویکھن احسانوں شرماندے
کھان طعام سبے سر نیویں غالب ہیبت دہائی
اک کہے آہستہ ڈٹھے وچ بولی عبرانی
متاں پوے کجھ سختی سر تے کھلے حال جداہیں
نال طعام منگن بھر ساتھیں اساں پیٹ کجھ ناہیں
دوجا کہندا سب نسب ہمیں ساڈا حال چھپایا
ہور کہے اک حسن اساڈے لگدے بہت پیارے
ہور کہے اک حال فقیری بے وطنی ناداری
اینویں ہر اک سوچ وچارے پر کجھ سمجھ نہ آوے
کھا طعام ہوئے خوش سارے کردے نیک دعائیں
یوسف جانے ساریاں تائیں وہ انہاں معلم ناہا
یوسف قبطی بولی بولے اپنا بھید چھپاوے
ہر دو سیلہ وچہ بٹھایا یوسف نے فرمایا
کیہا انہاں اسیں شاموں آئے گھر ساڈے کنعانے
قحط پیا انہاں عرض الائی خوبی سنی حضور دی
یوسف کہے نہ جھوٹھ الاؤ سیلو نظری آؤ
ہمرازاں جا خبر پہنچایاؤ وڈی دھاڑ لیاؤ

تے پیغمبر زادیاں شرموں رکھی چشم نوائی
لنگر وچ تونگر مفلس کھاون خشک نوالا
جیکوں ملن لوے کھانے باراں سو دیناروں
وچ دلاں شرمندی ہوون عقل نہ بھید پچھانے
تے یوسف کر نظراں ویکھے حال احوال انہاندے
اکدوجے تھیں کہندے کہندی ہلی کرن کہانی
ایڈک خدمت کرن اساڈی ال بہر حیرانی
جاں تونگر دے ہوسن خدمت ساڈی تاہیں
ہن دا کھادا عمر غلامی ادا نہ ہوگ کداہیں
پیغمبر دے بیٹے جانے تاں ایہ قدر ودھایا
شاہ مصر دا ویکھ جمالوں خدمت حکم گذارے
ویکھ عزیز کریندا شفقت گل ایہا ہے بھاری
تے یوسف سن حالت ساری خدمت وہ کراؤ
اپنے پاس بلائے یوسف چھیر بہر اداں تائیں
یوسف پاس ہوئے ایہ حاضر تس منہ برقع آہا
پاس انہاں عبرانی بولی حرف نہ مول الاوے
اے کرواناں کہو جوانوں ڈیرا کتھوں آیا
یوسف کہندا کس مطلب تھیں آئے ایت مکانے
آس ہری ول تیں در آئے قصد اٹھایا دور وں
ملک میرے آبادی ڈٹھی لٹ متاں لیجاؤ
نظر پرو جاسوس جوانوں متاں فریب کماؤ

انہاں کہیا یا حضرت توبہ ایہ کی توں فرمایا
دش مسکین اسیں پردیسی آئے قحط ستائے
دش مرداں دی طاقت شاہا آخر ویکھہ کیہائی
یوسف کہندا اک مرد و سو سو ہیں ہوڈاہڈی
خوف میرے دل سیلو ہو سو دیس گھتو گے دھاڑا
ہاں یعقوب نبی دے بیٹے انہاں عرض سنائی
باپ بڈھا یعقوب پیغمبر وچہ ضعیفی حالاں
تدھ سلام پوچائیں شاہا کر کر گریہ زاری
سن یوسف دل آہیں لیوے تے پردی وچہ روے
اج سلام انہاندے آئے داغ جنہاں ہیں جاپے
ان سنیاں نوں خبر سنائی گجھی رمز وگائی
جنہاں سلام اسانوں گھلے تنہاں سلام ہزاراں
غافل ہیک سجن دے سطرب کردے کوک دہائیاں
یوسف کہے پیغمبرزادیو بڈھا باپ تساڈا
عرض کرن کرواناں کولوں پتے تیری ہتھ آئے
شامی لوک تجارت والے دس گئے وڈیائیاں
ملن تیرے دا شوق رکھیندا پر ہن وس نہ کائی
پیغمبر وچہ حجرے رہندا اسیں سبھے جیوں بردے
کال پیا جگ جلیا جاندا بوند نہ وسے باراں
حال تنگی وچہ عاجز ہوئے اسیں پیغمبر زادے
یا حضرت لے خبر اساڈی اہل عیال مریندے

رہزن اسیں نہ چور نہ سیلو دغا نہ کدے کمایا
اساں وساں بن نال اساڈے ہو کوئی کد آئے
جگ جگ دیس وسے خوش تیرا کون تکے بریائی
ودھ ہزاروں دش دس آ وپو سو ملک اساڈے
سچ کہو تساں حال کیہائی جھوٹھ نہ کرو پواڑا
آپس وچہ اسیں سب بھائی اسو چہ جھوٹھ نہ کائی
رات دنے وچہ غمدے حجرے چشم رہے ترنالاں
اوہ مشتاق تیرا ہر ویلے نام لوے ہرواری
اگ بلے دل لاہو سوزاں ظاہر دھوں نہ ہووے
وچہ فراق جنہاندے مینوں رندیاں جگ وہائے
واہ سلام پیاریاں والے گھتاں وار جدائی
وچہ اشاریاں تیغاں وگیاں قاصد لین نہ ساراں
سننے ہاریاں نے سن پایاں اوہ خود وچہ جدائیاں
کنعانوں نیندھ سعر دوراڈا واقف کون اساڈا
پردیسیاں دیاں اسیاں اگوں تیری حال سنائے
باپ اساڈے صفتاں سنیاں وچہ یا ربان لایاں
دے پیغام سلام اساندی تیں دل وچ اگ جلائی
راکھے گھر دے پڑدے وردے کار گذاریاں کردے
بکریاں دے ایڑ ساڈے فرمگے ہزاراں
بڈھے ہتھ گذاریاں عمراں اگے نبی خدادے
کھاون نوں کجھ لبھے ناہیں تے اطفال کریندے

نے اسیں آپ بُھکھوں جند باقی اجل لگائی طاقی
بخت ملاقی بے اتفاقی کیہا کرم داساقی۔

کرو دعائیں اللہ کولوں سانوں رزق دیواؤ
تسیں سچے پیغمبر رب دے جو منگو سو پاؤ

باپ اساں دُل تیرے حضرت کیتا تدوں روانہ
وس تیرے ہاں اج پردیسی سکھیہ دسیں سلطاناں

سُن کے حال دکھاندا یوسف رویا زارو زاری
پھیر گھراں دی گل لیاوے مڑ مڑ دوجی واری

اک پدر دے پُت جوانوں کتنے ہو فرماؤ۔
انہاں کہیا اسیں باراں بھائی جے تُدھ سچ پچھاؤ

دس حاضر اک پاس پدر دے اک کھادا گھیاڑاں
تسدن کھیں وچ دے پدر دے غموں تریٹھیاں دہاڑاں

غم اُسدی وچ روندا تائیں چالی سال وہائے
یوسف نام اجے بھی اوہا دل کھیں داغ نہ جائے

زخم جگر ناسور ہویا پی یوسف دی وچ درداں
نے ایہ یاریاں پدلدیاں شاہا تور نبھایاں مرداں

پیو روندا ہُن یوسف باہجوں یوسف ہتھ نہ آوے
نے ہُن کر کر یاد پسر نوں روندیاں وقت وہاوے

یوسف داغم دلے پدر نوں کھاہ گیا کر کاری
چالی سال ہنی نوں گذرے اندر گریہ زاری

کہو کویں بگھیاڑے کھادا یوسف نے فرمایا۔
اُنہاں کہیا اوہ نال اساڈے اکدن جنگل آیا۔

گرگ ستمگر زور کیتا تے اساں خبر نہ پائی۔
چھیر گیا تس کھاسدھا پایہ سر سٹ وہائی

سُن یوسف فرماوے یارو تساں کہیا میں سُنیاں
بات کہائی جو سُنائی دودھوں آب نہ پُنیاں

تسیں جوان اجیہے دس شیراں پکڑ مروڑو۔
پٹ پہاڑ سٹو ڈھاہ دہرتی کوٹ فولادی توڑو

پکڑ درخت اکھیڑ وجڑہ کٹیں زور تساں ایہا ای
کیا کویں بگھیاڑ تساں تھیں کھا تساڈا بھائی

شاہا موڑ اجل نہ مڑدی بھایاں عرض سُنائی
سی تقدیر خدا دی ایویں ساڈے وس نہ کائی

جسدن کھیں اوہ بھائی ساڈا کھالیا بگھیاڑے
اُسدن دا یعقوب پیغمبر چشم نہ ہول اُگھاڑے

اُس نے بہت محبت کردا پیغمبر رحمانی
جاں اوہ مویا تداں پدر تے تلخ ہوئی زندگانی

یوسف پچھے ہُن اُس باہجوں کیونکر کرے گذارا
جاں فرزند پیارا اُسدا گرگ کیتا دو پارا

یوسف دا اک چھوٹا بھائی بنیامین سداوے
عرض کرن ہُن اُسدے تائیں کچھے اک پچھاوے

حجرے دے وچ رکھے اُسنوں اک دم نہ وسارے
تے اوہ یوسف دلوں نہ بھلے اُسدا نام پکارے

یوسف کہندا تسیں جوانوں کہندی ہو جوالوں
تسیں سبھے فرزند اُسدے فرق نہ مول کداہیں
یوسف دیوچہ کی ودھ خوبی اسنوں کیتے پیارا
انہاں کہیا سلطاناں جی توں ویکھیں باپ ہمارا
یوسف نام چھوٹیرا بھائی جو کھادا گھیاڑے
پھیر بیان پدر تھیں کیتس جاتا سچ پدرے
اُس سُفنی تسیں ہوئے دلدی ودھی محبت بھاری
یوسف بچے اوہ کی سُفنہ جو اس نظری آیا
یوسف کہندا پھر اوہ یوسف شاہ ہویا یا ناہیں
اس دنیا وچ شاہی اُسدی نہ ویکھیں وچہ آئی
یوسف کہندا خواب دے ڈٹھس شاہی تے سرداری
سچ پچھاتا پھیر نہ ہویا اساں تعجب آوے
ہور کلام جوانوں ساری جو تُساں آکھ سُنائی
تے ایہ گل جو یوسف والی کردے ہو آشکارا
پیغمبر دے بیٹے ہو کے جھوٹھ نہ کہو زبانوں
باطل وہم نبیاں ناہیں وہم مخالف شانوں
جاں تساں جھوٹھ کہیا اکواری کدُں ہی اعتباری
اے کروالوں ہر دجوانوں جھوٹھ نہ کرو وچارا
اوہ کہندی ایہہ جھوٹھ نہ شاہا ساڈیاں سچ کلاماں
یوسف کہندا جے ہو سچے اے مردو کروالوں
جے تسیں سچے ظاہر ہوئے ہوو گے اعتباری

باپ اساڈا نبی خدا دا پورا شان کمالوں
کیوں وہ چھوڑ تساں نوں سہناں چاہے یوسف تائیں
حال تساڈا تُجھے ناہیں راز کیا ای بھارا
عمدہ کل خصائل اُسدے خوب اُسدا وتارا
سُفنہ اک ڈٹھا اُنس بھارا جسدی سخت پواڑے
تد تھیں ودھ محبت اُلفت کیتی اُس سرورنے
تے اسیں خاص محب پدر دے وچہ فرمانبرداری
اسیں بنداوہ شاہ اساڈا ڈٹھا اُنہاں سُنایا
عرض کرن اس چھوٹی عمرے گرگ پیا کھا راہیں
کی جاناں وچہ اگلے عالم اُسدا حال کیا ئی
پیغمبر نے سچ کر جاتا ایہ کیا حکمت بھاری
جے یوسف بگھیاڑے کھادا ہُن کد شاہی پاوے
اساں یقین ایہا تسیں سچے ہوسی جھوٹھ نہ کائی
اسکے وچ اساڈے ناہیں شک رہیا ئی بھارا
ہوراں بڈ تعجب ناہیں جی سو کہن بیانوں
نے تسیں جھوٹے ظاہر ہوئے اپے اپس بیانوں
کیویں خیانت کار نہ ہوسو شبہ گواؤ ساری
سیلو ہوسو کارا کر سو دہاڑ پووے یاراں
بخشہ کاراں دے گھر جائے نالدے وچ خاماں
ہُن نہ جاپو ڈول زبانوں لواں تہا ریانوں
جھوٹھ کلاموں جی تساں لبھا ایہہ امانت خواری

اک رہے تُوں گھر نوں جاوے غلہ وِچ بھاوے
چھوٹا ویر جو یوسف سندا کہیا تساں جوانوں
جسدا ویر پیارا یوسف کھالیا گھیاڑ ے
یوسف کرے نیاری بھاباں نِت مُڑ مُڑ فرماوے
ویکھو تُول اساڈا پورا چنگے تھاں نُوں اوتارا۔
جے تساں بنیامین نہ آندا میرے پاس نہ آیو
کریئے عرض پدر دے اگے کہیا انہاں جاں جائیے
منشا فرا ہیم دو بیٹے سی یوسف دے پیارے
دُوا منشا اُسدے تائیں یوسف نے فرمایا
پہن لباس زری دا تن تے سیس مرصع تاجوں
منشا عرض کرے یا حضرت ایہ کروان کتھایوں
فرمایا فرزند پدر دے ایہہ کنعانوں آئے
فرزندا ایہو بھائی میرے باپ میرے دی پیارے
گل گلزار خلیل اسدی عالی قدراں والے
ہیبت انہاں نوں وسیں ناہیں اینویں حکم الٰہی۔
منشا کہے نبی جی تینوں اینہاں کہو ہے پایا۔
دل کنیں تیری دشمن بھارے شفقت تدہ کیائی
خود منشا جا بھرتی بھروانا ہے خدمت کردا
اوہ نورانی صورت اسدی ویکھ رہے شرمائے
بھرتی بھری غلاماں تائیں یوسف نے فرمایا
شاید ویکھ مٹن پھر گھر بھیں ویکھ سخاوت بھاری

مُڑ آیو دے بنیامینے حال نکھیساں سارے
جاناں سچ تساڈا جے اوہ ایہا کہے زبانوں
جے اوہ ایہہ گل کہے زبانوں جھوٹھ نہ رہن لبواڑے
چھوٹا ویر تساں جو بیٹھیں اوہ میرے دل آوے
خوب تواضع کراں تساں نہیں تساں ڈٹھا ورتارا
غلہ دیاں نہ ہرگز کائی ست خالی مڑ جایو۔
جے تے باپ بھجاوے ہنوں اپنے نال لیائیے
چہر سنور یوسف وانگوں جلوہ حسن کھلاوے
لے خود میپ انہاں بھر بھرتی پاسیں قدر سوایا
دیکھ ہتھیں بھر شتر انہانوں عمدہ قسم اناجوں
حال جنہاں ندے اڈک شفقت خدمت ادب دا یو
ویر میرے ستریاں جائے ایہہ تیری سب تائے
داوے پاک نبیر ہے نقشے آن ڈھکے دربارے
ہنوں جنہاں پدر دے گھر بھیں دتے دیس نکالے
خدمت کرجو توں کر سکیں کریں نہیں کوتاہی
مالک دے ہتھ وچ سدھائے وڈا ظلم کمایا۔
یوسف کہے طفیل انہاندی میں شاہی ہتھ آئی
اوہ حیران شکل دل تکدی ایہہ سر لگے دھڑدا
منشا نے خود کار انہاندے خاطر خواہ بنائے
پوشیدہ وچ گوناں دہر لوا انہاندا سرمایہ
مڑ دیاں خرچ ایہا راہ کھاون پاون دشواری

تحفے ہور دتے سو یوسف ٹورے بھایاں تائیں
اوہا زخم وچھوڑے والا رہن جگر وچہ لیکاں -
ایتھے بلسن جا پھیر پدر نوں میں مسافر وچہ دوری
لے دستی بہار گئے تو بھائی اک مصر وچہ رہیا -
جاں یوسف نے بھائی پیارے ٹورے ول کنعانے
کہیے ہوندا قول نبی نہیں خطا نہیوں کانی
تے ایہہ تور کہیں نوں شیطاں کیتے آن پوکارے
کہی اسرائیل چلائے شتر ہی گھت مہاراں
منزل کٹ مراحل آخر آن وڑے کنعانے
کوہیں عزیز ڈٹھا ہیو تھے کی ورتے ورتارا
صفت کراں تے ہو نہ سکے عمراں شکر گذاری
خدمت بہت تواضع کیتی چنگی خورش کھلائی
اول شک پیا دل اسدے سانوں سیلو جاتا
سانہیں حال پچھایا تیرا اسن رو یا کر زاری
کجھ اعتبار کلام اساں تے اسنوں تھوڑا آیا
تیرا دکھ بسیر دے ہجر ول اسنوں اساں سنایا
آہیں سوز جگر تھیں اسدے رہیاں ہر دم جاری
شک اوہدا مڑ تازہ ہو یا سن یوسفدیاں گلاں
مڑ کہیا ایہہ گل تساڈی جاں سچ نظر نہ آئی
سیلو ہو نہیں اے کر والوں اک بسے تو جاؤ
جے اوہ بھی آ بھرے شہادت تاں تھیں سارے سچے

ویر چلے تے روندا یوسف مڑ سن پھیر کداہیں
باپ پیر پیغمبر رب دا کر دا ہوگ اوڈیکاں -
تے وچہ شوق پدر دے میری عمر چلی ہو پوری
یوسف خرچ دیوے تے خادم شاد رہیو تس کہیا
صحبت اثر ہویا وچہ انہاں چمکے نور ایمانے
نیکاں پاس بہے کو ساعت پاوے نور صفائی
لی مدد درگاہ الاہوں رہے سلامت سارے
شاد دلوں خوش حال عزیزاں کردے شکر ہزاراں
چمن قدم سلام کریندی پیش پدر وچہ خانے
اوہ کہندے اساں ڈٹھا حضرت فضل کرم تس بھارا
شاہ عزیز مصر دا والی اس وچہ خوبی ساری
چنگے تھاں وتاریا سانوں کر کر کے وڈیائی
تیرا نام لیا جاں اس تھیں تاں اس حال بچھاتا ✣
تے یوسف دا حال اسنکے شک پیے تس بھاری
سن یوسف دے حالوں اسنوں ہویا درد سوایا
سن سن کے اوہ برقعے اندر روندا نظری آیا
یوسف دی تے تیری حضرت سنی حقیقت ساری
مڑ مڑ ایہا حال چلایا وانگ پرانیاں سلاں
رہیا کلام تساڈی اتے ہن اعتبار نہ کائی
سچ کلام تساڈی ویکھاں بنیامین لیاؤ
تے جے بنیامین نہ آوے ثابت ہو سو کچے

رکھ لیا شمعون اساتھیں اندر بندیواناں
بنیامین کہیا جے آوے سچ پتہ دس جاوے
آوندیاں اساں تحفے دتے تے احسان کمائے
نبی پچھے کی مذہب کھدا ملک مصر دا والی
کہن پسر اُس مذہب ایہا وانگ اساں ورتارا
مسلم نیک عقل دا تودہ شرم کرم دا پورا
عفت حکمت ہور شجاعت خصلت چار عدالت
افراطوں تفریطوں خالی کامل وچہ خصائل
جے ہُن منیامین نہ جاوے ساتوں ملے نہ ڈھوئی
کھڑیئے نال لیائیے بھرتی ہووے کویں گذارہ
باپ کہے اعتبار نہ ساں اوہا اس دلبند دوں
سب ہیں جنگار رحمت والا حضرت پاک الٰہی
کر رحمت فرماوے اسد جاں ایہہ کہیا نبی نے
جاں پیغمبر زادیاں کھولے شتراں بہار تمامیں
کہن پدر نوں مال اساڈا اونویں مڑ آیا
جو احسان عزیز کماوے کیہڑک وصف سنائیے
اسیں نگاہ رکھاں گے اُسنوں ساڈا ویر پیارا
بہار شتر اک ودھ لیہائیے نال اسدے جی جائیے
تے شمعون جو قید مصر وچہ مڑ مشکل ہتھ آوے
نے جی ہُن مڑ اسیں نہ جائیے دیسہے اک قیدی
پیغمبر فرماوے ہیجے ہُن موڑ بضاعت گھلی

سچوں جھوٹھ نتارا کرناں ساڈیاں وچہ بیاناں
تاں اعتبار دے نوں آوے ایہ سب شک سدھاوے
خدمت سکیاں بہایاں کولوں ہڈ نہ کیتی جاوے
کس نوں پوچھ کس نوں ہنی کس دے درے سوالی
پر اس نیک اعمال وڈیرے فرق اساہنیں بھارا
علموں حلم تحمل تقوے اوہ بے عیب قصورا
کرے دلالت نور رسالت متھے چمک جلالت
شاہ مصر وچہ ڈٹھے حضرت الکیں بہت فضائل
گھل اساتھیں بنیامینے جھل ہجر دن کوئی
رکھاں گے اسیں وچہ حفاظت بنیامین پیارا
جیوں لگے اعتبار کرایا میں یوسف فرزندوں
حافظ ناصر ہر دم اوہا ہوراں طلب نہ کائی
قسم عزت میں میلاں یوسف تے اس بنیامینے
پائی انہاں بضاعت اپنی آئی مڑی انہاں ہیں
موڑ عزیز پوایا بھاریں وڈا کرم کمایا
گھل اساں سن بنیامینے غلہ سفت لیائیے
جی ایہ نال اساڈے جاسی ہوسی مطلب سارا
جے اس باہجوں مصر سدھائیے مڑ خالی ہتھ آئیے
شاہ مصر دا ساڈے اُتوں اٹھ اعتبار سدھاوے
غلے باہجہ اسیں رُل مرئیے اندر نا امیدی
شاہ نشاں ازمایا چاہے دل دی کرے تسلی

جے تُسیں ہوڑ بضاعت دیسو تاں ہوسو اعتباری
قساں دی امانت دی آزمایش ہووس ڈلے گذاری

جاں جاؤ ہُن ہوڑ بضاعت کریو شاہ حوالے
حق دیانت دل دے اندر کرو نگاہ ہر حالے

بنیامین اساتھیں گھلو پُتّاں عرض سُنائی
نبی کہے میں گھلاں ناہیں قول بنوں یکتائی

جے تسیں قول خدا دا دیہو مڑ ہیں پاس لیاؤ
پر کجھ زور نہیں جے سارے تقدیروں مر جاؤ

آوے اجل مرو جے سارے تاں تساں پکڑ نہ کائی
ہوندے زور لیا سو تیتھیں ایہ یوسف دا بھائی

اوہناں عہد خدا دا دتا کہندی موڑ لیائیے
رب گواہ کرام فرشتے اسیں نہ دغا کمائیے

سو نپ خدا نوں کہے پیغمبر اے میرے فرزندو
وچہ مصر اک در ول نہ وڑیو اے میرے دلبندو

جُدا جُدا دروازے وچدی لنگھ جایو جو نیڑے
مت جاسوس تساں کوئی جانے خوف ایہی دل میرے

تے تسیں سبھے خوب جوانی نظر تساں لگ جاوے
بھاری نظر نہ اڑدی خالی جان لٹے دل کھاوے

ہیں تقدیر ہٹا نہ سکدا حکم ربے دا جاری
ایہہ تسلی دلدے کارن کراں نصیحت ساری

باہجوں رب ہلاسا ناہیں اُسدا اکل ہلاسا
اوہو قادر سبھ دا والی اوہو کرے دلاسا۔

سُن کر گئے سلام پدر نوں دس فرزند پیارے
کٹ مراحل صحی سلامت پہنچے مصر کنارے

در آمدن برادران یوسفؑ در شہر مصر بار دوم و در آوردن یوسفؑ بنیامین را ہمراہ خود و خواندن برادران را در ضیافت خانہ نگارین و اظہار خود ساختن بر بنیامین و باز داشتن او را بہ حیلہ نزد خود و برگشتن برادران بسوئے کنعان

جام کرم دیہو ساقی ہتھیں کر کر چا بد مستی
یار پرستی دے وچہ حالاں ذوق چڑھا دی مستی

یار وچھنے فرقت مُٹھے لاٹ برہوں دی جالے
ویکھن یار جیہڑے ہن دوہری چا خود یار اُٹھالے

وچھڑیاں دل ملنے ویلا گذر نہ باقی جاوے
ویکھ دلا تک لمیاں راہاں کد آنکہ دلبر آوے

یاری دے دُکھ کٹے جاون قسم کراں سو واری
نام فراق کہے جگ جہدا ایہہ مُشکل بھاری

اکھیں ویکھ وگیندیاں سمراں صبر جلے وچ لاٹاں
یاریاں لایاں بھل بھلاوے جنہاں ڈلاں اندھیرے
کھوٹے یار چھوڑا دم کھاندے زخم لگاندے کاری
جے تدھ قدم غلام رسولا اٹک رہے ادھواٹے
احول چشم ڈبے وچ حیرت ڈر دار از نہ لوبھے
روظالم کت کارے آیوں گرنے لوں کجھ کائی
غفلت چھوڑ نہ اجے ٹکیندڑ گئی بضاعت ساری
ہیٹ اکھیں کت وہنے رہڑیوں طعم ہنگاں ہوسیں
حال کیائی کدھر آیوں ویکھ لا کیا ورتی
ویر دلاں وچ بھجدے آئے آتش حسد تپائے
ان ڈٹھا تا کیداں کر کر سد گھلیا کنعانوں
ہر ہر گل الاہمے طعنے جھڑکاں ذلت خواری
بنیامین لوں پر درد ولوں سبھے سختیاں سہیاں
جاں ایہ مصر نواحی پہتے گیاں شہر اوایاں
استقبال گیا چڑھ ناقہ آر لیا وچ بہایاں
اوس زمانے شہر مصر دے پنج سیھے دروازے
ڈوڈو رل اک دہتیں آئے لنگھ گئے دس سارے
جاندی وار گئے کہہ اوسنوں ایتھے اٹک سیارے
اینہاں گیاں نوں مدت گذری وقت کویلا ہویا
باہروار مصر دے در تھیں کھڑا او ڈیکے بہایاں
یوسف پاس پیغام لیایا جبرائیل الاہول

جاں محبوب ڈٹھا ای جلوہ گٹ دور اڈیاں وِاٹاں
یار بنے اوہ انت لوٹیرے پا وچہ گھمن گھیرے
غداراں دی یاری کولوں توبہ لکھ لکھ واری
ضائع گیوں گئی تدھ ہتھیں سرمایہ وچ گھاٹے
کیہے زیانوں نے شرناوے قدم ڈہر دم ڈوبے
سودائی ایہ حال کیائی لکھ پناہ کیائی
دم دی دیتیں لیکھا ہوسی وچ خسارت کاری
چشم اوگہاڑ کویلا ہونداست ویلا اچھل روسیں
کنعانوں فرزند نبی دے وڑے مصر دی دہرتی
بنیامین عزیز بلایا اسیں طفیل آئے
گھر وچ باپ عزیز مصر وچ عاشق دلوں بجانوں
بنیامینے نال بھراواں راہیں کار گذاری
یوسف دا دل داغ پہاناں لدیاں وِلوچہ رہیاں
جو بھائی وچ مصرے آہا اوسنے خبراں پایاں
خبر پچھے عافیت گھر دی خبراں اینہاں سنایاں
حکم پدر تھیں سارے بھائی کھنڈے نال اندر آئے
بنیامین اکلا باہر غم دیاں آہیں مارے
تیں ول مڑ اک ساتھیں آوے نال کھڑے دربارے
بنیامین دلوں تپ دردیں نین لہو بھر رویا
مڑ آوے کو نال لیجاوے دل امیداں لایاں
دیر تیزسے اج آئے یوسف چل دور دہم رسولا

دسّن وچہ شہر وڑے ہو ڈوڈو نیرا ویرا کلاّ
اوہ عبرانی بولی بولے سمجھن لوک نہ کائی
اوہ پچھے ہیں ویرا ویہے کتے ڈٹھے فرماؤ
گریہ زاری کر کر پچھے کجھ جواب نہ پاوے
لاہ لباس شہانہ یوسف پہن پرانا جائیں
سُن یوسف دی اکھیں اندر نیر وگے ہڑ نہر ول
بنیامین ڈٹھا جا اکھیں کردا گریہ زاری
یوسف ویکھ دھیرا رویا مول قرار نہ پایا
ہور سِن دروں گیا مُڑ باہر مُڑ مصرے ول آیا
بنیامین علیکم کہیا یوسف عبری بولے
ڈانواں ڈول گھڑا کیوں یارا تیرا کم کیا ئی
ہیں شامی پردیسی عاجز توں ہیں کون پیارے
یوسف کہے رہیا ہیں شامی سال کئی لے یارا
توں ایہ حال سُنا او داسی کیوں ہیں حال نتاناں
بنیامین کہے سُن رہرو حال کہاں ہیں کس دا
ہیں کنعانی دردوں ہائی چھوڑ گیا ندے گھر دا
دُکھیں رونا ویرو چھناں جدا پدرے سعد مول
یوسف نام وڈیرا بھائی میرا اماں پیو جایا
برکت گئی اساڈے گھر تھیں خانے پئے اجاڑ اں
باہجھ تکلف جیکو سانجھیں حال کہہ راز چھپاوے
سینہ چیر اساڈا تن توں جی کوئی کجھ بھاوے

باہر کھڑا اور دوں ٹُن روندا دلنوں ناہیں تسلاّ
نے لوکاں دی قبطی بولی اسدی سمجھ نہ آئی
ہتہ عزیز مصرے دردا اے لوکو دس جاؤ
دل پر درد غماں دا بھریا کجھ قرار نہ آوے
ہو اسوار شتر نے جھبدے اُسنوں نال لیائیں
ہو اسوار لیا مُنہ برقعہ آیا باہر شہر ول
صورت چند او داسی شکلوں غمدی جگر کٹاری
چالی سالاں بعد دسایا میرا اماں پیو جایا
بنیامین ڈٹھا آ روندا آن سلام سُنایا
بھائی نال کرے کجھ گلاں درد خزانے کھولے
بنیامین تسلی ہوئی عجز ول عرض سُنائی
شامیاں باہجھ اساڈی بولی ہور نہ سمجھن سارے
تا بولی عبرانی والا ہیں جاناں ول سارا
گھر کتھے توں کسدا بیٹا اگے کتول جاناں
ہیں یعقوب نبی دا بیٹا اجڑیا گھر جس دا
بڑیاں درد فراقاں والا نہ زندہ نہ مردا
یوسف ہوش نہ چھڈی جیں وچ خبر وجود ول عدموں
ہیں سن باپ نہ ہوش سنبھالی جاں تے نظر نہ آیا
یوسف توں لے گیاں جانتے لٹ غضبدیاں دھاڑاں
یوسف داغم ساڈے دل تھیں ہر دم رسدا پاوے
ویکھے یوسف دکھ والے وگدے ندیاں نالے

مین پُردرد لیائے بھائی ہتھر بیان دی جائے
یوسف پچھے حال کو بہائے یوسفدے بھائی
حال وہاوے باپ تیرا کیونکر وچہ وچھوڑے
کنگن ہوتیاں جڑیا آہا یوسفدے وچہ بازو
یوسف بنیا بینے تائیں دیوے بہت دلاسا
بنیامین پچھے مڑ اُسنوں کہہ ایہ چیز کیائی
یوسف کہے رکھیں ایہ بازو دھ نہ کجھہ فرمایا
آ میں نال ملاواں بھائی پھیر یوسف فرماوے
بنیامین ڈٹھے جاں بھائی شاد دلیوچہ ہویا
غمخوار آہا شتر سوار اچھوڑ سدھا نہ مینوں
یار اینوں چھوڑ نہ جائیں تیر ہجر نہ بھاوے
چالی برساں روون بابا ہجوں ہیرا نہ ورتارا
کی تاثیر کہاں وچہ تیرے وچھڑیوں جی جلدا
یوسف کہندا ایں ہل بندہ وچہ صاحبدی کارے
چاہے رب ملانگا تینوں چھوڑ پلا ہُن جاوال
بنیامین گیا دل بھایاں خوش ڈٹھائس بھایاں
کہیا وچہ اوڈیک شادی ہیں کرداساں زاری
سُنیاں حال میرا اوہ مینوں چیز گیا دے کائی
کجھہ تاثیر اُسے دی ہوئی دل میرا وچہ شادی
کنگن کھول دتا جاں بھایاں دیکھ پئے حیرانی
کہے یہودا بنیا مینا متاں گواویں بھائی

شہر وڑے چھڈ مینوں روندا مڑکے لین نہ آئے
یوسف دس گیا کی کیتھے جسدی سخت جدائی
بنیامین کہے کی دساں دردلے نوں توڑے
پنجھی کُل ہزار دیناروں تُلے قدر ترازو
پاس رکھیں تس کہے زبانوں توڑیں نہ ہلاسا
نے آوے کس کار پیارے توں شفقت فرمائی
بنیامین اُس جانے ناہیں تا ایہہ حال بچھایا
شہر اکٹھے داخل ہوئے لے بھایاں نہیں آوے
یوسف آکھ سلام چلیندا اڈھس بہائی رویا
دل وچہ تیری حُب سمائی کویں چھوڑاں تینوں
کیا کہاں کجھہ تینھیں مینوں ایہہ الفت دی آوے
ساعت آن اساڈوں مینوں ملیا کجھہ چھٹکارا
من سوال چھوڑ نہ مینوں ہیں ہساں ہتھ ملدا
کارگذاری صاحب والی بھار ہیں سر بھارے
ہُن صاحبدی خدمت اندر حکم بجالیا واں
حال پچھین کہہ بنیامینا خوشیاں کتھوں آیاں
شتر سوار ملاقی ہویا کر شفقت بھاری
نال لیایا تیاں رلایا آپ گیا کر دھائی
ویر کہن اوہ چیز کیائی تدہ مبارک بادی
اڈک کوں پیارا ملیا یار پرانا جانی
بازو نال لیا ہیں بھایاں رہسی خوف نہ کائی

بنیا ہین ہووے تائیں راضی ہو پکڑ لووے
ساعت بعد کہیا شمعونے ویر ہووے تائیں
بانہوں کرے نگاہ ہووا کنگن نظر نہ آیا۔
حیرت دیوچ سبھناں بھایاں ہتھ مراد ول دہویا
بنیا ہین کہے ست روؤ بانہہ میری مڑ آیا
ویکھ رہے متحیر بھائی سمجھ نہ آوے کائی
بنیا ہینوں لے شمعونے پایا بانہہ شتابی۔
اینویں ساریاں وار و واری بھایاں نے ازمایا
ٹھگ کہن ہن خوف نہ کائی ہرگز چور چکارو
توڑ وندے یاقوت بھراواں بنیا ہین پیارا
اک سنہری کوٹھا یوسف سی اگے بنوایا
چھت صفا دیواراں زیبا وانگوں چند چمکدا
یوسف نے سب بھایاں مورت اسدے وچ لکھائی
جیوں جیوں بھایاں جنگل اندر اُستے ظلم کمائے
ہتھ چھری شمعون پچھاڑی یوسف نسا جاندا
تے جیوں بوتل آب روئیلے دھرتی توڑ وگائی
تے جیوں رکھ جنگل وچ لتوں منہ چیراں لایاں
ہور عجائب نقشاں والے خانے گرد بنائے
لشکر ہار سنگاراں والے وچ تصویراں جڑیاں
وچ یمن کی نقش خورانق جویں مصر وچ لائے
تخت سنہری موتیاں جڑیا اتھے رکھا یا ہویا

لے پا یا اس بازو اپنے جامے ہیٹھ لوکاوے
بنیا ہین جو کنگن آندا ہینوں بھی دکھلائیں
کنب گیا دل حیرت دہالی ہوش نہ مول لیایا
بنیا ہین ڈٹھا جو بازو کنگن آیا ہویا۔
پاون والے تے جیوں پایئن اونویں دس آیا
بنیا ہین اندر کجھ خوبی وادھو نظری آئی۔
پھر ول بنیا ہین سدایا رہی انہاں بیتابی
مڑ کنگن ول بنیامینے ہر ہر واری آیا
رکھ توہیں وچ بازو اپنے ایہ تحفہ ہے یاروں
اک اک سبھناں حصے آیا فکر گیا چک سارا
تیہ گز لماں تیہ گز چوڑا زینت انت نہ آیا
حیرت دیو چ ڈبا جاندا جو اُسدے ول تکدا
بھی یعقوب نبی دی صورت بھی اپنی بنوائی
سارے حالے ظاہر اسو چ پورے نقش کرائے
جیوں ہووا رحمت کرکے دامن ہیٹھ لیاندا
تے جیوں خر رش لیائے گھر بھیں کھول سگانوں پائی
جو جو بھایاں ظلم کمائے شکلاں نقش کرایاں
بہت بلند منور سارے نقش عجب وچ لائے
سرخ سیاہ سفید لباسوں صفاں سواراں کھڑیاں
مرو دلاور گرد دے والا ویکھے ہیبت کھائے
دیبا سرخ منقش حلبی فرش وچھایا ہویا۔

خدمتگاراں تائیں یوسف کہندا جلدی جاؤ
لے برقع خود یوسف بیٹھا اندر زریں خانے
کنعانی وچ خانیاں آئے ڈٹھے نقش نگاری
نال تجمل شوکت شانے گھر زریں وچ آئے
ہویا حکم طعام لیاؤ خادم طاسن لیائے
کھاون خورش دیلاں کردے خوشیاں وچ دلیلے
گم گیا حیرانی اندر بھل گیا تس کھاناں
اکھیں نیر چھٹے ہڑ وانگوں خالی صبر قراروں
روئیلا کی ہویا تینوں ویر پچھن روسارے
بھایاں ڈٹھا جو جو کیتا ظاہر نظری آیا۔
عمل کمائے نال جو یوسف سارے نظری آئے
پچھتاون اج ذلت پائی وچ پردیس نہ دینے
لقمہ زہر ہتھاں وچ جاپے کھاون بھلا نہ بھاوے
صاحبزادیو کھانا کھاؤ یوسف نے فرمایا
عرض کرن اس خانے اندر خورش نہ کھادی جاوے
بنیامین جو یوسف سندی شکل ڈٹھی دیوارے
صورت دے ول ویکھے روویں رو رو کے فرماوے
کس نے ویر میرے نوں ڈٹھا جس تصویر لکھائی
پکڑ قلم دکھ درد الوالی کس نے نقش لگایا
نوک قلم دی کس مصور عمدی بھری شنگرفوں
چالی برساں پچھے ہینوں ویر اوہ ویکھایا

کرواناں کنعانیاں تائیں اس خانے نے آؤ
خدمتگاراں بہائی آندے کر آداب شہانے
حیرانی وچ نظراں ہیاں عقل گئی اڈ ساری
خدمتگاراں نے تعظیموں اوپر فرش بہائے
کھاؤ خورش پیغمبر زادیو یوسف حکم کرائے
دیواریں تصویراں لکھیاں پیاں نظر رویلے
عمل کمائے نظری آئے خوف دلو چہ دہاناں۔
بھایاں ویکھ دلیں غم دہانے اُسدی گریہ زاروں
بول نہ سکے کرے اشارے رو رو ول دیوارے
روندیاں رخ دہوائے اشکوں مرگ سجھی غم دہایا
ہن اوہ دلو چہ رڑکن لگے جھوٹے پتے سنائے
نیر اکھیں وچ ہوجاں مارن تے رڑکن غم سینے
حیرانی وچ روندے سارے عمل نظر وچ آوے
کیوں اکھیں بھڑیں نیر وہائے یاد دکھو کی آیا۔
شاہ عنایت کرے اساں تے ہور سہ تہانوں بھاوے
زخم پراناں اکھڑ گیا چلے خون فوارے
ویر میرے دا نقشہ ڈٹھ صبر دلوں لیجاوے
اوہ یوسف دی صورت سوہنی کسنوں نظری آئی
ویر میرے نے سفنے اندر کسنوں روپ وکھایا
پاس بہا کس قلم وگائی فرق نہ رہیا حرفوں
حسنوں ویر میرے دی کیہڑا مصرے خبر لیایا

کی جاناں ایہہ نقش دلے دا کویں گیا دیوارے
ویر میرا پردیساں وچوں مصر ہاں کویں وس آیا
صورت ایہہ نقش ہیارے والا جاندا دل وچہ وسدا
ویر میرے نوں چھبر یاں گیاں ظلم وگایاں کرداں
ویر کٹاریں پہ زے ہو یا نظر میری وچہ آوے
مظلوماں دی شکل مینوں ہیں پر کرے دہگاناں
ذبح ہویاں دی صورت مینوں دکھیں ذبح کراوے
ماں میری دا جایا یوسف کس نے ڈٹھا اکھیں
میں قربان نظر وچہ آیوں مدت بعد بھراوا
میں جیندے بہہ دردیں رُناں لیّوں اوہ ویر پیارا
خونی نین میرے دکھ بھنے وگ وگ کے رہ پہڑ چلے
میں ہر سال وچہ تیریاں قدماں تیری درد جُدائیں
کون کوئی جس شکلاں لکھیاں نقش جھبر دیوارے
دن تے رات فراق جدے نے میری جان جلائی
ایہہ یعقوب نبی دا بیٹا کس نے خبراں پایاں
بنیامین کریندا زاری مورت ویکھ پیاری
ہورس ٹھانوں چل خورش کھاواں ایتھے درد کمائی
لے بہایاں نوں ہورس خانے یوسف آن بہاؤ
ایہہ بہایاں دی دل تھیں اِسدا ساری نقش وسارے
طاش منگانے پیش رکھائے یوسف حکم کرائے
دس بھائی بہہ پنجیں طاشیں رلمل کھاون لگے

کی جاناں ایہہ راز کیائی کس کاتب دی کارے
کون اساڈے دلدا محرم جس نے نقش لگایا
لب خاموش قلم دی کاروں راز نمونہ دسدا
کیتا ذبح اجاڑاں اندر رلمل کے بیدرداں
مذبوحاں دا خونی نقشہ ہیں پر کر دوگاوے
دوہرا زخم وجا وچہ دل دے جیندا داغ نہ جاناں
وچھڑ یاندے خون جگر دا نقش اکھاڑ ویکھاوے
جس نے میں دل لابنولائے گھت انگیار اکھیں
سیہ وں مناں ہزاراں ہویاں دل دا اچھتاوا
میں ڈٹھوں تے باپ دورا ڈاڈا زخم جیندے دل بہارا
جان چلی پردیس فراقوں صبر نہیں اج پلے
ایہا کار اعشق تیرے دا آخر بے پرواہیوں
اوہ یوسف دا واقف کیہڑا جس نے نقش سوارے
اُسدی صورت مصر بازاں لوکاں کتھوں لکھ منگائی
تے اوہ کون فرشتہ آہا جس تصویراں لایاں
والی مصر کہے اے یارا ناکر گریہ زاری
کہندے ویر دسن تصویراں رز جنہاں نوں چہ کائی
اُپر تخت مرصع زریں آ خود قدم ٹکاوے
رووں نتھیں وسن ہٹی جہور لیواں رہیا ویر پیارا
اک اک طاش اتے رل کھاون دو دو بائی جائے
بنیامین اکلا بیٹھا طاش رکھالیس اگے

دہبر پالاش اگے اوہ روندا بیٹھا زاروزاری
میرا ویر ہوندا اج دن نال جیہڑا بچھاندا
یوسف کہندا لینا بینا کیوں رہنویں کراہیں
بنیامین گئے چھٹ نعرے رو رو دھرتی ہلائی
ہیں جینوں اج روندا شاہا سی اوہ میرا بھائی
وگ وگ گئے کلیجے میرے جس بھل گیا غماندے
چھوڑ گیا جو روندیاں سانوں وچ اجاڑ بنے
جس دی بھین تڑفدی ہندی اگے مچھی بن پانی
جس دی چاہ دکھاں مینوں جے سال بہت وہایا
ہیں جس دی وچ دکھیں روناں میرا ویر پیارا
جان مینوں اج نظر نہ آوے یوسف شاں والا
یوسف پچھے بنیامینا اُس گیتے اوہ بھائی
انہاں ہلاں جنگل کھڑا موڑ پچھایا ناہیں
خون آلودہ کُڑتہ گل وادی آن بشارت
اوہ یوسف دے گل دا کُڑتہ میرے پاس نشانی
اوہ یوسف ہُن میرا ناہیں اُلفش اجے وچ دل دے
کی کھاواں ہیں کھا نہ سکدا اجہوں یوسف بھائی
یوسف کہندا آچا شخص تیں ہیں رلیل کھائیے
ہیں بیرا تُوں میرا بھائی یوسف جان اسا ہیں
جے تیں یوسف ویرو چھناں ہیں بھی ویرو چھنا
نماسنا بھائی میرا وچھڑیا جیوں تیں تھیں

یوسف ویرو چھنے والا زخم دلے وچ کاری
بحر غماندے میرا اسیر ناں کیوں رہڑیا جاندا
انی جایا بھائی تیرا ہے کوئی یا ناہیں -
یوسف اجیوں انی جایا میرا ویر یگانی
جگر کباب ہویا دل پچھڑ جس دی وچ جدائی
جس دے ہجر وچھوڑے مینوں بے شمار وہاندے
جس دی وچ فراق پریتوں تیر وچے وچ سینے
بیغیرے دل تے جس تہیں تیغ فراقوں ہائی
ڈھونڈ تھکا دل گھائل ہویا جے نہ خبراں آیاں
اوہ ہوندا دل ہیں تہیں بہندا درد نہ بیندا بالا
ناگ طعام وکھائی دیندا تے پر زہر نوالا
غنیا ہیں کہے بے جانے مینوں خبر نہ کائی
کھا گیا بگھیاڑ جنگل تیں دسی خبر اساہیں
پاس میرا اوہ کُرتا اُس تک کھولاں کراں زیارت
ہیں ویکھاں ہویو میرا دیکھے اس دے زخم نشانی
اُس دی درد فراقاں والے دل دے زخم نہ ملدے
کس دی نال رلاں رل کھاواں دیہنیں اج کائی
طاس کوتے توں ہیں بھائی کھاون بہن جائیے
انی جایا بھائی اپنا جان اساڈے تائیں
بیسے ویدے وچ نالے یوسف آئیں گرد نال
انگوٹھیں میرا ویر پیارا وچھڑیا انی ہیں تھیں

جے تُوں بڑیاں قدراں والا ایں نہ دردوں خالی
تخت اتے چڑھ بنیا مینا نال ہیرے بہہ کھائیں
بنیامین گیا پھر کولوں تخت اُتے کرزاری
راج سوایا تُدھ سلطاناں پیتیرا مڑ آوے
جو احسان کیتو ہی بھارا بھایاں کدوں کمایا
شمع پتنگاں شوق پُرانا سورج نور اوجالا۔
یوسف طاش کریندا اگے دوہاں لقمہ چایا
دوہاں نال تہیں غمدیاں آہیں کھاون بیج بنایا
اوپر تخت برابر بہندا قدروں ودھ ودھ جاندا
پردیسی بیچارہ عاجز آخر چیز کیائی
ایہہ سمجھن شاہ سمجھے ناہیں ایہہ بولی عبرانی
چوری چوری شاہ عزیزوں بھایاں لُولیاں لایاں
بنیامین بھراواں گلاں سُن سُن کرد ازاری
بنیامین کہے جگ جیویں شاہا عالی جاہا
حکم کرو میں اوتھے جاواں مینوں صبر نہ آوے
یوسف پُچھے زریں خانے کیا پسند وسایا
حکم دتا جاہ نال غلامے تا وہ اُٹھ سدھایا۔
ہو بیہوش کریندا زاری رو نوں صبر نہ آوے
مدت تیک تڑف دا ایتھے کر کر گریہ زاری
جبرائیل سلام لیایا یوسف نوں درگاہوں
بنیامین تیرے وچ غم دے جان لباں تے آئی
وگدی زخم وچھوڑیاں نوں اے سال گئے ہو چالی
سکیاں بھایاں نالوں ہرگز فرق نہ مول ہٹائیں
والی تخت مصر دے اگے رو رو عرض گذاری
ویر میرے تہیں جے توں چنگا پر اوہ نظر نہ آوے
شاہاں وچ میں عرض کریندا اُچا جگ عالی پایا
انت شمع تے جان جلاوے جس وادرد کوشالا
دوہیں ولیں دل کُھل کُھل جاندی دلدا بھیت چھپایا
بھائی کہندے شرم نہ کردا ایہہ راجیلے جایا۔
شاہاں نال برابر بہکے خورش برابر کھاندا
یوسف سُندا ایہہ سب گلاں اکھیں جھڑی لگائی
ترجماں نوں ہُن حال نہ پچھے ساڈے حال نہائی
سُن سُن کے وچ پڑدے یوسف ورو رو مڑ ان پایا
یوسف کہندا ناہ رو بھائی مڑ مڑ دوجی واری
زریں خانہ اول والا دل میرے وچ آیا
بیٹھ لواں رج روا تھائیں تداں سنجار سدھاوے
بنیامین کہے دیوارے یوسف نقش لگایا
یوسف دی جا مورت ڈٹھی ویکھ غشی وچ آیا
ہوش پئے مڑ قدم چُمے پھر تڑف غشی پے جاوے
آخر جان لباں تک آئی رگ رگ گئی کٹاری
تے پیغام کہیا اے یوسف آیا حکم الاہوں
جاندی جان وچھوڑے اندر دیہہ شتاب وکھائی

جیں تسلی ہووے اُسنوں دئیں کر دشتابی
منشا حاضر سی اُسوویلے یوسف نے فرمایا
بنیامین تیرا اوہ چاچا ماں میری دا جایا
دہ دیکھائی اُسدے تائیں توہیں نقشہ میرا
وچہ بولی عبرانی اُسنوں میرا پتہ بتائیں
ہویا حکم گیا جب منشا ڈٹھا چاچے تائیں
منشا دے ول بنیامینے نظر پئی اک واری
اک واری ول منشا ویکھے اک واری ول صورت
دنگ رہیا فرماوے لڑکیا وسیں برخوردارا
یوسف دا ہیں بیٹا حضرت منشا آکھ سناوے
میرا بھی اک سی پیارا آہا یوسف ناموں
ہے یوسف صدیق میرا پیو منشا پھیر الاوے
جے صدیق تیرا پیو لڑکے نسبت خوب رلائی
پیغمبر پیو میرا یوسف منشا پھیر سناوے
سی پیغمبر ہوون والا یوسف میرا بھائی
دیر سمیر مینوں خواباں آیاں عمر نکی جاں آہی
منشا کہندا نارو چاچا زندہ تیرا بھائی
نیں پوتا یعقوب نبی دا تیرا ہاں بھتریا
بنیامین پئی جاں کنیں ایہا گل پیاری
چھاتی نال لگایا اوروں پکڑ بھتیجے تائیں
تخت اوپر توں جسھیں بیٹھا منشا نے فرمایا

مرجاوے ست بھائی تیرا وچہ غماں بیتابی
زندیں خانے جاوہ فرزندا حکم الٰہی آیا
غم میرے وچہ ترٹ مرہندا ہجر طوفان چڑھایا
کجھہ تسلی دل نوں ہووے باپ پچھیسی تیرا
اوہ مرواکر دیر نہ کائی جا دیدار کرائیں
بیہوشی وچہ پیا ترٹ دا جاندی جان اڑائیں
ایہ یوسف دی صورت ڈٹھی وگی دودھ کٹاری
فرق ذرا معلوم نہ ہووے سب یوسف دی صورت
کون ایہی توں کس دا بیٹا جگر کہیدی دا پارا
بنیامین پیا سن دہرتی رو رو کے فرماوے
باپ تیرا بھی یوسف ناموں ہیں قربان کلاموں
بنیامین کہے روا ہیوں میرا اوہ برسدا وے
سی یوسف صدیق پیارا میرا بھی اوہ بھائی
بنیامین دہیر ارویا زار کرے فرماوے
فرزندا وچہ جگر میرے دے ترٹ چہ ہیک لائی
شان نبوت تھیں اوہ خواباں دیندیاں صاف گواہی
توں جسدے وچہ غمدے رووں میرا باپ وہائی
شکر گذار بلایوں اللہ نہ کر ایڈ قضیا
وچہ خوشی دے آکھاں کیونکہ گذری حالت بھاری
فرزندا دس جھبدی مینوں تیرا باپ کتھائیں
باپ میرا اوہ بھائی تیرا اماں تیری دا جایا

نال تیرے رل کھانا کھادن تینوں پاس بہایا
بنیامین کہے فرزند اوہ مصرے دا والی
بنیامین خوشی وچہ تاں غموں چھوڑایا ہویا
سکاں اکھیں چلیہاں برساں دم وچہ ہویا ہر یا
نشانے جاں یوسف تائیں ساری خبر سنائی
برقعہ لاد رخوں گل بلیا ڈٹھس ہنیا سینے
جاں یوسف دی صورت ڈٹھی بنیامین پیارے
کیا کہاں اوہ حال گویا گذریا اوپر بھاباں
نین دو ہاندی بدل وانگوں چھم چھم جھڑیاں لایاں
گئے بخار دلوں دہوں ہاہر تنب پئی جیوں آپے
بانہہ اولار گلاں وچہ پائی وچھڑیاں مل بہایاں
یوسف کہندا بنیا مینا بھائی رب ملائے
تو وچھوڑے پیر بخشیں ہنوں چھوڑ گئے وچہ عہدے
ایہہ گل کہہ غم کہا دا یوسف ہوش نہ رہس کائی
ساعت بعد جو یوسف تائیں عرش بدن وچہ آئی
کوہیں وچھوڑے ہیر اندر اسدا او وقت وہاوے
نہ پچھ بھائی حال پدر دا روندیاں اکھیں گیاں
تیرا نام پکارے مڑ مڑ یاد کرے سو واری
وچہ دکھاں قد لفیا اسدا گوشت سک گیا ای
اکھیں دے وچہ نیند نہ آوے کھاون پہلا نہ بھاوے
سن کے حال پدر دا یوسف رو رو زار کریندا

برقعے دے وچہ حسن جمالے اکھیں نیر وہایا
نشا کہندا او ہو یوسف جس دا سایہ عالی
سورج وانگ ہویا نورانی رخ کھلایا ہویا
اکھیں نیر وگیندی خوشیوں جوش دلیو وچہ بھریا
اٹھ یوسف وچہ خلوت آیا نال لیا سو بھائی
وچھڑیاں نوں لے پیار ٹھنڈیں وچہ سینے
پینگ خوشی دی لٹک فلک تھیں لگی لین ہلارے
باہاں گلیں لیندی دو نویں لدیاں کھول سنایاں
سینے وچوں بلدیاں لاٹاں پائی گھت وچھایاں
کڈھ بہشتی تخت بہایا جلد اجگر عذلے
سر وہوے دو سیتے تیدے باراں حمد آئیاں
نذر دیکھہ اعمال بھراواں جو جو انہاں کمائے
توں محبوب چھوڑیا ہیں کھیں اندر درد الم دے
پٹاں تے دہر سیس مبارک پاس رنان بن بھائی
بنیامین نوں پچھن لگا پیو دا حال کیا ای
بنیامین کہے اوہ حالا وچہ بیان نہ آوے
چالی سال وہائے حجرے تیریاں وچہ فضیاں
نین سکے وچہ غم دے شعلے تیدیاں عمر گذاری
چند لواں جیہڑی بدن مبارک کیہاں نظر پیا ای
نام تیرا لے کرے پوکاراں دے رحجھے عشق دکھاوے
وا در دا ہیں جدا نال تاں کیوں ہاپ پتیندا

پھیر پُچھے دس بھین میریا کیونکر وقت وہاندا
جامہ لواں نہ پایا اُسنے سال گئے ہو چالی
جس اہوں تیں وچ پرلیائے اوتھے عمر گذاری
پھولے خاک وچ راہے اکھیں جھب نیر وچھائیں
بھین پیاری ہر ہر آواں کرکے حد سُنایا
مر بھائی ایہ درد جدائی جان ہٹیں ہُن جھڑی
روندے باپ ویا فرزنداں مر خبر پدر دی
ڈگدی دہرت کردی اُٹھ بہندی تیرا نام پکارے
ویر میرا اوہ ماہ منور یوسف نام پیارا
ایہو حال ہمیشہ اُس دا وچ درداں ورتارا
یوسف ہور وہیر ارویا اُس ہمشیرہ حالا
پھیر پُچھے دس بنیا بنیا ہن ایہوں پایا ناہیں
گھر اولاد تیرے پایا ناہیں پھیر یوسف فرمائے
یوسف پچھے نام اپنا بندا کی کجھ تدہ رکھایا
وہ جا ذئب ایہی دم تیجا رو رو کے فرمایا
یوسف کہندا ویر پیارے ایسے نام کہائی
آہے عربی بولی اندر ذئب کہن بگھیاڑے
نام تیرا لے ہیں ہر ویلے بیٹے تون گل لاون
دل اپنے نوں نال غریباں دیاں تسلی بھاری
ویر کہن بگھیاڑے کھادا درد لٹے دا بھائی
تا اوہ حال قصیاں والا دل تھیں نہ وساراں

رو رو بنیامین کہے دکھ اُس دا جدوں گذریا جاندا
ہو دیوانی رہی بیچاری نیریاں رواں والی
بہی گھاٹے نکل یوسف دیکھ لواں کے اری
اوّل راہ گیا سی یوسف وندیاں جھوڑا سانہیں
ہیں روندی لوں عمر وہائی ویر نہ مڑ گھر آیا
ویند راتیں وچ ہتیریاں دے اہاں بھین اوڈیکاں کردی
سنگدیاں بھیناں مر گئیاں لدی جند جدائیوں ڈردی
آوندیاں اوہ راہیاں کولوں حال اوچھیندی سارے
گئے ڈٹھا وچ جنگل روندا ایک شہر بیچارا
کھاون پیون بھلا اُس تھیں ہیرا او روگندا را
مڑ مڑ داغ دلے وچ ڈٹے بہر پیاریاں والا
ہاں میں کہیے وہاسیا ہویا ذوق نہ دل وچ آہیں
بیٹے تن سیپ گھر ہوئے بنیامین سُنائے
بنیامین کہے اک یوسف تیرے نام بنایا
نام میرے فرزنداں بہا چوہیں آکھ سُنایا
عرض کرے میں ایہا بھاون تیری جیہ جدائی
دم دم تے لہو ایہا بھائی بھائی رانڈا گھارے
یوسف یوسف پیا پکاراں لدی اگ بہاوا
پراوہ تیریاں دوان والی گئی نہ گریہ زاری
ذئب رکھایا نام پسر دا پائی جیس جدائی
اُس فرزند پیارے تائیں کہہ بگھیار پکارے

ہو بھناں لے کرنہ تیرا بھایاں نے دکھلایا
بنیامینوں یوسف ڈٹھا عشق اچھا بھارا
بنیامین کہے اے بھائی روندیاں عمر وہائی
اک ساعت ہن تیری نالوں وچھڑیا نہ چاہاں
یوسف کہندا اجہل نہ سکدا ہیں بھی ردو چھوڑا
چیز غلے رکھواواں تیرے ساریاں ہور منگاواں
چوری نام لگاسن تیں ہر رنج نہ ہوویں کائی
بنیامین کہے جیوں چاہیں پاس رکھاویں مینوں
کر مصلاحت حضرت یوسف برقع منہ پر پایا
بنیامین جدوں خوش ہوکے آوڑیا وچہ بھایا
بنیامین بھراواں تائیں وچہ پچھان نہ آیا
رلمل پچھن صاحب زادے الٹو راہ جیناں
بنیامین کہے کی ہویا کوئیں پچھانوں ناہیں
بھائی کہن تیری ایہ صورت بدل کتھایوں آئی
یوسف دا غم دل وچہ تیرے اج کجھہ نظر نہ آوے
اج ہسیں وچ خوشیاں بھانے ویر گیا بھل کیونکر
والی دیس مصر دا مینوں کر کر ویر بلاوے
تخت اتے بہہ بھایاں تائیں یوسف نے فرمایا
باپ تساڈا اجہی خدا دا کیونکر وقت گذارے
یوسف پچھے وچہ تساہاں باپ بیہا غم کسنوں
کس نے ودھ تساں تھیں کیتی یوسف دی غمخواری
دم دم کراں پکار پسر نوں ہووے درد سوایا
بے آرام رہیا وچہ غم دے سن سن حالا سارا
اج مقصود دلے دا لیوں ہوئی دور جدائی
بھایاں نال نہ ٹوریں مینوں گے نہ قدم اگاہاں
بھایاں نال ٹوریساں اول پھیر کریساں موڑا
پھول کڈھاواں حکم شرع تہیں تینوں کول رکھاواں
بن حیلے جے رکھاں تینوں چھوڑ نہ جاسن بھائی
بدنامی خوش ہوکے جھلاں چھوڑ نہ جاساں تینوں
بنیامینے نال لیایا بھایاں دے ول آیا۔
چندوں نال خوشی دے صورت چمکاں کرے سوایاں
صورت ویکھہ رہے وچہ حیرت ایہ کس ہائی جایا
کس بخھا نوئیں دا توں شاہزادہ آیوں وچہ مسکیناں
بنیامین تساڈا بھائی ہاں ہیں وچہ تساہیں
والی تخت مصر دے تینوں لبھی کیا سنگھائی
اوہ روناں تے غمدیاں آہیں کتھے گئے پچھتاوے
بنیامین کہے اج اکھیں حال ڈٹھائی اینو نکر
گھٹ نہیں ایہ یوسف نالوں کوئی نہ غم گھٹ جاوے
صاحب زادیو حال گھراں دا کیونکر وقت وہایا
کہن سبھے غم یوسف والا دل تھیں نہ وسارے
وچھڑیاں تھیں یوسف کولوں زخم لگے دل جسنوں
وچہ یوسف دے ودھ قضیاں کس نے عمر گذاری

بھائی یوسف دی وچہ فرقت کون زیادہ رویا
یوسف داغم کسدے دل وچہ وددھ سبھناں ہتھیں ہیا
ایہ یوسف دے وچہ وچھوڑے رہیا ہمیشہ تپدا
فرزنداں دے نام رکھائے اسنے درداں والے
سُن یوسف فرماوے بھایاں لین غلہ تسیں آئے
عرض کرن کجھ پونجی ناہیں سانوں قحط ستایا
اساں بضاعت ثابت پائی جاں گھربار کھلائے
جگ جیویں وچہ فضل کرم دے سکھ وسیں سلطانہ
اول والی موڑ بضاعت موڑ لیائے ڈردے
تساں نگاہ امانت رکھی یوسف نے فرمایا
یوسف کہے غلاماں تائیں بھرتیاں بھر وشتابی
پردے وچہ غلاماں تائیں یوسف نے فرمایا
بنیامینے دے وچہ بھارے رکھ دیہو وچہ پردے
آکھ سلام گئے کنعانی تھوڑی دور سدھائے
کرن سوار پکار جواناں چور تسیں کروانوں
اقول موڑ کر کہیا جواناں کی تساں گم گیائی
کہے پکارن والا جے کو لبھ پیالہ آنے
انہاں کہیا اساں قسم خدا دی ہے معلوم تساہیں
کہن سوار تسیں جے جھوٹے پھر تساں کیا سزائیں
حکم شرع دا اُسدی تائیں پکڑ رکھو گھر بردہ
اسرائیل نبی دے مذہب حکم شرع فرماوے

نال پدر دی کون تساں تھیں غم دا ساتھی ہویا
بنیامین رہیا وچہ غم دی ساریاں بھایاں کہیا
نال پدر دے حجرے اندر درد فراقیں کھپدا
اس دے دل تھیں یوسف بھائی بھلا نہ ہر حالے
ظاہر کہو پیغمبر زادیو پونجی کیا کیا لیائے
موڑ گھلی جو تساں کرم ہے ایہو وہی سرمایہ
وانگ امانت مال تساڈا لوئیں موڑ لیائے
احساناں تھیں وچہ جہاناں کیتوئی بدل خزانہ
پیغمبر دے گھر دے بردے کویں خیانت کردے
میں احساناں بھر بھر کرساں مڑ دوں ول سوایا
نہ تولو پھر گوناں رہیو ہووے دور خرابی
جام عقیق میرا لے جاؤ رکھو پاس چھپایا
بھر جیہاں جیوں یوسف کہیا بردے اونویں کردے
جام گیائی حضرت یوسف مگر سوار دوڑائے
کھڑے رہو مت جاؤ اگے پکڑ دلاں کنعانوں
جام عقیق ملک دا کہیا تساں چورا لیائی
ہیں ضامن تُس وچہ انعامے اُٹھ دیاں بھر دانے
چور نہیں اسیں آئے ناہیں کرن فساد اتھائیں
انہاں کہیا جس کولوں لبھے پکڑ کھڑو اس تائیں
شارع دین اساڈے اینویں فتویٰ جاری کردا
اپنا چور پھڑے جے کوئی خدمت سال کرائے

موڑ سوار گئے وچ مصرے سب کنعانیاں تائیں
یوسف کہندا بھایاں تائیں کنعانی کرواؤں
جاں پیغمبر زادے سب نہیں خصمت دوہ کرائی
ماہیوں گل شتر بھر دتے قیمت لئی نہ کائی
دلیر بھراواں کیہا شاہا نال جاہا
ہر ایہہ نام جو چوری والا تہمت خلق لگائی
نوکاں ہیں غضب اتھے اساں اجاڑ چو سیرو کے
اسیں نہ چور ہنداں ٹلے ہاں مسکین بیچارے
اساں امید کئی دل بھاری اساں نہ کجھ چرایا
یوسف کہے غلاماں تائیں شتراں بھار اتارو
اول چھپے ٹھوں کھلائی پھول ڈٹھی وہ واری
ایہہ جواں نہ چور دسیندا یا نظر یقینوں
دس بھایاں نہ بہیا جو چھوٹے کجھ نہ ظاہر آیا
اگے شک پئے دل ساڈے تاں ایہہ موڑ منگائے
پھول لئے دس چھٹاں تائیں جاں ہویا اشکارا
اک باقی ایہہ چور نہ ہوسی ات بنایا بھائی
دیکھو پھول جو باقی رہندا بھائی کہن بدھیں
اوہ کہندی دس چھٹاں جیوں ڈٹھا پھول نگائی
چور نہیں سیں عیب کائی ایہہ بھی کھول نتارو
یوسف کہندا امر دجانوں چنگے نظری آئے
بنیں چنگے سب نہیں چنگا بھائی دس آوے

یوسف اگے حاضر کیتے چوراں وانگ تداہیں
بہن احسانوں نال انہاں دے کیتا بھلا ہواؤں
اوپر تخت بہایا لیکے روٹی مٹھ کھلائی
نے تسیں جاندی واحسانوں جو کیتی بھلیائی
جو احسان بہیرا سر ساڈے دوہ حسابوں آہا
اس کیہوں ان شرماں دے ساڈے ایڈے قہر کیہا ای
پیغمبر دے بیٹے ہو کے چوریاں کرے پھیرو
چور نہ رکھو نام اساڈا چورا جان وچہ ہارے
ایہہ چوری دا نام اچانک سر ساڈے کیوں آیا
سچ کہن پیغمبر زادے پائے جھوٹ نتارو
جاں کجھ ظاہر ہویا ناہیں ماہیوں وچ ہواری
وارو وار کھلایاں چھٹاں ماہیوں بنیا میٹوں
جاں دہوا اک باقی رہندا یوسف نے فرمایا
کنعانی ایہاں ناں ولے اساں لگے ازمائے
چھوڑ دیوا ایہہ گھر لوں جاون ظن گیا اٹھ سارا
ایہاں عیبڑا کرو نہ کھوٹا شک نہیں ہن کائی
یوسف آکھے ہن حاجت ظن پھیر دل ناہیں
اک کارن کیوں اپنے سر تے لیجائیے بدنامی
دیکھو صاف شبہ دے ساڈے طعنے پھیر نہ مارو
ظن الزام تساں کجھ ناہیں نکلاندی جائے
تساں نہ چہ چورائی پھیری تے ایہہ نہ جا چوراوے

جے تے چھٹ نہ بھولو اُسدی ہاں غرض سنائی
سانوں کہسی بھار تساہاں بھولے نال خواری

یوسف کہندا بھول غلاموں کردا برسارے
بھولی چھٹ پیالہ لبھا چور بنے کنعانی

کیوں ساں آپ خیالیں پے اسدی چھٹ کھلاری
مرن چنگا بدنامی نالوں ہُن اسیں چور سدائے

سر نیویں ہُن رونے بھائی سبھے ہو رنہ کائی
خونی چشم کلیجے تپ تے بیت دہائی سینے

اے ظالم کی کارا کیتو ڈوب دتو گھر سارا
جے نوں ہیں بُرا اے ظالم سانوں پٹ گوایا

شاہ اساڈی خدمت کردا اسدا مال چرایو
تینوں اُس نے نمدہ دتا خدمت خوب گذاری

اوپر تخت بہا یو تینوں نال طعام کھلایا
ویکھ نظر کر تیرے اُتے کیڈک لطف کمائی

بنیامین کلاماں سُن سُن ہس ہس کے فرماوے
اوہ روندا ایہہ ہسدا آہا اوہ کرے حیرانی

نال دیاں وانام گوایا تیرا گیا نہ کائی
چور ہسے تے بھر رودن جاں ہٹ کے سکارے

صاحبدلاں پسند بلا ست کد بدگوئیں ڈروے
کوچھے تیں جنہاں دے دل تے تیر کناریاں ہروے

نشہ وصال جنہاں دے دلنوں مستی دا دم بھردے
اساں اُتے ایہہ فخر کریسی تے اپنی وڈیائی

بے اعتبار تساں نوں جاناں ہیں ہیا اعتباری
تا ایہہ فخر جتارے تاہیں ہوہوں لاف نہ مارے

شرمندی ہو بھائی سارے ڈبے وچ حیرانی
رکھی رب کھائی عزت عقلوں ڈوب گوائی

بنیامینے ان راحیلے سانوں عیب لگائے
عزت حرمت خاک رلائی قدر نہ رہیا رائی

تاڑ الکیں دس بھائی رو رو کہندے بنیامینے
چوریاں کردے پت بنی دے باپ پسر پو کارا

ناز کریندیاں تختاں اُتے سٹ وچ خاک رلایا
تاج سروں لاہ عزت والا اندر خاک سٹایو

دے چلیوں احساناں نوں بدلہ چنگا چاندیواری
کجھ حیا دل تیرے اندر چوری وقت نہ آیا

چوری کرن لگے نوں کیوں شرم دلیئوں آئی
ہیں کدھا م عزیز چرایا شرم کدی آوے

توں ہسیں کیوں شرم نہ آئے ڈب مریں ہوفانی
بے شرماں نوں شرم کدی لیک شگر لے لائی

الٹا ساں خلاف زبانہ جھو کھے جتے سچ ہارے
وچ ناموس نہیں ڈرب مرے وصل ندیو چہ ترے

بے لصر اندی عشق بازنہ بولا وہ کد نظراں کردے
بخبراں نہیں وہ بخبر سے وچ جداں شان حرد ے

اوہ وچ ذوق سمندر ترُدے واقف ڈونگھے سِر دے
تے غیراں دے سوزوں سڑدے نفس ہوا دے بر دے
بنیامین کہے کیوں مینوں چور کہو رل سارے
اوہ کہندے جے چور نہیں توں جام چھٹے کن پایا
جس سِر مایا تساں چوائی میں بھی جام چُرایا
چُپ رہے ہو بھائی سارے سِر نیویں شرماندے
آہا مصر اندر دستور اجے کو مال چُراوے
تے یعقوب نبی دے مذہب چور رہے ہو بردہ
ایہ اللہ نے یوسف تائیں دل وچہ ول سکھلایا
جے تے رسم موافق مصر کے عدل ہوندا اور تارا
فتویٰ آکھ بھرا پچھتائے عہد پدر تھیں ڈردے
جے ایہ چور تعجب ناہیں بھایاں نے فرمایا
جس بھائی نوں ہُن ایہ روندا یوسف نام سدایا
اوہ بھائی دی عادت ساری اس وچہ آن سمائی
وڈے دی خو چھوٹے پکڑی سبھناں نوں پکڑایا
ایہ ہے سچ سُنایا جیونکر شاہا راج سوایا
ویر میرے خود چوریاں کردے ہوراں چور بناون
جانے نیت دلاں دی اللہ جو تساں سُناوے
اگے تخت بدھے ہتھ بھایاں ورو عرض سنائی
باپ بڈھے دا ایہہ ہے عاصا ہر دم خدمت کردا
شاہا توں احسان کنندہ سانوں نظریں آویں

ابن یامین وی رہے لکھیہ سِر تے ذرا دھیان نہ دھردے
کد غیراں ول جھاتاں گھتن جو یار ہوے وچ گھر دے
قسم خدا دی چور نہیں ہیں ظن نہ کریو بھارے
فرمایا جس بھار تساڈے موڑ گھلی سرمایا
جے تسیں چور نہ بنے کویں ہُن مینوں چور بنایا
عزت ضایع گئی اساڈی دل وچہ حسرت کھاندے
صاحب مال لوے تے دونی دوہ سزا نہ آوے
سو بھایاں نے اول فتوے کہیا شرع پدر دا
شرع پدر دا فتویٰ اول بھایاں نہیں لکھوایا
یوسف دے ہتھ آ نہ سکدا بنیامین پیارا
شاہ منگے ہُن چور انہاں نہیں رکھاں وانگوں بردے
اسدا ویر جو لگے ہو یا بھی اس کجھ چُرایا
اوہ پھوپھی دے گھر تھیں چوری پٹکا کڈھ لیایا
راجیلے پت چوریاں کردے دوہاں شرم نہ آئی
عیب پُراناں وچہ جنہاں دے آخر ظاہر آیا
سُن یوسف جبر جاندا دل وچہ راز نہ کھول وکھایا
چوری وچ پدر تھیں مینوں دل وچہ خوف نہ کھاون
اپنے عیب اساڈے سِر تے کڈھ زباناں لاوے
وڈی شان عزیزا تیری دائم رہے سوائی
بدلہ اساتھیں رکھ کسے نوں چھٹو اسدو وچہ بردا
باپ بڈھا روسی غم تھیں چھوڑیں لطف کماویں

جان اساں قربان پدر تے دکھ اُسدے تھیں ڈردے
اُس تے باپ پیار کریندا سب تھیں ودھ تمامی
اسیں مریندے پر جو اُسدی بچدی جان اکلّی
سارے اسیں سلامت جایئے جو اک ایہہ نہ جاوے
رکھ اساتھیں جسنوں چاہیں خدمت وچہ غلامی
یوسف کہے پناہ خدا دی جس دا عالم سارا
بدل گناہیں ہوراں پکڑاں وچہ عدالت نا ہیں۔
بے امید ہوئے جاں بھائی سارے اٹھ سدھائے
بھایاں بیٹھ جمع وچہ گوشے مصلاحت دی کاری
کہے یہودا معلم سبھناں باپ لیاں سوگنداں۔
کی مُنہ لے وَل باپ سدھایئے اگے یوسف کُٹھا
زخم اُتے ہُن زخم لگاون ہینوں بھلا نہ بھاوے
مرن چنگیرا لکھ واری ایڈ مصیبت نالوں
بنیامین لئے بن جاناں روانہ سانوں ہولے
جے اوہ دیر نہ دیوے سانوں گھتو جنگ پواڑا
تیغ وگاؤ مارا اوڈاؤ دیس مصر دا سارا
سُن مصلاحت بھایاں تائیں بہت پسند دِس آئی
جوش کرے روئیل پکارے سُن سُنکے تدبیراں
پکڑاں تیغ پواں کر نعرہ توڑ غرور وکھاواں
ویکھاں کون جھلے وار میری ڈاہ سریاں گلّا
چا گواروں شعلے جھاڑاں سارا مصر اوجاڑاں
غم اُسدیوچہ ویکھ دلیندی جان جلی وچہ درد دے
اُسدیوچہ وچھوڑے اُس دا ہوسی کام تمامی
پیغمبر دے دل نوں کائی ہوندی صبر تسلّی
باپ اساڈا اسدے غم تھیں سخت مصیبت پاوے
بنیامین بچارے اتے کر احسان تمامی
چوراں چھوڑاں ہوراں ہوڑاں ظلم کریساں بھارا
بے انصافی کراں نہ موئے بھاویں کر سو آہیں
بنیامین لیا رکھ یوسف صبر دلاں وچہ آئے
رو رو نیر وہائے چشموں سارے پئے وچاریں
ضامن دیتا اللہ صاحب اساں سبھے فرزنداں
ڈاہڈا اور وغا ندا جس تھیں اسدے حال ترٹھا
دل میرا وچہ فکر غماندے ڈب ڈب غوطے کھاوے
درد پدر تھیں ساڈے سرتے پوسی قہر وبالوں
عجز لڑائی دوئیں حاضر جو کجھ شاہ قبولے
مرد اسیں سب شیر بہادر یا پو مصر اوجاڑا۔
سانہو تخت خزانے لُٹو مرے عزیز بیچارا
بنیامیں چھوڑ لیایئے کرکے جنگ لڑائی
ذمہ میرا گواون کل امیر وزیراں۔
تیغ بہادر وچہ مصف دے کون جمے از ناواں
وانگوں شیر کھڑاں ڈب ملکوں بکریاں وانگلّا
چھاتیاں بھاڑاں زخم اگھاڑاں جگر بھناں اساڈا

پواں اکٹھا کر بلّا باراں سب سرداراں
تیغ گذاراں شیر شکاراں میداناں وچہ واراں
تے ہیں ایسی تیغ وگاواں پون مصر وچہ وارے
آکڑ باندی گردن وچدی گذروگن تلوارے
تے شمعون کریندا وسہ ہیں وڈیاں بازارے
بازاری کر گریہ زاری آڈن گے تلوارے
ہتھ آیاں نوں جان نہ دیساں مار رکھاں وچکارے
کفن بزازلوں ہن ہتھیں ڈیہے عطر عطارے
رنگریزاں دی رنگ رکھاں دے اڈ پڈ جاسن سارے
لوک پیاری کھا اک کاری جاون چھوڑ پیارے
درزیاں چیر طریزاں پڑنے لٹکاواں وچ لوہارے
قصاباں ہاں قاتل چھریاں پھرن گلیں ہکبارے
تیشے نال چھیلاں ہر طرفوں کدہ نجار نجارے
شورگراں دی شور گواواں کٹ کداں بنیارے
اس سودے وچہ ڈوب بضاعت چھوڑ جاین ونجارے
ہر بنیاں جاں ہر تے بنیاں لوں دُسار وسارے
معماراں پر کار رہواراں جنہاں محل اوسارے
کرن تصور صدوں مصور رہ گئی ٹھکے دربارے
جھاڑ لباڑ بساطی شہروں بھجن گورکنارے
کہن ہمہ بڑی وچہ بازارے شمع نہ اج بہارے
عصاراں دے ہتھ پڑاں نظم پو جگ سارے

باغ بہاراں نے گلزاراں چھوڑ مرن سب یارا
وچہ درباراں پون پکاراں تیغ گھتے جھلکارا
با تدبیر وزیر نگاہاں ہور امیر ہزاراں
توڑ وچھوڑ دیہاڑاں ہرنالوں لدی داغ اتارا
نذہاں خون وگاوکھاواں بازارا نوچہ سارے
چھوڑ دوکاناں نے جاناں نسو جان بچارے
چھوڑ زناں مرجانہ وہاہے وچہ وچہ مرن کوارے
بقالاندی گردن اتے کھاوسے تیغ ہلارے
حلوایاندی گردن گذرے تیر کھنڈ یدی دہار
ون تے چوڑ ٹھگا نے رہیر گرد کراں سنیارے
پینجیاں پنجہ اوڈاواں تونبے کرساں ہن پنجارے
آہنرن مار سراں وچہ خونی چنڈاں چنڈ لوہارے
ماروچوں نقال نکارے کڈاں کہر قصلارے
بنیں ظالم دلدے کھوٹے مرن وچوں ہتھیارے
نے گلگرٹے وچہ خونی جنگڑے رگڑ مرن جڑ مارے
انگوٹیاں تارہے وچہ سٹنے جاں گھیراں گھمیارے
نقاشاں دی نقش اڈاواں مجلس دے وچکارے
ہو صورت دی صورت سارے مرو سین دلنارے
بیہاں گردل بیہاں ہوسی ٹکڑاں دی ڈارے
نسیاں جاندیاں سبک مزاجاں ہن لشکریاں مارے
صیقل گراں دی صیقل کراں ہر فولادی تلوارے

ایسی تیغ وگاداں کاری کر کر حملے بھارے
مصر شہر دے وچ بازارے اج ہوسن کجھ کارے
ویکھاں کون مقابل آوے شیر اندی پکارے
وکیھ لواں اج مائی جایا کیہڑا روک گذارے
کہے یہودا طرف عزیزے ہیں خود قدم اٹھاواں
نعرہ ماراں حمل زناندی پل وچ جھاڑ وکھاواں
مرد مقابل جیکو آوے اُسدی گرد اوڈاواں
صاعق برق پلاندیاں تیغاں اج مصر چمکاواں
نیل ندی دی کنڈھے وسدیاں بیڑیاں پور رڑھاواں
جا شمشیر یہوداں وچ مرداں نعریوں دہرت ہلاواں
ست بھایاں نے ذمہ کیتا ول ول ہاہیے فوجاں
ٹھاٹھ دگے وچ گلیاں مصر دے تیغ زناندی رتوں
شاہ مصر دے شوخ سپاہی سخت دلیریاں والے
تور صفاں میدان اوڈائیے جا غالب شمشیراں
فوج عزیز نگہارن کارن ہاں اسیں ست بہتیرے
یاد رہے پیغمبر زادے کدے مصر وچ آئے
آہا افراہیم بھجایا یوسف نے ول بھایاں
افراہیم گیا مڑ سُن کے ایہہ سبھے تدبیراں
کہے یہودا بھایاں تائیں اجے نہ تیغ وگایو
ایہہ گل آکھ یہودا اتے تیغ لئی ہتھ آیا
جھڑ عزیزا بھائی ساڈا اتہ کر بہت قضیا
قتل مصر تے روکھ جناور کوکن جھول ستارے
شیر شکن نے فیل فگن اج رکھن نام ہمارے
کنعانیدیاں زوراوریاں کوک سُنے جگ سارے
سارے چھوڑ پیارے بھارے جانہ پلکو وچ مارے
بنیامین چھوڑ لیاواں یا تے جنگ مچاواں
توڑ درہ زندان مصر دا قیدیاں بند چھوڑاواں
مار گواواں ماتم پاواں رون بٹھاندیاں ماواں
شیر وشاں دیاں خونی شکلاں اندر خون لٹاواں
ڈھاہ عمارت مصر شہر دی جا وچ نیل وگاداں
بنیامین پیارا بھائی قیدوں کڈھ لیاواں
اج وچ نیل وگن فوجہ مصروں خون پلاندیاں ہو جاں
وگدے نیل رڑھا سدائیے قتل ہویاں پھیر لتوں
پیون تُند شراب کٹارن گورین سوکھ سکھالے
کرنے چور کلیجے مصریاں بکڑ پنجے وچ شیراں
خاک مصر دی اڈن لگی جیک چاہے سب ڈیرے
رہے کہانی آخر تائیں اج دے ہتھ وکھائے
جا کے سُن جو سیریاں بھایاں کی صلاحیں لایاں
یوسف پاس سُنایاں جا کے جو سُنیاں تقریراں
جالیاں ہیں نعرہ کر کے مریاں تاں تسیں ہتھ اٹھایو
یوسف لگے آن کھلویا تا کر قہر سُنایا
نہ ستا اساڈے تائیں جے تدھ خبر نہ پایا

کڑک مریساں اکو نعرہ ویکھیہ لیو کیہا ہو سی
ہیبت پوے مصر وچہ بھاری مرمر جان ہزارے
کہسو بجہیر قیامت آئی صور وجے کر زورا
یوسف کہندا صاحبزادیا بول سنبھال زبانوں
کہندے جدوں ہوندا آٹے وچہ غضب دے بھارے
خون جھڑے ہر والاں ڈہوں اندر جوش قہاری
جاں لگے ہی غضب وچہ دلدی رہندا حال ایہائی
پر جیکو اولاد یعقوبوں پشت اسدی ہتھ لاوے
وال بدن تے تیہوں ہندی جوش نہ رہندا کائی
جدوں ہوئے تائیں ڈٹھا یوسف نے وچہ غصے
افراہیم جیہو شیر لڑکا سی حاضر اُس ویلے
اے فرزند گھرے اسدی جھبدے ہتھ لگائیں
گیا غضب سب ٹر وسدہا یا قوت رہی نہ کائی
گرد بگرد ہیوداویکہے حیرانی وچہ آیا
پچھلے ول اک لڑکا ڈٹھا صورت چند اوجالا
پچھے کون کوئی توں لڑکے نور اکھیں دا اکسدا
توں اولادوں پاپ کیڑی کہہ تدھ نام کیہائی
وچہ مصر اولاد پدر دی کون پیارا بھائی
افراہیم گیا ڈر اوتھوں عاجز رہیا ہیودا
اوڑک آپ اوڈیک سٹائے ول دریاے آئے
کیوں نعرے نوں بیرلگائی تیں دل خوف کیہائی
نیل ندی دا پانی سُن کے وگنوں اٹک کھلوسی
حمل زناں دی جھبر جھڑ پوسن ہوسن حال خوارے
ایہہ غرور تکبر دل دا خوانہ رہسی بھورا۔
بے انصافی کراں نہ ہووے تیرے لغو بیانوں
وال بدن دے جیہر لباساں کھڑی رہن ہو سارے
نیزہاں وانگوں ال بدن دی تکھے نوک کٹاری
جاں نعرہ اُسوقت کریندا جھڑدی تڑف لوکائی
ایہہ غضب دا حال تمامی دور اولٹویں ہو جاوے
نعرہ ظاہر ہوندا نا ہا رہندی بند دوہائی۔
برچھیاں وانگوں خونوں کھنے وال کھڑے وچہ جیہے
قبطی بولی کہے کے یوسف اُسنوں اُتول میلے۔
افراہیم گیا سہج دہریا جھڑیا جوش ازائیں
چاہے نعرہ کراں غضب ہتھیں طاقت کجھہ نہ پائی
ایتھے کون اولاد یعقوبوں جس نے ہتھ لگایا
بکڑ ہیوداسونگھے مُنہ تھیں ڈٹھس برکت والا
اسرائیلی نظری آیوں ہیں ہاں بیٹا جسدا۔
ہیں فرزند کہدا اکہہ ظاہر ہیں حیرانی آئی
افراہیم رہیا چُپ ہُسکے راز نہ دسیا کائی
باہر ویرا اوڈکین نعرہ جوش کرن بہودہ
کہن ہیودا تائیں بھائی کیوں توں کم گوائے
کہے ہیودا نسل پدر تھیں ایتھے لڑکا کائی۔

پشت میری ہتھ لاسدہا یا میرا جوش گوایا
ویکھ انہاں نوں یوسف تائیں دلوچ غصہ آیا
فرمایا پیغمبر زادیو بولو سچ زبانوں
بھکھیاں قدروں کھانے دتے عزت بہت کرائی
جاوندیاں تساں تحفے دتے تے احسان کمائے
فتوی شرع جو تساں سنایا ایہ دہ عمل کمایا
مصر اجاڑن قصد تساڈا قتل میرے پر دھائے
جانوں تسیں اساڈے جیہا ہوگ نہ جگ وچ کائی
بکریاں تساں ہوراں جاتا خودنوں شیر بنایا
تسیں کیا ایہ قہر کمایا کیڈک ہو کروانوں
جے تساں زور بڑے تے ماناں تسیں سبھے ناتائے
زور کمایا وچ تساہاں جس اتے مغروری
ماریا تساں مصر زبانی تے اجے خبر نہ ہوئی
تے شاہی سامان مصر دے جاتے چیز نہ کائی
اندر جوش غضب دے یوسف تختوں اتر آیا
ویکھو زور خدا نے دتا یوسف نے فرمایا
پتھر ٹٹ گئے ہو پرزے چھت کندھاں ڈھ پیاں
ایہہ عزیز مصر دا والی جے تے قہر کماوے
ایہے باز اسیں سب چڑیاں ایہہ اوہ شیر شکاری
اگے سانوں خبر نہ کائی اسدی شان جو غالی
کی جاتاں خود شیر شکاری مصر شہر دا والی

تب وچ جوش غضب دے بھایاں قہر تنور تپایا
بھایاں تائیں حاضر کرکے پیش کھڑے کروایا
ہیں کی برا انساں تھیں کیتا گھٹ کیا احسانوں
ڈھو واریں بھر شتریں غلہ قیمت لئی نہ کائی
کر چوری تساں اپنے تائیں داغ گناہوں لائے
محسن کش ہو تیناں بھریاں حق پلیے ایہ پایا
وچ دماغ تساڈے آکھو کیا خیال سمائے
کریئے مار خراب مصر نوں رل مل سارے بھائی
تخت عزیز مصر دا لیئے تساں ارادہ آیا
اک تھیں اک خدا نے کیتی خلقت وددھ جہانوں
کیڑے دی لت توڑ نہ سکو کرو نہ جوش وکھائے
آخر پئے پوگ تساہاں عملاں دی مزدوری
جاناں ملک خداوند اسدا مرد نہیں وچ کوئی
طفلاں وانگ بنائیں گلاں کیتا اوچھ وڈیائی
کردانوں مغرور جوانوں قہر سریں کیوں چایا
بس پتھر داکو ٹھا یوسف ماریا پیر اوڈلیا
ویکھ بھراواں حیرت دھائی اکھیں اکھڑ گیاں
سانوں ماریاں بکر ٹنجے وچ جان مرور گواوے
ہلوچ سانوں مار گواوے جے پکڑے اکواری
غافل نہیں ہے گریاں ہوش حواسوں خالی
جھکو پاک فرشتہ ہوئی اسدی صفت نرالی

دس بھائی اہیں اسدے اگے ہول نہیں شئے کائی
کنعانی حیرانی اندر جیب سبے ہے چاہے
اوہ تیغانڈے جوش ہولارے کتے نہ نظری آئے
ہور امیر وزیر مصر دے ثابت رب بچائے۔
ہو پیغمبر زاد جواناں یوسف نے فرمایا۔
جے کو ہور دلیری کردا ویکھد یوںتس حالا
لایق سخت سزا تساہاں چھوڑ دیاں مسکیناں
اوڑک ہولا چار بھراواں گردوں سیس نوائے
یوسف ٹور دتے سب بھائی دی غلہ سب بھارے
کر تعظیم گئے سب بھائی رو رو نیر وہائے
کہے یہودا بھاباں تائیں تسیں سبھے مڑ جاؤ
تے میں آپ نہ جاواں ہر گز مصروں ہول کداہیں
پرجے باپ سدے خود ہیوں پیر دھراں کنعانے
باہجوں حکم نہ مصر زمیوں میں خود قدم اٹھاواں
سن یعقوب نبی دے بیٹے نو کنعانے آئے
بنیامین چورا پیالہ دہر آندا وچہ بھارے
فتویٰ حکم شرع دا ساتھیں چوراں حق پچھایا
خبر کیا اوہ بھائی ساڈا چوریاں کردا پھردا
پھوے بھار حقیقت کھلی پکڑ لیا سلطانے
بنیامین عزیزنے پھڑ یا رہیا یہودا تائیں
نبی کہے اسیدنہ ہیوں ہر گز بنیامینوں

گھرٹے مٹی دی نال ہتھرٹے ایہی مثل لڑائی
لاؤاں ماریاں پادشاہیاں خبر رہی بازارے
تے بازاری مرد بپاری کنے نہ مارا وڈلے
ہن وچہ دلاں دعائیں کردے جان کویں بچ جائے
چھوڑو چور وطن نوں جاؤ میرا یہ رحم کمایا
ویکھ نشاں ل ہیں دل گذرے قدر نبیاں والا
اٹھ ٹرو ہن نام نہ لیناں بھائی بنیامینوں
لکھ لکھ شکر جو اج اساڈی جان بچے غم جائے
رکھ لیا اس حیلے سیتے بنیامین پیارے
عہد پدر دلے سینے رڑکے خوف دلا نوں چہ کھاندے
بنیامینے چوری کیتی ہیو نوں خبر سناؤ
منہ اکھیں کی جا دکھلاواں باپ پیارے تائیں
یا تے حکم کرے رب صاحب جیہڑا حکم جہانے
نہیں چلو جے حکم ملیسی میں کنعانے آواں
باپ اگے دہر ض گذاری چوریوں حال سنائے
گل سواراں شاہ عزیزنے پکڑ موڑ لئے سارے
بردہ چور رہے گھر مالک ساں جواب سنایا
غیب نہ جاتا ایہا فتوے بنیاں آفت سردا
ڈب ڈب گئے اسیں وچہ حیرت مڑ دہانے کنعانے
ڈگے اسیں قسم وچہ آئے کہ حضرت جیوں جاہیں
چوری اس نیتی ہوئی جاپے حال یقینوں

راتیں نفل پڑھے دن روزے وڈا زہد کماوے
عرض کرن اوہ یا پیغمبر غیب نہ معلم سانوں
پچھ مصر دیاں لوکاں کولوں جیتھی حال وہائے
جے اعتبار اساڈا ناہیں قافلیاں بھتیں سارے
اسیں سچے سوگند نبیا ساڈا وس نہ کائی
نبی کہے ایہ گل بنائی نفس تساڈے کارے
ایہہ کجھ میریاں بتاں کولوں ہو گیائی کارا
پھر یعقوب نبی فرماوے فرزندو فرماؤ
بنھ تساڈے وچوں کیونکر ویر تساڈا اکھڑیا
فرزنداں نے عرض سنائی جو جو حال وہائے
اوہ تنہا دس بھایاں نالوں قوت دیوچہ ڈاہڈا
نبی کہے ہیں صبر کریساں باجھوں صبر نہ چارہ
رب نے وچہ مصیبت سختی نبیاں نوں ازمایا
تے اللہ دی حکمت بھاری جانے راز دلاں دے
ایہہ گل کہہ منہ پھیر پتاں تھیں پیغمبر فرماوے
نین سفید گئے ہو اُسدے کھا گیا غم بھارا
سن فرزند کہن یا حضرت سانوں قسم خدا دی
غم اُسدا تیں بھلدا ناہیں جاسی جان ازائیں
فرمایا میں اللہ اگے اپنا درد سناواں
مینوں معلم اللہ ولوں تسیں نہ جانوں کائی
سی یعقوب سوال سنایا اک دن جبرائیلے
تقوی وچہ امانت پورا تے اوہ کویں چوراوے
جو معلوم اسانوں ظاہر کہیا کھول تسانوں
یا تے پچھ کروانانں کولوں نال اساں جو آئے
پچھ جو شامی لوک تداہیں سی مجلس وچ کارے
دے بدلہ کر منت تھکے کجھ مراد نہ پائی
سیر ابنیا مین پیارا چور نہ کرو پکارے
قول نبی دا جھوٹھ نہیں ایہ یوسف طرف اشارا
ایڈک زور تساں وچہ آہے توڑ پہاڑ گواؤ
ایہہ کجھ جھوٹھی تہمت دیکے بنیامینے پھڑیا
اسیں عزیز مصر تے دہائے اُسنے غلبے پائے
اساں جیہاں اوہ کجھ نہ جانے زور نہ پیا اساڈا
فرزنداں تھیں رب ملاوے فضل اُسیدا بھارا
دن کائی ہن میرے اتے وقت مصیبت آیا
صبر کتاں جے پورا ہووان واہ نصیب اساڈے
اے افسوس پیارا یوسف مینوں نظر نہ آوے
وچہ اندوہ وچھوڑے یوسف زور گیا چک سارا
یوسف دا غم حق تساڈے انت گھتے بربادی
حضرت چھوڑ دلوں اس غم نوں ایہہ دکھ تیرا تائیں
ہوراں اگے دکھ نہ پھولاں ہت بصبر سدا ہی
مینوں سب فرزند ملیسن دل امید اسانوں
لیکے اذن جناب الٰہوں گھلیں عزرائیلے

پچھلواں ہیں اُسدے کولوں یوسف دا کجھ حالا
خبر اُنہاں حکم الٰہی عزرائیل پوچھایا
نبی پچھے دس عزرائیلا تینوں قسم الٰہی۔
نور اکھیں دا میرا یوسف زندہ ہے یا ناہیں
کہہ فرزند پیارا میرا گیا کتھے کی ہویا
عزرائیل کہے یا حضرت میں نہ جان نکالی۔
یا پیغمبر بیٹا تیرا وچہ خیریت خوبی۔
سُن یعقوب کہے کہہ کتھے حکم کتھائیں جاری
جھبدے رب ملاوے تینوں ڑ وزگئے رہ تھوڑے
سندن تھیں یعقوب نبی نوں سی وچہ دلے تسلّی
جانے یوسف زندہ ملسی پر ناہ خبر مکانوں
فرمائے فرزندو جاؤ ڈھونڈو یوسف تائیں۔
جا بھایاں نوں لبھ لیاؤ رکھو آس الٰہی
فرزنداں نے عرض سُنائی آس رہیدی بھاری
زندیاں ملن امید دلے نوں مویا ملے نہ کوئی۔
کھا بگھیاڑ گیا ہو فانی برساں بہت وہایاں
مویاں نوں جا کیہڑا لبھے جیوندیاں لبھ لیئے
پیغمبر فرماوے پُتّاں خط میرا لے جاؤ۔
پکڑ قلم خود تھیں لکھیا پیغمبر نے ناماں۔
کجھ قرار دلے نوں آوے جاوے درد کوشالا
پاس نبی دے آن فرشتے عرض سلام سُنایا
یوسف دی توں جان نکالی یا اجے تن وچہ آہی
چھوڑ گیا اس دنیا تائیں یا ہے اجے اتھائیں
اوہ تسکین آرام دلے دا زندہ ہے یا مویا
اوہ زندہ ستھ مال خزانے ہے ملکاں دا والی۔
رتبہ اُسدا وچہ دلاں دے مرغوبی محبوبی
حکم نہیں ہیں کیونکر دساں اُس نے عرض گذاری
یوسف نوں توں پاویں حضرت ہوسن دور وچھوڑے
پر سر ہجر پہاڑ غماں دا سخت مصیبت جھلّی
تا فرزنداں نوں فرمایا چُپ رہو نا دالوں
بنیامین لبھو رب میلے رحمت آس اساہیں
رحمت تھیں ہیں آس تُٹیندے کافر وچہ گمراہی
بنیامین ہو دا ملسی یوسف تھیں دشواری
یوسف دی امید نہ کوئی موئے مدت ہوئی۔
یا حضرت توں یوسف ولوں اجے امیداں لایاں
یوسف دی وچہ درد نبیاّ نہ کرا یڈ قضیّے
بنیامین ہووے تائیں جا مصروں لے آؤ
جس وچہ دُکھ وچھوڑے ولوں لکھیاں درد کلاماں

مضمون نامۂ یعقوب علیہ السّلام بجانب عزیز مصر قلوب بعبارت درد انگیز وطرز مرغوب

ایہہ یعقوب بن اسحاقوں نامہ ہے غم خانہ ۔ طرف عزیز مصر دے والی جو اج شاہ زمانہ

مصری شاہ عزیز اتیرا مینوں نام نہ آوے ۔ یاد ہوندا ایں خط وچہ لکھدا شوق ایہا فرماوے

اول حمد الٰہی دائم عالی ذوقاں والا ۔ میرا اکھیر سلام تسانئیں دلدیاں شوقاں والا

وچہ اشارہ رلیا ملیا خالص یاریاں والا ۔ سکھ سنیہا دردا بھریا تے غمخواریاں والا

کیا کراں میں غیراں اگے غم دی گریہ زاری ۔ قد میرا جھک غم ہتھیں لفیا وچہ مصیبت بھاری

وارو وار نبیاں تائیں اللہ نے ازمایا ۔ آپے فضل کرم کر لطفوں ثابت پار لنگھایا

داوے پاک خلیل اسدے تے ویریاں اگ بھکھائی ۔ اللہ نے کر ٹھنڈی آتش کر گلزار وکھائی

تے اس پاک خلیل الٰہی ڈول نہ پیر ٹکایا ۔ بھارا بھار اٹھایا صبروں رب نے توڑ نبھایا

باپ میرے دے گلدے اتے حکموں چھری چلائی ۔ دنبہ جنت دلوں فضلوں اسدی جان بچائی

حال میرا ہر ویلے غمدی جگرے وگے کٹاری ۔ چالی سال دہائے مینوں اندر گریہ زاری

یوسف نام میرا اک سوہناں فرزنداں رخ چمکاں ۔ جنتیاں دا نقشہ نوری ویکھیاں چشم نہ جھمکاں

فرزنداں دے میرے کولوں لٹ کھڑیا صحرائے ۔ کھادس گرگ نشانی کڑتہ خون آلو دلیائے

غم اسدی وچہ میریاں اکھیں کیا کہاں کی ہویاں ۔ داغ سیاہوں غم دے پانی جھول ندی وچہ ہویاں

یوسف دے میں وچہ وچھوڑے طلب دی تسکینوں ۔ بنیامینوں ماہ جبینوں کردا صاحب دینوں

ہن اوہو فرزند سدھائے لے اسنوں ل تیرے ۔ جام چوریں آن سنایا کھول دتے سل میرے

یوسف دا اوہ زخم وگینداد وناں کر دکھلایا ۔ بنیامین وچھوڑا ساتھیں تیر جگر وچہ لایا

سنیاں کیتو قید عزیزا بنیامین پیارا ۔ ایہہ گلاں سن دل میرے دامان گیا ٹٹ سارا

میں سنیاں تدھ ل نیک خصائل صفت نبیاں والی ۔ نیں احسان جگت وچہ کیتے وسدی خلق سوکھالی

ہور جہان سوکھالا وسایو اساں دا بال پوچایو ۔ ہوراں اتے کرم کمایو ساتوں ندی رڑھایو

زخمی ہوں کٹ زہر کھلایو نظر نہ کیتی کائی ۔ چوری وچہ اساہاں ناہیں ایہہ نشان تہمت لائی

ایہہ فرزند سعید اساڈا کرے نہیں برائی ۔ بنیامین نہ چوریاں کردا اوہ یوسف دا بھائی

وانگ بضاعت بھارے اندر آپے جام رکھایو
کر احسان اساڈے اتے چھوڑیں بنیا بھینے۔
پت میرے نوں قید نہ کریو اوہ یوسف دا بھائی
بری دعا حق تیرے اندر ہیں اجے کیتی ناہیں
سکھ وسیں سلطاناں دائم سانوں سکھ نہ کائی
خط میرے دیاں سطراں اندر نیر وگے جیوں کانگاں
ملکے مصر چڑھاندیاں ٹھاٹھاں نیل ندی دیاں لہراں
باجھ نبی کوایہ دکھ پاوے گھول مری پی زہراں
جیں یوسف محبوب وچھناں نین اوہدے بے صبرے
صبر میرا در صاحب والے طلب جہدی ہیں یاری
ایہہ خط دے شمعون پسر نوں پیغمبر فرماوے
چل درد اج لبھ دوائیں آن ڈھکے اوہ ویلے
تے اوہ دلدی شوق پرانے لاٹ گھتن وچ تیلے
اوہ فرزند پیارا اسیر اسُنیاں قید کرایو
خوف تیرے دل اللہ والا زخم نہ لا وچ سینے
ویر وچھناں رل مل نال میری دن کائی۔
درد دلے دا ظاہر ہوسی توں ایہہ قہر نہ چاہیں
میں فرزنداں دی وچ درداں سخت مصیبت پائی
وگن قلم دیاں نوک کاں سینے وانگ غضبدیاں سانگاں
وچ کنعان اساڈی اکھیں وگدیاں خونی نہراں۔
آہ چھٹے جل جائے کاغذ وچ ہجر دیاں قہراں
تے یوسف نوں لبھد البھدا انت کھپے وچ قبرے
ختم بنام الٰہی نامہ جہدی خلقت ساری۔
والی ملک مصر دے تائیں نال سلام پوچاوے
جاون دکھ پون سکھ پلے بار ملن رب میلے۔
تے اوہ نازک رمز ازلدی جگر سلے دہر سیلے

رفتن بنی اسرائیل بار سوم در مصر و اظہار خود ساختن یوسف بر ایشان و در گذشتن از خطائے ایشان و طلبیدن قبائل پدر در مصر ✣

دیہ ساقی اک جام برہوندا گجھیاں رمز الوالا
پیغمبر دے بیٹے سارے تیجی وار سدھائے
ان ہیر بضاعت کھلاں ہور نہ گھر وچ کائی
کشت نازل مصرے پہنے خبر ہیوے پائی
دس بھائی بادشاہ مصر دے آن دنے دربار
جستہیں جاون در پرانے تے دکھ رہے نرالا
شتراں گھت مہاراں چلے پیو نوں سیس نوائے
غلہ لین چلے سب بھائی ایہہ سرمایہ چائی۔
استقبال گیا وا ہیایاں حالت گھراں پچھائی
دہر دے خط پدر دا اسے سیس نواندے سائے

پیغمبر نے نامہ لکھیا طرف تیری سلطاناں
خط پدر دا لیندا یوسف نیر اکھیں وچ بھریا
یوسف کے دل جوش ہجر دی موج غموں دیہ چلی
جس باہجوں ہیں دکھیں رناں خط اُس دا اج آیا
باپ ہیرے پروانہ گھلیا درد وچھوڑے والا
غم ہیری وچ جسنوں روندیاں چالی سال وہائے
جان فراقیں گھائل ہوئی یاد خطا نوچہ پائی
باپ پیرے نے کی کجھ لکھیاں دردہیر دیاں آہیں
یوسف کھول پڑھے خط سارا وچھڑیاں دا حالا
جتھے جتھے یوسف لکھیا نامے دے وچکارے
یوسف ویکھ پدر دی رقموں پُر پُر حال الم دے
پکڑ قلم چا ہتھیں لکھدا اوڑ جواب پدر نوں
نور اکھیں دا سر دی برکت خط نبی دا آیا
اکھیں ہتھیں نوں دور بنیا دلوں وساراں ناہیں
فرزنداں دے وچہ وچھوڑے غم نہ کریں نبیا
جھل دلا سر وریاں تیغاں آہ ستاں چھٹ جائے
نامہ ختم خدا دے ناموں تے پُر ذوق سلاموں
آہے بھائی یوسف سندے جمع ہوئے دربارے
پیش گذار بضاعت ہلکی رو رو عرض گذاری
ناقص مال اساڈا تھوڑا در تیرے وچہ آئے
دہ صدقہ کر رحم اساں تے اجر الاہوں پاویں

پڑھ لے کھول کیائی اسو چہ معنے نال جاناں
چُم اکھیں تے رکھ پیاروں اَدبوں سر پر دھریا
وچھڑیاں نوں باپ پیارے لکھہ کتابت گھلی
پکڑ قلم پیغمبر ہتھیں دکھاں نقش لگایا
سَل پُرانے دے چا خونوں درد لکھیا حالا
مہجوراں پردیسی ڈگیاں لکھ لکھ حال پوچھائے
کھول دلا دُکھ ویکھ کیائی کیا بشارت آئی
دل اپنے نوں ہیں ازماواں جھلدا ہے یا ناہیں
حرف پڑھے دو گھڑیاں سوچے روو کرے کوشالا
قطرے خون دو چشم پدر دے پئے ڈھے اتھ سلے
وادر دا دل گرے پکاراں رو رو کے وچہ غم دے
نامے جہاڑ نمک تڑفایا زخمی پئے جگر نوں
ہیں پڑھیا یا حضرت رو رو جو نشاں لکھ پوچھایا
ہیں وچہ یاد تیری ہر ویلے غافل نہیں کداہیں
جگر اساں وچہ تیغاں واہے تیر اور دو قضیاّ
توڑے صبر بر ہوندا رہزن جا گدیاں لٹ جائے
گذر گئی تحریر جنابے پُر تاثیر کلاموں
قیمت ہتھ نہ پلے کائی شرماون بیچارے
ویکھ عزیز اگھر وچہ ساڈے پئی مصیبت بھاری
کر خیرات دہیو کجھ غلہ ہال افلاس ستائے
فضل کرم تیں جگ جگ جاری وچہ ہشتیں جاویا

بھاایاں داؤکھ سُنیاں یوسف جہر دیلو چہ آئی
فرمایا جو خبر کیائی کہو جو معلم آیا۔
نشاں کہیا بگہیاڑے کھادا یوسف وچہ اجاڑے
چھنّاں پکڑ سلائی یوسف حکم کرے کروانوں
ترجماں لکھوایا ظاہر جھوٹھ کہو جے کائی۔
ویر رہے متعجب سُن کے چھنّاں کیونکر بولے
ترجمانے کر ظاہر کہیا یاد رکھو وچہ کنّاں
بیچھن وقت پوکارا کرسی جیوں جیوں حق وہایا
اوہ مالک نے جو شمعونوں سی کاغذ لکھوایا
اول اوہا کاغذ یوسف سٹ کہے وچہ بھایاں
یوسف نام غلام اجاڑے مالک پاس وکایا
جیونکر منتھیں روز قیامت عمل ملن بدکاراں
میں ایہ عمل کمائے ناہیں ایہ اعمال نہ میرے
شاہ عزیزا اساں نہ لکھیا کاغذ ایہ کداہیں
اساں نہ اس تے قلم وگائی اساں نہ مُہر لگائی
جے انکار نشاں تحریروں یوسف نے فرمایا
مار سلائی چھنّے اتے یوسف کرے پوکارا۔
بنیا بیٹے نال نشاہاں کی ورتے ورتارے
سُن سُن بھایاں عقلاں گیاں نے حیرت وچہ پیایاں
ترجمان نے خبر سُنائی گوش رکھو کروانوں
مار سلائی حضرت یوسف چھنّے نوں چھنکایا۔

ہُن چاہیا ہو ظاہر دیوے بھایاں نوں دکھلائی
یوسف بنیا ہن وہاں تھیں کی نشاں عمل کمایا
جھوٹھ نشاڈا اگھڑ ویسی لگے پون پواڑے
مرد جوانوں عالی شانوں جھوٹھ نہ کہو زبانوں
ایہہ صاحبد اچھناں ظاہر کہسی حال کیائی
بھید اساڈے اللہ جانے ایہ کی ظاہر کھوے
جھوٹھ پکارا ہول نہ کرسی ایہ صاحبد اچھنّاں
کنعانی کروانوں ایتھے عذر قبول نہ آیا
یوسف نے لے مالک کولوں ہیسی پاس رکھایا
ویکھو ایہ کس قلم وگائی کس نے مُہراں لایاں
بھایاں ویکھ سنبھالکیا کجھ سر پیر نہ آیا۔
ہارن ہوش نظر تھیں سارے رو رو کران پکاراں
اینویں ویر پکاراں کردے تے انکار بہتیرے
ہور کسے نے لکھیا ہوسی خبر نہ ساڈے تائیں
زردی چھل پئی رخ سبھناں رو رو کرن دوہائی
ہُن چھنّاں سرکاری ظاہر کہسی حال وہایا۔
حال نساڈا اے کروانوں ہو چلیا آشکارا
کن رکھو دل ظن نہ دھر یو چال کھلن اج سارے
ایہ کی آفت جھلّن لگی ساڈیاں وچہ قضیاں
ہُن صاحبد اچھناں کہسی حقو حق بیانوں
کر کے ہوش سُنو کروانوں جو ایہ پکار آیا

رکھو امید نفع دی ہتھیں بنیا مین لیاندا۔
بھایاں سن سن حیرت آئی چھنے دی آوازوں
کہیا اُنہاں سب حق ایہائی اسوچہ جھوٹھ نہ کائی
مارسلائی دوجی واری یوسف نے فرمایا۔
اگلے وانگ نہ ضایع کریو ایہ فرزند پیارا
کہن سبھے ہر سچ تمامی جو کجھ تُوں فرمایا
بنیا مین کہے پچھ ویکھو چھنے ہتھیں سلطاناں
سُن بھایاں دل ہیبت دہانی زخم لگا وچہ سینے
ایہ چھناں ہُن حاضر کرسی اوہ ساڈی غداری
یوسف مارسلائی چھنے کھول کہے اسرارے
یوسف نے خود ظلم کمایا گھیاڑے سر لایا
کروانوں کر ظاہر آکھو لے سبھے جھوٹھ کیائی
مارسلائی چھنے اُتے خبراں پھیر سُنایاں
یوسف وچہ پیاس تڑفدا بھکھا کر دا زاری
سر نیویں کر بھائی سارے رووَن کر کر آہیں
پھیر پکاریئی کروانوں خبراں ظاہر آیاں
کن مروڑے وال تروڑے دہرتی ڈھک گا یا
کہن سبھے ایہ چھناں سچا جھوٹے اسیں تمامی
کنبن ویر دو چشماں اندر نیر وہے ہو جاری
پھیر چھناں چھنکایا یوسف بھایاں نوں فرمایا
کر کر جوش پئے تیغاں طعنے مارن توڑے

نے گھلن وچہ باپ نہ راضی چھناں ایہ فرماندا۔
کیڈ کرامت وچہ عزیزے معلم کیتس رازوں
سچ کہیں سلطاناں جو توں خبر چھنے تھیں پائی
باپ وصیت نال تُساہاں طرفے مصر پہنچایا
نال حفاظت گھر ہیں لیا وقول لیا اُس بھارا
چھنے تھیں ایہ حالت سمجھی اساں تعجب آیا۔
یوسف نوں بگھیاڑے کھادا بہایاں قول زبانا
ایہ سوال ہندیرا کیتا بھائی بنیا مینے۔
ساڈا عذر نہیں ہُن کائی لگی پون خواری
بھائی تیرے بنیا مینا جھوٹے کرن پکارے
پیغمبر تے درد وچھوڑا حال مصیبت پایا۔
سر نیویں کر کہیا سبھناں اسوچہ جھوٹھ نہ کائی
شربت ڈوہل گوایا دہرتی روٹیاں کتیاں پایاں
روئیلے ایہ کارا کیتا ظلم ستم جبّاری
روئیلے خود کہیا زبانوں جھوٹھا ایہ دیوچہ ناہیں
جنگل دیوچہ یوسف تائیں نشان جیہڑاں لایاں
کنڈ یاندیو چہ کھچہ جوانوں ماریا ترس نہ آیا
یوسف وانگوں اج اساں تے دیلا اے آرامی
جان جان کو نہ تائیں چلی ہوسی اج خواری
یوسف تائیں قتل کرن دا انساں ارادہ آیا
آیا رحم یہودے تائیں قتلوں بھائی موڑے

نال ہیودے اڑیاں لڑیاں سو سو قہر گذارے
ہتھ چھری شمعون پچھاڑی چا یوسف دل دہایا
کہو جوانوں جھوٹھ پکارے یا تے سچ نتارے
سرنیویں سبھ عرضاں کردے چھناں جھوٹھ نہ بولے
یوسف کہے ہیودا کیہڑا حاضر کرو جوانوں۔
یوسف کہندا شاباش مرداد یوی رب جزائیں
چھنے دیو چہ حضرت یوسف پھیر سلائی لائی
سن کے گل گلاں وچہ اٹکے ہویاں گنگ زباناں
پھر فرمایا مالک آیا قیمت تساں چوکائی۔
سن سارے بھر خونوں اکھیں چپ جویں تصویراں
شمعوناں نوں ہتھیں لکھیا مہر بدردی لائی
تساں جوانوں ظلم کمایا یوسف نے فرمایا۔
نال پدرے دغا کیا وچہ فراق ستایا۔
کروانوں سب عمل کمائے اج ہویدا آئے
جلاداں نوں کہندا یوسف پکڑ لیو ایہ سارے
سارے پکڑ لئے جلاداں قتل کرن لے چلے
رو رو کے اوہ کرن پکاراں اسیں گناہیں سارے
شاہ عزیزا ساڈے اتے ظلم نہ کیتا کائی۔
عاجز رہے نتانے سارے پکڑ کھڑے جلاداں
یوسف موڑ کہے ہن چھوڑو رحم میرے دل آیا
جاں ہن سبھناں قتل کراواں ہوسی حال کویہا

انت قتل تھیں پر ہیودا کر منت کھلیا رہے
کرکے رحم ہیودے اُنوں ماہن ہیٹھ چھپایا۔
ایہہ چھناں سرکاری سچا حکموں کری نگارے
تقوی عدل امانت والوں ہیرا ساڈے ڈولے
حاضر کھڑا ایہو دا ایہا دسن ویر زبانوں
قتل ہوندی نوں تد بچایا رب بخشی تدہ تائیں
لاہ لباس کھوہ وچہ سٹیا تساں جوانوں بھائی
رو رو کے سب کرن پکاراں سچ سبھے سلطاناں
وٹیہ درہول اُس بندہ کرکے وچ نوشت پھڑائی
یوسف پچھے کہو جوانوں پیش پیاں تحریراں
اوڑک کر اقرار گناہوں رون سارے بھائی
یوسف تائیں جہ گناہوں تساں عذاب پوچایا
باپ اساں نگہیاڑے کھادا جھوٹھا حال سنایا
رو رو سبھناں عرض گذاری اساں گناہ کمائے
قتل کروا یہ سبھے ظالم خوف رجاؤں ہارے
اوہ بیحال کریندی زاری ہن کجھ عذر نہ چلے
ایہا بدلہ اساں جیہا ندا ظلم اساڈے بھارے
اسیں ہرے سب اہوں بھلے جو کیتی سو پائی
ساعت وقت او ڈیکن آخر چلے تور مراداں
پیغمبر نے اک فرزندوں دکھ بہتیرا پایا۔
پیغمبر آزردہ ہوسی خوف میرے دل ایہا

جاناں تنہیں انہاں آسن کا ڈُسن خوشیاں دل آیاں
چہرے بھیں لاہ برقعہ یوسف وچہ تبسم آیا
یوسف ویکھ پچھاتا بھایاں حیرانی وچہ آئے
یوسف کہندا ہیں ہاں یوسف تے ایہہ بھائی میرا
نیکاں اجر الاہوں ملدا ضایع مول نہ جاوے
انہاں کہیا اساں قسم خدا دی اساں خطا کمایا
روندے ویر کریندے زاری سر نیویں شرماندے
اساں گناہوں تے بریایوں دفتر کیتے کالے
چاہیں مار سیرا اس لائق چاہیں بخش خطائیں
لطف تیرے دی آس اساں نوں ور تیری پر آئے
یوسف اٹھ بھراواں تائیں سینے نال لگاوے
یوسف شفقت لطف کریندا ویر کریندے زاری
اج الزام تساں ناہیں یوسف نے فرمایا
بخشے رب تساڈے تائیں اوہ ہے بخشنہارا
اپنا حق نہ طلب کریساں روز قیامت والے
جاں ایہہ کال مقدر آہا رب سبب بنایا
نال وسیلے تساں ملی ہیں ملک مصر دی شاہی
شاد ہوئے سُن بھائی سارے ساہ لباں پر آیاں
یوسف پچھے کہو بھراؤ باپ میرے دا حالا
اکھیں تھیں نابینا ہو یا روندا وچہ وچھوڑے
یوسف دا اک کڑتہ آہا جو آندا کنعانوں

کیتا رحم عزیز اساں تے دیویں رب جزایاں
چمک پئی لشکار دنداں تھیں نور اکھیں وچہ پایا
ٹھیک ہوسیں توں بھائی یوسف تے اساں ظلم کمائے
اللہ نے احسان اساں پر کیتا لطف بہتیرا
صبر کرے کو وچہ مصیبت آخر مقصد پاوے
بھائی یوسف تیرے تائیں اللہ نے وڈیایا
خوف گناہوں تھر تھر کنبن شرموں مر مر جاندے
اج اساڈیاں جاناں یوسف تیری سب حوالے
روز قیامت تیک گناہوں لگا داغ اساہیں
یوسف بخش اساڈے تائیں جو اساں ظلم کمائے
ویر میرے تسیں جان اساڈی رحم میرے دل آوے
بخش اساں نوں بھلے حضرت خطا گئی ہو بھاری
جو میری تقدیری لکھیا ہیں دنیا وچہ پایا
اُسدے باہجہ نہ بخشے کوئی رحم اسی دا بھارا
جو میرے پر ظلم کمائے ہیں بخشے خوشحالے
مینوں گھل سبھناں تیں اگے بھکھوں سبھاں بچایا
تسیں بچے ہن میرے کارن ایہہ ہے فضل الٰہی
ڈھٹھے خلق جو یوسف سندے سیس نوائے بھایاں
کہیا انہاں حدوں باہر درد مصیبت والا
قد خمیدہ وانگ کمانے غماں نواں نہ چھوڑے
اکھ سناواں ظاہر اسدا اسدا حال بیانوں

جاں نمرود سٹایا آتش نبی خلیل الٰہی
جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
اُس کرتے تھیں آتش بلدی سرد گئی ہو ساری
پھر یعقوب نبی نوں لبھا ایہ میراث اسحاقوں
صورت سوہنی یوسف سندی جاناں وچہ سمائی
کر تعویذ تبرک کارن گل اُسدے وچہ پایا
یوسف پاس رہیا ایہ کرتہ پہنے کدی کداہیں
لے جاؤ ایہ کرتہ میرا اُنہ پدر تے پاؤ۔
لے کے نال پدر دے تائیں مصروں آ سدھارے
نام بشیر محب خدا دا یوسف دا اک بردا
حال بشیر کہاں تدھ اگے جو ایہ کون کیا ئی
اک کنیز خرید پدر نے رکھی اُسدی دائی
ایہ یعقوب نبی نے لڑکا ویچ دتا تدبیروں
رو کنیزک عرض گذاری اللہ دے دربارے
میرا وچہ فراق پسر دے مشکل ہوگ وسیرا
ہن میں باہجہ پسر وچہ درداں کیونکر عمر گذاراں
جویں میرا فرزند بنی نے میں تھیں جدا کرایا
ایہہ روندی دے چیخاں نعرے منظوری وچہ آئے
جاں لگ تیرا بیٹا تینوں موڑ ملاواں ناہیں
یوسف پت پیارا اُسدا رکھاں وچہ وچھوڑے
اُسدن تھیں ایہہ وچہ اوڈیکاں روندی رہی بچاری

ایہ کرتہ سی جنت وچوں آیا ملک مباہی
ابراہیم نبی نوں اُس نے ایہ کرتہ پہنایا
ایہہ کرتہ اسحاق نبی نوں ملی وراثت بھاری
یوسف دے تس گلو وچہ پایا کر تعویذ وفاقوں
نظر لگے مت اسدی تائیں سوچ پدر نوں آئی
کھوہے وچہ دگا بیس بھاییاں ایہہ تد نظر نہ آیا
لاہ گلوں ہن دیوی یوسف کہند ابھایاں تائیں
بینائی وچہ اکھیں آوے ویکھ لوو ازماؤ۔
رزق فراخ آسانی ایتھے رب اساں گذارے
دے کرتہ ایہ نال بھراواں تس روانہ کردا۔
بنیامین جاں ہویا پیدا فوت گئی ہو مائی
ایہہ بشیر اُسیدا بیٹا ندو وچہ گود ابھائی
بنیامین سبھی رج ہوے بھکھا ہے نہ شیروں
یا اللہ جو راز دلے دے تینوں معلم سارے
جاں معصوم تیرے پیغمبر ویچ لیا پت میرا
ایہہ یعقوب نبی نے میں پر کیتے قہر ہزاراں
اس دا اُپت پیارا کوئی رکھ وچھوڑ خدایا
عرض قبول گئی ہو تیری ہاتف حکم سنائے
تاں لگ پت پیارا اُسدا ناس ملے کداہیں
جاں لگ ملے بشیر نہ تینوں نبی غموں دل توڑے
وچہ فراق پسر دے اسنوں زخم رہے دل بھاری

نت دعائیں عجز گذارے عہد دراز وہایا
وچھڑیاں نوں مدت گذری موڑ ملا خدایا

آخر ایہ بشیر مصر وچہ یوسف دے ہتھ آیا۔
خدمت دیوچہ رہیا مدامی پر اس حال نہ پایا

حال اہناں معلوم نہ کائی آپس وچہ دہانوں
تقوے وچہ امانت بجاوے ایہ بشیر دلانوں

نال بشیر پیار کریندا یوسف شاہ زمانہ
نال بھراواں کرتہ دیکے کیتا تداں روانہ

روان شدن بشیر با بنی اسرائیل از مصر و رسیدن بکنعان و ملاقی شدن بمادر خود و مژدہ یوسف علیہ السلام رسانیدن بہ یعقوب علیہ السلام بینائی یافتن حضرت یعقوب علیہ السلام از القائے قمیص یوسف علیہ السلام وعفو جرائم خواستن فرزندان از وے

اٹھ ساقی چھڈ بے اتفاقی چھوڑ اندوہ نہ باقی۔
درد فراقی تے مشتاقی کر زائل لا طاقی

روندیاں نوں مدت گذری عمراں دردو ہایاں
وچھڑیاں دے ملنے ویلا غیبوں خبراں آیاں

اٹھ صبا لے بو محبوبوں ہیبت گھت دماغے
گلوں وچہ بلبل نالاں جشن کرے وچہ باغے

اج بشارت لے مہجوروں شتر سوار سدھائے
دردیں نین جنہاندے بریاں نفر وصال نہائے

وچہ فراقاں جگر جلے نوں لگی ملن تسلی
غمدی فوج حصار دلے تھیں پٹ تنبو اٹھ چلی

کرتہ پکڑ بشیر مصر تھیں بہایاں نال سلایا
مصروں جدا ہوئے کروانی جوش ہوا اوہ آیا

لے خوشبو پیراہن والی واو گئی کنعانے
خوشبویوں یعقوب نبی دے بھر دماغ خزانے

اے اولاد کہے پیغمبر بو یوسف دی آئے
جے نہ کہو نہ ہوش ٹکانے بڈھا وہم الائے

سن اولاد کہے یا حضرت سانوں قسم الٰہی
اوہ خیال پراناں تینوں گھتے وچہ تباہی

یوسف دا اوہ عشق محبت تیں دل زخم پراناں
مڑ مڑ جوش کھلارے برہوں ہا ہجو مرگ نشاناں

کٹ منازل گھروں نیتا کروانان واڈیرا۔
کہے بشیر سنبھالن تھیں اول وچہ کنعانے ڈیرا

کڑنہ کھول دے وچہ شوقوں خوشخبری دی شادی
شترسوار گیا کنعانے لبھد ا ایہے مقامے
ایہہ یعقوب نبی دے جامے ما نواُسیدی ایہا۔
اے بڈہی یعقوب نبی دا بہنوں دس ٹکاناں
اوہ غم دے وچہ حجرے روندا چہوڑ تعلق سارا
یوسف دے وچہ درد فراقاں کردا گریہ زاری
کہے بشیر بڈھی چھڈ قصے چہوڑ بیان اویہا
سُن بڈہی کر نعرہ دردوں جہڑی زمیں غش آیا
نال بہیرے جو وعدہ یارب سو اوہ گیا کتھا ہیں
ہو حیران بشیر بڈہی تھیں پچھے حال کیہا ئی
کہے بشیر تیرے فرزندوں بڈھی نام کیہائی
لہہ شتروں بھر اکھیں پانی کہے بشیر بے چارا
وچہ طفلی میں مشتریاں نے کھڑیا ساں کنعانوں
اے مائی میں بیٹا تیرا نہ کر گریہ زاری۔
اُٹھ بڈہی لے گلے پسر نوں چشموں نور اُچھالے
نال بُڈہی لے بیٹے تائیں پیغمبر تھیں آئی۔
کیہا کہاں سُن نبی خدا دا پیا تڑاک زمینے
ہوش پئی پیغمبر تائیں ساعت بعد جدا ہیں
آن بشیر نبی دے مُنہ تے اوہ پیراہن پایا
حال خوشی دا جوش نعلیں ستا اوہ حضرت غش کہاوے
سچ کہہ یوسف کہڑے مذہب اسدا دین کیہائی

اج یعقوب نبی نوں جلکے کہاں مبارکبادی
کہوہے تے اک بُڈہی ڈُھی بلبل ڈہوندی جامے
کھوہے پاس بشیر کھلویا تے بڈہی نوں کہیا
بڈہی کہندی کم کیہائی توں کیوں اُسول جاناں
کرے کلام نہ نال کسیدے نہ کائی ور تارا
جاہی سال وہائے حجرے وچہ مصیبت بھاری
ہیں یوسف دا اُہدے تائیں آندا اُسکہہ سُنیہا۔
نہیں خلاف کدا ہیں وعدی تیرے پاک خدا یا
یوسف تھیں خوشخبراں آیاں اج پیغمبر تائیں
تا بڈہی نے رو رو ساری حالت آکھ سُنائی
بڈہی کہے کویں کہہ جہلاں نام بشیر ایہائی
وعدہ گیا خلاف نہ ہوے نہ کر شور پکارا۔
نام بشیر ایہائی میرا ہیں وچہ نور ایماںنوں
دوہنہہ جگاں اندی فضل الاہوں اگ بجھی اج ساری
اج ملے اوہ زخم پرانے درد فراقاں والے
سُکہاندی یا حضرت تینوں یوسف خبر پہنچائی
تینوں پیک کویں اج ویکہاں نین میرے نابینے
تن وچہ زور دے نوں قوت ملی پیغمبر تائیں
ساعت پلک نہ لگی کائی نور اکھیں وچہ آیا
ہوش پئی تے قاصد تائیں ول ایہہ فرماوے
کہے بشیر اسلام ایہائی آئی خوشی سوائی۔

کہے نبی گھر والیاں تائیں ویکھو لطف خدائی
بیٹوں ہیرے اللہ صاحب جو کجھ علم سکھایا
تدنوں آن ملے سب بیٹے سیس قدم دھر روئے
یوسف اتے ظلم کمائے تینوں دکھ پہنچائے
اگوں نبی کہے میں منگاں بخشش پاک الٰہوں
اوہ واحد رب بخشنہار رحم کرم دا والی
قاصد ول منہ کر پیغمبر حال پچھاوے سارا
نام بشیر کہیا سو حضرت ایہ ہے جس دی مائی
جس دے کارن توں یا حضرت جھلے زخم فراقوں
حال بشیر سنایا سارا اُس ن رویا پیغمبر
جاں ہر پیا گیاں گھل اکھیں پیاں وگ قضائیں
منگ بشیر کیا تدہ حاجت اے میرے فرزندا
ہتھ اٹھا کہے پیغمبر میرا دکھ ہٹایا
یوسف دا خط لکھیا ہویا کرے بشیر حوالے
یا حضرت وچہ لکھیا ہویا بیٹوں شوق پرانال
بیٹوں حکم خدا دا آیا جبرائیل سنایا
یا حضرت خوشخبری تینوں جھبدے کر وسواری
سبھناں نوں میں اک ڈاچی اسواری نوں گھلی
جی جی گھر دا معلم بیٹوں کر رکھیاں پوشاکاں
ہوتیاں جڑے لباس سنہری ہر ہر دے بنوائے
گھوڑے تازی ہر ہر کارن زرین زین بنوائے

کوئی کہیا میں وچہ تساڈے بو یوسف دی آئی
اے اولاد تساں نوں اُس دا راز نہیں ہتھ آیا
بخشاؤ یا حضرت سانوں اسیں گناہیں ہوئے
منگ دعا جناب الٰہوں جرم اساں تھیں جائے
وقت اجابت وقت سحر دے استغفار گناہوں
دروازے بخشیں پھرے نہ خالی آیا کدی سوالی
کون کوئی توں نام کیائی حال سنا آشکارا
جس نوں ویچ رہی فرزندوں چالی سال جدائی
اول ہیل ہویا جس تائیں مائی نال اتفاقوں
میں نہ جاناں در وچھوڑا سوز پیاریاں اندر
لکھ لکھ شکر خدا دے تائیں مکے دکھ اساہیں
وقت نزع آسانی چاہاں عرض کریندا بندا
ایویں دکھ نزع دا سانھیں رکھیں دور خدایا
پکڑ پدر نے ہتھیں گھوڑے بیچ وچھوڑے والے
خاک قدم چا پاواں اکھیں کر کنعان ٹکانان
لکھ گھل خط بلا گھر سارا رکھ مصر وچہ سایا
رزق فراخ آرام چنگیرا مصر فرحت بھاری
بھین بھرا بھتیجیاں تائیں راہوں ہل تسلی
سبھناں کارن تحفے رکھے جاگیراں املاکاں
کرتے تے دستاراں ازاراں پٹکے جمع رکھائے
خدمت گار رکھائے ہر ہر کرساں جھب حوالے

خوب لباس لہاوڑے کارن جڑت جواہر والا- وانگ بہشتی حُلّے نوری قیمت دار دوشالا-

تسیں لباس تجمل والا پا مصر وچہ آئیو بدخواہاں تھیں میرے تائیں طعنے نہ دلوائیو

قبطی لوگ مصر وچہ رہندے بعضیاں بُری عقیدے پوجا کرن بتاں دی ظالم دشمن دین نبی دے

مت اوہ کہن فقیراں حالے آن وڑے کنعانی ہووے فخر حسوداں تائیں طعنے کرن نہانی

آحضرت ہیں تیرے شوقیں روز عمر گذاری دہر ول مصر قدم اک واری ہجر کٹے دشواری

مصر تیرا تے ہیں بھی تیرا تیری دولت ساری تینوں ویکھیاں تے سکھ سوواں وچہ دلدی بیداری

درد بھرے دل اہل دلاندی مانن غمدیاں چھاواں نج جنیاں جن جانن ناہیں بھیدر واندیاں ماواں

کوچ فرمودن حضرت یعقوب علیہ السّلام مع اہل و قبائل جانب مصر و استقبال نمودن افواج مصری پے در پے در اثنائے راہ وملاقی شدن بحضرت یوسف علیہ السّلام وعفو کردن حضرت یوسف علیہ السّلام از برادران و گرامی کردن ایشان را و بر تخت نشاندن والدین را و گذرانیدن عمر در فرحت و کامگاری-

ناقہ شوق قلم دے شوقاں چاہڑ وصال سواری چلو غلام رسول مصر نوں بہ وچہ عشق عماری

واہ وا مصر مصر دیاں گلیاں قدم نبیاں پائے وچھڑیاں دے مصرے اندر طالع وصل کرائے

یوسف نور مراد دلاں دا تے مقصود جگر دا- آکھ دلا پیغمبر رب دا کیوں سدوایا پردہ

اس حکمت نہیں اللہ صاحب سبھدی آس پہنچائی شان نہ ہوندی باہجہ وکائے ظاہر وچہ لوکائی-

ماں بشیر دے وچہ رکھدی سی امید پسر دی یوسف دے ایہہ ملی طفیلوں سوزش گئی جگر دی-

مالک ابن دغر نوں دنیا دولت بہت پیاری- نال وسیلے حضرت یوسف آس لگی ہتھ ساری-

مُل خرید زلیخا اس تھیں رکھی آس وصالوں اوہ بھی خالی رہی نہ ہووے دنیا دین کمالوں

یوسف دی فرزندی دلوچہ آس عزیز لگائی- وانگ پسر تس تخت بہایا آس دلیندی پائی-

باپ بھراواں وچہ وچھوڑے مشکل حال گذارے
رب کرم کرمیل وکھائے دور گئے دکھ سارے

خوف دلوچہ بہایاں ہردم ظلم گناہوں بہارا
اوہ بھی بخشش دتا ہو راضی حشر دلے چھٹکارا۔

خلقاں اُپر کال نزالے بہت احسان کمائے
نور ایمان جہاناں اندر روشن کر دکھلائے

یوسف پاک کرم دا قطرہ رحمت دے دریاؤں
اللہ نے وچہ دوہاں جہاناں دتی شرف صفاؤں

جاں یعقوب ڈٹھا خط سارا شوق لگا من چایاں
ناقیاں گھت مہاراں چلے وصل اُڈیکاں لایاں

اہل قبائل اندر سارے پیغمبر فرماوے۔
یوسف میرا مصرے اندر ہمنوں سد بلاوے

بدل لباس کرو اسواری شتریں گھت مہاراں
وتیہ وہیاں سب نکلے وڈے گھر دیوچہ شمارے

پہن لباس عماریاں اندر ہویاں کرن سواری
تے شتراں تے مرد بہادر لگے کرن تیاری

جبرائیل بہشتوں آیا لے ناقہ سنگاری
جنت دا اسباب مرصع گوہر زریں کاری۔

تیز قدم خوش وضع عجائب ہندیاں وانگ نگاہاں
نور وہے جو نہہ بدسماں یقین جان وگدی وچہ راہاں

ایہ یعقوب نبی دی خدمت جبرائیل لیایا۔
پیغمبر نے کر بسم اللہ اُس تے قدم ٹکایا

پکڑ مہار چلے رُخ نوری شتر قدم ودھ دھردے
چھوڑ چلے کنعان زمیں نوں پیغمبر دے گھر دے

پاویرانی وچہ کنعانے ٹریا نبی خدادا
ناقیاں اُتے فرحت اندر ہر پیغمبر زادہ

چاقدم وگ ناقہ چلی ہو رخصت کنعانوں۔
کہن مبارکباد فرشتے کڈھ کڈھ سر آسمانوں

وانگ فرشتیاں نور چمکدے پوتے پت نبی دے
چاہڑ کوداڑ دوڑاون شتراں اندر جوش خوشی دے

ناقیاں والے ودھ ودھ جاندی ہر اک قدم اگاہاں
بھیناں وبر جہاندا یوسف طرفے مصر نگاہاں

اُڈھ اُڈھ گئے شتر وچہ خوشیاں پور رجے وچہ دھرتی
دن کائی ایہ عمر خوشی دی صحرایاں وچہ ورتی۔

سُنب شتر لا مرحم جاوے زخم زمیں دے سینے
ہرن ختن تاتاری خوشیوں دوڑ چلے وچہ چینے

پیغمبر دے دلوچہ خوشیاں جگر چھٹا اج قیدوں
اُٹھنے سٹ قدم اگاڑی یوسف دی امیدوں

چا مہار کوداڑیں پایاں اُٹھنیاں اسواراں
زریں کار ہنتھاں وچہ روشن گوہر دار مہارا

اٹھنیاں دی تیز کوداڑے موزونی بھنیں بہاراں
طوبے شاخ خیالیں گذرے آن جنت وچہ چریاں

ٹر گیاں اوہ کیونکر آکھاں وصبا وچہ تریاں
نازک ناف غزالاں نالوں اوہ خوبی وچہ کھڑیاں
واہ اسوار سواریاں والے لوٹھنیاں واہ زیبا۔
کنعانوں پیغمبر چڑھیا دسیں خبراں گیاں
پیغمبر دا سایہ عالی گیا مصر دے کوٹے
پیغمبر دل مصرے دہا یارا ہیں خلق پکارے
خانہ زاد نبوت والے مصر چلے اسواری
وہندیوندیو جھلدیو واوکھاندیو دلوں ہولارے
چھ ویہاں کوہ مصر دل پہنے کٹ منازل ساری
ٹور بشیر گھلے دل مصرے خبر کرے جھب جائے
ترت بشیر پہنچایاں خبراں آن ڈھکے کنعانی
سن ہویاں دل خوشیاں تازہ یوسف شکر گذارے
تیہ ہزار سوار عرب دے تازی گھوڑیاں والے
اک سو ویہ کوہ مصروں اگے آن ملے وچہ راہے
آ تعظیم کرندے سجدہ پیغمبر دے تائیں۔
کنعانی متعجب سارے ڈٹھے شان سواراں
نبی پچھے ہو کون سناؤ کس تھاویں تھیں آئے
نبی رہیا متعجب سنکے ویکھ پسر دی شانوں
کوہاں تن گئے جاں پینڈا ہور ملی اسواری
سبیں جھکا پیغمبر اگے کرے تسلیماتاں
انہاں کہیا ہاں رومی سارے یوسف دا سیں بردے

وچہ قداں خوش وضع انہاندے خوش رفتاراں مہریاں
چالیں پیاں اڈہ پڈہ گیاں نور جبیل دیاں پریاں
قدموں لا کناں تک پہنی زربفتاں تے دیبا
وچہ وچھوڑے شام ولایت نیر وہائے کیاں
اہل قبائل نال سدھائے پٹ گیا لے بوٹے
شتر سوار گئے وچہ خوشیاں پیغمبر دے پیارے
نیل وگے وچہ موج بشارت جوش کرے سواری
ذوق وصل دیاں شیریں خبراں بھریو عالم سارے
کر ڈیرا یعقوب پیغمبر سبھناں نوں کھلیارے
اہل قبائل اسر اٹھلے مصروں نیڑے آئے
سن اولاد قبائل آیا پیغمبر رحمانی
استقبال کرو امراواں ہو ہو شاد پوکارے
اوّل آن نبی نوں ملدی شوقوں استقبالے
زریں کار اسباب مرصع زینت زیب سپاہے
ایہ کارن تعظیمے سجدہ آہا روا تداہیں۔
نال سنگاراں زیب ہزاراں ہر وانگوں سرداراں
یوسف دا سیں بردے سارے انہاں قول سنائے
نال لے سبھ چلے مصروں سارے امن امانوں
تیہ ہزار سوار سپاہی زینت نقش نگاری
نبی کہے ہو کون جوانوں سچ سناؤ باتاں
ویکھ تجمل پت نبی دے بہت تعجب کردے

آمد رفت رہی وچہ راہے ایویں وارد واری ۔ ریلکے نال چلن پھر سارے فوج گئی ہو بھاری

اگے ہور عماریاں آیاں غرق اندر سنگاریں ۔ اوہ ٹھنیاں ندے گلیں حمیلاں جڑیاں نقش نگاریں

دوروں نور ستاریاں وانگوں اوہ ٹھنیاں دس آیاں ۔ گرد غلام کنیزاں زیبا گئی ہزاراں آیاں

فوج شمار نہ آئی ہوئے جلوے پے ہزاراں ۔ وچہ بہشتاں پھرن عراقیں جیوں حوراں دلداراں

حسن وگے صحرا نے ٹھاٹھیں لعل جڑے کل جامے ۔ صحن فلک دے آیا جنگل تاریاں چہر غلامے

وانگ ثریا گوش کنیزاں پر گوہر افروزاں ۔ پردیاں وچہ نہان کرشمے تے غمزے دل دوزاں

سب تھیں اگے اک عماری لالاں لعل سنگاری ۔ گرد کنیزاں پر کجھ جیہڑاں زیب جہاناں وچہ پیاری

ناقہ خوش رفتار لگا ور پیر دھرے نہ ڈولے ۔ وانگوں باد طراز قدم تھیں بہار زمین نہ ٹولے

گردن لعل حمائل لٹکے پر یاقوت رمانی ۔ جائی دار سنہری تاراں پر گوہر پیشانی

خاص عماری اول والی پر زیبا زیبایاں ۔ اُسدے نال عماریاں سو سو گرد بگرد آیاں

ڈاچیاں پنجہ قطاراں آون سنگاراں تہیں بھریاں ۔ اس لشکر وچہ نوری جلوے دیکھ نہ سکدا پریاں

مشک معطر اس لشکر تھیں ٹھنڈی واؤ لیایا ۔ نافہ جویں ختن صحرا یوں اُڈ مغزاں وچہ آیا

جتنیاں ندے پھیرے ہوئی ہوئی زمیں معنبر ۔ یارب ایڈک شان کیہائی فرماوے پیغمبر

شامی لوک رہے متعجب تے حیرت وچہ آئے ۔ کی جاناں ایہہ کنہاں سواری کجھ جہاناں غم جائے

تدلوں آن سواری پہنچی ہو قریب دس آئی ۔ بیوی پاک پیادہ ہو کے پیغمبر ول آئی

ننگے پیر ادب تھیں چلی سر نیویں تعظیموں ۔ پیغمبر دے قدماں لائے آن ڈگی تکریموں

سب عماریاں خالی کر کر اُترے جب سدھایاں ۔ کر سجدہ تعظیم نبی نوں وچہ خوشی دے آیاں

بیوی پاک دھرے سر سجدے پیغمبر دے اگے ۔ تیر دعائیں نیم شباں دے ہدف مرادیں لگے

شفقت کرے پیار پیغمبر پچھے حال کیہائی ۔ زوجہ پاک پیاری یوسف خبر نبی نے پائی

ایہہ شہزادی مغرب زادی طیموسے گھر جمی ۔ نام زلیخا صدق صفاوں کی طلبدی دتی

منہ اوہ ٹھانی نے اولوں عرض کیتی دربارے ۔ وچہ بہشت زلیخا تائیں ملن مراتب بھارے

خوش ہو کہے نبی ترگیوں جا چڑھ وچہ عماری
نال روانہ چلی مصر نوں تھوڑا پندھ سدھائے
ریش سفید بڈھے سب نوری ذکر زبان پوکارے
بدن لباس اہناں کانوری ہب ہجر کل جامے
پیغمبر نوں اس لشکر دی خبر ملی وچہ راہے
اعلیٰ قدر مشائخ مصری کرن شفاعت آئے
باہجوں تیرے حکم نبیا حکم کہے تعبیراں-
پیغمبر نے رو فرمایا اللہ بخشنہار اپے
ہیں راضی تقدیر الاہون جو ورتی سر بھاری
مصری سیس جھکا مشائخ عجز ول حاضر آئے
کر کر عجز سفارش کیتی نبی مبارک بولے
دو شاہزادے آن ملے سو خدمتگار اگاڑی
ایہ سارے پر نور سیارے ریشاں اجے نہ آیاں
دو شاہزادے شاناں والے قدر بلند دس آئے
نقش نگار دوہاں دے سارے یوسف دی مانند ول
دنگ رہیا دل ویکھہ نبیدا رس رس اکھیں رویاں
محبوباں دی صورت زیبا کتھوں ظاہر آئی-
ہیں جسدی وچہ درد وچھوڑے چالی سال گذارے
منشا افراہیم سنایا ایہ دو پوتے آئے
منشا افراہیم تداں نوں آن قدم سر دھر دے
پوتے کہن نبیا تینوں باپ سلام پہچائے

حکموں آن زلیخا خوشدل کردی جھب سواری
چہل ہزار مشائخ مصری اگے نظری آوندے
تسبیحاں تکبیراں اندر بیخودیاں وچہ سارے
سبہناں شکل منور چمکے سر پر سفید عمامے
یوسف کرن سفارش کھلے تیری وچہ درگاہے
یوسف خواب کہی وچہ بھایاں دکھ تداں نوں پائے
کرو کرم تے بخشو حضرت یوسف نوں تقصیراں
یوسف نے کجھہ برا نہ کیتا نقش قلم دا کارا
سن پیغمبر نام ہجر دا کر دا گریہ زاری
بدھے ہتھ اگے پیغمبر رو رو سیس نوائے
جمع ہوئے ول مصر تمامی وگے خوشیدی جھولے
ہوئیاں وانگ بھکن رخ نوری روشن صحن اجاڑی
دہ ہزار شمار اہناں دا شکلاں نور نہلایاں-
چہر منور لعل دمکدی جھلک فلک تک جائے
پیغمبر نوں نظری آئے دونویں روشن چندول
ایہہ یوسفدیاں نوری شکلاں کتھوں ظاہر ہویاں
ایہ سب نقشہ یوسف سندا دیندا صاف دکھائی
اس صورت دے اج وچہ اکھیں آن کھلے چمکارے
یوسفدے فرزند نبیا استقبال سدھائے
لہہ اسپوں سبھ سجدہ کردے لشکریاں سن بردے
لے یعقوب نبی نے دونویں سینے نال لگائے

پارے تئیں جگر دے میرے تے یوسف دے پیارے
رو رو کے گل لاوے دوہاں پیغمبر رحمانی
فرزندو دلبند عزیزو پاسو برخورداری
دنیا دے وچہ دکھ نہ پاؤ آخر جنت جاؤ۔
حکموں اسپ چڑھے شاہزادے دل مصروں چلے
مصر قریب ہویا آخر یوسف خبراں پایاں
وانگ فرشتیاں فوج سنگاری جھنڈے سرخ درخشاں
ہو اسوار لیاں سب فوجاں مصروں باہر آیا۔
یوسف دی ایہ شان بھراواں جاں نظر اوچہ آئی
نبی پچھے ایہ کون سواری مصروں ظاہر ہوئی
پیغمبر نے جاں یوسف دی خبر سنی اک واری
آ محبوب ملاں گل رو رو جاون زخم پرانے
ہو محبوب قریب ہوں نیڑے برہوں چہ ہیک لاوے
دور رہیاں دی صبر لائنوں کٹ نہ سکدی واٹاں
دوروں سیک لگے پر تھوڑا فرق بڑا اوصولوں
سینے لاٹ برہوندی سوزاں جاں مقصد سر جاوے
نے اوہ ایڈک غلبہ پاوے تا لاٹے وس گھتے
سٹ ناقہ دو پیر اگاڑی وقت ملن دا آیا
تے ایہ وقت صبر وا ناہیں صائم شام دس آئے
کرن نقیب پکار ہجن دی پیاں گوش نہ آہیں
اج شمار گیا چک دلدا گندیاں سال فراقوں

محبوبی دے نقش منور انور چہرہ ستارے
تسیں چراغ اکھیں دے میرے جگ جگ رہے جوانی
دنیا دین تساں تے اللہ فضل کرے غفاری
یوسف رہے آباد تساں تھیں مقصد دلیے پاؤ
شرف حضور جنہاں منہ آئی اُنہاں کرم سولے
نال امیر وزیر سپاہاں کر چلیا زیبایاں
کوکبیاں تھیں نور چمکدا دکن لعل بدخشاں
غوغا خوشی پیا وچہ مصرے تینوں حمد خدایا
حیرانی وچہ عقل سدائی حال رہے سودائی
خبر سنی جو یوسف باجھوں ہور نہیوں ایہ کوئی
دل ہو آب وگیند اجاندا دو چشماں تھیں جاری
مہجوراندی دل دے پڑدے وچہ چشماں تھیں جانے
تے فرقت دی ضربت کاری کستھیں جھلی جاوے
پاس دیاں دی دل تے جگرے پے جلن وچہ واٹاں
پا یاہاں وچہ گلے ملیندیاں جلدی رخت ہمولوں
لوں لوں دے وچہ جوش رچاوے صبر تمام جلاوے
زنجیریں گھت قدم پیاوے پیا جلے مت نیے
اڈے پر تر وچہ ہوائے شوق نہ ہٹے ہٹایا
تے اج خاص مقام اوہائی جتھ قرار نہ کائے
درد جدائی رہے نہ کائی جلیاں دور بلائیں
کرے صبوری پوے نہ پوری پاس ڈھکے مشتاقوں

رہن ہٹ باد دکھاندے جالے جاں چمکے رخ نوری ۔ تے فوجاں وچہ فرق پوبندی دور چلی ہو دوری

پار گئی یعقوب نبی دے یوسف دی اسواری ۔ یوسف دی وچہ فوجاں زینت زیبا نقش نگاری

تاں اس وقت فرشتیاں تائیں ہویا حکم الٰہی ۔ جا یعقوب نبی دے ہو پوشتیں سوار سپاہی

بیٹے نالوں شان پدر دی ہوئے دوں ہوائی ۔ کہے نہ لوکی یوسف وڈا کم یعقوب ایہائی

سنیاں حکم فرشتے لتھے بے حد شمار حسابوں ۔ یوسف وانگ جنہاندی صورت کھلے نور حجابوں

صفاں سواراں کئی ہزاراں بدن لباس اجالے ۔ آدمیاں دے نال نہ رلدے انہاں اوصاف نرالے

ویکھ فرشتے نوری شکلاں مصری رنگ تمامی ۔ پیغمبر کنعانی آیا عالم رومی شامی

شان تجمل نال پیغمبر ناقہ پیش ودھائے ۔ فوج فرشتیاں ڈالی ساری نالو نال سدھائے

ڈک ڈک گئے مصر دی دیہہ جگہ مصریاں لوکاں ۔ حیرت دے وچہ کھڑے تمامی شوق لگے دل جھوکاں

یوسف تے یعقوب دوہ دولوں آ ڈھکے جاں نیڑے ۔ گرد خلق ہجوم ہزاراں رستے بند چوپھیرے

یوسف کہند اخلقاں تائیں کون ہٹیں ہو لوکو ۔ ملنا باپ زیارت ویلا میرا راہ نہ روکو

ہتھ بدھ کہن غلام کنیزاں لطف کرم دا ویلا ۔ سکھیں ہون لگا اج حضرت محبوباں دا میلا

یوسف کہے غلام کنیزاں کیتیاں آزاد تمامی ۔ ایس خوشی وچہ اج تساں تھیں چھڈی بند غلامی

کئی ہزار غلام کنیزاں آزادی وچہ آئے ۔ وچہ مصر سب خوشیاں ہویاں اسد یار ملائے

پئی نظر یعقوب نبی دی جاں یوسف تے دوروں ۔ اکھیں دے وچہ شعلہ روشن چھلک پیا آ نوروں

ناقہ بیٹھ گئی وچہ دھرتی زمیں لتھا پیغمبر ۔ یوسف ویکھ نہ تاب لیا یا شوق کھلا دل اندر

نہ گھوڑے تھیں شوہر اکھیں طرف پدر دی آیا ۔ دوہاں ولاں تھیں پیدل ہو کے فوجاں ویل ہلایا

بانہاں کھول ٹرے پیغمبر دوہاں ولاں تھیں آئے ۔ چار چشم دوہاں پر اشکوں چھڑے رب ملائے

ڈھک فرشتے گرد آئے وقت ملن دی سارے ۔ باپ پتر دی خوشیاں اندر کھاون جگر ہولارے

آن ملے پر جھل نہ سکے غشی پدر نوں آئی ۔ بدن مبارک تھیں اس دھرتی نور فضیلت پائی

یوسف سیس مبارک تائیں دھریا پکڑ کنارے ۔ بیٹھ سرہانے روندا رہیا ویلے یاد گذارے

اُٹھ لے باپ بچارے یوسف رو پیغمبر تائیں۔
ماپیو ملے ٹکانے مصرے یوسف پاس جنگیرے
چلو مصر وچہ یوسف آکھے امن ملے رب چاہے
ہوون چاہڑ گیا رے یوسف مصر وڑے اسوارے
یوسف نرم فراشیں پاوے آپیغمبر تائیں۔
پھڑ کے سیس کناوے یوسف رو یا زار وزاری
کھول نظر پیغمبر ڈٹھا یوسف نظری آیا ✣
اے فرزند سلام تیرے پر میں بھیں لکھ لکھ واری
یوسف کہے جواب پدر نوں حضرت ہوش سنبھالی۔
اے فرزندا جگر پیوندا نورا ہیں دے میرے
تھوڑا ذکر کہے کجھ یوسف خالی گلہ گذارون
باپ سُنے بیہوشی آتی سُن سُن غم دے چالے
یوسف دس کہانی ساری جیوں جیوں حال گذارے
گذر گئی جو گذری سر تے ہوئے دور گوشالے
ماپیو تائیں تخت بہایا یوسف نے تعظیموں
سب بھایاں نے سجدہ کیتا حضرت یوسف تائیں
ایہ تعبیر میرے اس سفنے اللہ حق کرائی
قیدوں کڈھ دتی ہیں شاہی ہور ملایا مینوں
میرا رب کرے جو چاہے تدبیراں دا والی
فرزنداں نے عرض گذاری پیغمبر دے لگے
یوسف تیں ہن عفو کرائو جو اساں ظلم کمائے

کتنی وار آوازہ کیتس سُنیاں ناہ ندا ہیں
سی خالہ جا مادر سندی حاضر ویر متیرے
پیغمبر یعقوب دونویں ہی اج غشی وچہ آہے
خوشیاں وچہ مبارکباداں مصری کرن پکارے
ہوش پوے میں ملاں پدر نوں یوسف کرے دعایاں
ادہی رات بنی دے تائیں ہوش پئی اکواری
نیر وگن دو چشماں جاری ویکھ پدر فرمایا۔
نہ رو یوسف رب ملایوں گذر گئی دشواری
بیٹھا اُٹھ نبی کنعانی جس دا سایہ عالی
کیا گئے کر کار انہیں تیں ظالم بھائی تیرے
کھوہے وچہ جویں چا سُٹیا نہ دسیا اسرار اول
دوجی واری پھیر پیغمبر اٹھے سُرت سنبھالے
یوسف عرض کرے یا حضرت نہ پچھ قصے سارے
سارے درد گوائے اللہ بخشے اج خوشیالے۔
یوسف نوں سب سجدہ کر دے ادب اتے تکریموں
یوسف کہے پدر دے تائیں اگلی خواب ندا ہیں
اللہ نے جو بیتھیں کیتی سب کیتی بھلیائی۔
نال بھراواں کینے دلوں صاف کرایا مینوں
دکھ سکھ حال دلاندے جانے اُسدی حکمت عالی۔
یوسف نے اساں ظلم کمائے داغ اسانوں لگے
اج کمایاں تیں یا حضرت اسیں سبھے پچھتائے

یوسف تائیں کہیا پدر نے بخشو ظلم انہائیں۔
کر احسان انہاں پر یوسف بخشے رب تسائیں

رب گواہ کرام فرشتے یوسف عرض گذارے
میں بخشے اج بہایاں تائیں ظلم کمائے سارے

شاد ہوئے سب خوشیاں کردے یوسف کرم کمائے
رنگ محل بھراواں کارن یوسف نے بنوائے

ہر ہر دا گھر اک علیحدہ پُر زینت بنوایا۔
جاگیراں سرداریاں دے دے سبھناں قدر ودھایا

بنیامین جو مائی جایا اپنے نال رکھایا۔
اِسدا خانہ اپنے نالوں جُدا نہ مول بنایا۔

سب یوسف دی وچہ زیارت شاد رہن خوش وسدے
خلقاں تائیں وعظ نصیحت ذکر الٰہی دسدے

یوسف تائیں کہیا پدر نے دنیا بھلی نہ بھاوے
ذکر الٰہی باہجوں میرے دلوچہ شوق نہ آوے

شہروں باہر کراں عبادت حجرہ کرو عمارت۔
باقی عمر گذاراں حجرے فضلوں ملے بشارت

شرطا ایہی پر دن تیں یوسف رہیں حضوری جی چاہے
رات سویں آ حجرے میرے دلوں قرار نہ جائے

خواب کریں نت گود میری وچہ فرزندا محبوبا۔
میرے تائیں تیرے باہجوں ہور نہ کجھ عجوبا۔

تا یوسف نے حجرہ رنگیں باہر شہر بنایا۔
کارن ذکر نبی اُٹھ شہروں اس حجرے وچہ آیا

دن راتیں اولاد نبی دی اس حجرے وچہ آوے
سکھن علم احکام الٰہی پیغمبر سکھلاوے

ہو حاضر وچہ خدمت پڑھدی مصری خلقت ساری
ایہہ یعقوب نبی دا مکتب درس مصر وچہ جاری

پڑھدی قصہ زلیخا جا جا فضل ہویا رحمانی۔
اندر زناں مصر دے ہوئی ایہہ رہبر عرفانی۔

پیغمبر دے بیٹے سارے کردے شاد گذارا
ہر ہر پسر ہوئے گھر باراں قدر جنہاں ندا بھارا

سب مقبول الٰہی ہوئے شوق دلیں عرفانی
یوسف رات رہے نت حجرے پاس نبی کنعانی۔

چالی سال گئے وچہ خوشیاں پھلے باغ دلاں دے
دیداراں وچہ شاد تمامی کھلے باغ دلاں دے

جاں لگ اندر درد وچھوڑے دُکھ مصیبت پایا
ایڈک خوشیاں غالب ہویاں اوہ دن یاد نہ آئے

در ذکر وفات حضرت یعقوب علیہ السلام۔

مُرنا فقہ دہر قدم پچھاڑی چل دل دیس پرانے
سفری مُڑ وطن ول جاندی جتھ ہمیش ٹکانے

چل کوئل دن چار وسا پردیساں وچ تیرا
جھاٹلیاں وچ رُکھاں دو دن ہان بیان تدھ چھاواں
دھروں خزاں آند جھولے وگدے رہے چمن دے رُکھیں
نہیں وفا وچ باد بہاری پیاں جگت پوکاراں
پردیساں دی واس جناور چھوڑ چلے گلزاراں
تد ندی پر پھاٹھ غماں نہیں ہندی نظری آوے
ایہ دنیا دن کوئی وسا ایہ خوشیاں غم سارے
اول تدھ اقرار کیتا ای جاں تدھ خبر نہ کائی
بھُل گیوں کتھے جاناں اگے تس ہیں ہے دربارا
جسدے نال قدیمی وسا اُسدے بھید نہ کائی
بچھتاوا مڑ کم نہ آوے چھوڑ گیوں جاں اسول
نام گیوں غلام رسولا کھُل ہو آب حیائے
تیرا کار گزاریں ویلا مالک دے دربارے
ہار نہ ہوش دِوانیں ایتھے نہ رے اک جتی اک ہٹے
تے دنیا وچ رہن ہمیشہ کسے نہ ملیا موے
اوہ اک حرف محبت والا تمہ دلی جے جاوے
تختوں جاہ بدھا شاہاں نوں ن بدبخت نہ
سی یعقوب نبی نے جاتا دنیا بندی خانہ
غالب عشق قدیمی دل وچ دائم شوق پیاروں
حکم ہویا جاہ جبرائیلا پاس نبی کنعانی۔
چھوڑ مصر چل دل کنعانے جتھے وڈے سمائے

ویر شہیر نہ دیس پرائے انت نہ نت بسیرا
کھول اکھیں مڑ ویکھیہ چوفیرے سدا جگت نہ تھاواں
گلزاراں وچ بھو ہزاراں جھور جھری پر دکھیں
سدا نہ ہانیں بُلبُل بولے سدا نہ باغ بہاراں
شاخ سمن لٹ جائے ور یتا ہو پرے وچ خاراں
ہت گھت پیر وچ منتار وتیں ہت روہڑ لیجاوے
ایہ غفلت دی حال ملائی گذر چلن دم چارے
کیہو بلی ہن دُنیا فانی پکڑ بلا گل پائی۔
ہُن توں نال کدی ہے رہیوں وقت گیا ای سارا
دو دم غفلت والے تیرے پا دن جگ جدائی
کون کوئی توں کیڈ دلاور بھُل گیوں کت آسول
طعنے جھڑکاں تیں سر بھانے سنگ ہووے ڈل جائے
ویکھ سیاں ہن بھانیاں شہ دے جنہاں کار گذارے
سب دُنیا دے وچ بازارے عملاں دے ونجارے
ولیاں شیخ نبیاں جگھوں قبریں فرش تنبوے
ان منگیا سو مقصد پاوے اچے ملبند دس آوے
بند توڑا چل ذوق مجلس نے وصلوں پڑانے
نت اوڈیکے دوست دلوں وصل ملے پروانہ
ظاہر دا دل ٹھنڈا رکھے یوسف دی دیداروں
دیکھ خبراں دن نیڑے آئے چھوڑ وسیلوں فانی
تن تنہا اسواری ناقہ ہور نہ نال لیجائے

جبرائیل پیغام لیایا آن سلام سنایا
دنیا وچہ مراداں پایاں تنوں اے پاک نبیا
یوسف تھیں تحفہ رونداآہا ملنے نوں اک واری
چل پیغام جنابوں آیا دنیا چھوڑ نکاری
سن یعقوب تیاری کیتی دل دے قصد اٹھائے
وچھڑناہن ہیا صبر تھیں پہنیڈے واٹ لمی دے
یوسف تائیں سدپدر نے حکموں خبر سنائی
وچہ کنعان جنھے ہیو دادے ہینوں سد بلایا
بس گئی ہو روزی میری دنیا دے درباروں
جھب شمار دماں دے میرے ختم چلے ہو سارے
اے محبوب میرے فرزندا یاریاں توڑ نبھایاں
ہن فرزند اتیرے کولوں ہن رخصت ہو چلیا
توں فرزندا دائم وسیں جنت دی گلزاریں
اج سلام وداع دا میرا تیں پر جاندی واری
محبوبا اٹھ ہتھیں ٹورو تہن رخصت دا دیا
وقت قریب ہویا ئی میرا وداع کرومیں تائیں
پکڑ مہار چلی اے ناقہ واگ اجل دے جا دی
سن وچ سانگ کلیجے وجی یوسف نوں یکباری
صورت پئی جاں ساعت پچھے چشم رہی دو جاری
چلیوں چھوڑ اساں نوں تنہا اندر گریہ زاری
مشکل بنی اساں نوں حضرت کون جھپی جالے

جو جو حکم جنابوں آیا کر ظاہر فرمایا
نئے مقصود میسر ہوئے ہویا دور قضیہ
چالی سال ڈٹھا توں اسنوں اندر شانے بھاری
چل ول وصل بلیندیاں آساں حکم ہویا غفاری
واٹ لمی دل تا ہنگاں لایاں شوق وصل سر چائے
وقت حیات مدامی آیا ٹٹے قفل غمی دے
فرزنداشاہنشہ طرفوں میں ول چٹھی آئی
دن میرے ہو چلے پورے قطعی حکم سنایا
قدموں دموں نکھٹے جاندے نقش عناصر چاروں
صاحب نے پیغام پہنچائے وچ وڈراں دربارے
میں لا ہاں رب میرے پہنچایاں عیش مراداں پایاں
کارگذار قضا و قدر دے لکھ پروانہ گھلیا
دن کائی ہن ہیا چھوڑا دل ہتھیں وساریں
ناقہ میری دہری عماری در پر کھڑی سواری
دن کائی رہو وچہ وچھوڑے آخر ہوسی میلا
ہن فرزندا تیرے کولوں ہیا فراق اسائیں
محبوبا اج رخصت ویلا آیا وقت جدائی
غش کھا پیا تڑاک زمینے ہوش گئی بھل ساری
تیرے باہجوں حال اساں تے کون کری غمخواری
اہیں رہی وچہ ہجر تڑفدے ہوئی اساں تیاری
زخم جگر دے وگدے رہسن ضرب فراقاں والے

بھلا ہوندا میں اگے مردا ایہہ دُکھ دیکھن جاندا
کہے نبی توں نہ رو یوسف جاندی بنی وہاندی
یوسف عرض کرے ہیں تینوں ملاں اگے یا ناہیں
جو ایمان گیا اے ایتھوں ملسی یاراں تائیں
یوسف نوں یعقوب نبی نے فرمایا فرزندا
حکم خدا دا سر تے منیں اُسنوں نہ بھلاویں
اسدا باجھوں ہوراں کولوں منگ نہ مقصد کائی
جاں تیرے دم دنیا وچوں ورکنوں جک جاون
مینوں حکم ہویا کنعانے مصر جسے تیں آیا
ایہہ گل کہہ منگوائی ناقہ کیتی ترت سواری
یوسف روندا گیا پچھاڑی زخم دِلے وچہ کاری
جاندی وار سلام پیغمبر یوسف نوں کہہ داہیا
آوڑیا وچہ مصرے یوسف ہتھیں رخصت کرکے
وچہ کنعان گئی وہ ناقہ لے پیغمبر تائیں
آن زیارت کر کر رویا دل پر شوق وصالوں
اُس ویلے یعقوب نبی نوں اک سُفنہ دِس آیا
یا قوتوں اک کرسی بیٹھاں ابراہیم نبی دے
فرماون یعقوب نبی نوں اے فرزند پیارے
آجھدے ول ساڈے تائیں وقت ملن دا آیا
پیغمبر اُٹھ شبریں خوابوں کہندا ناقہ تائیں
اولاداں وچہ میری سارے جاکے کریں پکارا

اج فراق تیرا یا حضرت خون جگر دا کھاندا
جو آیا دم کائی دسیا عمر ہمیش نہ آندی
نبی کہے ہر مومن تائیں مومن ملے اگائیں
جدا پیر ایمانوں گھتھا اُسدا واس ملائیں
خوف خدا امت دلوں ساریں تیں اک عاجز بندا
حاجت طلب سوال جدا ہیں اُسنوں عرض سناویں
جے اُس چھوڑ سنگیں تیں ہوراں طلب ملے نہ رائی
پچھلیاں کہیں جو مصرے اندر تیری قبر بناون
مالک میرے تیرے تائیں ایہا حکم پہنچایا
لے چل مینوں وچہ کنعانے حکم کیا ہوجاری
ہتھیں نور مصرے سب بیٹھے کرن گریہ زاری
جا کوڈار گئی لے ناقہ پھیر نہ نظری آیا
لگیا سہارا غماندے تیرے لوک ٹبے وچہ دھرکے
وچہ کنعان نبی آوڑیا دادا باپ جتھا ئیں
قبراں پاس اکھیں وچہ نیندر روندیاں ہی اخیالوں
دادا پاک خلیل الٰہی بیٹھا نظری آیا
اسمٰعیل اسحٰق دولا نبھ بیٹھے وچہ خوشی دے
وچہ اوڈیکاں تیریاں بیٹھے اسیں عزیز اسارے
ایہہ فرزند عزیز اساڈوں جھبدے مِل خدا لا
اُٹھنے جا مصر ولایت میری خبر پہنچایا ئیں
یوسف بسر پیارے اگے سخن کہیں ایہہ سارا

اے یوسف اج باپ تساڈا دنیا چھوڑ گیا ای
سن ڈگ گئی مصر نوں ناقہ کردی گریہ زاری
تے یعقوب گیا اُٹھ اک ول قبر ڈٹھی پچھواڑے
مرد ڈٹھا اک سوہنی صورت آہا قبر کنارے
اس کہیا اک نبی خدا دا اتھم ملہند رکھائے
ہتھ اوٹھا یعقوب نبی نے عرض کیتی رب بارے
ہاتف کرے پکار اوڈا اینی سنے خود کنیں جے
شاد ہویا پیغمبر سن کے خوشی ہر اوہ پائی
عزرائیل ہویا متوجہ جان نکالن تائیں
ہیں ہاں ملک الموت نبیا اُس نے عرض سنائی
سیب بہشت وکھیا نشانی صدق دے ہتھوں
ملک الموت دہرے ہتھ چھپائی پا در اوہ بینے
آسانی نکلن جان نبی دی جاں حلق تک آئی-
اسد دی درگاہ نبی نے رو رو عرض گذاری
یوسف نوں آسانی دیویں ویلے نزع الہی-
غسل کفن دے کرن جنازہ آن ملک آسمانوں
سارہ تے اسحق خلیلے جتھے قبر ایہائی
عمر انہاں ست وسو برساں جو دنیا وچہ آئی
اے یوسف یعقوب جہانوں کر کے کوچ گیا ئی
بیٹیاں تے فرزنداں سبھناں مرگوں خبراں پائیں
... نوں خبر وگیندی ناقہ آن وڑی دربارے

مڑ آ اوہ بھی بس جہانوں آساں توڑ گیا ئی
راہاں وچہ درد فراقوں اڈدی گرد غباری-
اذفر مشک عنبر دی بویوں جوش چھلیندی ہے
سوہنی قبر کہو ایہ کس دی نبی سوال گذارے
تے اوہ مرد پیارا رب دا اس قبرے وچہ آوے
یارب قبر ایہا میں بیجے ہووں مقصد سارے
رحمت نال نبیا تیری عرض جناب منیں
آہا مرد جو حاضر اوتھے عزرائیل ایہائی
کنب نبی فرماوے مردا نام نشان سنائیں-
نبی کہے توں جے ہیں سچا لیا نشانی کائی
شوق لقا نبی دے دل تے چائی واگ جہانوں
یارب نزع آسان گذاریں کیتی عرض نبی نے
نزع بسر کیتیں تا ہوئے دلوچہ دہشت چائی-
یوسف تے آسان گذاریں جان کندن دیواری
کہہ کلمہ روح گئی بدن تھیں ملی بہشتی شاہی
میکائیل نے جبرائیلے دفن کیتا فرمانوں
پاس اونہاں یعقوب نبی دی جو تھی گور بنائی
حکموں جبرائیل مصر وچہ اونوں خبر پہنچائی
سن یوسف رو دہرتی ڈگیا ہیا طاقت نہ کائی
ماتم وچہ مصر دے ہویا خون اکھیں بھر آیاں-
عبرانی وچہ بولی رو رو کرے بلند پکارے

اے یوسف پیغمبر رب دا دنیا چھوڑ گیا ای
گریہ زاری مصر وچہ ظاہر روندی خلقت ساری
کتنے روز مصر دے اندر رہی دکھاندی زاری
اس دنیا وچہ آون جاون رہیا طریقہ جاری

اکہ گل کہہ پھر آکھن ناقہ دربارون اُٹھ دہائی
تے ناقہ وچہ غم دے روندی دُنیا چھوڑ سدہاری
صبر پیا دل مدت پچھے کردی شکر گزاری
آخر حضرت دے پچھتاوا اُس بضاعت بھاری

در ذکر وفات حضرت یوسف علیہ الصلوٰۃ والسلام

مدت کجھ پدر دے پچھے یوسف حکم چلایا
عرض کرے توں یارب میرا کیکن حکم چلائے
دہرت اگاس بناون والے شاہاں دے شاہا
ہون سنگاں وچہ موت الٰہی مسلم مراں جہانوں
آجبریل خدا دے حکموں بعد سلام سنایا
اس دنیا وچہ توں ست برساں رہسیں ہور رہیا ہے
چھ سو پوتے پت تیرے جاں نظر تیری وچہ آون
یوسف سُن کے حکم الٰہی صبر کرے دن کافی
چہل ہزار ایمان لیائے قبطی مصر شہر دے
مسلماناں نوں لیکے یوسف شہروں باہر آیا
اسرائیلی اس وچہ وسّے مسلم ہور تمامی
خوب عمارت شہر عجائب پختہ ساز دکاناں
یوسف اگے عرض گزاری رل مل مسلماناں
آجبریل خدا دے حکموں دہرتی تے پر مارے
یوسف نے اک قلعہ بنایا پختہ شہر کنارے

شوق لقا دے وچہ آیا اُٹھ قرار سدہایا
تے تاویل سخن دے مینوں سارے ول سکھلائے
والی میرا اول آخر توں ہیں پاک الٰہا
نیکاں نال ملاں جا آخر بخشش نور ایمانوں
برساں ست گیاں جد یوسف حکم الٰہی آیا
بہت پوتے توں اکھیں ڈیکھیں جاں لگ چھ سو
اس دنیا تھیں ہے ہی تیرا ویلا قدم اٹھاون
کر دعوت اسلام مصر وچہ مسلم خلق کرائی
کجھ تیاں تھیں جنگ مرادوں پیدا جا
مصر شہر دس کوہ نام حرم دہر شہر دواں اک
کافر پھر نہ اتھے آسکے رہیا حکم دوامی
بازاریں ول بے شمار ہوسے رنگ زنانی
حضرت اتھے پانی ناہیں کارن اہل ایماناں
نہر زمین تھیں نکل وگی جاے ندی ہو
کیا کہاں میں زینت اسدی اندر نقش نگار

وسّے حرم وچ عیش خوشی تھیں ست سال وہائے
وقت نزع دا حاضر ہویا آن زلیخا تائیں
یوسف دا اک درد وچھوڑا داغ جگر دے جلی
اے یوسف قربان گئی میں نور تیرے دیدوں
ٹھلی وقت لگایاں تیں تھیں دم آخر اج میرا
جیوں توں اُتے دل میرا دلبوں طلب وسیرا
جھبدے ملیں وساریں ناہیں آویں ہنگ دعائیں
ویکھ بندی دی عرضاں کردی بردی تیری گھڑی
کہہ کلمہ جا وڑی بہشتیں وچ یوسف دفنائی
چالی روز رہیا وچ غم دے حال فراق ادیہا
افراہیم سدایا یوسف کول وچ دے فرمایا
دنیا وچوں دانہ پانی چک گیا اج میرا
روح بدن تھیں افراہیماں ہیری گئی جدائیں
جیوں جیوں حکم الٰہی آوے اونویں کریں تیاری
تن بھرے سات ایہہ گل کہہ کے بدن گیا وخالی
افراہیم سنے اسمانوں پیا بلند پکارا
دیوے غسل کفن سن ہتھوں افراہیم پیارا
خوشبوئیاں پر طبق بہشتی پکڑ فرشتے آئے
مل خوشبو کفن دے لوکاں پڑھی نماز جنازہ
وچ نہر دے گور پدروی ویکھ دے تیں تائیں
کنڈھاں دے اُنگ کھلوتا پانی رہیا چار چوفیرے

پاس زلیخا ملک مقرب مرگ پیام لیائے
بہت خوشی غم تھوڑا دل تے تھیے نقش رضائیں
اے محبوب تیری میں بندی تیں تھیں رہی اکلی
صدق نہ ہا جلی میں پورا تیرے عشق پیاروں
عشق تیرے دا وچ جگر دے غالب گھمن گھیرا
ایدھر اودھر دوہیں جہانیں میں تیری تن میرا
اے محبوب قدم دا لوچہ غالب شوق اساہیں
من سلام وداع دا میرا تیں پر میرا دردی
یوسف دے دل باجھ زلیخا رہیا قرار نہ کائی
جبرائیل سلام لیایا آندس مرگ سنیہا
اے فرزند اسرفے ویلا اج بیرسے تے آیا
رہو تسیں وچ حکم الٰہی پاسو فضل بہتیرا
آسماناں تھیں پوے پکارا حکموں تیریاں ہیں
حکمے باجھ نہ کرنا کائی کہیس جھیکڑ واری
نکل روح گئی وچ جنت حکم خدا دا عالی
یوسف تائیں غسل کفن کر نہر کنارا
جا جنازہ نہر کنارے کیتا آن اتارا
چادر نور بہشتی روشن کارن کفن لیائے
افراہیمے دوجی واری پیا بلند آوازہ
ڈھس پانی پاٹ گیا دی خشک گیاں کھل جائیں
تھلے ندی نمونہ قبروں آیا نظر تھلیرے

بی تابوت سفید پتھر والس وچہ یوسف پایا
لوک ہٹے پھر اونوں ملیا پانی نہر چو فیر وں
معلم رہیا نہ لوکاں تائیں کتھے قبر ایہا ئی
اک سو تے پچونجہ برساں یوسف عمر گذاری
چالی روز رہے سب وندے مسلم وچہ وچھوڑے
آخر صبر دلاں نوں آئے دنیا ہے دن کائی
رہندیاں مرن ہاندی جاندی آوندیاں تے جھلسی
دنیا دو دن خواب خیالوں دامن بھرے وبالوں
اک آوے آکھم جگاوے چھوڑ امیداں جاوے
ڈو دروازے جاری اسدے رہن ہمیشہ کھلے
ایہ دنیا ہے جادو خانہ ول چھل نال بلاوے
یوسف جیہیاں شکلاں آیاں ایہہ گھر چھوڑ سدھایاں
افسر تخت معلے والے شاہ سلیمان جیہے
لاکھ کروڑ جہاں آسمان دھرتے تور گئے سب ٹانے
نیویں اُچی گردن والے قبریں گرد گرائے
کھنڈے تے گلزاراں ہریاں ہو ہو خاک سمایاں
بابیاں جائے ایتھے آئے چھوڑ غرور سدھائے
چٹے دند چنبے دیاں کلیاں اک اک جہڑے ڈھاہوں
ڈنگے ابرو ناز کماناں رنگ جہڑے بندھے
نازک بدن گلاندے وتے خاکوں باہر آئے
کتنے روز فلک دے سفنے رہن ڈکدے تائے
درناں ہیل ندی دے کھلے فرزنداں دفنایا
گم نشان قبر دا ہویا پانی دے گھمگیروں
وچ میان نہر دے کھلے یاد نشان نہ کائی
اس دنیا وچہ سختی نرمی جو گذری سر بھاری
یوسف دلوں صبر ہا پھر دی زخم نہ ہووں تھوڑے
وار و وار جہاں دے سر تے حالت ایہو دہالی
کھوٹا کھرا تے جید ردی ایس ترازو تلسی
تند شراب ابد دی تلخی نے حرام حلالوں
ایڈیں غافل جہا کالا دے پاٹے چھوڑ سدھائے
آئے بہت گئے چھڈ اوڑک وہاں مانو جیب کھلے
دل لائے وچہ ایسدے غافل جادن یاد نہ آئے
سلطاناں دیاں تیغاں خونی کیہاں خون ڈباباں
چھوڑ حکومت تخت سدھائے کھلے مرگ سفیہے
وڈے ناک رکھیندے جیہڑے پہنے انت ٹھکانے
زور وراندے خونی بازو داڈن غبار ہوائے
اوہ بھی گئے جنہا نوں کہندے مرد جنے دین بایاں
وانگ گلاں رخ نازک جیہے جبر وچہ خاک سمائے
قاتل چشم کرشمیا نوالی رہی نہ نام نشانوں
لعل ڈلکدے روشن چہرے مرگ پہنی سب ٹانے
ٹکے ٹکے کر پھیر خزاں نے تور زمین رلائے
جان ہزاراں ایتھوں آآ لالا والاں سمائے

شتے ڈکور نہیں ہی کائی پچھلے وچ زمانے
دو طرفاں وچ ایہہ کجھ حالا وچ قصے سبھے
ہو بیدار رہن سمجھایا پھیر نہ آ ڈگ واری
جیوں سُتے کسے شاہی پائی حشم کھلی ہتھ خالی
اے بزدل توں کس دکھ کارن رووین کرا ہیں
نیندوں جاگ تیرے دکھ جاون سُتیاں دکھیں لکھیا
چھوڑو لادل جیوں قائل ہر ہر طلب اُٹھائی -
عالم پوری غلام رسولا تیرا ہاں عرض سنائیں
کراں نگاہ ڈھلے دل دردیں سبھے عمل نکائی
ایہہ یوسف ہاں غیبی خبراں وچ قرآنے آیاں
یوسف والا پاک خدا نے قصہ آپ سنایا
جد ازل جیں دلیں غضب دی اہناں اثر نہ کائی
جاں موسےٰ پیغمبر ہو کے شہر مصر وچ آیا
لے تابوت دفن کر جا کے وچ زمین کنعانے
موسےٰ عرض کرے یا خالق مینوں دس نشانی
حکم ہویا یعقوب نبی دی پوتی سارہ ناموں
سارہ کولوں حضرت موسےٰ آن نشان پچھایا
شرط میری فرماوے سارہ سن لوین میں دسّاں
موسےٰ عرض کرے دربارے سعلم تدہ خدایا -
سُن خوشخبری گئی اُٹھ سارہ دسے پتہ نشانی
حضرت موسےٰ پانی اُتے عاصا آن لگایا -

آخر خواب خیال چھوڑسیں ورسی جداں ٹکانے
ایہہ غافل دل سُتے اندر دور سراواں لیجے
پاپ ولایت اوگت جاویں کم کڈھ ہوشیاری
اینویں نال تیرے تک ایہو دل نسبت دنیا والی
سُتے وانگ پیا نہ چھوڑے جاں لگ جاگیں ناہیں
توں وچ خواب آن گیاں نیناں جیوں گھائل کرسُٹیا
غافل پاس پڑیں سو دفتر نفع نہیوں کائی
جے دل فضل وگن ون آئیں خوشیاں کدھ ناہیں
باجھوں فضل ٹکاناں ناہیں ہیں دل طلب ایہائی
پاک رسول محمد تائیں خبراں رب پہنچایاں
ایہہ لوکاں دی عبرت کارن لکھیا راز دکھایا
ہادی آپ دلاں دی اللہ خبر قدیموں آئی +
یوسف تائیں کڈھ ندی تھیں اسد حکم پہنچایا -
دادے باپ جنہاں ہیں اُسدے لے چل ات ٹکانے
یوسف دا تابوت کتھائیں اندر ندی ہنائی
اُس تھیں پچھ لئے اوہ ندی دسے پتہ مقاموں
تیرے باہجھ نہ کوئی جانے حکم الٰہی آیا -
تیرے جیڈ مراتب پاواں جا جنت وچ دساں
فضل کراں ہیں سارہ اُتے حکم جنابوں آیا
اس جاگہ وچ جا جا میرا یوسف آپ ہنائی
پانی پاٹ ہویا دو طرفے خشک تھلا دس آیا

دس پیا تابوت میانوں موئے کڈھ لیایا ۔ وچہ کنعان گیائے مصروں پاس پیو دفنایا
پشتاں چار پیغمبر جائے دفن ہوئے کنعانے ایہا حال یوسف والا آیا وچہ بیانے

خاتمۃ الکتاب بعون الوہاب

جسدن ہیں آغاز قصے تے اسم اللہ دا پڑھیا باراں سو تے نوے ہجری سال مبارک چڑھیا
سارا ماہ محرم ہیوں وچہ تصنیف وہایا اج اخیر محرم سندی جاں مقصد ہتھ آیا
احسن القصص بہر نام قصے دا ہیں لکھیاں واری پورا سال ہویا تصنیفے نال ربیدی یاری
چھ ہزار چھیاسٹھ چھ سو بیتاں گنتی آیاں ناقص شعر کمال حقایق بدلاں بے پرواہیاں
لے ناظر کر زور ڈوہرا ویکھہ سخن دیاں لہراں ایہہ گلشن بستان ارم ہیں شوق وگن جیہنراں
ایہہ گلزار بہار عنایت کھلی لطف الاہوں عشق ہوئے نظری آیا درد بھری اس آہوں
پکڑ قلم بہر عشق الفیہ ورقاں وچہ وگائی ۔ رخت چلے وچہ سوز برہوندی ویکھہ رہن سہج دائی
اصل بیانوں وچہ سخن دے ہیں گل رلائی ۔ سورہ یوسف دی تفسیروں سچی گل سنائی
یارب جو کجھہ میرے کولوں خطا گئی ہو کائی ۔ اپنے فضل کرم تھیں بخشیں نہ ہووے رسوائی ۔
پڑھدے سندے عاصی تائیں کریں نیک عطائیں رحمت بخشیں دیدار الٰہی بخشیں مؤلف تائیں
یارب لکھنے پڑھنے والے رہن نہ فضلوں خالی بخش ربا ہیں عیبی بندہ آیا در سوالی
فضل کریں تے بخشیں سانوں توہیں بخشنہارا ماپیو تے استاداں بھایاں بخش امن چھٹکارا
سانوں فضل تیرے دی یارب آس لا انتہا بھاری دیکھ کلمہ توحید نزع وچہ سانوں جاندی واری

ختم

۱؎ معنے بیت عبارت آنست کہ مراد این قصہ راہم دران سال تصنیف سہ بار نوشتم اما در حقیقت از ین بیت مراد معنے آن کہ سال تصنیفش از اعداد بیش ۳ چند است حل احسن القصص چہار صد وسی است چون آن را جمع کردہ شود یک ہزار دو صد و نود ے شود و ہمین است سال تصنیف ۱۲ منہ ۱۲ ۔

قطعۂ تاریخ طبع کتاب احسن القصص طبع زاد مصنف رحمۃ اللہ تعالی علیہ

ھو الرحمن

سال طبع از نظامی نفس عشق آتش فشاند

نقد معنی خوش ستان را وزن چیزی نماند

سکہ از بنگال طبعش بسم زد و کتابی کشیده نام

سال احسن القصص چون بیت پیوند در طبعش نشاند

ہمی از دو سال طبع از نظامی عشق سوزد

نقش بر بنگال آمد از ما تف کہ یہ سال خواند

سنہ ۱۳۰۲ ہجری

[illegible]

حسب فرمایش حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

چند ابیات در صفت ہیر مولوی غلام رسول عالم پوری مرحوم در فراق روشن دلی
شہید روشن علی المولوی مسمی بحبیبی

ردیف ۱۸

ندیوں پار دی گل چھپے نہیں ٹھہراں کہہ کے معاملے درد والے
ہتھوں وچھن دا ہٹیا او بیریاں نوں تنخواہ دے عجب چالے
اکھیں نال جھکیاں پک پیاں گدی ہوگئی ارہوں نکھالے
بھاویں چھپے آ تھکے توں تنہاں پیر پاک گھوٹ کیتے لے
تیرا خطا پایا اتاں لٹ مدا او چہ لکھ گھٹے پار گیا چھلے
لکھے قول قرار توں آویں سمادے گئے گنڈے ٹٹے ہتھ پالے
ڈکتاں دھیان جو ستم ہوئے آئے دھیان گھر نیائے لگے پون پالے
سنن تھی پکے نازر وصل اساں لگی گھٹیاں جھگ لیے
واہ واہ رنگ سہاگ پریت دو دا لگے بھر بیلے کہہ ستھ کالے

سالے نین بجھر سے رتہ بجھے ابر رت دکھاون شکی تالے
تیرے سعد دو فراق وچ شور شال سے ہر سنجے نین جھبر لگے
نیناں پیراں آمیت سے جھگیاں ہار پائی لئی ان ڈالے
خطر تیاں بھیر لاں وہیاں رسعد قمر فراق بہائے لے
وا وا جھوٹیاں سوالاں تھوکی آبو چھوکٹ جیب بالے
سادوں پائی ڈھلیت آونی رات آمر ہی گیا جاں لے
اکھیں بیاں پیریاں چلہ گزرے گھوکھے درد وقت جالے
اس کھول سوال نہیں بنیاں تیخ ہاں داریاں انگ گل دالے
سوہنی بیاں تاں خواریاں ہوگیا ہیر تقدیر دا کون ٹلے

ردیف ۲۰

روونے لگے چھپے درد بھر پیچ پٹ لکھیں پردیس دی واسیاں دا
اک حال پیچ سٹرے کالجے نے سفر تاں ہٹیاں جھوری اکو سیاندا
گھوٹے عہد پیمان گھنیدیاں نی کہیں سلھنے حال نواسیاں دا
کہیوں نین محبوب بات پائی مکہ ویکھے چھپ رکٹ پھیاسیاندا
شہیں ٹیاں سوہنیاں کہاں کسنوں چاہے راز دوں راز گھیاندا
گھٹا بیٹھ تر تھیں پیر پاپیٹ لگے لبھا لوار پنڈ لیندا
چھوں تو پریت دیاں شیشیاں ٹٹ گئیاں اتر ہو لبیاں گھاسیاندا
ساڈی زلف تاں کر یدلدی ہاں اتاں گلیاں میر اسیاں دا
چھوں درد دیاں لٹ تاں جھکیاں ہیں ہیر انہاں نوں چاخلاصیاں دا

پھیر الفت پڑایاں سجناں نے تیل پھسے حال ادا سیاں دا
لبھا اسکے سو نہیں ادکھ والا اکھیں نیرباں پیرپیاسیاں دا
پیندے سکدہو ضم یار نی وٹے دل ہوگیا جگر ہراسیاں دا
نس الامر معلیاں جیا جکنا چھو ریماں ولولاسیاں دا
آزادیاں نال ملک فراق حالا دیکھے سبے ہیر اسیاں دا
تیر تقدیر گھرے سین کھگیا سینے دا خون پیا چھپیاں دا
اہل دردنے پیراہن چاک جاتا خلعت فخر خلعا سیاں دا
بیدردی درد دا درد جانی ماوان ہار یاں فکر کی ہاسیاں دا
ہیر جنہاں نوں چاخلاصیاں دا فکر تنہاں نوں بے اخلاصیاں دا

فکر جنہاں نوں نجے اخلاص صفا تہاں جو صدقہ کاں خاصیاں نوں	سادات کرام صد اجداد امجد شافع وچ کونین ہے عاصیاں نوں

ردیف ۳۴

ساڈے نوں ہی ماہی کتن نہ آیا ہیں بہت مصیبتاں جھلیاں او	آ میری دھریاں سانگے کالجے تیریاں تیریاں نے چڑھ چلیاں او
ہوش عقل تے صبر قرار ایمان چڑھ ندیاں نا سیوں ٹھلیاں او	انتظاری دردمند یاں تیز نوکاں ساڈی مناندیاں سیر اں ہلیاں او
اسیں انگ چہ دلیاں وس لگ کے پھر و دیسہاں کوٹھاں ملیاں نیں	مڑ پھیر جہدد دیسا میرا وطناں ہا بچھناں ساں شتغیاں او
تک خطا ندیں جھتقاں جہاڑ دا ہی اپھ جنگلاں پیر ا دیاں او	تیری خط نیں خط وچ جگر پا کے لکھیں چہریاں ریوں وچ بعیاں او
اناں سیلی ہلجاہ جان کہ تیر حضے ہم دہاں شور شاں لیاں او	ابے آکھیاں وندیں بیذ نہ نیں نیوں دی بجر خون وچ لیاں او
جہڑ یوں آکھاں نیں جی تحاذ کا ہنوں جھ تھیا چھپیا لا گھتیاں او	سل ٹوٹے لدیاں ارماں تے پاں تیر جھار ہیں پیرا دھمپیاں او
اکھیں دو پھنیاں جگ تیرہ سکدیاں جہیں اکلیاں او	بیماریں کیتیاں تساں کوتیاں اوا ماں جاتیاں سبھا ویباں

ردیف ۳۵

لے توں فت دلبیا جاوندی اولیندی نج چھوتا نال پھیرے	ملیا نہیں ہو ڈگ داہ ہم دھکا نہ یوں ہار ہوتے مجبور جر
چھیڑی چج فراقدی جا بجیاندی جھٹا دیں دیں چپ چپے دیرے	ملیا تگمن جان دیں نکاڑے داہو یالا شراق وچہ جنگ پیرے
تیر یار رنگ تٹے لاڈلے دی ہنپ پریم سو اگدی کیسے گھیرے	زنجیر تقدیر دی ہی بھاری کہہ دس میرے تے نادس تیرے
تیری مرجوڑی ہوتوں ہیں نہ لکیں پھر آویں مرہا پاس تیرے	مینوں چا رودیا ردی اکواری میں ال موڑ واگاں فراڈ کنیز ہے
ساڈوں ہا ہجر معاملے پے چھیڑے ساڈے کرم کو لٹے آپ پھیرے	تیریاں شوق محبتاں تگیانی ساڈوں چاہڑیا چا فراق بیڑے
ساڈوں یاں واراکسار نیاں دیں کاسنوں پیندی پے جھیڑے	جان ہے چھیڑی ڈھا ڈکہنیں نہ ڈھرد د لمبڑے ہے جھیڑے
جنہاں دی پریتدی گھٹ یجھی انتہاں دنیا دیت گھیرے	جنہاں عشق دیاں ٹھوکراں جیاں نے کھانواں گھٹ ہیں دی جھیڑا

ردیف ۳۶

رو دارہیں چڑ لاہاں یاریاں دا مرتقعد کھودکی وے نوں	آپ جو ڈاہیں جوڑ تو ڑ دا ہے کرو ندیا یاریاں لانے نوں
جے تیٹے سرچے جھڑ کسن کا ہنوں یاری لاگرا ونے نوں	گھوٹنے دھنندے نیوں کہہ دنوں یاریاں سچل بھلا دینے نوں
ساتھیں او جگے جیدنیاں رجھوں ساڈوں خوا کھلیں تیاونے نوں	ساڈوں ہو جاتا چھتہیاں گلاں نکیاں نال پرچاونے نوں
تیری چاہ و سدا موڑ واگاں نوں جھل دولبے دل آکھنے نوں	سچا ہیر ہیں کر ا ہوری مدر وسندی درد ہٹاونے نوں
میرا سیدیا نے جان کھدیا نے پردے کیدیا عیب چھپاونے نوں	جو نوں آ وناں نہیں تے لکھ سانوں ہیا آپ دی درشن پاونے نوں

میرے دل آہیں ٹریاں ریح دیکھاں جھوٹ عذر دلکھ بہاونے نوں
ایہ بھی نہیں منظور تے نشر ہوئے اہیں پھیر نگہال کماونے نوں
دیہواں خیم ن ہین بخش نگاں سارا کھ ہندی بنے جھڑیں سہاونے نوں
بیراں لگیا مندی نت لاج پالے کرے محو وچھوڑ سل ہلاونے نوں
اساں عشق زنجیر ہاں گھتے پیر لکھیاں چٹھیاں دوسناونے نوں
ایہ ہر جڑی بہار جنونیاں تے بیٹھا یار خود ٹبل وجاونے نوں
رمزاں ماپیاں نال اجوانیاں دے مرسیتیاں کہاں جگاونے نوں
بھر بادہ شراب دا کل عالم ساقی اٹھیا جام پلاونے نوں
بیو نہار رنگیلڑے گئی نظروں کس ہیا سو غیر جلاونے نوں
ایہ عشق ہی بحر عمیق بھارا کا ہون پیا ہیں بھید بھلاونے نوں
ہیتاں سیڈا آل مرتیرا دبند الڈتاں ہیے کھاونے نوں
تیرا آدناں ہو دجے بہت مشکل میں اگھلدی خط بلاونے نوں
لکھ بیچ کجہ کریں نہ ج میاں خط لکھیں ناہیں ناونے نوں

ہیر دل بیتیاں نوں بھر بھجہ ساڈی کھیں جاں جھوڑ اونے نوں
سوز ناک دلہیں ہے آہ دہواں لف یار دی گھیں دل کھاونے نوں
ریجھ رنگ سر گئی یار شاید منظور کرے پیریں لاونے نوں
ایہ دور دنا ہیں رحم یار دے بخشیں اوگنہار نے فضل کماونے نوں
تھیا بجھے بچانیاں دے تیری دعکل بی جنون ملاونے نوں
داجا وجیانے نال ملیاں نے عشق گیا بسر بھاونے نوں
آکر نار سرشار کتاب نہ پڑھیاں نشر دیاں چاہٹر گھلاونے نوں
رنگ ساقی دے جھلک وچ جام دتا ہوئے یار دے ہٹر وگاونے نوں
عشق روشن دا لے دہر ساڈا دائی بل بہنیداں آج ہیں لائم تا بیتیاونے نوں
اسیں بھید کھے وچ چھپ بیٹھے گلوں کا بسنوں گل سلگاونے نوں
ساڈا بیچ نال کھاونان ہر بیاں دم ٹھہرے ناں دکھا دکھاونے نوں
بیچے اساں نوں خط بلاونے نوں تیار ہو بیا انگھے آونے نوں
انکار جو کریں تے آکھے تھیں اساں آونا تیرے کھپاونے نوں

ردیف ١٣

دھو جہناں ہر بیت زباں رنگ کتا نعوں نعوں یاں گیاں اج وچھنڈ رہو یاں
اگے اسیں ہا دلے بنے آیاں بدون بھلیاں ہو دیاں مو رہو یاں
جنہاں وچھڑ سے یار نہ لے فرک اوہ ٹھیونو بھٹریاں غم رہو یاں
اوہ دار لیتا دچہ رہن بچوں جھڑیاں ارشاد وچ کور ہو یاں
جنہاں ہٹیاں گلاندی ملی نعمت نے بجھڑ دے گھی ہفد ہو یاں
جنہاں آہ ہی سنے کہ دردی بھانویں لگڑاں ہی اوہ بھی ہو یاں

گیاں الہکاں سیٹیاں چھپڑاں بخش ڈنیاں لو ڈیاں دو ہو یا
جھڑ کاں چاپلیاں بگے لالیاں ہو رانیاں جھوراں اج ہن ہو یا
اوہ نگی ہے نال زہر رہیا اوہ باجھ ہیاں وچ گور ہو یاں
دکھ چھپ چپاتیاں جھڑن بھولک جھڑیاں النہدوں بخت چشور ہو یا
ہالی شمع دی چمک پروانیاں کھیں جیر بھراں آتش خور ہو یا
جنہاں تا ہنگ محبوب دی جالیا سو نال اپنے جنید جکور ہو یاں

ردیف ٣٢

دائیں ٹھنڈیا جھلیاں تے بند لیا اسیں جھوٹیاں دیدار
احول چشم نوں کیا بخش ہووس تے نعمتاں ارشہ کردیں ار

وار تے سنگی جیج ملی پیالی پچھیتاں بھر دیاں او
وے توں نج رناہیں برکی نہ ناہیں ساڈوں ہو رتاں اصلا چھوڑ دیاں او

ساکی چھوڑاں فرق نگاہوں کوکی بھی دم بھریاں او — جہاں فرق جاناسو [illegible] پھر [illegible] بھریاں او

گلزار رہا [illegible] تے [illegible] کھیاں [illegible] دیاں او — [illegible] کھیڑیاں والیاں [illegible] گھریاں [illegible]

[illegible] کسے نال [illegible] کیاں سجناں [illegible] دیاں او — [illegible] شوخیاں [illegible] دیاں او

[illegible] شوق [illegible] جت [illegible] ہر دیاں او — [illegible] شوخیاں [illegible] یاں او

[illegible] لگ [illegible] کھڑیاں او — [illegible] صبر [illegible] سریاں او

[illegible] بھلیاں او — [illegible] چال [illegible] بھریاں او

[illegible] سجناں [illegible] کھلیاں دیاں او — [illegible] تیر [illegible] ہریاں او

[illegible] کھڑیاں [illegible] کھڑیاں او — [illegible] شوق [illegible] کریاں او

[illegible] بکار [illegible] دیاں او — [illegible] ہریاں [illegible] دیاں او

[illegible] نہیں [illegible] تریاں او — [illegible] جھڑیاں او

[illegible] جگر [illegible] یاں او — [illegible] شوخیاں [illegible] بھریاں او

[illegible] شوخیاں [illegible] دیاں او — [illegible] شریاں او

[illegible] شوخی [illegible] تریاں او — [illegible] مریاں او

[illegible] سالا [illegible] دیاں او — [illegible] دیاں او

ردیف ھ ا

[illegible] کرین پھیر اس [illegible] تا ہیں — خاکی [illegible] پھیر [illegible] تا ہیں

[illegible] پھیر [illegible] تاناہیں — [illegible] پھیر [illegible] تارناہیں [illegible] ناہیں

اس [illegible] ناہیں — [illegible] ناہیں [illegible] ناہیں

[illegible] ناہیں — [illegible] ناہیں

[illegible] کارناہیں — [illegible] ناہیں

[illegible] دیدارناہیں — [illegible] ناہیں

[illegible] ناہیں — [illegible] کارناہیں

[illegible] ناہیں — [illegible] یار ناہیں

نہ ہوون الّٰہی نہ جاویان اساں نوں گلیاں وچ تھوں ساناں ہیں
جس قدر و اکونت نعمت دا ناہیں ہک نعمت ناہیں اوہ ناہیں
جے توں جاویں اوہ جھنڈا اوہیں ہی جلدی گھس جاوا ناہیں
ساڈوں جو قدر اللہ بھاناں ہیں گئی توں قدر اعظیم پانا ہیں
جے توں سچ پچھیں قلم سچے قلمی ہی جو دکھلانا ہیں
رنگی قلم دے کھری نہ قلم سندر اقلم تھیں جو چھپانا ہیں
دفتر راز جہان دی قلم لکھدی کہہ اشلوا ابد دست نگار ہیں
سنگیں جھل لگ اند رہیا قلم جیہڑا سر دست نگارنا ہیں
ہر قلم تھیں عیش بہار ہر ہر جوش قلم جیہا لالہ دارنا ہیں
جف القلم دا بھید ہی راز کھلا تھوں جی کوئی لکانا ہیں
سچے شرح بیان تے حصر کیہا کہیں اندی قلم پکارنا ہیں
تھری باز الٰہی تاز بھی قلم جیہی محبوب گو تارنا ہیں
اوکر بیہہ حساب شمس طلعت قلم جیہڑا کوئی نہ کارنا ہیں
فیض قلمی تھیں جاری رکھنا نہ بے پرواہ صفا کہارنا ہیں
سیدان جہان دا اوگیا ہے چشم ساڈی بیدارنا ہیں
فاضل یار تھیں ملک ہوشیارنا ہیں تھوڑی ہوسیوں جو درنا ہیں
سیہہ بلد کھیاں ال جاہ ساباں کیہو الگ دی گنہگارنا ہیں
تیری مہر ہر سل بھریں گے اس تھوں جو جیہڑا ہو دارنا ہیں
کچھ پلیت ناں نہ جائیں ہر سچ صدق دستارنا ہیں
سائیں چاں نہ جگا رہنے کہ جیہڑا کچھ ستوارنا ہیں
میاں بیتا ملے و سیہہ یار او نال تو زہر دی کارنا ہیں
جے توں آئیں جو لوکھان ہی پری کچھ تیں جے یارنا ہیں
تیرا لوک داس ہے سخن سیدا او جو انکارنا ہیں

تیر دا خم قدر سیاہ ناسی ہے تلوار دی دھارنا ہیں
جیہڑا دیدار تھیں خوارنا ہیں جو کچھ دیکھیا کچھ یارنا ہیں
تو کر سچ تاں کس سردار اہیں ہر سیکھن جو سردارنا ہیں
سانجھے بدردی سچی پوکارنا ہیں ہکا ہوا اتارنا ہیں
گنا ہی اکا گھم ہاں نال انخاں فالی ہوا نا قلم اوارنا ہیں
قلم دلا تیوں قلم کرشنی دو قلم جیہڑا کوئی چیکارنا ہیں
دھلک چکو تاں قلم کوئی لکھاندی جو جگہ نہ سنبھالنا ہیں
تحریر عیش و اکرم بازارنا ہیں جیہڑا قلم جو قلم و صدارنا ہیں
وسنہ آہ جیہڑا سر قلم دے تھیں جیہاں وچ بنا لکھ ہانا ہیں
گلم ہر جگہ نور انوار آہی نور و نور جو عروج غبارنا ہیں
جوش آلا اندر قلم لکھاندی ہے ہر دو قلم تھیں ہو ہشیارنا ہیں
شیریں سخن نبات سبھ قلم بھی کوئی لالہ لی شہد خسارنا ہیں
الحمد سچ شکر نہ قلب پر تھیں نوں بھی جو قلم کوئی بھانا ہیں
جو چکار خانہ بیادین والے باجھوں قلم صاحب انکارنا ہیں
اثر یا الوصال اسند دریا الٰہی کیہہ جھیڑی دارنا ہیں
ساقیاں عشقاں جیہڑیاں دہر ہاں سچ غفلوں کھڑی دیکھا ناہیں
جو فتن کر غفلت بھکار تیر اسیر کر تاں بھوں بیڑا پارنا ہیں
سچے یار دا اعتبارنا ہیں جیہڑی ہی اغیار دا کارنا ہیں
جو رنگتاں ہم یاں گرشاں تھیں ہی گل کھیاں دی جھگا ناہیں
خیال بہوں پستی جوڑ دائی کسے کوئی دشمن نکالنا ہیں
نا قولاں پل تیندی جاہ ساڈوں تھیں ہی لگانی نہ رلانا ہیں
ساڈی بیت تن بیتی نعمتاں اسیر جو الوکک جھارنا ہیں
ساڈے بیت توں جاں گلیں سیاں سچ بلبلاں دی گلشن زارنا ہیں

عیب تساں ڈھونڈ نہیں کجھ لبھن ساتوں بھی لقمان کجھ نہ لبھدا ناہیں
شاید غلطاں ہر تھاں ہوویاں تیرا اساڈا ہیا پیارا ناہیں
ہر اسطر دا ساز تیار ناہیں ساڈے درد انت شمار ناہیں
اساں آپ پکھاں سانوں بھار کیہا ہونا فنا تے انت دار ناہیں
سطے ملک وچ کمی نہ کانیاں دی قلماں گھڑن تھیں سیتھ ہیرا ناہیں
ہر رنگ وچ رنگتاں نگدیاں ساڈی رنگ نوں کدی زنگار ناہیں
تقطیع دے وچ میزان تُلے مطلع حشو عروض کجھدار ناہیں
ایہہ شعر شعور تھیں دُور بھاویں پر شعر ہے حرف اشعار ناہیں
گوہر ریزہ جیوں نیں دریا شعاندیں کچھ صبر دا کدی شمار ناہیں
انہاں موتیاں دی قدر سوئی جانے جیہدا خودی تھیں ہار ناہیں
ہر آن گڈیاں وچ کس کانڈے کار ہیار یا غیر جہان ناہیں
ہر ٹھیاں تکنے ہیں گئے گوہر ہوونے نت نثار ناہیں
ہووے فرج قربانی دے نال ہتھوں وٹ کے جاہ مواناہیں
چھڈ مالوہ چار دن سیر کرکے پھر بھی ایہہ بہار ناہیں
ایسے پھیر کیدا ونان سمجھاں دلدے گئے مر ٹالمن وچ کار ناہیں
بیدرداں نوں درد سناونے کی گھتنے اساں دوراں انبار ناہیں
یار ملنے نہ سناونے ہاں ساتھی ہجر دی ایہہ بیگار ناہیں
اسیں بھی ساڈے پھول دے سڑدیاں دُوں سکھدے درد سہار ناہیں
ہمرجیاں جاندیاں وچ دردواں لدا رساڈا اُن سار ناہیں
ساڈیاں لایاں اسل سہلاں ناہیں سانوں لگدے ہیں انکار ناہیں
باہوں پکڑ کے پھیر جوان ہوئیں ہو یا گرد دا رنج بوبار ناہیں
ساڈے درد دی آہ تھیں ہنگ کیہا پھیر ہوندا اج بگار ناہیں
ساڈی نال وفا دے یار کھلاندیاں ساڈی لکدی زلف خمدار ناہیں

وسدا نیہار وفا دا ناہیں مے خوار ہوونے غدار ناہیں
یا تے گھڑن تھیوں ڈرن نہیں ہن جلدی وندی چھٹیاں جھگار ناہیں
ہوئیں تیرے ڈوہڈی اتردی گھاوناہیں خط لکھدیاں بھی سانوں عار ناہیں
اسیں لکھاندے جدوں تک گئے اوہیں گھانا کاغذ اندھا ران ناہیں
رنگا رنگ دواتاں دے رنگ ساڈے کیہڑا ساز جواج تیار ناہیں
کدوں شعر وا قافیہ تنگ ساڈا کدی گھڑدا وزن جھدار ناہیں
وچہ اکت معنے واحد قافیے ہن اسو جہ ویکھے پیا تکرار ناہیں
نوک قلم دی چھان دی موتیاں نوں اپیا بوغیاں گھر ہار ناہیں
اجیہیں قلم پرو ندی بکھڑاں ساڈی لڑی موتیاں دی تار وتار ناہیں
پھیر ملا آپ جے ملے پانگے اوہ خودی دیا پچھ حصار ناہیں
تقدوانے وچ رواج دیلا پھیر بھے درم دینار ناہیں
تیرے سیر داوقت بوپار یاد مڑ ہونا پھیر سیار ناہیں
رات اوڈے پرانے معقد او جائیں خودی تے منت بہر واہناہیں
ہووے خزاندی کھلے انت اکدم مڑ کھلنی ایہہ گلزار ناہیں
دیس اپنے دی کر ورتیوں کیونکر قائم رہیگا ایہہ اچار ناہیں
جیہاوید وکھاں ساں نوں گھیر پائی ایسا جیہدا لوں کدی پرار ناہیں
خط لکھ بانید ہو فتر ہوئے کانے یعنی ساڈے کوئی نسوار ناہیں
یار نہیں وگھار ڈا دردو دکھیر اساں انگ وہ نراگوار ناہیں
تیریاں خیالاں ساں کرلتاں اوپھر ڈوب گئے توڑیاں تار ناہیں
سچے چم چپاراندی ماردا ہیں مُن ہانبھڑے چم چپار ناہیں
تیریاں کیتیاں اسیں سناونے ہاں تیری دلیو جاہے وچار ناہیں
ساڈی گل اقبال دا جے غنچہ ساڈے ہر باندی اکھیں خار ناہیں
کیہا دس ساڈے ساڈے لیکھ انہوں سانوں بھیدا ہار رسنگار ناہیں

سنجھ رنگا ربوں اگ لگ اساں جو گناں دا گھر ہار ناہیں
جنہاں لانوں لتھوڑدی تدناہیں بال ہلاوہ پر وار ناہیں
سانوں روڈ دے لشکروں گرو کیتا اڈ داو کھیا تساں غبار ناہیں
چڑھی فوج عظیم فراق دی جد جیڈ کو طون گذار ناہیں
ہن حکم سدا وچ دیس لدی رہیا بانجھ فراق مختار ناہیں
جیہڑا ہجر دے درد دا دی وار ساڈی ہڈ وچ کوئی عقار ناہیں
دکھ درد ساڈے حدوں لنگ گئے دو سو چار سو لکھ ہزار ناہیں
ورد مند آکھ درد بیدردا لگے باجھوں جیو ٹھ دی لاف پیار ناہیں
شاہ شہر توں اجل نسین جیہڑا ڈٹھا ہو وسی کجھ اسرار ناہیں
لا نوبال فراق دی کھڑا ہویا ساڈا لیکھ دیکھو سارنگار ناہیں
دل وچ جانیاں ہو دی یار ساڈے اج خیر دو ندزاد وزار ناہیں
لوٹ صبر دے عشق ویران کیتے نظر آوندا اج معمار ناہیں
سانوں آسرا ناہیں محبوب باجھوں ساڈا ہور نہیں کجھ سرکار ناہیں
اج فہم کلام دے سلسلے نوں کجھ کہن گے ایہہ ہموار ناہیں
اظہار جے عشق دا کوڑ ہوندا ایہہ عشق نوں اشتہار ناہیں
بے مزہ طعام ہیدرد دا ہے اوہدی گل وچ مرچ وسار ناہیں
تاں دیکھ تنور تن اپنے دا ایہہ بھیر مر بھڑاں وار ناہیں
جدوں ڈگے تن جیڑھ لطائف اوہ جھیگی اس تنبھار ناہیں
کھول ویکھ اندروں خزانیاں غم ال ہی اُت مایہ سعار ناہیں
بے ترس دل انہاں نکھ سد ماندا دکھ جنہاں نوں پیا دم چار ناہیں
ساڈے دیس دے ساڈی گل سمجھے ہندی سمجھ اوں تا تار ناہیں
آہیں ہو فراق دیاں دکھ ہار کدوں گدیاں نجھ قطار ناہیں
وے ہیر کی تن جیہاں لاڈیاں وچ جے اپنی دی عشق سیج تار ناہیں

وے میں نیند گئیاں ہجر ہیر دے گلے لگ اکلڑی شہار ناہیں
جدا ایکی ہٹ نفس پھیر کے تے کدی ہوندی ڈاڈ وٹار ناہیں
جو پلنگ فرنگ دا ماند دا کال جھیڑا ایسے قند ہار ناہیں
ول وڈ دیس نہیں صبر قرار ہی ہار کڈھ بہار رہیا اور ار ناہیں
تیہوں یار ہو گیا آرام ساڈا اساں جیا ہم اج بیار ناہیں
اج اجلد دی نتھ مہار ساڈی جیہڑی توں ہوش اج مہار ناہیں
اوہدے درد دا انت شمار کیہا جدی سیتھ وچ یار غمخوار ناہیں
جہان بھری تکلفوں گل ساڈی گھور عشق دے جیو سوار ناہیں
دم وانگ تار اجیڑ رہیا الوی تے آتش بازدا ایہہ انار ناہیں
تیر و دیس اٹھے گھناں چھا رہیاں باجھوں آوے والے ہند کار ناہیں
ساڈیاں سوز بیتاں وال لگیا غذا لادینا باجھوں جانن ہار ناہیں
جیہڑا ہور خور نقاں کری قائم ہیر دے وسدا اوہ سما ناہیں
دم دم قصد دی آمن ہندا سیاں نوں یار صرف جبار قہار ناہیں
ہموار کلام دا سلسلہ ہے کیتا عشق نے کوڑ اظہار ناہیں
بیدرد خود راز نہ پاؤندا ہے درد نہیں ہور بیمار ناہیں
اوہدے سر و تنو دیاں کھیا رہی اوہدا اکپ اُتے اعتبار ناہیں
جھا جھیقتاں اگ سُلگا اندر تیری بسند دی کہہ ہند کار ناہیں
تیہوں ہم افلاس دے جور کیتے بے خبر ہیں نوں نادار ناہیں
دہر ہاں دیکھ اماناں وچ تیری خائن ہو وناں نچ غوغا ناہیں
دکھ جنہاں نوں بچھ چار ناہیں ساڈی سمجھدی اوہ گفتار ناہیں
لوہا روا کم لوہار جانے ہوندی زرگری باجھ سنار ناہیں
ولاں رو دو جھوڑ دیاں لٹیاں غم اوہ تشی ہمہ دکار ایہہ سیانا ناہیں
ہیر بڑھی کھتال دیاں میری قلم نوں اج کھلیار ناہیں

ردیف ۲۶

قلم تیر زباناں چھنیاں دی جولاں مردی تند سواریاں نے | ساجھی گئی نہ قلم تھیں بھنیاں دی جہاں گھتیاں بہت پچواریاں نے

ایس مردی شست تھیں جاند وفت گئے تھم خواریاں نے | ایہ کئے رشتاں دھیاں گئے ناپیتا بہت گواریاں نے

ایہ قلم پیر مرید گیا جس نوں جند جنباندی تیغ دیاں ملیاں نے | جہر سے دی فناہ دیاں مہر لانوں قبر تعصب بیٹھا جہدیاں نے

جنہاں گلی کرتے سمجھوں اکہا تاں اوہ سیرج اپنی اڈاریاں نے | رنگا رنگ دی رنگ بہنداندی ہو گئی دیاں بیٹھا ماریاں نے

ساقی چیناں لکھیاں اچے نوں گوجھی ہے نالکمل کھلاریاں نے | اس گل جنہاں بھید پایا اوہ روندیاں بازیاں لیاں نے

بچی میں کوجھی ہسکے بجھنی گمک چا پٹراہیں نوں لایاں نے | انت نظری کوٹ لدی گڈی کوی جھج بھردیاں پچھاریاں نے

چکو بھر لالی یار گل لاندا جا عقابہ نجہ سنگا ہیں نے | قربان لعل جان صدقے ہی یار رحم کرنا او گنہاریاں نے

فرہاد وبیٹھا ایس داں کریں جھمر القاں ڈالیاں نے | گھر اندے سن جو کمیں جھاکاری ہوکے لاج جھلیاں نے

جی کہاں ایس گل اسنوادیاں ہی ہک یاد دیاں گل پایاں نے | جنہاں گل فرہاد ستھو سیاں دا اقرتیاندی نہیں مریاں نے

جنہاں تیغ دا لعید رقم جیتا اوہ صید قربان شکاریاں نے | سوزش عشق دی تنہی بنی شعلہ شور آتش جہم یاں ناریاں نے

سپرٹے منصور ہیں گئے لٹا کانشئے اساندی ہیں کٹاریاں نے | جاندے ردویاں وچدیاں بن تارواں لگ رانوں جھمیلے یاریاں نے

سکھ سیدے سجناں دکھ گئے جھر لگت چاہنوں سیدیاں نے | نہیں لیں بس لکاکھیں ہم ساجل اہاں چاریاں نے

دعج ظلمہ اساں گاوسیں تیری سٹے درد دیاں جوش غباریاں نے | ہجھ تھیں غفور خطا ہیں ساڈے مہر تکیاں چا شراڈاریاں نے

ردیف ۱۴

اساں جیب پیاریاں لالیں ہی پیا کانتاں تاں ہندیاندے | اتھے پاؤدا دیندا میر پایا او پیا گیتاں نہیں عاشق ریاندے

سلطے اوہ آجنہاں دونا اہیں کجھ ہی ساں دویاندے | دہن پیالہ دنیاں بھر دے ہیں لگے یاراں قول قراریاں دے

انت چاہیدا یار دی ہسیہا ماں جیاں شعوہ یاں نے | دچاں دیاں سیاں ہمھڑی جن اٹھاندی گلا نہ بھوریاندے

یاد ہنداں کوڑیاں جھنہاندے بھرتہانوں جیاں جو ریاندے | شاں جل ہقاجے پھیر گئے ایہہ جھلے پوریاں ہوریاندے

جنہاں گلیاں تابیاں گلا نوچند چپے کٹوریاں دے | ساڈے دکھ نے لکھ جوش ہٹے ایہہ جوش ہی بسعد سوریاندے

دہری وصل دی آس دکھ بہت پائے دھیر نہ کھوریاندے | جب چاہے کما دیاں پوریاں دی تخم چیدیں عاقو ریاندے

ولت گئے وچ چیز چھتا کتاں کی نہیں بدلے لیکھ جھوریاندے
نج لب دا کلم میں یاد کیتا رنگ ریکھتے نیا دور یاندے

ردیف ۲۲-

کریا دتوں خطاں نوں چہ جوہیں لکھیا کوڑی چاوڑ نے شور شاں چایاں نے
تیریاں لایاں اساں ول آیاں نے سانوں دتیاں ہجر ازائیاں نے

ندیاں نیناں دیاں اج اچھل آیاں اساں سفر تیاریاں لایاں نے
لانبو بکڑ جدایاں آیاں نے جڑاں صبر دیاں ساڑ سدہایاں نے

تیری خطاں نوں چہ سچ کرجانیاں سی چٹھیاں ہور جواب دیاں پایاں نے
جنوں اساں نے پلن نچن چھوڑ اہیں ہدہر ہلدیاں دون سوایاں نے

نوا نغ روہیں دیاں جگ جیویں تیریاں اساں بلائیاں لائیاں نے
سانوں آپل ہن دے شوقیاں نے تیتھیں وہ سانوں اجوائیاں نے

تینوں چاہ ساڈا اسانوں چاہ تیرا دوہاں دلاں نوں سوز جدایاں نے
منتظراں دی دیس تے گھت پھیرا اساں گردناں آپ پوائیاں نے

اسیں کھڑے اوڈیکدی راہ تیرا اساڈے دیوندنین دوہایاں نے
حالو حال وچھناں حال ویکھیں حال اساڈے شل ہووائیاں نے

اساں اکھیں دیاں ہیریاں کھولیاں نے گھول وچہ دوات اٹھایاں نے
اساں چٹھیاں لکھ پوچایاں نے تُوں وانجکے پاڑ گوائیاں نے

یارا تیریاں بے پرواہیاں نے ساڈیاں رڑکدیاں ہور رڑکائیاں نے
استغنایاں تیریاں سیداوا ایہ بھڑکدیاں ہور بھڑکائیاں نے

نقش زعفرانی اسم یار دے نے لاٹاں دل وچہ چمکایاں نے
جیں ول نظر وگدی جلوہ یار دا ہے اجے یار نوں بے پرواہیاں نے

نور لامہ وچہ داغ رچیا دیند اصدق نوں صاف صفائیاں نے
اس جامعہ نور دی لہر انور ندیاں نعرہ دیاں ڈوروگائیاں نے

جے ہیں ہتھ تیری توں کیہ دور بیٹھیں ہن کہندیاں بھی پچھتایاں نے
آپے آپ تیں یاریاں لایاں نے آپے ویکھیاں آن وکھایاں نے

ردیف ۱۴-

اساں وردوں بھرے ہوتیاں نہیں لٹیاں مژگاں دی نوک پرونیاں ہے
جاں لگ سوز فراق دی پٹے ہیں روخوار دیہ اکھیاں دہونیاں ہے

ہیاں سیداہیں نہ جدوں تائیں ساڈیاں شور شاں کم نہ ہونیاں ہے
دمہندو ردوں گردوں دے بھرتیاں نہیں نہراں وگدیاں اٹک کھلونیاں ہے

ڈاکخانے دی وچہ صندوقچی دے اسیں لکھ لکھ چٹھیاں تونیاں ہے
تیرے ہالوے تے اسیں وینے راتیں فوجاں ویدی دردویاں دہونیاں ہے

بیدداں نہیں وردوی دادیتی اسیں وہلاں کھانگڑاں جوتیاں ہے
آدم زادیاں وچہ خمیر وحشت تاؤ چاہیں طبیعتاں گونیاں ہے

حضرت عشق والی اندر کشتکاری اسیں وہلاں ہالاں نوں چہ جونیاں ہے
یکرنگی دے بحر فناہ اندر ذوق داریاں ر وہڑ وگونیاں ہے

ایہ فرق دیاں دوڑ کودایاں بھی آخر جمع وچہ آن سمونیاں ہے
اجے شتاں نال بلاؤ نے ہاں توں کاں طعن دیاں پھیر چھبونیاں ہے

جے توں آیا اسیں پھیر اینویں گلے ہین دیاں جگیاں جہونیاں ہے
ویکھیہ خیال غلام رسول دے نوں وچہ ہالوی اکھیاں رونیاں ہے

ردیف ۱۴-

ہوویاں ہڈیاں عشق دی لاٹ سوزاں ساڈی وچہ دل دی موجاں ہاندیسی
الیسے وچہ ڈاریاں ردیسی خرمن سوز ایہ برق نے ہاندیسی

ہمدم گاہ بلاوی جان ساڈی ہمدوش کبریت دی کہاندیسی
دھنڈ دکار اندہیر دی سوز والی گرد وردوی سوز وچہ چھاندیسی

همزاد الماس دی جان ساڈی آہن عذر مے ترکھان دیسی - — سنگین دل ٹنب پڑونے نوں سر الستید تے ہیٹر بنی بندیسی -

لگی ڈرکنے جان وے جگرا اندر کٹی زہر بھری غمزی بان دیسی — چڑھیا نا سوار بوں شتر گھتھا نا شتر نوں سرت پالان دیسی

وچھیاں دستکاں نال انگشتاں دی چھلے لہو جیوں بھوت مساندیسی — چشمہ سارا را دلوں موج وگی ہوئی تر بتر فضل کرساندیسی

چھٹی آہ دلخواہ کلیجڑے بھیں جھبڑی وچہ سینے تنبوتاں دیسی — تاہیں کڈھ بخار دکھ توں گھلے جاندی ٹھنڈی ہین پراندیسی

ساڈی جان قربان ہو رہی یارا انت ویکھنے حق پچھاندیسی — سٹراں تہیاں قلم نوں لگیاں سی جن چھڈیا جیہا جن جاندیسی

ردیف ۱۲-

عالم پوروں نال لوی وگی ہتھی ہن رہیا نہ وقت اخیر دا ہے — ساڈے لکھے تے کسے نے روونا ہے وگ چلیا تیر تقدیر دا ہے

دلدی جوش دے خون دا رنگ کھلا خاکہ بھر دی پاک تصویر دا ہے — اس سبز تر برگ دا رنگ خونی کھول ویکھناں از تفسیر دا ہے

تفسیر اس راز دی دلاں اندر دہر دی خواب تے حکم تعبیر دا ہے — تعبیر اس خواب دی خواب دائم پابند جنوں زنجیر دا ہے

کیتا ختم کلام دے سلسلے نوں لگے خوف ہن عمل کثیر دا ہے — قائم ہے جی ناز عشق والی جان فضل کریم قدیر دا ہے

جانی یار دی وچہ دکان بہہ کے پیا ایہ اتفاق تحریر دا ہے — دردیں بھر دل رنج ہجو دینے دور دو ڈھلیا رنگ تاثیر دا ہے

الکھیں ڈھیا بان نال ہیں خط لکھیا دوپہر دا وقت دن پیر دا ہے — اج اٹھویں ماہ محرم ہے صدی تیرھویں سال اخیر دا ہے

تمت

محمد مصطفیٰ کاتب

قطعہ تاریخ طبع از محمد علی ایمن آبادی عفی عنہ

سکنہ حضرت کیلیانوالہ

واہ ایہہ قصہ دردیں بھریا حضرت یوسف والا — خوب مصنف لائق اسد بخشیں پاک تعالیٰ

عالمپوروں غلام رسول اک مرد خدا دا ہویا — اس قصے دا دروالڑا ایہہ جس ہار پرویا

بولی وچہ پنجابی ایسا دردیں بھریا قصہ — لکھناں سی سچ دنیا اتے ایہہ اوسے دا حصہ

کتنیاں ہور مصنفاں نے بھی اس قصے نوں لکھیا — سچ ایہا پر ایہدے جیہا نہ کوئی لکھ سکیا -

گجھیاں رمزاں عشقے والیاں اس وچہ ہین ہزاراں — پڑھیاں دردوں وچہ آون گنتی باہجہ شماراں

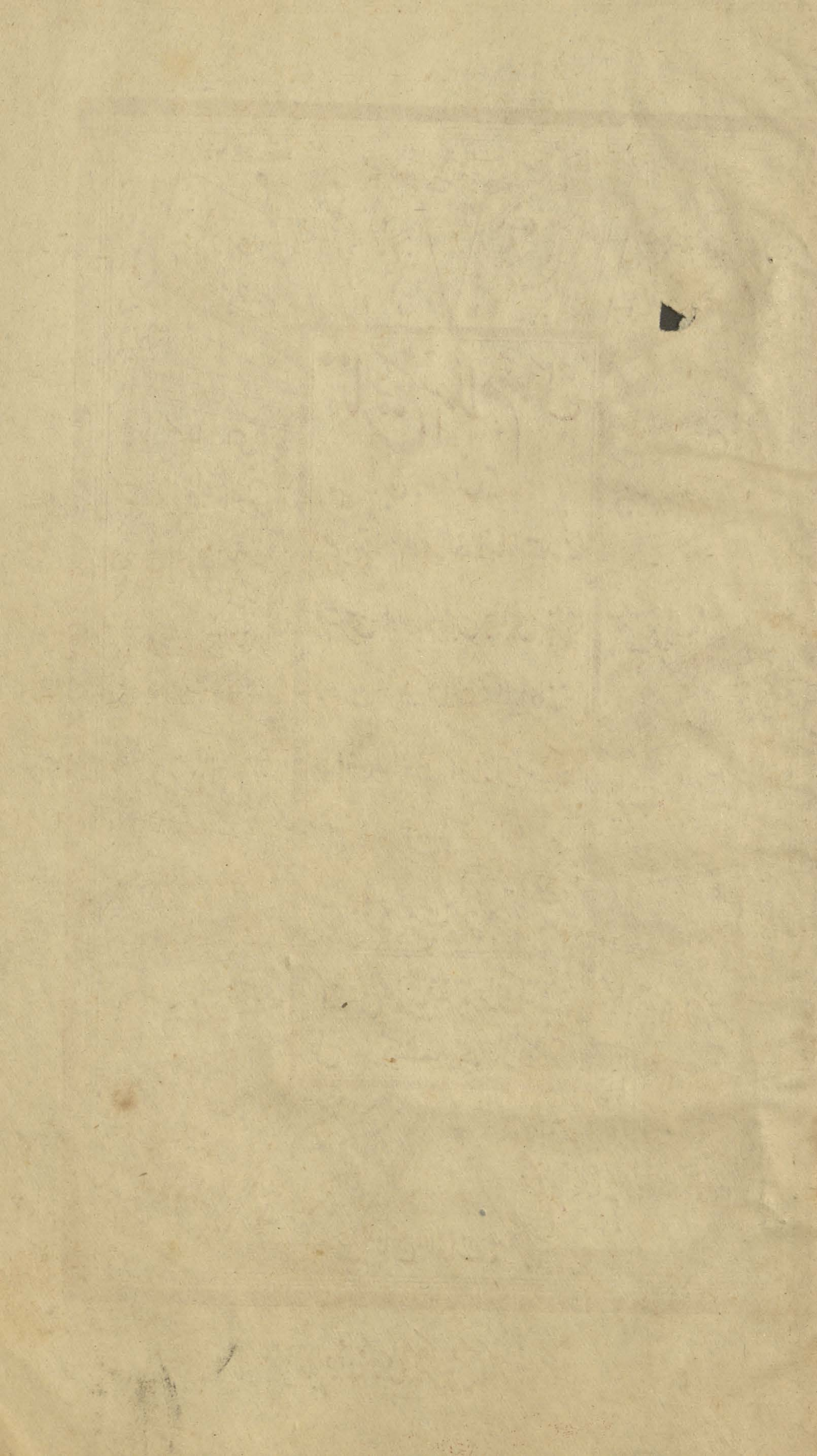
سراج الدین رئیس اعظم نے قصد طبع ہن کیتا — غلطیاں سب کڈھا کے اسدیاں خوب صحیح کیتا

نامی مطبع اسلامی دے وچہ ترت طبع کروایا — شوقیناں دے پڑھنے خاطر قلم جلی لکھوایا

تیراں سو گنتی ہجری وچہ چھپیا سولھویں داری — اسدے جیہا بن والے اتے فضل کرے تیہ باری

فہرست مضامین قصص المحسنین المعروف بہ احسن القصص

تمت

کشف المحجوب قیمت ۴ر

دیوان کلیات نعت سرور

مثنوی مولانا روم چھ جلد - فی جلد

خطبات دین محمدی

چراغ دین محمد

تاریخ اسلام مکمل

پانچ جلدوں میں۔

جس پر تمام اسلامی مقتدر اخبارات نے
بہترین ریویو کیے ہیں۔ جو اپنی بہترین
نوعیت۔ خوشخط کتابت۔ گلیز کاغذ۔
صاف طباعت۔ اور ارزاں ہونیکے
لحاظ سے اسوقت چوتھے ایڈیشن میں
طبع ہوئی ہے قیمت مجلد سنہری تین روپیہ

ملنے کا پتہ

ملک دین محمد اینڈ سنز تاجران کتب و پبلشرز
بل روڈ وکشمیری بازار لاہور

میلاد النبی

نماز حنفی شرح ودلل حصہ اول ۱۲ر حصہ دوم ۱۲ر

ایوب صابر ۳ر

گلدستہ اوراد ۶ر

نافع اللغات ۸ر

دین محمدی الیکٹرک پریس مکلر روڈ لاہور